GARETH BROWN

KAPILAR KİTABI

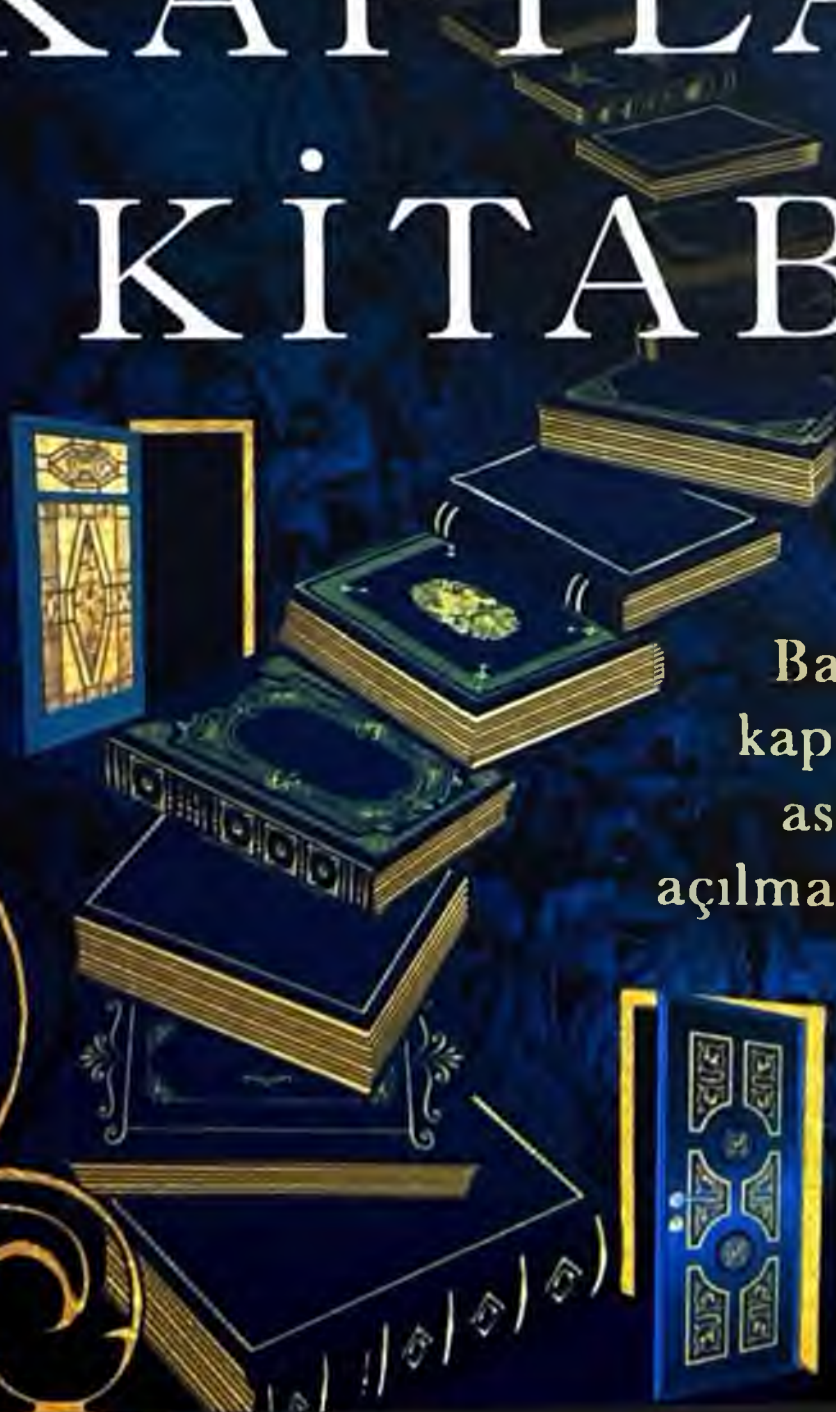

Bazı kapılar asla açılmamalı...

JUNO kitap

New York'ta bir kitabevinde çalışan Cassie Andrews, sıradan bir hayat sürerken yaşlı bir müşterisi ona beklenmedik anda gizemli ve sıra dışı bir kitap bırakır. Kitabın içinde Cassie'ye el yazısıyla yazılmış şifreli bir mesaj vardır:

Bu, Kapılar Kitabı'dır ve her kapı o kapıdır.

Cassie esrarengiz kelimeler ve gizemli çizimlerle dolu Kapılar Kitabı'nın ona olağanüstü güçler bahşedecek özel bir kitap olduğunu keşfeder. Çok geçmeden en yakın arkadaşı Izzy ile bu kitabın sunduğu sınırsız olanakları keşfetmeye başlar, sessiz hayatlarından uzaklaşıp diledikleri her yere gitme fırsatıyla büyülenirler.

Bazı kitaplar, acımasız ve tehlikeli kişiler tarafından kullanıldığında hem harikalar hem de felaketler yaratabilir. Ve şimdi, Cassie'nin elindeki bu güç, tam da bu kişiler tarafından istenmektedir. Onları kurtarabilecek tek kişi nadir bulunan kitaplardan oluşan bir kütüphanenin sırlarını saklayan kütüphaneci Dummond Fox'tur.

Cassie'nin elindeki kitap, büyük güce sahip olan tek kitap değildir ama bu özel kitapları toplayanlar tarafından en çok arzulanan kitaptır.

Bazı kapılar asla açılmamalıdır.

Çevirmen: Aslı Dağlı

ISBN 978-625-97774-2-9

JUNO kitap

9 786259 777429

@juno_kitap

KDV'den muaftır

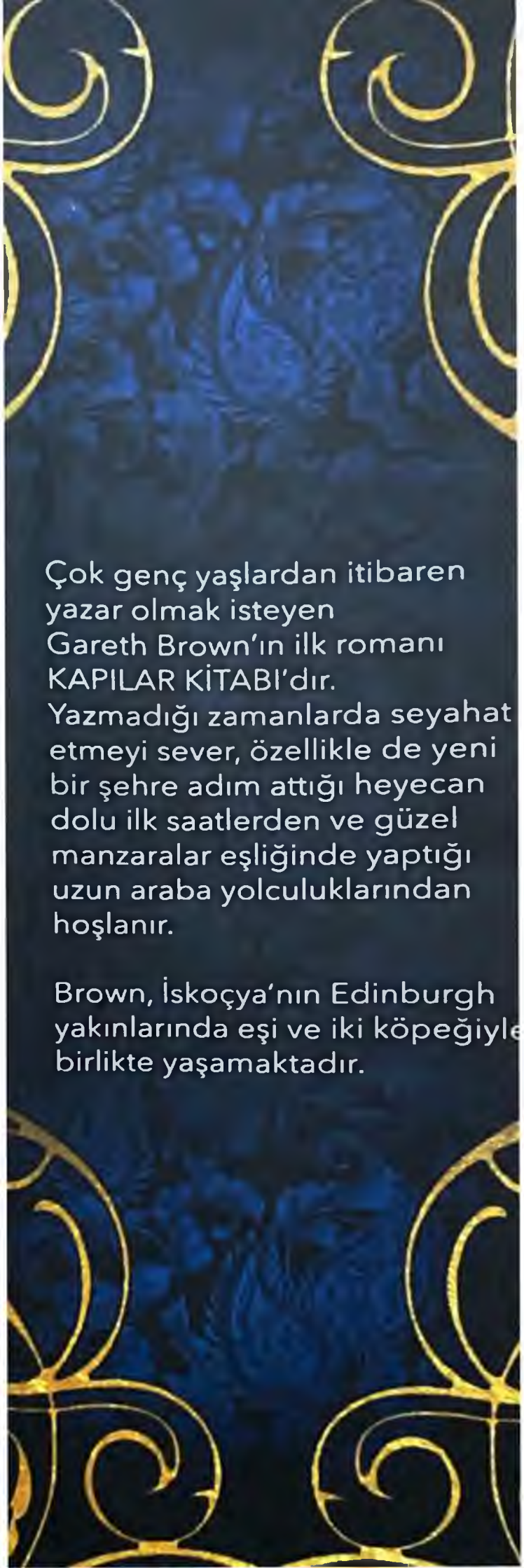

Çok genç yaşlardan itibaren yazar olmak isteyen Gareth Brown'ın ilk romanı KAPILAR KİTABI'dır. Yazmadığı zamanlarda seyahat etmeyi sever, özellikle de yeni bir şehre adım attığı heyecan dolu ilk saatlerden ve güzel manzaralar eşliğinde yaptığı uzun araba yolculuklarından hoşlanır.

Brown, İskoçya'nın Edinburgh yakınlarında eşi ve iki köpeğiyle birlikte yaşamaktadır.

KAPILAR KİTABI

GARETH BROWN

JUNO kitap

Juno Kitap - 12

KAPILAR KİTABI
Gareth Brown

Orijinal Adı: **The Book of Doors**

Çeviren: Aslı Dağlı
Redaksiyon: Elif Nihan Akbaş
Yayına hazırlayan: Nazlıcan Kabataş
Kapak uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

1. Baskı: İstanbul, 2024

ISBN: 978-625-97774-2-9

Design by Beci Kelly/TW. Background image ©Getty Images
Copyright © 2024 by Gareth Brown
© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Juno Kitap'a aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP
Astoria Kempinski, Büyükdere Cad. No:127
A Blok, D: A1305 Şişli/İstanbul
info@junokitap.com
Tel: 0530 464 07 50

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.

My Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

Ninova

KAPILAR KİTABI

GARETH BROWN

Çeviren: Aslı Dağlı

JUNO kitap

Ninova

Eşim May'e, biriktirdiğimiz tüm anılar ve gelecekte bizi bekleyen tüm maceralar için.
(NMINOO! VWDDR!)

İÇİNDEKİLER

Birinci Bölüm:
KAPI BOŞLUKLARI 9

İkinci Bölüm:
HATIRALAR 121

Üçüncü Bölüm:
GEÇMİŞTEKİ YANKILAR 233

Dördüncü Bölüm:
UNUTULMUŞ BİR YERDE DANS 281

Beşinci Bölüm:
HİÇ VE HİÇLİK 333

Altıncı Bölüm:
BEŞ AŞAMALI BİR PLAN 339

Yedinci Bölüm:
BAŞLANGIÇLAR VE SONLAR 423

Duzenleme
Ny.ozlem

Birinci Bölüm:

KAPI BOŞLUKLARI

BAY WEBBER'İN SESSİZ ÖLÜMÜ

John Webber, ölümünden birkaç dakika önce, New York'un Yukarı Doğu Yakası'ndaki Kellner Kitapçısı'nda oturmuş, *Monte Cristo Kontu*'nu okuyordu. Özenle katlayıp sandalyesinin arkasına astığı pardösüsü ve önündeki masaya açtığı romanıyla dükkânın ortasındaki her zamanki masasına kurulmuştu. Bir an duraksayıp kahvesinden bir yudum aldıktan sonra yumuşak deri ayracıyla kaldığı yeri işaretleyip kitabını kapattı.

"Nasılsınız, Bay Webber?" diye sordu Cassie kolunun altına kıstırdığı bir yığın kitapla rafların arasından geçerken. Vakit geç olmuştu ve Bay Webber içerideki tek müşteriydi.

Cassie ne zaman hâlini hatırını sorsa söylemeyi âdet edindiği üzere, "Ah, ihtiyarlamış ve yorulmuş, ayrıca resmen dökülüyorum," diye yanıtladı Bay Webber. "Ama onun dışında hayıflanacak bir şeyim yok."

Bay Webber kitapçının müdavimlerinden ve Cassie'nin sohbet etmek için fırsat kolladığı müşterilerden biriydi. Tam bir beyefendiydi, çok kibardı ve daima pahalı görünen kıyafetler giyer, iki dirhem bir çekirdek gezerdi. Yaşını ele veren şey pürüzsüz teni ya da gür beyaz saçları değil, elleriyle gerdanındaki kırışıklıklardı. Cassie adamın yalnızlık çektiğini biliyordu fakat Bay Webber yalnızlığını insanın gözüne sokmaz, asla başkalarına dayatmazdı.

"*Monte Cristo Kontu*'nu okuyorum," dedi Bay Webber başıyla kitabı işaret ederek. Ayraç sayfaların arasından Cassie'ye yılan misali dil çıkarıyordu. "Daha önce okumuştum ama yaşlandıkça sevdiğim kitapları tekrar okumaktan zevk alır oldum. Eski

dostlarla vakit geçirmeye benziyor." Sonra kendini alaya alırcasına gülerek Cassie'ye şapşallık ettiğinin farkında olduğu mesajını iletti. "Sen okumuş muydun?"

"Okudum," dedi Cassie kolunun altındaki kitap yığınını toparlamaya çalışarak. "Eğer yanılmıyorsam on yaşında falandım." Bir sonbahar hafta sonunu, *Monte Cristo Kontu*'nun, diğer pek çok kitabın yaptığı gibi, onu alıp farklı diyarlara götürdüğü o uzun, yağmurlu iki günü hatırladı.

"Ben on yaşında olduğumu bile hatırlamıyorum," diye mırıldandı Bay Webber yüzünde bir gülümsemeyle. "Bana kalırsa üstümde bir takım elbiseyle, orta yaşlı doğdum. Okuduğunda ne düşünmüştün?"

"Klasik bir eser olduğunu biliyorum," dedi Cassie. "Ama ortalarında bir kısım, hani Roma'da geçen şu bölüm, biraz fazla uzundu. Oysa ben sondaki intikam meselesine gelmeye can atıyordum."

Bay Webber başıyla onayladı. "Kesinlikle okura ödeşme anını iple çektiriyor."

"Hı hı," dedi Cassie ona katılarak.

Saniyeler uzadıkça uzarken duvardaki hoparlörlerden gelen caz notaları sessizliği doldurdu.

"Hiç Roma'ya gittin mi?" diye sordu Bay Webber sanki üşümüş gibi ellerini birbirine sürterek. Cassie adamın eskiden piyanist ve besteci olduğunu, yaşı iyiden iyiye geçtiğinde emekliye ayrıldığını biliyordu. Yine de klavyenin üstünde kolaylıkla dans edebilecek ince uzun parmaklarına bakmadan edemedi.

"Evet, Roma'ya gittim," dedi Cassie. "Gerçi pek bir şey hatırlamıyorum." Yıllar önce bir Avrupa seyahatine çıktığında Roma'da koca bir hafta geçirmişti ve o günleri dün gibi hatırlıyordu ama Bay Webber'in konuşmasına müsaade etmek istiyordu. O, layıkıyla yaşanmış bir hayatın hikâyeleriyle dolu bir adamdı; anlatacak bir sürü masalı olsa da dinleyecek kimsesi olmayan bir adam.

"Roma'yı severim," dedi sandalyesine güzelce yerleşerek. "Ziyaret ettiğim yerler arasında –ki sık sık seyahate çıkarım– Roma en sevdiklerimden biridir. Sokaklarında yürüyüp beş yüz yıl önce neye benzediğini hayal etmek gibisi yoktur."

"Hı hı," diye mırıldandı Cassie, Bay Webber maziye dalarken. Orada mutlu görünüyordu.

"Bir keresinde Trevi Çeşmesi'nin yakınlarındaki küçük bir otelde kalmıştım," dedi aniden bir hatıraya kapılıp giderek. "İstesem de istemesem de her sabah yatağıma kahve getiriyorlardı. Tamı tamına sabahın yedisinde. Kapı bir kere tıklatılır, mekânı işleten ihtiyar kadın uygun adım içeri girer, kahveyi pat diye şifonyere bırakır, sonra da yine uzun adımlarla dışarı çıkardı. Oradaki ilk sabahımda odanın ortasında çırılçıplak dikilmiş, ne giyeceğime karar vermeye çalışıyordum. Derken kadın elinde kahveyle odaya dalıverdi. Beni tepeden tırnağa şöyle bir süzdü fakat gördüklerinden memnun kalmamış olacak ki gerisin geri odadan çıktı." Bay Webber bu hatıraya güldü. "Beni... *takım taklavat* ortada gördü."

"Aman tanrım," dedi Cassie onunla birlikte gülerek.

Cassie'ye şöyle bir bakan Bay Webber, gülüşünden kendince bir sonuç çıkardı. "Bunu sana daha önce anlattım, değil mi?"

"Hayır," diye yalan söyledi Cassie. "Hiç sanmıyorum."

"Beni çok şımartıyorsun, Cassie. Hikâyeleriyle gençleri usandıran şu ihtiyarlardan birine dönüştüm."

"İyi bir hikâye ikinciye dinlendiğinde iyiliğinden hiçbir şey kaybetmez."

Bay Webber sanki kendine kızmış gibi kafasını iki yana salladı.

"Hâlâ seyahate çıkıyor musunuz, Bay Webber?" diye sordu Cassie keyfi kaçan adamı o âna döndürme gayesiyle.

"Ah, artık hiçbir yere kıpırdayamıyorum," dedi Bay Webber. "Seyahate çıkmak için fazla yaşlı ve dermansızım. Uzun bir uçuşu sağ salim atlatabileceğimden bile emin değilim." Ellerini karnının üstünde kenetledi ve masaya boş boş bakarak yine düşüncelere daldı.

"Bu biraz karamsar oldu," dedi Cassie.

"Gerçekçi," dedi Bay Webber gülümseyerek. Sonra Cassie'ye ciddiyetle baktı. "Gerçekçi olmak önemlidir. Hayat gittikçe hızlanan bir tren gibidir; bunu ne kadar erken fark edersen o kadar iyi olur. Şahsen ben süratle son durağa yaklaştığımın farkındayım.

Ama hayatımı gönlümce yaşadım ve hâlimden hiç şikâyetçi değilim. Ama senin gibi genç insanlar, Cassie, hâlâ yapabiliyorken kozalarından çıkıp dünyayı görmeli. Bu dört duvarın ötesinde görülecek çok şey var. Dünyanın seni ıskalamasına izin verme."

"Ben göreceğimi gördüm, Bay Webber, içiniz rahat olsun," dedi Cassie konunun kendisine gelmesinden huzursuzluk duyarak. Başıyla kolunun altındaki kitapları işaret etti. "Kolum kopmadan şunları depoya götüreyim."

O günlük kapanan kahve tezgâhının önünden geçip kutularla ve personel dolaplarıyla dolu penceresiz bir mağarayı andıran depoya girdi. Kitapları ertesi sabah mesaisi başladığında ilgilenebilmesi için Bayan K'nin dağınık masasına bıraktı.

Geri döndüğünde, "Cassie, sana hayatını nasıl yaşayacağını söylemeye çalışmıyordum," dedi Bay Webber yüzünde ciddi bir ifadeyle. "Umarım seni gücendirmemişimdir."

"Beni gücendirmek mi?" diye sordu Cassie içten bir şaşkınlıkla. "Lütfen saçmalamayın. Hiç takılmadım."

"Aslında senden tek bir isteğim var. Lütfen Bayan Kellner'e onu ve kitapçısını terk etme fikrini aklına soktuğumu söyleme."

"Sizi kitapçıdan sonsuza dek meneder," dedi Cassie sırıtarak. "Ama endişelenmeyin. Ona tek kelime etmem. Ayrıca bu yakınlarda hiçbir yere gidecek de değilim."

Cassie masalardaki fincanlarla tabakları toplarken dükkâna, altı yıl önce New York'a geldiğinden beri çalıştığı yere baktı. Kitaplarla dolu rafları ve masaları, arkadan ince ince çalan, mekânın olmazsa olmazı dingin müzikleri, yüksek tavanı ve içeride hem aydınlık hem de loş alanlar yaratan ışıklarıyla kitapçı kelimesinin sözlükteki karşılığıydı. Köşelerde ve rafların arasında rahat koltuklar vardı, duvarlardaysa birbiriyle uzaktan yakından alakası olmayan sanat eserleri asılıydı. On yıldır badana yüzü görmemişti ve raflar muhtemelen 1960'larda satın alınmıştı fakat izbedense tabiatına uygun, salaş bir havası vardı. Burası kapıdan ilk girdiğinizde aşinalık hissettiğiniz, içinize huzur verecek türden bir yerdi.

Başıyla Bay Webber'in kahve fincanını işaret etti. "Kapatmadan önce fincanınızı son kez doldurmamı ister misiniz?"

"Fazla bile kaçırdım," dedi Bay Webber kafasını iki yana sallayarak. "Bütün gece yatağımla tuvalet arasında mekik dokumak zorunda kalacağım."

Cassie yarı keyif yarı tiksintiyle suratını ekşitti.

"Sana yaşlı bir adamın hayatından kesitler sunuyorum," dedi Bay Webber pişkin pişkin. "Yedi yirmi dört macera. Şimdi bana gücümü toplamam için birkaç dakika ver, sonra ayağının altından çekileceğim."

"İstediğiniz kadar oturun," dedi Cassie. "Mesai sonunda bana eşlik eden birinin olması güzel."

"Evet," dedi Bay Webber elini kitabının kapağına koyup masaya bakarak. "Öyledir." Sonra başını kaldırıp Cassie'ye baktı ve süklüm püklüm gülümsedi. Cassie adamın yanından geçerken hafifçe omzunu sıvazladı. Dükkânın ön tarafındaki vitrinden geceye yumuşacık bir ışık süzülüyor, dükkân bu hâliyle şehrin karanlık odasındaki bir şömineyi andırıyordu. Cassie taburesine tünerken kar yağmaya başladığını gördü; kar taneleri vitrinin ışığında toz zerreleri misali burgaçlar çiziyorlardı.

"Ne hoş," diye mırıldandı keyifle.

Bir süre dışarıyı izledi; kar yağışı gittikçe şiddetleniyor, sokağın karşısındaki binalar aydınlık ve karanlık pencerelerden ibaret bir kare bulmacayı andırıyordu. Dükkânın önünden geçenler kapüşonlarını kafalarına çekip kar tanelerinin şiddetli saldırısından korunmak için başlarını önlerine eğerken Kellner Kitapçısı'nın tam karşısındaki küçük suşicide oturan müşteriler ellerinde çubuklar ve yüzlerinde endişeli ifadelerle dışarı bakıyorlardı.

"Fırtınalı bir gecenin tadını çıkarabileceğiniz en güzel yer kucağınızda bir kitapla sıcacık bir odadır," dedi Cassie kendi kendine. Sonra da buruk buruk gülümsedi çünkü bu sözleri vakti zamanında ona söyleyen, şimdilerde çok özlediği biriydi.

Duvardaki saate şöyle bir göz attı ve kepenkleri indirme vaktinin geldiğini gördü. Bay Webber başını isminin seslenildiğini duyar gibi olan bir adam gibi tuhaf bir açıyla yana yatırmış vaziyette masasında oturuyordu. Cassie kaşlarını çattı ve huzursuzluk tek parmağıyla midesinin derinliklerini gıdıkladı.

"Bay Webber?" diye seslendi taburesinden kalkarken.

Dükkânı koşar adım geçtiği esnada fonda çalan dingin melodi ani huzursuzluğuyla çatışmaya tutuştu. Bir elini Bay Webber'in omzuna koyduğunda adam tepki vermedi. Surat ifadesi sabitti, gözleri açık ve cansızdı, dudakları hafif aralıktı.

Manasız olduğunu bile bile, "Bay Webber?" dedi Cassie tekrar.

Cassie ölümün neye benzediğini bilirdi. Uzun yıllar önce, onunla ilk karşılaştığında ölüm onu büyütüp yetiştiren ve aile namına sahip olduğu tek insanı ondan çalmıştı. Şimdi ölüm bir kez daha kapısını tıklatmış ve Cassie kar manzarasını izlemekle meşgulken pek de tanımadığı hoş bir beyefendiyi almıştı.

"Ah, Bay Webber," dedi yüreği üzüntüyle kabarırken.

1

İlk gelen ambulans oldu; paramedikler kıyafetlerindeki ve saçlarındaki karları silkeleyerek paldır küldür dükkâna daldılar. Sanki Bay Webber'i kurtarma şansları varmış gibi enerjiktiler ama onu görür görmez bütün telaşları buhar olup uçtu.

"Ölmüş," dedi aralarından biri Cassie'ye ve tanımadıkları birinin partisine katılmış yabancılara has sıkıntılı bir sessizlikle hiçbir şey yapmadan öylece durdular. Bay Webber'in birkaç adım öteye dikilmiş camsı gözleri hiçliği izliyordu.

Derken polisler geldi. Biri gençten, diğeri yaşlıca iki adam. İkisi de ona sorular sorarken paramedikler Bay Webber'i sandalyesinden kaldırıp bir sedyeye bağladılar.

"Haftada iki ya da üç defa, sadece akşamları gelir," diye açıkladı Cassie onlara. "Kahve tezgâhı kapanmadan hemen önce. Kendine bir kahve alır, ardından şuraya oturur ve ben dükkânı kapatana kadar kitabını okur."

Genç polis memuru sıkılmış görünüyordu; ellerini beline koymuş, paramediklerin işleyişini izliyordu. "Muhtemelen yalnızlıktandır," dedi.

"Kitapları sever," dedi Cassie ve polis ona baktı. "Bazen okuduğumuz kitaplar, onun okuduğu kitaplar hakkında sohbet

Ninova

ederiz. Klasiklere bayılır." Sözcükler dudaklarından dökülmeye devam ederken bile saçmaladığının farkındaydı. Kendini durdurmak için kollarını kavuşturdu. Polisler yüzünden elini kolunu nereye koyacağını bilemez hâle gelmiş, yaptığı her şeyin fena hâlde farkına varır olmuştu.

"Evet," dedi genç polis onu profesyonel bir kayıtsızlıkla izlerken.

"Herhâlde sizinle sohbet etmekten hoşlanıyordu, han'fendi," dedi yaşlıca polis ve Cassie adamın nazik davranmaya çalıştığını tahmin etti. Adam adresini ya da en yakın akrabasını bulma umuduyla Bay Webber'in cüzdanını karıştırıyordu. Polisin davranışı Cassie'ye tuhaf bir şekilde müstehcen geldi, onun nazarında bu, birinin iç çamaşırı çekmecesini karıştırmaktan farksızdı.

"Güzel bir hanımın yaşlı bir adama iple çekeceği bir şey vermesi gibisi yoktur," dedi genç polis memuru dudaklarının kenarlarını çekiştiren hınzırca bir gülümsemeyle. Yaşlıca polis gözlerini Bay Webber'in cüzdanından ayırmasa da başını genç adamı ayıplarcasına iki yana salladı.

"Öyle değildi," diye çıkıştı Cassie. Duyduğu rahatsızlık dudaklarından dökülen sözcükleri sivriltmişti. "O yalnızca hoş bir beyefendiydi. Olmayan bir şeyi oldu gibi göstermeyin."

Genç adam yarım yamalak bir özür dilercesine kafasını salladı ama meslektaşına attığı imalı bakışı saklamaya tenezzül etmedi. Çıkışa gidip kapıyı paramediklerin geçebilmesi için açık tuttu.

"Şimdi oldu," dedi yaşlıca polis Bay Webber'in ehliyetini çıkarırken. "Daire No: 4, 300 Doğu 94. Sokak. Güzel muhit."

Ehliyeti yerine koyup cüzdanı kapattı. "Daha fazla bilgiye ihtiyaç duyarsak sizinle irtibat kurarız," dedi Cassie'ye. "Ama aklınıza gelen bir şey olursa lütfen bizi arayın." Ona üzerinde bir telefon numarasının yazılı olduğu NYPT kartvizitini uzattı.

"Ne gibi?" diye sordu Cassie.

Polis öylesine omuz silkti. "Bilmemiz gereken herhangi bir şey."

Cassie hiç de öyle olmamasına rağmen sanki bu cevap yeterliymiş gibi başıyla onayladı. "Peki ya ailesi ne olacak?"

"Biz o işin icabına bakarız," dedi yaşlıca polis.

"Tabii eğer akrabası varsa," diye ekledi kapıda beklemekte olan genç polis. Cassie adamın gitmek istediğini görebiliyordu; bu onun için sıkıcıydı ve Cassie bu yüzden ondan nefret ediyordu. Bay Webber daha iyisini hak ediyordu. Herkes daha iyisini hak ederdi.

"Siz idare edebilecek misiniz, hanımefendi?" diye sordu yaşlıca polis Cassie'ye. Adamın her zerresinden yorgunluk akıyordu ama yine de işini yapıyor ve genç ortağından çok daha iyi bir iş çıkarıyordu.

"Evet," dedi Cassie duyduğu rahatsızlıktan ötürü kaşlarını çatarak. "Elbette."

Adam bir anlığına Cassie'ye baktı.

"Bakın, bazen insanlar öylece ölüverir," dedi teselli edecek bir şeyler söylemeye gayret ederek. "Hayat işte, n'aparsınız?"

Cassie başını aşağı yukarı salladı. Biliyordu. Bazen insanlar öylece ölüverdi.

1

Cassie dükkânın önünde dikilip önce ambulansın, sonra da devriye aracının gidişini izledi. Yansıması camdaki bir hayaletti; ikinci el kıyafetler giymiş uzun boylu, tuhaf bir kız: pamuklu, sıfır yaka bir kazak ve dizleri giyilmekten yırtılma raddesine gelmiş mavi bir kot pantolon.

"Elveda, Bay Webber," dedi kazağının kollarını dalgınlıkla dirseklerine dek sıvayarak.

Kendine üzülmesine lüzum olmadığını söyledi –Bay Webber çok yaşlıydı ve onu mutlu eden bir yerde, görünüşe bakılırsa huzur içinde ve hiç acı çekmeden ölmüştü– ama üzüntüsü inatçıydı, düşüncelerinin arka planında aralıksız gürleyen bir bas notasıydı.

Telefonunu alıp Bayan Kellner'i evinden aradı.

"Öldü mü?" dedi Bayan Kellner, Cassie olanları ona anlattığında. Bu sözcük tabancadan ateşlenmiş bir mermiydi, kısa ve tiz bir silah sesiydi.

Cassie bekledi ve uzun, yılgın bir iç çekiş işitti.

"Zavallı Bay Webber," dedi Bayan Kellner. Cassie kadının başını iki yana salladığını duyabiliyordu. "Ama ölmenin çok daha beter yolları vardır. Bay Webber muhakkak böyle düşünürdü. Sen nasılsın, Cassie?"

Bu soru Cassie'yi şaşırttı. Zaten ne zaman biri hatırını soracak olsa şaşırırdı.

"Ah, iyiyim," diye yalan söyledi soruyu geçiştirmek için. "Sanırım sadece şoktayım."

"Mmm, şey. Hepimiz günün birinde öleceğiz ve Bay Webber yaşını başını almıştı. Üzücü, evet ama bunalıma girmek için ortada hiçbir sebep yok, anlıyorsun değil mi?"

"Evet, han'fendi," dedi Cassie, Bayan Kellner'in dobra fakat nazik öğüdüne gülümseyerek.

"Şimdi dükkânı kilitleyip eve git. Dışarıda tipi var ve soğuktan hipotermi geçirmeni istemiyorum. Bu bir rica değil, emirdir."

Cassie, Bayan Kellner'e iyi geceler diledikten sonra Kellnerlerin Bay Webber'i ne kadar yakından tanıdığını merak ederek ortalığı toparlamaya girişti. Dükkânın müdavimlerinin çoğunu tanıyor gibiydiler. Gerçi Bay Kellner artık pek bir şey bilmiyordu çünkü birkaç yıl önce demans, hatıralarını çalmıştı. Cassie, Bay Kellner'i en son ne zaman dükkânda gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Yıllar önce olduğundan emindi. Şimdilerde Bayan Kellner kocasından neredeyse hiç bahsetmiyordu.

Cassie sehpaların arasını, Bay Webber'in sandalyesinin etrafını süpürürken *Monte Cristo Kontu*'nun yarısı dolu kahve fincanının yanında, masada öylece durmakta olduğunu fark etti. Kitabı görünce midesine yumruk yemiş gibi oldu, sanki Bay Webber en kıymetli eşyasını alamadan oradan paldır küldür götürülmüştü. Derken onun yanında duran başka bir kitaba gözü takıldı. Daha küçük, kahverengi deri ciltli bir kitaptı fakat rengi solmuş, derisi yağmur yemiş kapı boyası gibi çatlamıştı. Cassie kitabı daha önce görmemişti. Ne Bay Webber geldiğinde ne de paramedikler ve polisler oradayken. Onu gözden kaçırmış olabilir miydi?

Süpürgenin sapını omzuna dayayıp kitabı eline aldı. Göründüğü kadar esaslı değilmiş gibi tuhaf bir hafifliği vardı. Kitabı

açtığı esnada deri sırtı hoş bir gıcırtı çıkardı. Sayfalar kalın ve pürüzlüydü, dahası koyu renk mürekkeple, Cassie'nin alfabesini bile bilmediği bir dilde karalanmışa benzeyen yazılarla doluydu. Cassie kitabın sayfalarını çevirirken eskizler ve çizimler de olduğunu gördü. Bazıları metinlerin yanına resmedilmişti, bazılarıysa sayfaları baştan başa kaplıyordu. Bir tür jurnale, karman çorman da olsa bir insanın uzun yıllar boyunca düşüncelerini derleyip toparladığı bir deftere benziyordu. Yazılar tek bir yönde akmıyordu; kimi aşağıdan yukarı, kimi yukarıdan aşağıydı. Bazıları kesişiyor, bazılarıysa eskizlerin etrafını turluyordu.

Cassie kitabın ilk sayfasında diğer sayfalardaki el yazısının aynısıyla fakat İngilizce yazılmış birkaç satır olduğunu gördü:

Bu Kapılar Kitabı'dır.
Onu elinde tuttuğunda her kapı o kapıdır.

Bu satırların altında bambaşka bir el yazısıyla yazılmış başka bir mesaj vardı. Bu mesajın kendisine hitaben yazıldığını görünce Cassie'nin nefesi kesildi.

Cassie, bu kitap senin için, nezaketin karşılığında bir hediye.
Seni götüreceği yerlerin ve oralarda edineceğin arkadaşların tadını çıkar.
John Webber

Cassie o anda kaşlarını çattı. Hem şaşırmış hem de hediye karşısında duygulanmıştı. Sayfaları bir kez daha çevirdi fakat kitabın bu defa üçte ikisinde, tek bir sayfayı boydan boya kaplayan bir kapı eskizinde durdu. Kapı boşluğu siyah mürekkeple çizilmişti ve kapı ardına kadar açıktı ama kapı boşluğundan Cassie'nin tek görebildiği karşı duvarında tek bir pencerenin olduğu karanlık bir odaydı. Pencerenin ötesinde parlak gün ışığı, masmavi bir gökyüzü ve yemyeşil çimenlerin arasında çiçeğe durmuş rengârenk kır çiçekleri vardı. Pencereden görünen manzara haricinde her şey siyah mürekkeple resmedilmişti; manzaradaysa capcanlı, muhteşem renkler kullanılmıştı.

Cassie kitabı kapatıp deri cildini okşadı.

Bay Webber'e gerçekten o denli nazik mi davranmıştı? Adamcağız kitabı ona bu akşam vermeye mi niyetlenmişti? Belki de kitabı tam da o kar manzarasına dalıp gitmişken, ölmeden hemen önce cebinden çıkarmıştı?

Bir anlığına ne yapacağını düşündü, polisleri arayıp onlara kitaptan, kitaplardan bahsetmeli miydi? Genç polisin gözlerini devireceğini şimdiden tahmin edebiliyordu: *Size delinin tekinin defterini mi vermek istemiş?*

"Aptal," diye mırıldandı kendi kendine.

Bay Webber defterin onun olmasını istemişti. Onu mesai sonunda ona sıklıkla eşlik eden hoş beyefendiden bir yadigâr olarak saklayacaktı. Ve *Monte Cristo Kontu*'nu da alacaktı; onun iyi bir eve gitmesini sağlayacaktı.

Kısa süre sonra gri paltosuna, bordo atkısına ve yün beresine sarınmış vaziyette dükkândan çıktığında rüzgârın keskin kenarları tenini kesti ama onun ruhu duymadı çünkü aklı fikri o tuhaf defterin içindekilerdeydi. Hepi topu birkaç adım attıktan sonra, sokağın karşısındaki bir kapı boşluğunun gölgelerinden kendisini izleyen karaltının farkında olmadan bir sokak lambasının altında durup defteri cebinden çıkardı.

Bir kez daha defterin sayfalarını çevirdi: bolca yazı, rasgele çizilmişe benzeyen çizgiler. Sanki sayfalar kitaptan koparılıp başka bir düzenle birleştirilse muazzam, esrarengiz bir tasarımı gözler önüne serecekti. Defterin tam ortasında, karşılıklı iki sayfaya intizamlı sıralar hâlinde çizilmiş yüz, hatta belki daha fazla kapı boşluğuna rastladı; kapılar şekil, ebat ve renk açısından birbirlerinden az çok farklıydı ve öylesine bir sokaktaki kapılar kadar çeşitliydi. Tuhaf ama güzeldi, esrarengiz ve davetkârdı ve Cassie sayfaları derinlemesine incelemek, o sayfaları doldururken ömrünü tüketenin kim olduğuna dair hayaller kurmak istiyordu. Bu defter ona bir hazine gibi, zihnini meşgul edecek bir gizem gibi geldi.

Sayfalara düşen kar tanelerini silkeleyip kitabı tekrar cebine koydu, ardından karın ıssızlaştırdığı sokaklardan üç blok ötedeki metroya doğru yürüdü. Siyah mürekkeple karalanmış garip sözcükler ve eskizler zihninde uçuşuyordu.

Kapı boşluğundaki karaltı Cassie'nin peşinden gitmedi.

FAVORİ OYUNU

Cassie eve vardığında Bay Webber'in *Monte Cristo Kontu*'nu çantasından çıkardı ve yatağının ayakucundaki kitaplıkta duran karton kapaklı kitapların arasında ona bir yer buldu.

Bu kitaplık hayatının haritasıydı: Çocukken ayıla bayıla okuduğu kitaplar, Avrupa seyahatleri sırasında satın aldığı veya topladığı kitaplar, New York'a taşındığından beri okuyup hazine gibi sakladığı kitaplar. Kendi *Monte Cristo Kontu* kopyası da orada duruyordu. Esasen dedesine ait olan kitabın karton kapakları okunmaktan aşınmıştı. Dedesinin Myrtle Creek'teki atölyesinde, adamcağız çalışırken köşedeki armut mindere kurulup odun ve yağ kokuları arasında, dışarıda toprağı döven şiddetli yağmurun sesi eşliğinde kitabını okuduğu günleri dün gibi hatırlıyordu. Kitabı raftan indirip sayfalarını çevirirken burnuna çalınan kokunun zihninde canlandırdığı anılar ve duygular yüreğini sıkıştırdı. Çocukluğunun o mutlu ve huzurlu günlerini özlüyordu.

Kitabı tekrar yerine koydu ve eski kazağını çıkarıp kirli yığınına attı. Gözü kapının arkasındaki aynada beliren yansımasına takılınca beğeniden yoksun gözlerle kendini tepeden tırnağa süzdü. Yansımalarda ya da fotoğraflarda kendini gördüğünde hep bir parça hüsrana uğrardı. Kendini çok uzun boylu ve fazla zayıf buluyordu. Kalçasının fazla dar, göğsünün fazla düz ve gözlerinin şaşkın bir geyiğinkiler gibi iri ve pörtlek olduğunu düşünüyordu. Hiç makyaj yapmazdı çünkü nasıl yapılacağını bir türlü öğrenememişti ve sarı saçları ne kadar taransa da sürekli farklı yönlere giderdi.

"Geldin mi?" diye seslendi Izzy oturma odasından.

"Evet," dedi Cassie. Yatak odasının kapısını açarak yansımasını defetti ve oturma odasına girdiğinde Izzy'yi büyük beden bir tişört ve pijama altıyla kanepede bağdaş kurmuş otururken buldu.

"İş şeysi nasıldı?" diye sordu Cassie. "Evde olduğuna ve pijamalarını çektiğine göre iyi geçmiş olmalı."

Izzy yılgınlıkla gözlerini devirdi. "Üç beş yere gittik. Uğradığımız son barda birkaç adam bize asıldı. Bir çam yarması beni baştan çıkarmayı denedi. Korkunçtu. Tek kaşlı bir kas yığınıydı. Times Meydanı'na gidip ışıkları izlememizi teklif etti."

"Yok artık," dedi Cassie.

"Değil mi?" dedi Izzy ona hak verircesine. "Hangi salak Times Meydanı'na gitmek ister ki? Turistlerle teröristler dışında kimse Times Meydanı'nı sallamaz."

Cassie gülümsedi. Arkadaşının sesindeki tını keyfini yerine getirip kafasını dağıtarak birkaç dakikalığına da olsa ona üzüntüsünü unutturdu. Bomboş bir metroya binip karın tamamen örttüğü sokaklardan geçerek yaptığı eve dönüş yolculuğu Cassie'ye hem çok uzun hem de kasvetli gelmişti.

"Aynen böyle söyledim," diyerek konuşmayı sürdürdü Izzy, Cassie kanepede yanına otururken. "Turistlerle teröristler dışında Times Meydanı'nı kimse sallamaz. Sanki korkunç bir laf etmişim gibi bozuldu." Suratını ekşitip sesini alçalttı. "*Bu ne münasebetsizlik; teröristlerin insanları öldürdüğünü bilmiyor olamazsın.*"

"Muhteşemmiş," dedi Cassie sırıtarak.

"Yine de keyfimizi kaçırdı, hâliyle geceye orada son verdik. İyi ki de öyle yapmışız." Başıyla pencereyi, lapa lapa yağan karı işaret etti.

Izzy, Bloomingdale's'teki mücevher reyonunda çalışıyordu ve iki haftada bir mesaiden sonra iş arkadaşlarıyla içmeye gidiyorlardı. Dünyası pahalı ürünlerle, zengin insanlarla ve şaşkınlıktan gözleri belermiş turistlerle doluydu. Bu Cassie'nin ne anladığı ne de umursadığı bir dünyaydı ama Izzy işini seviyordu. Bir zamanlar oyuncu olmayı istemişti. Henüz bir yeniyetmeyken

Broadway'de sahne alma hayalleriyle Florida'dan New York'a taşınmıştı. Tanıştıklarında Izzy bir yandan Kellner Kitapçısı'nda çalışıyor, diğer yandan da seçmelere gidip ufak tefek oyunlarda rol alıyordu. Birkaç yıl boyunca istikrarla hiçbir yere varamayınca da rüyasından vazgeçmişti.

Library Hotel'in çatı barında içmeye gittikleri bir akşam, "Düşünsene," demişti Cassie'ye. "Otuzlu yaşlarındasın ve sana tam da senin yaşlı kadınlara baktığın gibi bakan tüm o genç ve güzel kadınların seninle aynı seçmelere geldiğini görüyorsun. Dünyanın güzel kadın rezervleri tükenecek gibi değil, Cassie. Arkadan daima yenisi, daha genci geliyor. Oysa ben tipimin önemli olmayacağı kadar iyi bir oyuncu değilim."

Cassie ve Izzy bir seneden biraz daha uzun bir süre boyunca Kellner Kitapçısı'nda birlikte çalışmış ve neredeyse tanışır tanışmaz sıkı fıkı dost olmuşlardı. Farklı ilgi alanları olan bambaşka insanlardı ama her nasılsa tanıştıkları günden beri çok iyi anlaşıyorlardı. Bu aniden çıkagelen ve insanın hayatını değiştiren şu doğal, huzur verici arkadaşlıklardandı. Cassie kiralık daire bakmaya başladığında Izzy masrafları bölüşmek için birlikte eve çıkmalarını teklif etmişti. O günden beri Aşağı Manhattan'daki bir apartmanın üçüncü katındaki iki odalı evi paylaşıyorlardı. Binaları Küçük İtalya'nın sınırında, bir *cheesecake* dükkânıyla kuru temizlemecinin üstündeydi. Kışları soğuk, yazları sıcak oluyordu ve ev sahibinin daireyi bölme şeklinden ötürü odaların hiçbiri doğru şekilde ya da ebatta olmadığı gibi mobilyaların hiçbiri de olması gereken yere sığmıyordu. Ama onların işini görüyordu ve Izzy kitapçıdan ayrılıp da Bloomingdale's'te çalışmaya başladıktan sonra bile ev arkadaşlığını sürdürmüşlerdi. Izzy ekseriya gündüzleri çalışırken Cassie geç saatlerde ve hafta sonları çalışmayı yeğliyordu. Sonuç olarak günlerce görüşemedikleri oluyordu fakat bu onları birbirlerinin ayağına dolanmaktan alıkoyuyor ve ev düzeninin arkadaşlıklarını mahvetmesine engel oluyordu. Üç dört günde bir yolları kesişir, Izzy son günlerde hayatında olup bitenleri süratle özetlerken Cassie onu can kulağıyla dinlerdi. Izzy, bilinç akışı nihayet kesildiğinde Cassie'ye yüzünde anaç bir ifadeyle bakar ve, "Peki sen nasılsın, Cassie? Dünyanda neler oluyor?" diye sorardı.

Izzy şu anda ona yüzünde yine aynı ifadeyle bakıyordu. Kafasının arkasında gelişigüzel toplayıverdiği kıvırcık saçları, belirgin elmacık kemikleri ve iri, kahverengi gözleriyle güzel bir kadındı. Büyük mağazaların tezgâhlarının arkasında olmasına bayılacağı türden bir kadındı, oyunculuk becerisi olsaydı film yıldızı olabilecek bir kadın. Cassie onun yanında kendini yavan hissediyordu fakat Izzy böyle hissetmesine neden olacak hiçbir şey yapmamıştı. Bu bile Izzy'nin nasıl bir insan olduğunu anlatmaya yeterdi.

"Dünyamda neler oluyor?" dedi Cassie lafı Izzy'nin ağzından alarak.

"Dünyanda neler oluyor?"

"Hiçbir şey," dedi Cassie. "Pek bir numara yok."

"Hadi ama," dedi Izzy bacaklarını çözüp kanepeden atlayarak mutfak tezgâhına doğru yürürken. "Sana bir fincan kaliteli şarap doldurayım da şu *hiçbir şeyle pek bir numara yoku* biraz aç."

Izzy kapının arkasındaki abajuru açarak duvarları yumuşak bir ışıkla aydınlattı.

"Bugün Bay Webber öldü," dedi Cassie. Başını önüne eğdiğinde Bay Webber'in verdiği kitabı hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. Güya onu yatak odasındaki kitaplıkta bırakacaktı.

"Aman tanrım, çok korkunç," dedi Izzy. "Bay Webber kim?"

"İhtiyar bir adam," dedi Cassie. "Sık sık dükkâna uğrar. Kahvesini alıp kitabını okur."

"Tanrım, donuyorum. Bu havanın nesi var?" diye mırıldandı Izzy koridora açılan kapıyı kapamaya giderken. Sonra da kanepeye geri döndü ve elindeki fincanı Cassie'ye uzattı. Evdeyken şarabı kadehten içmezlerdi.

"Bence yalnızlık çekiyordu.Kitapçıyı da seviyordu."

"Peki ne oldu?" diye sordu Izzy şarapları doldururken. "Ayağı takılıp düştü falan mı? Michael amcam aynen öyle ölmüştü. Düşmüş, kalçasını kırmış ve bir daha ayağa kalkamamış. Oturma odasının ortasında öylece ölüvermiş." Izzy ürperdi.

"Hayır, öyle bir şey değil," dedi Cassie. İçmeye niyeti olmasa da şarap fincanını Izzy'nin elinden aldı. "Öylece ölüverdi. Masasında otururken. Sanki eceli o anda gelivermiş gibi."

Izzy başıyla onayladı ama hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

"En azından polisler öyle söyledi," dedi Cassie. "'Bazen insanlar öylece ölüverir.'"

Izzy kanepeye iyice yerleşip bacaklarını altında çapraz yaptı. Cassie şarabından bir yudum aldı ve birkaç dakika boyunca sessizce karşılıklı oturdular.

"Kara bak," diye mırıldandı Izzy pencereden dışarı bakarak. Sokağın karşısındaki binalar tipiden neredeyse görünmüyordu. Rüzgâr dinmiş gibiydi fakat durmak nedir bilmeden gökyüzünden süzülen kar taneleri artık daha dolgun ve yumuşaktı.

"Çok güzel," dedi Cassie.

"O nedir?" Izzy kucağındaki defteri işaret edince Cassie hediye meselesini açıklayarak defteri ona uzattı.

"Deri," dedi Izzy gözlemde bulunurcasına. Kitabı açtı ve sayfaları boş boş çevirmeye koyuldu. "Vay canına. Delinin teki sayfalara kelime çorbası kusmuş gibi görünüyor. Acaba para eder mi?"

"Muhtemelen etmez," dedi Cassie. Izzy'nin ilk düşüncesinin parasal değerle ilgili olması canını sıkmıştı. Mesele para değildi. "Hem zaten hediye."

"Bence Bay Webber senden hoşlanıyormuş, Cassie," dedi Izzy hınzırca gülümseyerek defteri uzatırken.

"Kes şunu," diye çıkıştı Cassie. "Öyle değildi. Hoş bir beyefendiydi. Ve hoş bir kompliman yaptı."

Izzy şarabını yudumlarken gözleri hafiften cam gibiydi. "Pekâlâ. Sızlanmanın manası yok. Hadi. Mutlu şeyler düşünelim."

"Ne gibi?" diye sordu Cassie fincanını sehpaya bırakırken. "Bunu içemeyeceğim, içersem uyuyakalırım."

"Seni hafifsıklet," diye mırıldandı Izzy. "Bana... bana favori gününü anlat."

"Ne?" Cassie Favori Oyunu'nu hatırlayarak gülümsedi. Dükkânda ne zaman sinek avlasalar ve yapacak bir şey bulamasalar sıklıkla bu oyunu oynarlardı. Biri diğerinden favori bir şeyini anlatmasını isterdi: Favori yemeği, favori tatili, favori kötü randevusu. Vakit öldürmeye birebirdi.

"Bana favori gününü anlat," diye tekrarladı Izzy. "Hayatın boyunca yaşadığın en güzel gün neydi?"

Cassie kucağında Bay Webber'in kitabıyla pencereden dışarıdaki karlı dünyaya bakarak soruyu düşündü.

"Ben sana favori günüm *olmayanını* söyleyeyim," dedi Izzy, Cassie'nin düşüncelerini bölerek. "Greyhound'da geçirdiğimiz o gün."

"Ah tanrım," diye inledi Cassie ve birkaç sene önce Izzy'nin kuzenini ziyaret etmek için Florida'ya doğru çıktıkları yolculuğu hatırlayınca gülümsedi. İki kafadar neredeyse yirmi dört saati Miami'ye giden bir Greyhound otobüsünde, başlarına gelen olaylar karşısında dehşete kapılmakla kahkahalara boğulmak arasında gidip gelerek geçirmişti. "Otobüste koltuğundan kalkmadan tuvalet ihtiyacını karşılamış gibi kokan adamı hatırlıyor musun?"

"Of, hatırlatma," dedi Izzy kusmak üzereymiş gibi elini ağzına kapatarak.

Cassie daha iyi günlere odaklandı. Aklı çocukluğunun geçtiği evde dedesiyle veya kitabıyla baş başa geçirdiği günlere gitti ama o günlerden bahsetmedi. O anılar çok kıymetliydi. Onların yerine dedesi öldükten sonra fakat New York'a taşınmadan önce çıktığı seyahatleri düşündü. Kısmen yas tutmak kısmen de hayatıyla ne yapacağına karar vermek için tek başına Avrupa seyahatine çıkmıştı. Bir yıl boyunca sırt çantasıyla şehir şehir gezmişti; genelde yalnızdı fakat ara sıra arkadaş edindiği de olmuştu: Paris'te yakışıklı bir Alman, Londra da genç bir Japon çift. Roma'dayken orta yaşlı, Hollandalı bir lezbiyen çiftle tanışmıştı ve görünüşe bakılırsa kadınlar onun masum ve savunmasız olduğunu düşündüğünden birkaç hafta birlikte seyahat etmişlerdi. Cassie bu insanlarla arayı soğutmayacağına söz vermişti fakat onları bir kere bile aramamıştı. Onlar hayatının konuk oyuncularıydı. Yine de o insanlar ve Avrupa'da geçirdiği o ılık, güneşli günler en mutlu hatıralarındandı.

"Venedik'teydim," dedi Cassie.

"Ah, Venedik," dedi Izzy. "Hoş." Izzy ülke dışına hiç çıkmamıştı ama insanların asla gerçekleşmeyeceğini bildiği rüyalarından

bahsederken takındığı tavrın aynısıyla sık sık İtalya'ya, ailesinin memleketine dönmekten bahsederdi.

"Bir pansiyonda kalıyordum," dedi Cassie. "Odada yalnızdım. Başka kimse yoktu, yani başlarda. Küçük çocukları olan orta yaşlı bir çift tarafından işletiliyordu. Çok tatlılardı. Şimdi isimlerini hatırlayamıyorum..." Bir anlığına duraksayıp hafızasını yokladı ama elleri boş kaldı. "Ama bana kızları gibi davrandılar."

Izzy onu dinlerken kafasını iki yana yatırıp kanepenin sırtına yasladı.

"Pansiyonun bulunduğu sokağa gelince," diyerek konuşmayı sürdürdü Cassie. "Kepenkli küçük pencereleri ve büyük ahşap kapıları olan sarı veya turuncu badanalı evlerin boylu boyunca sıralandığı, parke taşlarıyla döşeli, dar bir sokaktı. Bir daha oraya gitsem asla yerini bulmam. Gerçi sokağın karşısında bir fırın vardı ve hava sıcak olduğundan pencereler açık uyurdum."

"Mmm, sıcak iyidir," dedi Izzy mahmur mahmur.

"Ve sabahları fırından yeni çıkmış ekmek ve hamur işi kokusuna uyanırdım." Cassie bu hatıra karşısında iç geçirdi. "Dünyanın en güzel kokusu. Gözlerimi açar açmaz sokakta karşılaşan mahallelilerin sohbet seslerini ve gülüşmelerini duyardım. Sokağın sonundaki kahveci sabahın körü olmasına rağmen kapısının önüne tangır tungur masa sandalye çıkarır ve işe ya da başka bir yere giden mahalleliler ayaküstü oraya uğrayıp birer kapuçino içerdi."

"İtalya'ya gitmek istiyorum," dedi Izzy.

"Her gün yataktan kalkıp merdivenleri uçarcasına inerdim," diyerek konuşmayı sürdürdü Cassie. "Pansiyonun kocaman, eski, ahşap bir kapısı vardı. Kapıyı açtığında kendini fırının tam karşısında bulurdun ve genelde önünde, ihtiyaçlarını almayı bekleyen insanların oluşturduğu bir kuyruk olurdu."

"Ekmeğe bayılırım," diye mırıldandı Izzy. "Ama yiyemiyorum. Doğrudan kalçalarıma gidiyor. Ama bayılırım."

Cassie onu duymazdan geldi ve kendi anısının ağına birkaç dakika daha takılı kaldı.

"Şunu bir yere kaldırayım," dedi başıyla elindeki kitabı göstererek. "Bir de muhtemelen kahve falan yaparım, yoksa senden önce uyuyakalacağım."

"Hiç uykum yok," dedi Izzy apaçık uykulu sesiyle. "Yalan söylüyorsun."

Cassie gülümsedi ve kanepeden destek alarak ayağa kalktı.

Aklı yine Venedik'teydi; köşe başındaki kahvecide içtiği kahveleri, kahvaltıda yediği çıtır çıtır ekmekleri düşünüyordu. Ne var ki koridora açılan kapının koluna uzanırken bir ürperti, sanki dünya göğüs kafesinin içinde gerilip gevşemiş gibi geçici bir tuhaflık hissetti.

Derken kapıyı açtı ve kendini Venedik'teki o küçük, parke taşlı sokağın sessiz, karanlık ve yağmur damlalarıyla ışıldayan bir hâline bakarken buldu.

VENEDİK

Cassie'nin beyni geriye doğru bir parende atıp ona gözlerinin ne halt ettiğini sordu.

Dairesinin koridorunun olması gereken yerde bir dünya vardı. Serin hava, rutubet ve bambaşka bir yerin nemli, topraksı kokusu vardı. Karanlık vardı ama New York'un karla kaplı karanlığıyla kıyaslandığında aydınlığa daha yakındı.

Derken hemen karşısında, Venedik'te geçirdiği o günlerde müdavimi olduğu fırının ışığı yanarak çisentili geceye bir delik açtı. Yağmurun yol yol lekelediği pencere aralarına girdiğinden bulanık bir karaltıdan ibaret gördüğü bir adamın içeride hareket edişini izledi ve baktığı şeyin bir resim olmadığını fark etti. Hareketliydi, gerçekti!

"Aman tanrım," dedi afallayarak.

"Ya içeri gir ya dışarı çık, ne dersin tatlım?" dedi Izzy ona hâlâ mantıklı gelen bir dünyada. "Kapıyı kapa. Şu lanet rüzgâr girmemesi gereken yerlerime giriyor."

"Izzy," dedi Cassie çok ama çok uzaklardan gelen sesiyle. "Buraya gel."

Venedik'te, orada olmaması gereken fırında, camın arkasındaki adam az evvel üstünden çıkardığı koyu renkli montu bir yere asmak için fırının arka tarafına açılan kapı boşluğundan geçiyordu.

"Buraya gel, Izzy," dedi Cassie tekrar. Sesi boğuk ve gergindi.

"Sorun nedir?" diye sordu Izzy. "Ah, kahretsin. Evi yine sıçanlar mı basmış?"

Cassie yanıt vermedi. Kendini gözlerini kapamaya zorladı, üçe kadar saydı ve sonra tekrar açtı. Sokak hâlâ karşısındaydı. Yağmur, parke taşları, fırındaki adam. Derken Cassie tepesindeki gökyüzünün kapkara olmadığını fark etti –şafak sökmek üzereydi– ve zihninin gerilerinden başıboş bir ses ona şöyle dedi: *Ne bekliyordun ki? İtalya, New York'tan altı saat ileride. Şimdi orada sabah olmalı.*

O anda Izzy yanı başında belirdi. Cassie dönüp Izzy'nin şahsen idrak etmekte hâlâ zorlandığı imkânsızlığın aynısını sindirmeye çalışırken yuvalarından uğrayan gözlerine baktı.

"Felç falan mı geçiriyorum?" dedi Izzy tekdüze bir sesle. "Cassie, benim kafam mı güzel?"

"Bu imkânsız," dedi Izzy'nin sorusunu cevaplamaya lüzum görmeyen Cassie yavaşça. "Bu harika."

"Bu siktiğimin şeyi de ne?" diye sordu Izzy fakat bu bir soru değil, gördüklerine akıl sır erdiremeyen zihninin imdat çığlığıydı.

"Venedik!" diye haykırdı Cassie. "Az evvel sana bahsettiğim yer."

"Neden evimin ortasında?" diye sordu Izzy histerinin sınırlarında gezinirken. "İşemem gerek! Tuvalet nerede?"

Cassie kapının kolunu bırakıp elini boşluktan uzattı. Izzy onu yakalayıverdi.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne?" diye sordu Cassie ona cevaben.

Izzy elini çekti ve birlikte Cassie'nin kapının eşiğinden dışarı uzanmasını izlediler. Cassie teninde hafif bir esintinin ürpertisini, yağmur damlalarının minicik öpücüklerini hissetti. Parmaklarını oynattı ve ardından elini çevirip avucunu açtı. Hayretle ve keyifle kıkırdadı ve elini tekrar odaya çekti. Izzy'yle kafa kafaya verip elini derinlemesine incelemeye koyuldular.

"Yağmur," dedi Cassie gözlerini kısıp tenindeki su damlacıklara bakarak. "Esintiyi de hissettim," dedi sonra gülümseyerek kapıdan dışarı bakarken.

Bu olacak şey değildi. Başka bir yer, okyanusun diğer kıyısındaki bir ülkede bulunan bir şehir kapının hemen öteki tarafındaydı. Cassie'nin zihni favori yemeğini tadını çıkara çıkara yiyen birinin edasıyla bu gerçeği ağır ağır çiğnedi.

"Ne diyorsun?" diye sordu Izzy.

"Diyorum ki elim Venedik'teydi," dedi Cassie. "Bedenim New York'ta ama elim Venedik'teydi?"

Izzy şaşkınlıktan küçük dilini yutmuştu.

"Bu nasıl olabilir?" diye sordu Cassie kendi kendine fısıltıyla.

Sessizce kapıdan dışarı baktılar. Zaten gözlerini karşılarındaki manzaradan ayırmaları imkânsızdı. Sokağın karşısındaki fırında şimdi ikinci bir kişi daha vardı; yağmur damlalarının vurduğu camdan çalakalem karalanmış gibi görünen hayal meyal şekiller.

"Ne yapacağız?" diye sordu Izzy ve Cassie, ilk defa Izzy'yi böylesine tedirgin gördüğünü düşündü. Kendinden hep emindi ve özgüvenini açık etmekten hiç çekinmezdi.

"Gitmek istiyorum," diye mırıldandı Cassie.

"Gitmek mi? Nereye gitmek?"

"Venedik'e gitmek," dedi Cassie başını manzaraya doğru sallayarak. Gitmeyi nasıl istemezdi? Venedik çok sevmesine rağmen ardında bıraktığı o çok uzaklardaki yerlerden biriydi ama şimdi *hemen oracıkta*, tam karşılarındaydı.

"Venedik'e gidemeyiz!" dedi Izzy âdeta feryat edercesine. "Üstümde pijamayla çorap var. Sana gelince... Üstündekilerin ne olduğunu bile bilmiyorum ama senin de ayağında ayakkabı olduğu söylenemez."

"Gerçek olduğundan emin olmam lazım," dedi Cassie, Izzy'nin itirazlarına kulak asmayarak. Gerçek görünüyordu. Gerçek geliyordu. "Elini uzat, Izzy."

Izzy kapı boşluğunun ötesindeki dünyaya temkinli gözlerle baktı.

"Lütfen," diye yalvardı Cassie. "Yalnız olmadığımdan, halüsinasyon görmediğimden emin olmak istiyorum."

Izzy, Cassie'nin daha önce sadece bir kere, onda da uzun yıllar evvel arabanın teki sokağın ortasında bir yayaya çarptığında yaptığına şahit olduğu bir şeyi yapıp istavroz çıkardı ve ardından elini uzattı. Parmakları eşiği aştı ve Izzy sanki canının yanmasını bekler gibi gözlerini kıstı. Bir an sonra eli aslında orada olmaması gereken sokaktaydı ve Cassie tek elini hayretle ağzına kapattı. Doğru olmasını istiyordu bu mucizenin, bu imkânsızlığın. Bunun gibi şeylerin mümkün olduğuna inanmak istiyordu.

Izzy o anda şaşkınlıkla güldü. "Soğuk," dedi. "Havayı hissedebiliyorum."

"Evet," dedi Cassie mutlulukla. Izzy'nin de aynı şeyi hissetmesi, gerçek olduğunu öğrenmek yüreğine su serpmişti. "Peki ya yağmur?"

"Evet, yağmuru da hissediyorum." Cassie'nin yaptığı gibi parmaklarını oynattı ve ardından kafasını iki yana sallayarak elini incelemek üzere içeri çekti.

Cassie kapıdan dışarı adım atmak istiyordu. Venedik'e gitmek istiyordu. Gördükleri onu korkutmuyordu; burada korkulacak hiçbir şey yoktu, aksine sadece hayret edilecek ve haz alınacak bir şey vardı.

"Yapma," dedi Izzy, Cassie'nin aklından geçenleri okur gibi. "Ya geri dönemezsen? Ya çoraplarınla Venedik'te yağmurda mahsur kalır da geri dönemezsen?"

Cassie tereddüt etti, Izzy'nin ikazı sevincine demir atıp onu yerine mıhladı.

"Fotoğrafını çekeyim!" dedi Izzy. Elini pijamasının cebine attı ve telefonunu çıkarıp kapı boşluğuyla ötesindeki sokağın fotoğrafını çekti. Sonra birkaç adım gerileyip Cassie'yi kapının başında dururken fotoğrafladı. "Gülümse!" dedi Izzy.

Cassie dalgın dalgın gülümsedi. Kapıdan geçmek istiyordu. Hatta tek istediği buydu.

"Bekle. Video da çekeyim," dedi Izzy. "Elini falan salla. Başla."

Cassie boştaki elini kaldırıp kapı boşluğuna işaret etti.

"Venedik'e benziyor," dedi. "Koridorumuzun olması gereken yerde." Derken dudaklarının arasından neredeyse hezeyan yüklü bir kahkaha firar etti. "Bu delilik!"

"Elini tekrar uzat," diye buyurdu Izzy.

Cassie kapıya yaklaşıp elini dışarı uzattı ve ardından boşluğa doğru bir adım atarak kafasını da dışarı çıkardı.

"Cassie!" diye feryat etti Izzy.

Cassie, Izzy'nin onu yakalayıp geri çektiğini hissetti.

"Gerçekten gerçek," dedi Cassie. "Buna inanamıyorum."

"Bu kadarı yeter, ödümü patlatmaya başladın."

Cassie ona cevap veremeden Izzy kapıyı tutup kapattı. Kasasının içinde zangırdayan kapıya bakakaldılar. Ardından Izzy başını çevirip gözlerini soru sorarcasına Cassie'ninkilere dikti. Cassie başıyla onaylayınca Izzy kapıyı gerisin geri açarak daracık koridorlarını gözler önüne serdi. Banyoya ve yatak odalarına açılan kapılar, dairenin girişindeki ayakkabılarıyla kabanları, hepsi oradaydı. Cassie tuttuğu soluğunu bırakırken rahatlama ve hüsran ardı ardına dalgalar hâlinde benliğini istila etti.

Izzy hemen telefonuna baktı. Cassie'nin de yanına gelmesiyle kafa kafaya verdiler. Gözlerini kısarak Izzy'nin çektiği fotoğraflara, Cassie'nin önce kapının yanında dikilirken, sonra da kapıdan girerken –ya da çıkarken?– görüldüğü videolara baktılar; Izzy ciyaklıyor ve video orada kesiliyordu.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Izzy.

Cassie kapının yanına gidip ellerini beline koydu ancak ondan sonra Bay Webber'in kitabının hâlâ elinde olduğunu fark etti. Venedik'in mucizevi bir şekilde koridorlarında peyda olduğu dakikalar boyunca onu elinden hiç bırakmamıştı. Kitabı kaldırıp başparmağını kahverengi derinin üstünde gezdirdi. O esnada kitabın onu kitapçıdan aldığından beri ısınıp ağırlaştığını keşfetti.

"Kitap yüzünden," dedi Bay Webber'in yadigârını elinde evirip çevirirken. Yalnızca ağırlaşmış değildi, her nasılsa kapakların arasında sanki daha fazla madde varmış gibi *sertleşmişti* de.

"Ne?" diye homurdandı Izzy.

"Kitap yüzünden," diye tekrarladı Cassie. Bir an sonra oturdu ve el sürmediği şarap fincanını alıp tek dikişte bitirdi.

"Kitap yüzünden de ne demek?" diye sordu Izzy.

"*Kapılar Kitabı*," dedi Cassie kitabın ilk sayfasını açıp orada, Bay Webber'in ona bıraktığı notun üstünde yazanları yüksek sesle okuyarak. "*Her kapı o kapıdır.* O sokağı, kaldığım pansiyonun kapısını düşünüyordum," dedi Cassie. "Kitap elimdeydi ve orayı düşünüyordum, sonra her nedense..." Ürperdi.

"Her nedense ne?"

"Kendimi tuhaf hissettim. Kapıyı açtığımda da Venedik karşımdaydı. Tam da aklımdan geçirdiğim hâli." Cassie o anda en

güzel, en âlâ gün batımlarına bile taş çıkaran bir aydınlanma yaşadığını hissetti. *Gerçekten böyle bir şey olabilir miydi?*

Izzy duyduklarını hazmetmeye çalışırken ona baktı. Sonra, "Sen aklını mı kaçırdın? Bunu bir kitabın yaptığını mı sanıyorsun?" dedi.

Cassie omuz silkti fakat yüzündeki ifade bambaşka açıklamalara davetiye çıkarıyordu.

"Kitapları sevdiğini biliyorum, Cass, ama insanı dünyanın bir ucundan diğerine ışınlayan sihirli kitaplar sence de biraz abartı değil mi?"

"Kapılar Kitabı," dedi Cassie sözcüklerin tadına vararak. Kitabı açıp sayfalarını çevirerek rasgele bir yerde durdu. Bu daha önce denk geldiği, penceresinden çiçeklerin ve gün ışığının görüldüğü karanlık odaya açılan kapı eskizinin bulunduğu sayfaydı. Ne var ki bu defa odada pencere yoktu. Bu defa siyah mürekkeple karalanmış kapı boşluğundan parke taşlı bir sokak ve malum fırının vitrini görünüyordu. Bu az evvel kendi gözleriyle gördüğü sokaktı. Cassie'nin ağzı şaşkınlıktan beş karış açık kaldı. Daha önce gördüğü eskizi bulma umuduyla sayfaları bir kez daha çevirdi ama orada değildi.

"Kitap değişmiş," diye mırıldandı kendi kendine. Bu keşif, daha doğrusu bir başka imkânsızlık ihtimali onu heyecanlandırmıştı. Sanki kitap canlıydı da onunla konuşuyordu. "Bak," dedi Izzy'ye kitabı ona çevirerek. Histerinin eşiğinde olduğunun farkındaydı. "Şu resme bak! Daha önce bunun yerinde başka bir resim vardı! Şimdi tıpatıp o sokağa benziyor!"

Izzy kitabı alıp dikkatle baktı.

"Bu o sokak, değil mi?" diye sordu Cassie, Izzy'nin gördüğü şeyi teyit etmesine muhtaç olduğundan.

Izzy temkini elden bırakmadan, "Olabilir," dedi. Sanki apaçık imkânsız bir şeyin gerçekleştiğini itiraf etmekten çekinir gibiydi.

"Ah, hadi ama," dedi Cassie. Kitabı ondan alıp tekrar baktı. "O sokak olduğundan adım gibi eminim. Ama daha önce farklıydı. Değişmiş."

Bir an için Cassie'nin başı döner gibi oldu, bütün vücudu tir tir titriyordu. "Bu sihir mi?"

"Sihirli bir kitap," dedi Izzy şüpheyle tek kaşını kaldırarak.

"Neden olmasın?" diye sordu Cassie. "Az evvel ne olduğunu kendi gözlerinle gördün."

"Eğer kitap yüzünden olduğundan o kadar eminsen tekrar yap." Izzy odanın kapısını kapatıp eliyle kapalı kapıyı işaret etti. "Hadi ama ne yap ne et başka bir şey peyda et."

Cassie biraz düşündü ve Izzy'nin buyurduğu şeyi yapmayı aslında ne kadar çok istediğini anladı.

Kapıyı bir kez daha başka bir yere açmak *istiyordu.*

Bu tuhaf, harikulade kitabı kullanmak *istiyordu.*

Kitap hayret edilecek çok az şeyin olduğu bir dünyada ona hayretin dik âlâsını sunarak âdeta onunla dalga geçiyordu.

"O hâlde paltolarımızı alsak iyi olur," dedi Cassie. "Ama önce gidip şu çişini yap."

Duenleme
Ny.ozlem

MANHATTAN'DA SİHİRLİ BİR GECE YARISI GEZİNTİSİ

"Nereye gitmek istersin?" diye sordu Cassie kapının önünde dikilirken. Midesi heyecandan resmen taklalar atıyordu. Izzy tuvalet ihtiyacını giderip pijamalarını değiştirmiş, sonra da paltolarıyla ayakkabılarını giymişlerdi. Cassie, Kapılar Kitabı'nı elinde tutuyordu.

Izzy omuz silkti. "İtalya olmaz," dedi. "Eğer mahsur kalırsak eve yürüyerek dönebileceğimiz bir yer olmalı."

"Haklısın," dedi Cassie. İlk aklına gelen kitapçı oldu çünkü orası en sevdiği, kendini en rahat hissettiği yerdi ama Izzy daha iyi bir teklifte bulundu.

"Aklıma bir fikir geldi," dedi Izzy. "Library Hotel'in çatı terası. Orayı hatırlıyor musun?"

Cassie hatırlıyordu. Library Hotel, Izzy kitapçıdan ayrılmadan evvel iş çıkışında uğrayıp kafa çekmeyi en çok sevdikleri yerdi. Hâlâ arada sırada gittikleri oluyordu ama birlikte çalıştıkları zamanki kadar sık uğrayamıyorlardı. Izzy o mekânı severdi çünkü Midtown Manhattan'ın gökdelenleri tarafından kuşatılmış vaziyette dışarıda oturup pahalı kokteylini yudumlayarak zengin gençlerin sosyalleşmelerini izleyebiliyordu. Cassie'nin orayı sevmesinin nedeniyse manzarası ve Manhattan'ın tüm pencerelerine aynı anda bakabilme fırsatıydı.

"Evet," dedi Cassie. "İyi fikir."

"Sen de bir yer seç!" diye tutturdu Izzy. "Önce benim seçtiğime gideriz, sonra da seninkine!"

Cassie gülümsedi. Bu fikir hoşuna gitmişti. "Ne yani? Manhattan'da sihirli bir gece yarısı gezintisine mi çıkacağız?"

"Harika!" diye bağırdı Izzy, gözleri parlıyordu.

"Tamamdır," dedi Cassie odanın koridora açılan kapısına dönerek. "Library Hotel'in barı."

Bir an durup Kapılar Kitabı'nı elinde sımsıkı tutarak otelin barını, çatı terasına açılan kapıyı düşündü. Sonra kararlı bir biçimde kafasını aşağı yukarı salladı, ileri uzanıp kapıyı açtı fakat karşısında evlerinin koridorunu buldu.

"Kahretsin."

"Ne oldu?" diye sordu Izzy. "Sorun nedir?"

"Nereden bileyim!"

"Öncekinde ne yaptın? Yine aynısını yap. Ama Venedik olmasın."

Cassie, Izzy'nin bakışlarına karşılık verdi.

"Daha kolay olmalı," dedi Izzy. "Gideceğimiz yer sadece birkaç kilometre uzakta! Oysa Venedik okyanusun diğer tarafındaydı!"

Kapılar Kitabı'nı ona uzatarak, "Denemek ister misin?" diye sordu Cassie.

"I-ıh," dedi Izzy gerileyerek.

Cassie iç çekip dikkatini tekrar kapıya verdi. Kapıyı kapadıktan sonra derin derin nefes alarak sakinleşmeyi denedi. Kalbi neden göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu? Önceki sefer ne yaptığını hatırlamaya çalıştı.

Venedik'i düşünmüştü. Sokağı, fırını. Kapıyı. Venedik'teki o kapıyı düşünüyordu. Hayır, yalnızca düşünmüyordu, onu *gözünde canlandırıyordu.* Sonra da kendini bir garip hissetmişti...

Gözlerini yumdu ve otelin çatı terasına açılan kapıyı düşündü. Dış tarafı kirli, soğuk, cam bir kapıydı. Elini kapının koluna uzatırken ona uzandığını gözünün önüne getirdi.

Bir kez daha aynı hisse kapıldı; her hücresinde köpük köpük kabaran tuhaf bir basınç hissediyordu. Derken zihninin derinliklerinden bir ses bağırdı: *Başarıyorsun!*

"Bak!" dedi Izzy soluk soluğa.

Cassie gözlerini açıp aşağı baktı. Elindeki kitap yine ağırlaşmıştı fakat şimdi başka bir şeye daha şahit oluyordu. Kitabın etrafında gökkuşağı misali rengârenk bir gölge, bir parıltı, bir aura

vardı. Cassie elini ileri geri salladı ve gökkuşağı aurası havada tembelce süzülerek kitabın hareketini takip etti.

"Işık saçıyor!" dedi Izzy.

Cassie gözlerini kapıya çevirdi. Kolunu tutup kendine doğru çekti.

Ama kapı yerinden kımıldamadı.

"Ne?" diye homurdandı şaşkınlıkla.

"Sorun nedir?" diye sordu Izzy. "Bu kez ne oldu?"

"Kapı açılmıyor."

Cassie elindeki kitaba baktı. Az evvelki garip, rengârenk aurayla parlamayı sürdürüyordu. Eline hâlâ ağır ve sert geliyordu. Bir şey olduğu kesindi.

Tekrar kapıya baktı ve kola iki üç defa asıldı.

"Açılmayacak gibi," diye mırıldandı.

Bir an sonra, "Barın kapısı dışarı doğru açılmıyor muydu?" diye sordu Izzy.

Cassie saniyesinde Izzy'nin haklı olduğunu anladı. Kapı –yani odanın kapısı– tıpkı Venedik'teki kapı gibi içeri doğru açılırdı. Fakat Library Hotel'in barından çatı terasına çıkacaklarsa kapıyı dışarı doğru açmalıydılar.

"Olacak şey değil," diye mırıldandı Cassie hayretle. Kapıları her nasılsa değişmişti, normalde o yana açılmasının mümkünatı yoktu. Cassie kapıyı itti ve odanın kapısının geriye doğru savrulmasıyla içeri dolan soğuk hava onları heyecanlı bir köpek misali karşıladı.

Aşağı baktığında kitabın etrafındaki auranın dağılıp esintiye kapıldığını gördü, ayrıca yine hafiflemişti.

Izzy'nin bakışlarına karşılık verdi.

"Hadi!" dedi Izzy ve iki kafadar, çocuklar gibi kıkırdayarak Library Hotel'in çatı terasına adım attılar.

Ninova

Gece karla can bulmuştu, terasın ötesindeki gökyüzü irili ufaklı girdaplarla bezeli ve beyazdı, şehrin ışıkları bulanık ve belirsizdi. Fırtınanın örtüsüne sarınmış yüksek binalar sessizce etraflarını izleyen devlerdi.

Izzy, Cassie'yi terasın karşı köşesindeki bir banka yönlendirdi ve kardan korunabilmeleri için masanın üstündeki şemsiyeyi açtı. Terasta onlardan başka sadece bir kişi vardı; adamın teki çatının diğer ucunda yalnız başına oturmuş, içiyordu. Onu saymazlarsa karda yalnızdılar. "Acaba içki sipariş edebilir miyiz?" dedi Izzy camdan içerideki bara göz atarak. İçeride, camın diğer tarafında bir piyanist vardı ve çaldığı şarkının notaları geceye karışıp gökyüzünde kar taneleriyle birlikte süzülüyordu.

"Bu inanılmaz," dedi Cassie kafasını hayretle iki yana sallayarak. Şehrin bir ucundan diğerine nasıl gelmişlerdi? Başını önüne eğip elindeki kitaba, kahverengi ciltli alelade deftere baktı ve onu sevdiğine karar verdi. Bir anda hayatına girmişti ve şimdi hayatına mucizeler serpiştiriyordu.

"Soğuktan donuyorum ama umurumda bile değil!" dedi Izzy kahkahasını fırtınaya savurarak. "Library Hotel'deyiz!"

"Farkındayım!" dedi Cassie heyecanla. "Hadi, gel!"

Izzy'yi şemsiyenin altından çıkardı ve lapa lapa yağan kara rağmen terasın kenarındaki tırabzanlara yaslanarak yukarıdan bakıldığında bir kanyonu andıran Madison Bulvarı'nı seyre daldılar. Aşağıda kutuplara yaraşır bir dünya vardı; kar örtüsü süratle kalınlaşıyor, fırtına sokak lambalarıyla farların ışıklarını flulaştırıyordu. Kapüşonlarını kafalarına geçirip başlarını önlerine eğmiş birkaç maceraperest, kar tepeciklerinin arasında güçlükle ilerliyordu. Cassie'yle Izzy'nin arkasındaki barda piyanist ağır tempolu bir şarkıyı bitirip daha hızlısına geçti. Bu Cassie'nin hayal meyal hatırladığı meşhur bir gruba ait bir klasiğin caz aranjmanıydı.

"Elimi tut," dedi Izzy sırıtarak.

"Ne?" diye sordu Cassie kar yüzünden kıstığı gözleriyle arkadaşına bakarak.

"Dans et benimle, Cassie!" dedi Izzy.

"Sen sarhoşsun!"

"Evet!"

Izzy, Cassie'yi kendine doğru çekti ve bir süre bardan gelen müzikle dans ettiler; yalnızca onlar, kar ve soğuk gece göğünde dönüp duran piyano notaları vardı.

"Bu delilik," dedi Cassie yüzlerindeki kar tanelerini silkeleyerek kendilerini şemsiyenin altındaki banklara attıkları sırada.

"Ben hâlâ rüya gördüğüm kanısındayım," dedi Izzy. "Az önce gökyüzünde mi dans ettik?"

"Delinin teki bana zorla fokstrot yaptırdı," dedi Cassie.

Izzy gülümsedi ve kafasını iki yana sallayarak karı seyre daldı. Arkalarında piyanist şarkısını bitirmiş, New York'taki bir barda gece geç saatlerde çalınmaya daha uygun, daha ağır tempolu bir şarkıya geçmişti.

"Bu kabiliyetle neler yaparsın?" diye sordu Izzy birkaç dakika sonra. "Canının istediği her yere gidebildiğine göre?"

Cassie biraz düşündü.

"İşe gitmek için metroya yetişme derdi ortadan kalkar?" diyerek bir öneride bulundu Izzy. "Yatak odandan doğrudan kitapçıya geçersin."

Cassie bu düşünce karşısında gülümsedi. "Bazen işe gitmek için onca yol tepmek çok hoşuma gidiyor aslında. Gerçi hava soğukken değil."

"Soğuk en kötüsü," dedi Izzy ona katılarak. Omzunun üstünden bara baktı. "Canım gerçekten bir şeyler içmek istiyor."

Cassie'nin zihni olasılıklarla oynuyordu. "Bir daha asla umumi tuvalet kullanmak zorunda kalmam."

"Aman tanrım, evet!" diye bağırdı Izzy. "Acayip iyi olmaz mı? İşemek için havada cambazlık etmeye son."

"Evdeki tuvaleti kullanabilirim," dedi Cassie. "Canım ne zaman isterse."

"Ama çat diye kapıyı açtığında ya ben tuvalette olursam?" diye sordu Izzy. "Ya beni işerken basarsan?"

"Lütfen. Hem zaten tuvalete girdiğinde kapıyı hiç kapatmıyorsun ki! Hepsini gördüm."

"Biliyor musun? O kitabın senin eline geçmesi tam bir şans," dedi Izzy biraz ısınmak için bankta Cassie'ye doğru kaykılırken.

"Demek istediğim... başka birinin, senin kadar iyi kalpli olmayan birinin eline geçmesindense. İyi bir insan olmasaydın onunla yapabileceklerini bir düşünsene."

Cassie aklına bu tür şeyler getirmek istemediğinden bir süre sessiz kaldı. Endişelerin içinde debelenmek yerine olasılıklarla oynamak ve heyecanın tadına varmak istiyordu.

"Canının istediği her kadının yatak odasına girip çıkabilen bir sapık düşün," dedi Izzy. "Hem de dünyanın neresinde olursa olsun."

"Evet," dedi Cassie.

"Başka bir ülkeye gidip, orada olduğunu kimsenin ruhu bile duymadan birtakım suçlar işleyip buraya geri dönebilirsin. İnsanlar suçu senin işlediğini düşünseler bile başka bir ülkede olman kusursuz bir mazeret olur."

Cassie sessizce başıyla onayladı.

"Mesela bir hırsız düşünelim," diyerek konuşmayı sürdürdü Izzy. "Dilediğin kasaya girip çıkabilirsin. Kasayı patlatmana gerek kalmaz. Hatta bankaya ayak basmana bile gerek kalmaz. Kasanın kapısını açıp elini içine atıverirsin. Kuyumcular da aynı. Hiçbir şey güvende olmaz."

"Tamam," dedi Cassie kaşlarını çatarak. "İnsanların yapabileceği tüm o korkunç şeyleri listelemesek olmaz mı? Bu harika, Izzy. Belki de... bir insanın başına gelebilecek en güzel şey. Beni gönlümden geçen her yere götürebilen sihirli bir kitap! İçine etme!"

Izzy ellerini özür dilercesine kaldırdı.

Bir süre sessizce oturdular ama Cassie kitabı tekrar kullanmak için sabırsızlanıyordu. Başka nerelere gidebileceklerini görmek istiyordu.

"Başka bir yere gidelim mi?"

"Olur," dedi Izzy. "Daha sıcak bir yere."

Barın kapısına doğru yürürlerken Cassie yalnız başına içen adamın hâlâ orada olduğunu fark etti. Adam onlara baktı fakat bakışları Cassie'yle Izzy arasında gidip geldikten sonra çevredeki binalara kaydı. Ardından Cassie dairede yaptıklarını aynen tekrarlayarak kitabı tekrar kullandı. Kitap elinde ağırlaştı ve elinin etrafında bir renk curcunası oldu fakat bu seferki öncekinden

bile daha kolay geldi. Derken bara açılan kapıdan geçtiler fakat kendilerini bambaşka bir yerde buldular.

New York Halk Kütüphanesi'ne, Cassie'nin pek çok mutlu saat geçirdiği okuma odasına varmışlardı ama içerisi şimdi karanlık ve sessizdi, ayrıca fırtına uzun pencereleri dövüyordu. Karanlıkta kıkırdak hayaletler gibi parmak uçlarında gezinirlerken Cassie içeride bir alarm olduğundan ya da bir güvenlik görevlisinin onları bulacağından korktu. Ardından okuma odasının yan tarafındaki kapıyı kullanarak Union Meydanı'nın hemen güneyindeki Strand Kitapçısı'na geçtiler. Burası Cassie'nin şehirdeki en sevdiği uğrak yerlerinden biriydi. Cassie her kapıyı can sıkıcı gerçekliğin geri döneceğinden ve onu bu peri masalından mahrum bırakacağından emin olarak açıyor ama her defasında yanılıyordu. Dünya ansızın ihtimallerle dolu olağanüstü bir yere dönüşmüştü.

"Acıktım," dedi Izzy, Strand'in ortasında dikilirlerken.

"Ben'in Lokantası?" diye sordu Cassie dairelerinden birkaç blok uzaklıktaki yirmi dört saat açık lokantayı kastederek. Burası onların mekânıydı. Daireye ilk taşındıkları gün emlakçıyla buluşmak için iki saatten fazla beklediklerı ve şimdilerde paket yemeklerini aldıkları yerdi.

"Ben'in Lokantası," dedi Izzy.

Cassie kitapçının arka tarafındaki kapıyı açtı ve şehirde bulundukları noktadan iki kilometre kadar uzaktaki Ben'in Lokantası'na adım attılar. Lokantanın arka tarafındaki bir masaya oturdular. Izzy *pancake* ve domuz pastırması yiyip kola içerken Cassie heyecanını gizlemeye çalışarak kahvesini yudumladı.

"Şu hâlime baksana," diye hayıflandı Izzy perperişan bir hâlde. "İğrencim. Gecenin bir yarısı vücuduma neler yapıyorum!"

"Fıstık gibisin ve sen de bunu bal gibi biliyorsun."

"Bu şekilde yemeye devam edersem fıstıklık falan kalmaz. Halalarımı görmüş müydün? Acayip iridirler. Genlerimde var, Cass."

"O hâlde neden oburluk ediyorsun?"

Izzy omuz silkti. "Ağzım sıkıldı ve sarhoşum." Çatalını içine bırakıp tabağını kendinden uzaklaştırdı. "Kitabı ne yapacaksın?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Cassie.

Izzy ona kaşlarını çatarak baktı. "Onu öylece sahiplenip dilediğince kullanamazsın, değil mi?"

Cassie anlamıyordu. "Nedenmiş?" diye sordu. "Bana verildi. Artık benim."

"Onun hakkında hiçbir şey bildiğin yok, Cassie," dedi Izzy. "Tehlikeli olabilir."

Cassie iç geçirdi. Bu ikaz hiç hoşuna gitmemişti, Izzy'nin kastettiği şeyi anlaması da öyle. O düşünürken Izzy kolasının son yudumunu içti.

"Bilgi edinmeye çalışabilirim," dedi Cassie teslim olurcasına. "Kitap hakkında, Bay Webber hakkında."

"Peki bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu Izzy. "Bilmem hatırlar mısın ama adam öldü?"

"Bayan Kellner'e sorarım. Onu tanıyor olabilir. Neticede müdavimlerimizden biriydi."

Izzy başıyla onayladı. "Öyleyse daha fazla bilgi edinene kadar onunla oynayıp durmasan iyi olur. Nelere yol açabileceğini bilmiyorsun."

"Kaç saattir onunla oynuyoruz," dedi Cassie.

"Evet," dedi Izzy yüzünde ciddi bir ifadeyle. "Yine de fikrim değişmedi. Ben olsam oynamazdım."

"Eve gidelim mi artık?" diye sordu Cassie konuyu kapatma umuduyla. "Yoruldum."

Karla kaplı sokaklarda kol kola yürüyerek eve döndüklerinde birlikte Cassie'nin yatağına uzandılar; ikisinin de gözüne uyku girmiyordu ama ısınmaya çalışıyorlardı. Kapılar Kitabı'ndan, akıllarının almadığı muhteşem sihrinden ve bunun ne gibi anlamlara gelebileceğinden bahsettiler. Cassie en yakın arkadaşıyla karanlık bir odada uzanıp harika şeylerden bahsetmekten mutlu olduğunu fark etti; gece soğuktu ama kalbi sıcacıktı.

Bir noktada Izzy kalkıp kendi yatağına gitti ve Cassie yalnız kaldı. Kapılar Kitabı'nı yastığının altından çıkarıp iki elinin arasında tutarak başparmağıyla cildini okşadı. Yoğun metinlere ve itinayla çizilmiş eskizlere hayranlık duyarak kitabın sayfalarını bir kez daha karıştırdı. Hangi dillerde yazıldığını anlamaya çalıştı ama çoğunun alfabesini bile bilmiyordu. Kitabın ilk sayfasına, Bay Webber'in mesajına döndü ve adamcağızın kaleme aldığı sözcüklerin orada olmadığını görünce ağzı beş karış açık kaldı. Artık kitabın ilk sayfasında yalnızca kitabın mahiyetini açıklayan birkaç satır vardı. Kâğıtta ne Bay Webber'in mesajından, ne mürekkepten ne de oyuntudan eser vardı.

Cassie gözlerine inanamadı. Bu da bir başka küçük mucize, bir başka sihir kırıntısıydı ama Bay Webber'in mesajının kaybolusunun yüreğini sızlattığını fark etti. Bunu bir süre düşündü ama sonra aklı yine kitabın yapabileceklerine, Bay Webber'in ona verdiği hediyeye kaydı. Bay Webber'in ona verdiği.

"Bu *gerçek*," diye diretti fısıltıyla.

Fakat bunu kendine bir kere daha kanıtlamalıydı. Izzy'nin çekincelerine rağmen kitabı tekrar kullanmak istiyordu. Kim sihri elinin tersiyle iterdi ki? Kim sihirden imtina ederdi?

Yatağından çıktı ve parmak uçlarında odasının kapısına yürüdü.

Yıllar önce Avrupa'da yaptığı tatili, hayatının en güzel aylarını düşündü ve o anda kitabın onu yine o tür bir mutluluğa kavuşturabileceğini anladı.

Gözlerini yumup ziyaret ettiği yerlerden birinin kapısını hatırlamayı denedi. Londra'da kaldığı pansiyonu hatırlıyordu. Koyu renk ahşaptan yapılma, iki ince uzun penceresi olan kapıyı ve açılırken nasıl gıcırdadığını hâlâ dün gibi hatırlıyordu. Kitabın elinde ağırlaştığını hissetti ve gözlerini tekrar açtığında sanki kitap rengârenk bir bulutun içinde varlığını sürdürüyormuş gibi yine aynı haleyi gördü.

"Çok güzel," diye mırıldandı ışık yüzüne yansırken.

Kapılar Kitabı'nı bir elinde tutup ötekiyle yatak odasının kapısına uzandı ve kapı açılırken hiç huyu olmamasına rağmen gıcırdayınca Cassie yüzünde mutluluk yüklü bir tebessümün

belirdiğini hissetti. Gökkuşağı halesi dağılırken bile gülümsemeyi sürdürüyordu.

Kapıdan ürkekçe baktı ve Londra'daki o çok iyi hatırladığı sokağı gördü. Gri bir sabah, yağmur ve kaldırımın kenarına park edilmiş arabalar. Bu yabancı şehri okyanusun diğer ucundan, kendi yatak odasının konforundan izliyordu.

"Vay canına," diyerek kıkırdadı. Cassie onu en son neyin böylesine heyecanlandırdığını anımsamıyordu ama şimdi o heyecanı damarlarında hissediyordu.

Kafasını iki yana sallayarak kapıyı kapadı. Başını sallamasının nedeni kapıyı kapatmaktan duyduğu pişmanlık değil, az evvel yaptığı şeye inanamamasıydı.

Yatağına geri dönüp kitabı iki elinin arasında tutarak ona sevgilisinin yüzüymüş gibi uzun uzun baktı.

Sihir yapabiliyordu.

Gezegenin neresinde olursa olsun hayatı boyunca geçtiği her kapıyı açabilirdi.

DRUMMOND FOX KARLAR ARASINDA

Drummond Fox karlarla hayaletlerin arasında kalakalmıştı. Washington Meydanı Parkı'nın kenarında durmuş, dünyasını değiştiren on yıl önceki o günü düşünüyordu.

Buraya neden geldiğini bilmiyordu. Aslında yaptığı aptallıktı –hatta tehlikeliydi de– ama kaybettiği arkadaşlarının hatıralarını yâd etmek için buraya gelme ihtiyacı duymuştu.

Drummond hava şartlarından ötürü başını eğip kuzeydeki çeşmeye doğru yürürken zihni uzun yıllar öncesinde kalmış bir günün hatıralarıyla duygularından ibaret kaotik bir keşmekeşti. Kahkahalar, kucaklaşmalar ve uzun yürüyüşler. Sonra çığlıklar ve ışık, kan ve karanlık. Manhattan'da, çok daha tehlikeli zamanların şafağına delalet eden birkaç dakikalık bir delilik. Gezginlik hayatının başlangıcı. Gölgeler Evi'nin yaradılışı. Tüm bu şeylerin kökeni on sene önceki o ândı.

Washington Meydanı Kemeri'ne ulaştığında hemen altına sığındı. Eski paltosu onu hava şartlarından korumaya yetmediğinden üşümüştü fakat henüz buradan ayrılmak istemiyordu. Bir süre kıpırtısız kalıp rüzgârın iliklerine işlemesine izin vererek parka göz gezdirdi. Birkaç saniye sonra yalnız olmadığını anladı.

Çeşmenin arkasında bir şeklin belirdiğini görünce nabzının hızlandığını hissetti. Şekil gitgide büyüdü, yaklaştı ve Drummond adamın tekinin karların arasından korunaklı kemerin altına adım atmasını izledi.

"Bay Fox," dedi Doktor Hugo Barbary. Adam gülümsedi fakat yüzündeki ifade Drummond'ın gözüne, avını köşeye sıkıştırmış bir yırtıcının tatmin yüklü ifadesi gibi göründü. "Onca yer

dururken burada karşılaşmamız ne büyük tesadüf! Gerçi buraya döndüğüne şaşırayım mı, yoksa üzüleyim mi bilemiyorum."

Aralarında taş çatlasın birkaç adımlık bir mesafe vardı, yani Barbary'nin eğer isterse uzanıp Drummond'a dokunabileceği kadar yakınlardı. Drummond korkusunu belli etmemeye çalıştı.

"Hugo," dedi renk vermeme umuduyla. Sindirilmeyi reddederek bakışlarını kasten fırtınaya çevirdi ama her ihtimale karşı ellerini ceplerine soktu.

Barbary iri yarı, şişman bir adamdı; kocaman kel bir kafası ve şişe dibi gözlüğünün ardında koyu renk gözleri vardı. Yeleği göbeğine yapışmış üç parçalı bir takım elbise giymiş, üstüne uzun bir pardösü geçirmiş ve yüzünü kardan korumak için geniş siperlikli bir fötr şapka takmıştı. Yanında taşıdığı eski moda deri çanta ona ev vizitesine giden bir doktor havası veriyordu.

"İnsanlar son on yıldır seni arıyorlar," dedi Barbary. "Yerini tespit etmek uğruna çok fazla zaman ve çaba harcandı."

Drummond tek kelime etmedi.

"Seni ilk benim görmem ne büyük şans." Barbary, Güney Afrikalıydı ve dünyada ayak basılmadık yer bırakmadığı onca yılın ardından aksanı yumuşamış olsa da ünlü harfleri sertçe vurgulayışı kökenini belli ediyordu.

"Midemi bulandırıyor," dedi Drummond ve Barbary ne diyeceğini merak etmişçesine kafasını yana eğdi, "senin gibi bir adam hâlâ yaşıyorken senden çok daha iyi insanların burada yok yere öldüğünü düşünmek midemi bulandırıyor."

"Acıttı," dedi Barbary sırıtarak. "Söylediklerini üstüme alınmayacağım. Fakat on yıl önce olanların benimle hiçbir ilgisi yoktu. Burada bile değildim. Eğer doğru hatırlıyorsam Tayland'da, sonradan var olmadığını öğrendiğim mendebur bir kitabın peşinde koşuyordum. Tayland'a hiç gittin mi? Acayip bir sıcak vardır. Oradan nefret etmiştim. Yedikleri her şeyin içine limon otu koyuyorlar. Onun yüzünden hepsinin tadı ya ilaç ya da sabun gibi."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Drummond, adamdan da sahte cana yakınlığından da bezmişti.

Barbary akşam yemeği menüsüne göz gezdiren bir adam edasıyla düşünceli düşünceli mırıldandı. "Kitaplarını istiyorum. Sadece önce seni öldürmem gerekip gerekmediğine kadar vermeye çalışıyorum."

Drummond dalgın dalgın başını aşağı yukarı salladı. "Zaten mesele hep kitaplardır, değil mi?"

Barbary omuz silkti. "Başka ne olacak ki?"

Drummond hiçbir şey söylemeyip fırtınayı izlemekle yetindi. Lapa lapa yağan kar onlarla dünyanın geri kalanı arasına çekilmiş bir perdeydi. O anda, dört bir yanı karlar tarafından kuşatılmış vaziyetteyken diğer insanların ve daha sıcak yerlerin güvenliği gözüne pek o kadar önemli gelmedi.

"Elinde ne var, Kütüphaneci?" diye sordu Barbary, Drummond'a bir adım yaklaşarak. Gözleri nihayet ruhunun açlığını ele veriyordu. "Onca yıldır seni koruması için yanında taşıdığın şey nedir?"

"Ben artık Kütüphaneci değilim," diye yanıtladı Drummond. "Kütüphane diye bir yer de kalmadı. Yok oldu."

Bu gerçeği dile getirmek bile canını yakıyordu ama acısını yüzüne yansıtmadı.

"Ben de öyle duydum," dedi Barbary dalgın dalgın yanağını kaşıyarak. "Kalbimizde yaşıyor, ha? Pek çok insan Fox Kütüphanesi'ni arıyor."

"Pek çok mu?" diye sordu Drummond şüpheyle. "Hayatta kalanların sayısının iki elin parmağını geçmediğini sanıyordum. *Kadın'ın* o işin icabına baktığını sanıyordum."

"Ah, o kadar da kötü değil," dedi Barbary. Şapkasını çıkarıp tek elini kel kafasından geçirdi. "Ben hâlâ buradayım. Başkaları da var. Sayımız eskisinden daha az, orası doğru. İnsanları teker teker haklayıp kitaplarını alıyor. Fakat Darwin'in savunduğu da bu değil miydi? En iyinin hayatta kalması. Er ya da geç beni de bulacağından eminim fakat bunu sorun etmiyorum. Gerçekten o kadar iyi olup olmadığını göreceğiz."

"Seni bozguna uğratacaktır," dedi Drummond. "Kimse güvende değil. Biliyorum. Onunla karşılaştım."

Barbary onda tokat etkisi yaratan bu değerlendirmeyi tartarcasına Drummond'ı göz ucuyla süzdü.

"Bazıları güvende," diye karşılık verdi. "Elinde doğru kitaplar olanlar. En kudretli kitaplar."

"Kendinden mi bahsediyorsun, Hugo?" diye sordu Drummond. "Son günlerde yanında kudretli bir kitap mı taşıyorsun?"

"New York'a gelmekle aptallık ettin," dedi Barbary, Drummond'ın sorusunu duymazdan gelerek. "Bunun bir risk olduğunu bilmen gerekirdi."

"Canım sosisli sandviç çekti," diye mırıldandı Drummond.

Barbary'nin tek heceli kahkahası tepelerindeki kemerde yankılandı.

"Yoruldum," dedi Drummond. "Beni öldürmeyi deneyeceğin ya da rahat bırakacağın kısma gelebilir miyiz artık? İkisine de tamamım ama bilirsin, ne kadar çabuk o kadar iyi."

"Beni uğraştırmadan kitaplarını versen olmaz mı?" diye öneride bulundu Barbary. "Beni büyük dertten kurtarırsın. Hem yaşamana da izin veririm. Üstelik seni gördüğümü kimseciklere söylemem."

"Şimdilerde kaç tane kitabın var, Hugo?" diye sordu Drummond. Kendisi ikisi bir cebinde, diğeri bir cebinde olmak üzere üç kitap taşıyordu. Dakikalar önce ellerini ceplerine soktuğunda onları sıkıca kavramış ve hâlâ orada olduklarını anlayınca yüreğine su serpilmişti. Gölgeler Kitabı tek başına sağ cebindeydi, açıktı ve sırtından geriye bükülmüştü. Drummond yıllar içinde kitabı bu şekilde taşımayı âdet edinmişti. Böylelikle herhangi bir sayfanın ucundan yırtıp Gölgelere karışabilmesi için daima hazır bekliyordu. Gölgeler Kitabı'nın şans toteminden farksız sözleri zihninde yankılandı: *Sayfalar yapılmadır gölgeden. Tut bir sayfayı ve biri ol o gölgelerden.*

"Önemli olan kaç kitabın olduğu değil, değil mi?" diye yanıtladı Barbary. "Onlarla ne yaptığın."

"Istırap Kitabı'nı mı kastediyorsun?" diye sordu Drummond. "En başından beri favori kitabın oydu, değil mi?"

"Istırap Kitabı'nı kullanmamı hiç istemezsin, Drummond," dedi Barbary. Bunu neredeyse içtenlikle, sanki Drummond'ın

sıhhati umurundaymış gibi söylemişti. "O kitabı kullanmakta üstüme yoktur. Her ânından keyif alıyorum."

İki adam karşılıklı bakıştılar, Drummond vücudundaki bütün kasların taş kesmesine neden olan korkuya rağmen geri adım atmadı. Derken Barbary gülümsedi. "İşte burada," dedi. "Kütüphaneci sonunda teşrif etti. Demir omurgalı. Tıpkı arkasına bakmadan kaçıp arkadaşlarını ölüme terk ettiği zamanki gibi."

Bakışlarını kaçırıp havada dönen kar tanelerini seyre dalma sırası Drummond'a gelmişti.

"Nerede olduğunu Kadın'a yetiştirirsem acaba bana ne gibi bir iyilik bahşeder?"

Drummond gözlerini tekrar Barbary'ninkilere dikip tehdidini tarttı.

"I-ıh," dedi Barbary sonra ağzını yayarak. "Sanırım seni öldürüp kitaplarını kendime saklayacağım."

Aniden öne doğru atılıp kolunu piston gibi savurdu ama eli gideceği yere vardığında Drummond çoktan yer değiştirmişti.

"Önce beni yakalaman gerek," dedi Drummond bir adım geriden. Cebindeki Gölgeler Kitabı'nın açık sayfasını ucundan yırtıp yumruğunun içinde sıkıca kavradı. Neredeyse koparır koparmaz kâğıt parçasının avucunda ağırlaştığını hissetti ve ağırlık arttıkça kendi de soyut, görünmez bir gölgeye dönüşerek karın içinde sırra kadem bastı.

Hugo sinirden dudaklarını birbirine bastırmış, gözlerini kısarak fırtınaya bakıyordu.

"Orada olduğunu biliyorum," dedi yüksek sesle. "Böylelikle gerçek yüzünü göstermiş oldun. Seni bulacağım, Kütüphaneci. Bundan emin olabilirsin."

Drummond tek kelime etmediği gibi Barbary'nin orada bulunduğu süre boyunca kemiklerine işleyen soğuğa rağmen kıpırdamaktan da kaçındı. Sabrı ilk tükenen iri yarı adam oldu; birkaç dakika sonra alçak sesle bir şeyler mırıldanıp arkasına döndü. Fırtına adamın iri yarı cüssesini neredeyse o anda yuttu.

Drummond, Hugo'nun gittiğinden emin olmak adına azıcık daha bekledi, ardından Gölgelerin arasında saklanarak parkın kuzeyine doğru seğirtip oradan yola çıktı. Asfalta adım atar

atmaz avucunu açıp gökkuşağı auralı koyu renkli kâğıt parçasını gözler önüne serdi. Rüzgâr anbean hafifleyen kâğıdı elinden aldı ve rengârenk aurası solarken yırtık kâğıt esintide çırpınarak uzaklaştı. Drummond bir kez daha cismanileşerek Gölgelerin arasından çıktı.

Arkasındaki karda ayak izleri bırakarak zorlu hava şartlarında Beşinci Cadde'den Midtown'a doğru güçlükle yürümeye koyuldu.

Drummond o gece Midtown'daki Library Hotel'de kaldı. Böylesine göz önünde bir yerde kalmasının tehlikeli olduğunu bilse de umurunda değildi. Hatırlamak için Washington Meydanı Parkı'na gitmişti, şimdiyse içmek, uyumak ve unutmak istiyordu.

Odanın parasını ödedi, yüzünü yıkarken banyo aynasındaki koyu renk saçlı, sıska adamın tekinsiz bakışlarını görmezden geldi ve ardından çatı katındaki bara çıktı. Viski sipariş edip kendine oturacak bir yer aradı ama içerisi ona oraya ait olmadığını hissettiren insanlarla doluydu. Zenginlerle, zengin numarası yapanlarla, aşırı özgüvenlilerle ve zenginliğin nasırlaştırdığı insanlarla. Hâl böyle olunca terasa çıktı. Köşedeki bir şemsiyenin altına oturup içkisini yudumladı. Tepesinde açık bir gökyüzü vardı ve dört bir yanı gökdelenlerin camdan duvarları tarafından kuşatılmıştı; Midtown'ın binaları betondan bir surdu âdeta. Kar yağışı hâlâ şiddetliydi; iri, yumuşak kar taneleri dünyayı beyaza boyayıp flulaştırıyordu.

Drummond viskisini yudumlayıp kadehini on yıl kadar önce kaybettiği arkadaşlarının şerefine kaldırdı sessizce. Lily'ye ve Hong Kong'dan her gelişinde ona pişirdiği yemeklere. Yasmin'e ve tarih konusundaki cehaletiyle, aptalca sorularıyla kadıncağızı bunaltmasına rağmen ona gösterdiği sabra. Wagner'a ve hâlini hatırını sormak, en azından haftada bir kere başka bir insan evladıyla konuştuğundan emin olmak için Avrupa'dan ona ettiği telefonlara. Arkadaşları hâlâ burnunda tütüyordu ve onların

hatıralarını uzun yıllardır süregelen gezginlik hayatının daimi eşlikçileri olarak birer hayalet gibi yanında taşıyordu.

Günbegün yaşlanıyor, yorgunluğu gittikçe katlanıyordu ve gezginliğe daha ne kadar devam edebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu ama nasıl bırakacağını da kestiremiyordu, zaten gidecek bir yeri olduğu da söylenemezdi. On yıldır firariydi ve hayatta kalabilmek için elindeki kitapları kullanıyordu: Görünmezlik için Gölgeler Kitabı'nı, insanlara gerektiğinde kendini unutturmak için Anılar Kitabı'nı ve iyi şans getirmesi için Şans Kitabı'nı. Kitaplar ona on yıl boyunca arka çıkmıştı ve o günden bu yana kendi düşünceleri dışında rahatını bozacak hiçbir şey olmadan yaşamını sürdürmüştü. Yalnızlığı pek kafasına takmıyordu –ne de olsa hayatının büyük bölümünde tek başınaydı– ama sürekli yer değiştirme gereksinimi yorucu olmaya başlamıştı. Evini her şeyden çok özlüyordu.

Ama şimdi Hugo Barbary onu görmüştü ve Drummond, Şans Kitabı'nı yanında taşımasına rağmen bunun nasıl mümkün olduğunu düşünmeden edemiyordu. Barbary'yle karşılaşması şans değil, şanssızlıktı sanki. Fakat Drummond şansın dümdüz bir patika olmadığını bilirdi; yıllar içinde, talihin sapakları ve gizli çıkışları olan virajlı bir yol olduğunu öğrenmişti. Belki de Barbary tarafından görülmesinin beraberinde getirdiği şans henüz kendini açık etmemişti.

Drummond viskisini yudumlarken odaklanmakta tatlı tatlı zorlanmaya başladığını fark etti. Bara uğrayıp bir içki daha aldıktan sonra çatı terasındaki yerine geri döndü.

Çok geçmeden aklı Barbary'ye kaydı. Hayatında tanıdığı en kötü adamlardan biri, centilmen kılığına bürünmüş bir canavardı. *Hugo'nun icabıma bakmasına izin verse miydim acaba,* diye düşündü. Katliamdan on yıl sonra tamı tamına aynı noktada can vermesi bir bakıma şiirsel olurdu. Daha da önemlisi hayatın omuzlarına bindirdiği yükten ve Kadın'dan duyduğu korkudan sonunda kurtulabilirdi.

Beklenmedik bir kahkaha fırtınanın beyaz gürültüsünü delip geçerek Drummond'ı düşüncelerinden uyandırdı. İki kadın fırtına yüzünden gözlerini kısıp ellerini gözlerine siper ederek

barın kapısından terasa atıldı. Ona doğru baktılar, sonra da terasın diğer ucunda, Drummond'dan uzakta kendilerine oturacak bir yer buldular.

Drummond gözlerini onlardan ayırdı ama nabzı, gecenin köründe bir kâbustan uyanmışçasına hızlanmıştı.

Bir şey, karanlığın içinde havai fişek patlamasını andıran bir parıltı görmüştü.

Kendine bunun imkânsız olduğunu söyledi. Bu gece, onca gece içinde bu gece ve bu yerde.

Ama Şans Kitabı elindeydi ve şansı yaver giden insanların başına bu tür şeyler gelirdi.

Harekete geçmeden önce emin olması gerektiğini bildiğinden bekledi. Kadınlar karda sarhoşça dans ederken de masalarına dönüp birkaç dakika boyunca sohbet ettikleri esnada da teyakkuzdaydı. Sonra kadınlar birden ayağa kalktılar ve barın kapısına doğru seğirttiler.

Drummond izlemeyi sürdürdü; onları inceliyor, hafızasına kazıyordu. Uzun boylu, sarışın bir kadın ve ondan daha kısa boylu, kahverengi saçlı bir kadın. İkisiyle de teker teker göz göze geldi ama sonra sanki onlarla ilgilenmiyormuş gibi başka yana döndü.

Kadınlar bara açılan kapıdan geçerlerken Drummond ispiyoncu gökkuşağı ışıklarının, çok yakından tanıdığı o renklerin kısacık bir anlığına kadınların yüzlerine vurduğunu gördü. Arkalarından bakmak için kafasını uzattığındaysa camın öteki yanında ikisinden de hiçbir iz göremedi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. Her ne kadar imkânsız görünse de Kapılar Kitabı'nın o kadınların elinde olduğundan artık adı gibi emindi.

"Kapılar Kitabı," diye mırıldandı bu defa. Ailesinin ve diğer kitap avcılarının aşağı yukarı yüz yıldır peşinde olduğu o kitap. Nicesinin varlığından bile şüphe duyduğu o kitap. Şansı yaver gitmiş ve işte, o kitapla yolları kesişmişti.

İki kadını bulmak zorundaydı.

Büyük tehlikedeydiler, o kadar ki tehlikenin büyüklüğünü idrak etmeleri mümkün değildi.

ÇÖLDEKİ YANILSAMA

Okyanusla çöl arasında kalan lüks bir evde Hjaelmer Lund pencerenin kenarında durmuş, karanlığa bakıyordu. Gece çöktüğünden görülecek pek bir şey kalmamıştı ama önceki sabah, yani oraya ilk vardıklarında, yerden tavana kadar uzanan pencereler nefes kesici bir Pasifik Okyanusu manzarası sunmuştu. Şimdiyse Lund'un tek görebildiği camdaki yansımasıydı.

Ev kocaman odaları ve geniş koridorları olan, iç dekorasyonunda bolca kumtaşı ve mermer kullanılmış, pahalı bir otelin minimalist havasıyla döşenmiş, acayip büyük, modern, tek katlı bir konuttu. Pasifik Okyanusu ile Atacama Çölü arasındaki Route I'den girilen özel bir yolun sonunda, Antofagasta'nın kuzeyindeki sarp ve yüksek bir kayalığın üstünde yükseliyordu. Ev sırtını şehre vermiş, yüzünü insanı dünyada tek başına olduğuna inandıracak bir manzaraya dönmüştü.

"Otur, Lund," diye mırıldandı Azaki arkasından. Odanın ortasındaki kanepede oturuyordu. "Kimse içeri girdiğinde seni orada dikilirken görmek istemez."

Lund iki metre beş santimlik boyuyla tam bir devdi. O kadar cüsseliydi ki fark edilmemesi imkânsızdı ve niyeti kimsenin gözünü korkutmak olmasa da tehditkâr bir havası vardı. Azaki'nin ne demek istediğini anladı ve pencerenin kenarından ayrılıp kanepeye oturdu.

"İşte, geldiler," dedi Azaki kravatını düzeltirken. "Bırak da konuşmayı ben yapayım."

Lund, *Ne zaman öyle yapmıyorum ki?* dercesine tek kaşını kaldırdı.

Derken odanın kapısı açıldı ve Bayan Pacheo tekerlekli sandalyesiyle eşikte belirdi, arkasındaki Elena sandalyeyi iterek odaya soktu. Bedeni ziyadesiyle çelimsiz, teniyse kırış kırış olsa da gözleri yaşam enerjisiyle parlayan yaşlı kadın Azaki'yi görünce memnuniyetle gülümsedi. Bayan Pacheo uzun yıllardır MS hastasıydı ve neredeyse tek kelime İngilizce bilmezdi. Hâliyle asistanı Elena tercümanlığını da yapıyordu. Yaşlı kadını park ettikten sonra kanepenin ucuna oturup Bayan Pacheo'nun söylediklerini çevirmeye girişti.

"Bay Ko, Bay Jones," dedi Azaki'nin verdiği sahte isimleri kullanarak. "Bayan Pacheo araştırmanızın nasıl gittiğini dinlemek istiyor."

Kendini Japon akademisyen diye yutturmaya çalışan Azaki nazikçe reverans yaptı. Azaki'nin ataları Japon'du ama kendisi Kaliforniya'da doğmuştu. Oturmasını kalkmasını bilen, bakımlı, kısa boylu fakat simsiyah saçları ve simetrik çehresiyle yakışıklı bir adamdı. "Lütfen Bayan Pacheo'ya misafirperverliği ve ailesinin özel kütüphanesine girmemize izin verdiği için müteşekkir olduğumuzu söyleyin."

Azaki konuşurken Elena çeviriye girişti. Lund, Bayan Pacheo'ya baktı ve Azaki'nin söyledikleri çevrildikçe kadının dikkat kesildiğini gördü.

"Lütfen söyleyeceklerimi Bayan Pacheo'ya aynen iletin," diyerek konuşmayı sürdürdü Azaki, "ne yazık ki akademik açıdan ilgi çekici ya da tarihsel önem taşıyan hiçbir kitaba rastlamadık."

İki gün boyunca özel bir kitap bulma umuduyla Pacheo ailesinin kütüphanesinin altını üstüne getirmişlerdi ama hiçbir şey bulamamışlardı. Lund bir kez daha ihtiyar kadına baktı ve yüzünün hüsranla asıldığını gördü.

"Verdiğimiz rahatsızlıktan ötürü çok üzgünüm," dedi Azaki. "Aile kütüphanesinin yankı uyandırma ihtimalinin Bayan Pacheo'yu heyecanlandırdığını biliyorum."

Azaki, Pacheo Kütüphanesi'ni bir iki ay kadar önce, Santiago'da kaldığı hafta, oralı bir akademisyenle içmeye çıktığında öğrenmişti. Ailenin geçmişini araştırmış ve Pacheoların aşağı yukarı yüz yıl kadar önce İspanya'dan getirdikleri kitaplarla

kurdukları fakat daha sonra deniz taşımacılığından zengin olmalarıyla yıllardır üstüne eklemeler yaptıkları bir kütüphaneleri olduğunu öğrenmişlerdi. Aileye tarihsel açıdan önem taşıyan kitapların peşinde Güney Amerika'yı köşe bucak gezen akademisyenler olduklarını iddia ettiği bir mektup göndermişti. Bu onları kapıdan sokmaya yetmişti, sonrasındaysa Azaki cazibesini konuşturarak kadının gönlünü kazanmış ve böylece kütüphaneye girme iznini koparmışlardı.

Azaki, "Kadın ölüm döşeğinde," diye açıklamıştı Lund'a oradaki ilk günlerinde garaj yolundan eve doğru ilerlerlerken. Oysa Lund sormamıştı bile. "Çocuğu yok ve hiç evlenmemiş. Ardında bir miras bırakmak istiyor. Ben de ona bu ihtimali sunuyorum."

Şimdi Bayan Pacheo haberleri başını yavaşça aşağı yukarı sallayarak kabullendi. Anlık bir sessizliğin ardından Elena'ya birkaç kelime daha etti.

"Bayan Pacheo zaman ayırdığınız için teşekkür ediyor," dedi Elena. "Hayal kırıklığına uğradı. Ama emeklerinizden ötürü sizlere minnettar."

Azaki başıyla onayladı. Lund adamın oradan ayrılmaya can attığını görebiliyordu. Burada özel bir kitap yoktu. Yalnızca hüzün ve sona ermek üzere olan bir ömür vardı.

"Teşekkür ederiz," dedi Azaki başını tekrar aşağı yukarı sallayarak.

Derken oda sessizliğe gömüldü. Bayan Pacheo gözlerini yere dikmişti, Azaki ev sahibesinin emirlerini bekleyen bir hizmetkâr edasıyla ellerini nazikçe önünde kavuşturmuş vaziyette dikiliyordu. Elena'nın gözleri Bayan Pacheo'nun üstündeydi, Lund ise Elena'yı izliyordu.

"Ah, Bayan Pacheo," dedi Elena aniden ayağa kalkarak.

Yaşlı kadın gururunu ayaklar altına almadan usulca ağlıyor, gözyaşları teker teker yüzündeki çizgilerden aşağı süzülüyordu.

"Tekrar çok üzgünüm," dedi Azaki.

Elena nazikçe gülümsedi ama Lund, Azaki'nin o anda genç kadının sinirlerine dokunduğunu apaçık görebiliyordu.

Bayan Pacheo gözyaşlarının arasından gülümsedi ve tercümeye ihtiyacı olmayan birkaç kelime söyledi.

"Özür dilemenize gerek yok," dedi Azaki bakışlarını hafifçe yere indirerek.

Elena yaşlı kadını teselli ederken Azaki bakışlarını kaçırıp gözlerini oturma odasında gezdirdi. Önceki gün evin doğu kanadındaki kütüphaneye götürülmeden önce bu odada sadece birkaç dakika geçirmişlerdi. Lund, Azaki'nin arka duvardaki bir dizi büyük fotoğrafa kaşlarını çatarak baktığını fark etti. Bunlar Lund'un tanımadığı bir binanın siyah beyaz fotoğraflarıydı. Kuleleri ve kemerli pencereleriyle fantastik bir filmden fırlamışa benziyordu.

"Bu Sagrada Família," dedi Azaki parmağıyla göstererek. "Barcelona'da."

Elena başını kaldırıp ona baktı. "Öyle," dedi.

Azaki duvarın dibine kadar gidip fotoğrafları inceledi. "Aynı binanın ne çok fotoğrafı var," dedi.

Elena, Bayan Pacheo'ya bir mendil uzattı ve yaşlı kadın Azaki'yi izlerken dermansızca yanaklarını sildi.

Elena buruk buruk gülümsedi. "Bayan Pacheo kendini bildi bileli İspanya'yı görmek, ailesinin geldiği toprakları ziyaret etmek istemiştir," dedi. "Babası ona hep Sagrada Família'dan bahsedermiş ve Bayan Pacheo da orayı görmeye can atardı. Ne yazık ki hastalığı ve yaşı artık bunu imkânsız kılıyor."

Azaki birkaç saniye daha fotoğrafları sessizce inceledi. "Ben gördüm," dedi en nihayetinde. "Barcelona'da bulundum; Sagrada Família'yı gördüm."

Elena nezaketinden ödün vermemek için gülümsese de gözleri, *Aman ne iyi, şimdi gidebilir misiniz lütfen?* diyordu.

Azaki bir anlığına tekerlekli sandalyesindeki Bayan Pacheo'ya baktı. Lund onun bir karar vermek için debelendiğini, insaniyetinin korkularıyla çatışma hâlinde olduğunu görebiliyordu.

"Elena, Bayan Pacheo'yu hayal kırıklığına uğratmaktan büyük üzüntü duyuyorum. Çok hasta olduğunu biliyorum. Eğer bana yaşadığı hayal kırıklığını telafi etme şansı verirse ona bir hediye sunmak isterim."

Elena'nın kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Bayan Pacheo'ya Sagrada Família'yı ziyaret etme fırsatını sunmak istiyorum."

Evden grup hâlinde çıktılar. Elena'nın tekerlekli sandalyesini ittiği Bayan Pacheo en öndeydi, Azaki ve Lund da hemen arkalarındaydı. Kaldırım taşı döşeli bir patikayı takip ederek mülkten uzaklaşıp kıyı şeridi boyunca uzanan çıplak, kumluk alana geldiler. Pasifik Okyanusu karanlıkta sollarında kükrüyordu. Hava tuz ve su serpintileriyle ağırlaşmıştı.

"Burası işimizi görür," dedi Azaki.

Turuncumsu kahverengi kumlarla örtülü geniş düzlük göz alabildiğince uzanarak karanlığa karışıyor ve tek ışık Bayan Pacheo'nun hemen arkalarında kalan evinin çevresindeki spotlardan geliyordu. Azaki kısacık bir anlığına başını önüne eğdi ve elini cebine atıp Yanılsamalar Kitabı'nı tuttu. Gözlerini yumdu. Lund, Azaki'nin yaratmak istediği şeyi hayal ettiğini, onu zihniyle resmettiğini biliyordu. Azaki kitabı cebinden çıkaracak olursa bir ışık dansının geceyi aydınlatacağını ve Azaki odaklanırken Yanılsamalar Kitabı'nın yumuşacık, rengârenk bir hale tarafından sarılıp sarmalanacağını da biliyordu. Bayan Pacheo ve Elena soran gözlerle Azaki'yi izliyordu ama Lund bakışlarını çıplak düzlüğe çevirip okyanusun sesinin kulaklarını doldurmasına izin verdi.

Az sonra bir hareketlenme oldu; karanlıkta bir toz ve kum girdabı belirdi. Derken hareket gittikçe belirginleşti ve girdap somutlaşıp genişlemeye başladı. Hiçbir şey, bir şeye dönüştü ve karanlığın içinden bir anda iğneyi andıran kuleleriyle devasa bir bina fırladı. Koskoca yapı hızla üzerlerine gelip parmaklarının hemen ucunda sarsılarak durdu.

Bayan Pacheo ciyaklayıp ellerini yüzüne kapattı. Elena devasa bina yanılsamasından uzaklaşmak istercesine geriye doğru sendeledi. Azaki'nin gözleri hâlâ kapalıydı ve katedralin cephesi sanki bir heykeltraş şaheserinden fazlalıkları yontuyormuş gibi ince ince işlenirken de açmadı.

"Sagrada Família," dedi.

Elena'nın ağzı beş karış açık kalmıştı. Yana doğru birkaç adım attığında binanın üç boyutlu olduğunu, sadece bir resimden ibaret olmadığını gördü.

Lund, Azaki'nin yanılsamayı peyda ederken zorlanmış gibi hafifçe terlediğini gördü.

"Biraz ışığa ne dersiniz?" dedi Azaki bu defa.

Bir an sonra yanılsamanın üstündeki göğü renk şeritleri doldurdu, Kuzey Işıkları'na benziyorlardı ama onlardan çok daha renkliydiler ve kâh dalgalanıp kâh kaynaşıyorlardı. Bunlar, Azaki kitabı ne zaman kullansa Lund'un kitaptan yayıldığını gördüğü renklerin aynısıydı.

Elena, Lund'un anlamadığı bir dilde bir şey söyledikten sonra yaşlı kadına baktı. Bayan Pacheo sandalyesinden güç alarak ayağa kalkıyordu; gözleri ışıl ışıl parlıyor, gökteki ışıklar yüzünü renkten renge boyuyordu. Elena'ya uzanıp telaşla elini salladı ve Elena kadının yanına gidip dermansız bedenine destek oldu.

İki kadın sendeleyerek kilisenin kapısından girdi.

Kadınlar onun yarattığı yanılsamayı keşfedebilsinler diye Azaki elini cebinden hiç çıkarmadı.

Lund onun yanında durdu; izliyor, bekliyordu.

Kısa bir süre sonra, Antofagasta'ya doğru yol alan arabada Azaki yolcu koltuğunun camından dalgın dalgın karanlığa bakıyordu.

"Aptallık mı ettim?" diye sordu Lund'un cevap vermeyeceğini bilmesine rağmen. "İnsanları kandırmaktan o kadar sıkıldım ki. Onlara boş umutlar vermekten, boş hayaller kurdurmaktan. Bir şey bulabilseydik o kadar kötü olmazdı; en azından buna değerdi."

Lund, Azaki'nin aptallık ettiğini düşünmüyordu ama o anlama gelebilecek hiçbir şey söylemedi. Arabayı sürmeye devam etti. Neticede işi buydu. Araba kullanmak, korumak, bekleyip neler olacağını görmek ve ardından kendisinden isteneni yapmak. Azaki'yle hayat böyleydi; dünyayı geziyor, şık otellerde

kalıyor ve Azaki'nin ne yapmak istediğine karar vermesini bekliyordu. Dokuz aydır, yani Azaki'yi San Francisco'daki bir barda bir grup sarhoşun elinden kurtardığından beri böyleydi. Lund o sıralar fedailik, ara sıra da barmenlik yapıyordu. Bu Birleşik Devletler'in güneyinde uzun, aheste bir yay çizdiği son on beş yılda yaptığı bir dizi işin sonuncusuydu. Irgatlık, havuz işçiliği, bahçıvanlık, ekseriya fedailik, bir kere yakın korumalık ve sayısız kez barmenlik yapmıştı. Basit, meşakkatsiz bir yaşam; onun cüssesinde, fiziğinde ve tavrında biri için kolay işler. Yetişkinlik hayatı boyunca, özellikle de Kanada'nın kuzey doğusunda yer alan ve doğup büyüdüğü küçük kasabayı terk ettiğinden beri bir mekânda en fazla sıkılana, yerinde duramaz hâle gelene kadar kalıyor, ardından başka bir yere göçüyordu. Karnını doyurmaktan ve yatacak bir yerden fazlasında hiç gözü olmamıştı ve basit varoluşundan memnundu.

Derken San Francisco'daki bir barda sarhoş Azaki pokerde kazanmış, planları arasında para kaybetmek, bilhassa da "bodur, sarhoş bir çekik gözlüye" para kaptırmak olmayan üç adamın ceplerini boşaltmıştı. Lund dostça münakaşanın önce memnuniyetsizliğe, sonra da şiddete dönüşmesini izlemiş ve Azaki tam da kallavi bir dayak yemek üzereyken araya girmişti. Lund onlara kafa tutmuştu fakat bu tavrı adamların hiç hoşuna gitmemişti, hâl böyle olunca kallavi dayağı onlar yemişti. Adamlarla işi bittiğinde Azaki ona iş isteyip istemediğini sormuştu.

"Yakın korumamı yeni kaybettim," demişti. Sonra da bir kahkaha patlatıvermişti. "Bar kavgasına karışmak için en ideal zamanı tutturduğumun farkındayım. İyi para veririm. Tek yapman gereken benimle seyahat etmek ve beni korumak."

Lund adamla gitmişti. Bunda San Francisco'dan sıkılmasının da payı vardı ama asıl nedeni, kart oyununu izlerken Azaki'nin kartlarına bakıp kupaları maçalara, adi kartları yüzlere dönüştürerek elini yükselttiğini görmesiydi. Bu sahne Lund'un aklını başından almış ve adamla ilgilenmesine neden olmuştu.

Neredeyse iki ay boyunca birlikte seyahat etmiş, San Francisco'ya batı kıyısı boyunca yukarı çıkmış, oradan Chicago'ya geçmiş ve Mississippi'yi takip ederek tekrar güneye

inmişlerdi. Azaki iyi bir yol arkadaşıydı. Pek talepkâr değildi ve nadiren konuşuyordu. Bir süre sonra Lund'a hayatını anlatmaya başlamıştı. Üçüncü nesil Japon Amerikalıydı ve ailesinin yüz karasıydı.

"Heteroseksüel olmamı, evlenip yuva kurmamı, doktor ya da mühendis olmamı istediler. Ne klişe, değil mi? Meğer paylarına gey, bekâr bir sanatçı düşmüş. Büyük büyükbabam gibi yaratıcı bir şeyler yapmak istedim."

Azaki'nin büyük büyükbabası yirminci yüzyılın ortalarında meşhur bir kart sihirbazıydı. Azaki gençliğinde adamı enikonu araştırmış ve üniversitede güya tıp okurken güzel sanatlarla müziğin yanı sıra sihir çalışmıştı. Yanılsamalar Kitabı'nı da sihir hakkında kaleme alınmış nadir kitapları araştırırken bulmuştu. Lund bunu biliyordu çünkü Azaki, Memphis'te içmenin bokunu çıkardıkları bir gece kitap hakkındaki gerçeği nihayet onunla paylaşmıştı. Azaki sarhoşken dilini pek tutamıyordu.

"İşte bu," demişti Lund'a küçük, siyah kitabı göstererek. Pahalı iskambil kartlarının arka yüzleri gibi dallı budaklı, altın rengi desenlerle kaplıydı. "Ben bundan ibaretim işte," demişti uykulu uykulu. "Bu sihirli bir kitap, dostum Hjaelmer Lund. Üstelik dünyada bir sürü sihirli kitap var. Biliyorum. Onları gördüm. Sihirli kitapları olan arkadaşlarım vardı, tıpkı benim gibi."

Azaki bir anlığına hüzünlenmiş fakat hemen sonra yüzü aydınlanmıştı. Kitabı Lund'a uzatıp şöyle bir göz atmasını söylemişti. Lund sayfaları çevirmiş ve çizgisel karalamalarla, insan, mekân ve nesne eskizleriyle dolu olduğunu görmüştü.

"Çizimler," demişti Lund.

Azaki de başıyla onaylamıştı. "Bunlar kitabın yarattığı yanılsamalar. Bir yanılsama peyda ettiğimde çizimini kitapta bulabiliyorum. Dur da sana neler yapabildiğini göstereyim!" demişti. "Tek yapmam gereken kitabı elimde tutup görmek istediğim şeyi hayal etmek. Sana dilediğim her şeyi gösterebilirim."

Lund onu izlerken Azaki kitabı sıkıca kavramıştı. Derken kitabın etrafında dans edip dönen parlak renklerden oluşan bir ışık huzmesi belirmişti. Lund ağzının beş karış açıldığının farkındaydı, hayatında ilk defa hakikaten büyülenmişti.

"Bak," demişti Azaki, Lund'un boş tabağını başıyla göstererek. Tabak şimdi tepeleme doluydu.

Lund elini uzatıp tabağındaki yemeğe dokunmuştu. Ona gerçek gibi gelmişti. Gerçek gibi görünüyordu.

"Kokusunu alabiliyorum," demişti sonra.

"Hepsi bir yanılsamadan ibaret," demişti Azaki ve Lund onun gururla gülümsediğini görmüştü.

Derken Azaki gözle görülür ölçüde rahatlamış, kitabı masaya bırakmış ve ışık halesinin sanki biri düğmeye basmış gibi bir anda yok olmasıyla Lund'un tabağı tekrar boşalmıştı.

"Şuna baksana," demişti Azaki kitabı açarken. Aradığını bulana kadar sayfaları çevirmişti. Ardından kitabı döndürüp Lund'a göstermişti. Az evvel gördüğü, dokunduğu ve kokusunu aldığı tepeleme yemek dolu tabağın kabataslak, eğri büğrü bir çizimiydi bu.

"Harbiden inanılmaz, değil mi?" demişti Azaki.

Lund sadece başıyla onaylamakla yetinmişti çünkü gerçekten öyleydi: Harbiden inanılmazdı.

Adamın sırrını ona neden açtığını bilmiyordu ama Azaki'nin, onun pek çok açıdan basit biri olduğuna kanaat getirdiğini varsaymıştı. Bu yabancısı olduğu bir durum değildi. Lund'un cüssesini gören insanlar onunla bir süre vakit geçirdikten sonra pek konuşmadığını fark edip aptalın teki olduğunu farz ederlerdi. Lund hafife alınmaktan memnundu ve Azaki'den ve arkadaşlığından hoşlansa da azıcık kalın kafalı olduğu fikrinden onu vazgeçirmek niyetinde değildi.

Antofagasta'daki rıhtımın kenarında bulunan otellerine vardıklarında Azaki barda tek başına bir içki içmek istediğini söyledi. Lund mesajı aldı ve doğrudan en üst kattaki süite çıktı. Minibardan kendine bir bira alıp bir süre pencerenin kenarında dikildi. Rıhtımı görebiliyordu ve manzara pek hoşuna gitmişti. İnsanları vızır vızır çalışırken görmeyi severdi.

Lund, Azaki'yi düşünerek birasını yudumladı. Özünde yufka yürekli, nazik bir adamdı. Lund bunu başarısızlık addetmiyordu; bu, aylardır Azaki'yle seyahat etmesinin en büyük nedenlerinden biriydi.

Azaki süite yaklaşık bir saat sonra, Lund'un beklediğinden daha erken döndü. Minibardan bir bira kapıp kanepede Lund'a katıldı.

"Sanırım Amerika'ya geri döneceğiz," dedi Azaki. "New York'a gitmemiz gerektiğini hissediyorum."

Lund ona baktı. Azaki uzaklara dalıp gitmişti. Ne zaman kederlense veya içse ya da hem kederlenip hem içse böyle olurdu.

"Tamam," dedi Lund. Onun için sorun değildi. New York'a sadece bir kere gitmişti, onda da yaşı çok küçüktü. Hâliyle oraya geri dönmek hoşuna giderdi.

Birkaç bira sonra, odanın farklı köşelerindeki kanepelerde pineklerlerken, "Yap şunu," dedi Lund.

Azaki teatral bir tavırla iç çekti ama Lund adamın hünerlerini sergilemeye bayıldığını biliyordu.

"Pekâlâ," dedi Azaki. Yanılsamalar Kitabı'nı çıkardı ve onu elinde tutarak kısa bir süreliğine gözlerini yumdu. Kitap rengârenk ışıklar saçtı, ardından benzer renkler odayı bütünüyle aydınlattı. Tavandan üzerlerine dökülen rengârenk kıvılcımlardan ibaret bir şelaleydi âdeta. Lund kanepede arkasına yaslanıp yanılsamanın tadını çıkarmaya koyuldu, uykuya dalmak üzereydi.

"Keyfine bak," dedi Azaki. "Yarın yeni bir maceraya atılıyoruz."

Lund ona cevaben şişesini kaldırdı ve ardından bakışlarını tekrar ışıklara kaydırdı.

Ertesi gün kayda değer bir şey bulabileceklerini sanmıyordu. Azaki'yle seyahat ettiği dokuz aydır hiçbir şey bulamamışlardı ama sırf laf olsun diye ona eşlik etmekten, sihirli kitapların gizli dünyasını keşfe çıkmaktan memnundu.

BAY WEBBER'İN DAİRESİ VE IZZY'NİN SORUŞTURMASI

Ertesi sabah, çok az uyuduğu ve heyecandan yerinde duramadığı bir gecenin ardından Cassie yanıtların peşine düştü ve Kapılar Kitabı'nı da yanında götürdü.

İlk durağı Bay Webber'in Doğu 94. Sokak'taki evi oldu. Burası kalın bir kar örtüsünün altında kalmış siyah yangın merdiveninin ön cepheden aşağı zikzaklar çizerek indiği dört katlı, kırmızı tuğlalı bir binaydı. Binanın kapısı kilitliydi. Cassie kapıyı açmayı denedi ama tek yapabildiği kapıyı kasasının içinde zangırdatmak oldu. Bir an için düşündü ve ardından cebindeki Kapılar Kitabı'na davrandı ve kapıyı açıp doğrudan ardındaki antreye adım attığını hayal etti ama elini kapı koluna attığında kapı açılmamakta ısrar etti.

"Ne?" diye sordu gündüze. Sözcük havaya öksürülmüş bir nefes burgacından fazlası değildi.

Etrafını kolaçan etti ve sokakta yalnız olduğuna kanaat getirdikten sonra kitabı cebinden çıkardı. Elini kapının koluna koyarken Kapılar Kitabı'nın rengârenk bir ışık halesiyle çevrili olduğunu görünce yüreğine su serpildi ama Bay Webber'in oturduğu binanın kapısı yine de kımıldamadı.

"Neden işe yaramıyor?"

Bir anlığına kıpırdamadan durup bu bulmacaya kafa yordu. Önceki gece yaptığı yolculukların hepsine kilitsiz kapılardan başlamıştı: Dairesindeki kapı, otelin çatı terasındaki kapı. Aklına gelen tek fark Bay Webber'in binasına açılan kapının kilitli olmasıydı. Kapılar Kitabı'nı *kullanmadan* kapıdan geçemezken kitabı kullanarak geçebileceğini nereden çıkarmıştı?

"Demek ki kilitli kapıları aşamıyorum," dedi kendi kendine. Kapılar Kitabı bir kapı boşluğunu bir diğerine dönüştürebiliyordu fakat bunun için ilk kapının kilidinin illa açık olması gerekiyordu.

"Hah," diye mırıldandı vardığı sonuç kafasında oturup somutlaşırken. Tatmin olmuş gibiydi. Kilitli bir kapıyı, ancak kilidi açık bir kapıdan geçerek aşabilirdi. Hipotezini test etmesi gerekiyordu.

Yürüyerek İkinci Cadde'ye döndü ve kendi kendine mutlulukla ıslık çalarak yola boylu boyunca göz gezdirdi. Bir Citibank buldu. Bankanın işgal ettiği binanın ön cephesi, girişin üstünü de örten bir inşaat iskelesiyle kaplıydı. Citibank ise içinde beş ATM'nin bulunduğu fakat tek bir personelin bile çalışmadığı kare şeklinde bir şubeden ibaretti.

"Harika," diye mırıldandı Cassie.

Bir elini cebine sokup Kapılar Kitabı'nı sıkıca kavrarken diğer elini bankanın kapısına koydu. Bay Webber'in oturduğu binanın az evvel açma girişiminde bulunduğu kapısına, kapının elinde bıraktığı hisse odaklandı. Soğuk metale, kilidin içinde zangırdarken çıkardığı sese odaklandı. O tüm bunlara odaklanıp tüm bunları *hissederken* cebindeki kitabın değişmeye başladığını, gittikçe ağırlaştığını fark etti. Başını önüne eğip göz ucuyla cebine baktığında bir mağaranın içinde havai fişek patlamasını andıran ışık kıvılcımlarını gördü ve kendi kendine gülümseyerek Citibank'ın kapısını açtı ama bankaya değil, Bay Webber'in oturduğu, aşağı yukarı bir blok güneyde, köşe başında bulunan binanın antresine adım attı. Dünya aniden sessizliğe gömüldü ve Cassie'nin burnuna sıcağın ve ahşabın kokusu çalındı.

"Şahane," diye mırıldandı kapı arkasından kapanıp İkinci Cadde'yi erişilmez kılarken. İçini muazzam bir rahatlama kapladı ve o anda sokaktaki kilitli kapının içine dert olduğunun, sihrin artık çalışmayacağından korktuğunun farkına vardı.

Kapılar Kitabı'nı cebinden çıkarıp sayfaları çevirerek malum kapı boşluğu eskizini buldu. Bir zamanlar çiçeklerle bezeli bir çayırın, sonra da Venedik'teki bir sokağın göründüğü o pencereden şimdi Cassie'nin dikilmekte olduğu antre görünüyordu.

Ninova

Kendini çizime bakarken buldu, ardından başını kaldırıp kitaptaki çizimi çevresindekilerle kıyasladı.

"Olacak şey değil," diye mırıldandı gülümseyerek.

Merdivenleri uçarcasına tırmanarak en üst kata çıktı. Bay Webber'in dairesinin kapısı, yani binanın en üst katındaki yegâne kapı kilitliydi. Kapıyı dikkatle çaldı ve ses, plastik bir top misali duvardan duvara sekti. Cassie bekledi ama evde kimsecikler yoktu.

Bay Webber'in dairesine nasıl gireceğini düşündü. Artık kapıyı gördüğüne, açmak istediği kapıyı *deneyimlediğine* göre öteki tarafa geçmek için tek ihtiyacı olan kilitsiz bir kapıydı.

Ne yapması gerektiğini anladı. Kapıya son kez dikkatlice baktı, ardından sokak kapısına yaptığı gibi topuzunu sıkıca kavradı. Sonra merdivenlerden gerisin geriye inerek tekrar sokağa çıktı, köşeyi döndü ve Citibank şubesine doğru seğirtti. Aynı şeyleri sil baştan yapmak azıcık sinirlerine dokunsa da haylazlığın ve sihrin, gizlice atıldığı maceraların tadını çıkarıyordu.

Birkaç dakika sonra Citibank'ın kapısını ikinci defa açtı ve Bay Webber'in kilitli kapısının ardındaki karanlık koridora adım attı. Kendini tutamayıp kitaptaki çizime şöyle bir göz atınca eskizin bir kez daha değiştiğini fark etti; malum pencereden artık Bay Webber'in loş dairesinin içi görünüyordu.

"Sihir," dedi kafasını yavaşça iki yana sallayarak. Önceki gün kitabı ilk kullanışında kapıldığı heyecanın aynısını hissediyordu. Hatta daha bile heyecanlıydı çünkü artık kitabın neler yapabileceğini test ediyordu; imkânsızı keşfe çıkmıştı. Kitapla arasında bir ilişki şekillenmeye başlıyordu.

Koridoru takip ederek açık planlı bir oturma odasına adım attı. Sokağa bakan iki geniş pencereden süzülen gri, soluk sabah ışığı huzmeleri oda boyunca uzanıyordu. Duvarların dibine sıralanmış kitaplıkların bütün rafları doluydu ve özenle yerleştirilmişlerdi. Pencerenin kenarında bir berjerle ayak uzatma iskemlesi, odanın ortasındaysa ahşap yaşam ünitesindeki küçük, kare televizyona dönük iki kişilik bir kanepe duruyordu. Mutfak alanı hemen sağındaydı. İçerisi ahşap, deri, kitap ve kahve kokuyordu.

Cassie kitaplıklara göz gezdirdi. Gözüne ilk takılan Dickens ve Dumas, sonra da Hardy ve Hemingway oldu. Ardından tiyatro oyunları, edebi kuramlar ve nota kâğıtları gördü. Modern kitaplar da vardı; fantastik, bilimkurgu ve korku türünde yazılmış kitaplar parlak renkli karton kapaklarıyla raflardan birini dolduruyordu. Fakat Kapılar Kitabı gibisi yoktu, başka sihirli defter yoktu.

Oturma odasının diğer ucunda, üç ayrı kapının açıldığı kısa bir koridor daha buldu. Banyoyu es geçip koridorun sağındaki loş odaya baktı. Burada duvarın dibine itilmiş tek kişilik bir yatakla köşede eski bir dolap vardı. Küçük bir pencereden binanın arka tarafındaki avlu görünüyordu. Cassie dolabın içinde kıyafetler buldu fakat bunlar yaşlı bir adamın değil, gençten bir kadının kıyafetleriydi. Bay Webber'in vakti zamanında bir sevgilisi olup olmadığını merak etti. Belki de bir akrabasınındı. Derken gözü pencerenin denizliğine tek sıra hâlinde itinayla dizilmiş kitaplara, karton kapaklı klasiklerle modern eserlerden derlenmiş seçkiye kaydı. İşaret parmağını kitapların sırtlarında gezdirirken seçkiyi bir araya getiren kimsenin zevkini takdir ederek başıyla onayladı.

Koridorun sonundaki ana yatak odası çok daha genişti. Kapının karşısındaki duvara dayanmış geniş çift kişilik yatağa, oturma odasındaki iki pencereyle aynı ebatlardaki pencereye, solundaki kıyafet dolu dolaba ve yerdeki özenle sıralanmış ayakkabılara baktı. Bu seferkiler Bay Webber'in giysileriydi. Atkılarını, ceketlerini ve kullandığı tıraş losyonunun belli belirsiz kokusunu hemen hatırladı. Doğru düzgün tanımadığı bu adamın kaybı karşısında bir kez daha yüreği sızladı ama hüznü bir kenara itti.

Dolabın kapağını kapayıp pencerenin kenarına gitti ve bir nakliye aracının karlı sokakta kayarak ilerleyişini izlerken ne yaptığına akıl erdirmeye çalıştı. Dairede gözüne çarpan hiçbir şey bulamamıştı.

Buraya neden gelmişti?

Ne elde etmeyi ummuştu sahiden? Yoksa buraya gelişi Kapılar Kitabı'yla oynamak için uydurduğu bir bahane miydi?

Kitaplarla ve günışığıyla dolu konforlu bir yaşam alanı olan oturma odasına geri döndü. Buranın sakinliğiyle insanın içini

açan bir yer olduğuna karar verdi sonra, tam da Bay Webber'in mutlu mesut yaşayacağı türden bir yer.

"Kitabı neden bana verdiniz, Bay Webber?" diye sordu odaya. "Peki onu nereden buldunuz? Arkasındaki sır nedir?"

Bekledi ama evde sorusuna cevap verecek kimse yoktu.

"Nasılsın, canım?" diye sordu Bayan Kellner, Cassie işe geldiğinde. Soğuk öğle havasında, kaldırımlar temizlenmediğinden donmuş karın üstünde kâh kayıp kâh sendeleyerek Bay Webber'in dairesinden işyerine kadar yürümüş, suratı rüzgârdan yanıp kurumuştu.

"İyiyim," dedi Cassie.

Bayan Kellner başını takdir edercesine aşağı yukarı salladı. "Çok sevindim, canım."

Bayan Kellner genç yaşlı fark etmeksizin herkese "canım" derdi. Kendisi yaşını hiç belli etmeyen kadınlardandı ve Cassie'ye kalırsa altı yıl önceki tanışmalarından bu yana bir nebze olsun yaşlanmamıştı. Oturmasını kalkmasını bilen, kısa boylu, toplu bir kadındı ve karşısına çıkan her krize son yarım saatte başına gelmiş en kötü şey değilmiş gibi tepeden bakardı.

Cassie kitapçıda çalışmaya başlamadan önce buranın müşterilerindendi. Avrupa'dan dönüp de pansiyonlarda kaldığı ilk birkaç ay boyunca New York'taki kitapçıları gezmişti. Kellner Kitapçısı en beğendiği olmuştu: Ulaşımı kolaydı, Midtown'ın turistleri ve meşgul insanları için sapaydı ve iyi bir kitap seçkisi sunmasına yetecek kadar büyük olmasına rağmen kişiliğini ve ruhunu kaybedecek kadar da büyük değildi. Haftanın pek çok günü buraya uğrar olmuş, çalışanlarla tanışıp kaynaşmış ve yanlış raflarda bulduğu kitapları ait oldukları raflara yerleştirmeye başlamıştı. Böyle geçen birkaç ayın ardından Bayan Kellner, Cassie'yi bir kenara çekip ona iş teklifinde bulunmuştu.

"Zaten hep buradasın, üstüne bir de para kazansan fena mı olur?"

Cassie'nin haftalar sonra Izzy'den öğrendiği asıl gerçek şuydu: Bay Kellner'e Alzheimer teşhisi konmuştu ve şimdiden erken bunama emareleri sergilemeye başlamıştı.

"Adamcağız yakın zamanda dükkânda hiçbir iş göremez hâle gelecek," demişti Izzy bir gün mesai bitiminde ortalığı toparlarlarken. "Bayan Kellner de kocasıyla ilgileneceğinden daha az çalışabilecek. Anlayacağın yardıma ihtiyacı var. Eh, senin de suratından dürüstlük akıyor."

"Tıpkı bütün iyi yalancılar gibi," diye takılmıştı Cassie ona.

Tam da Izzy'nin tahmin ettiği gibi Bay Kellner dükkâna gittikçe daha az uğrar olmuş ve zamanla silinip gitmişti. Karısı kısa boylu ve topluyken o uzun boylu ve zayıftı, saçları hep dağınıktı ve babacan bir havası vardı ama dükkândan ayağı kesildiği dönemde Cassie onu yeni yeni tanımaya başlamıştı. Son birkaç senedir Bayan Kellner kocasını gittikçe daha az anar olmuştu, hâliyle Cassie içine sindirip de adamın nasıl olduğunu bir türlü soramamıştı.

"Gidip kendine bir kahve al," diye buyurdu Bayan Kellner şimdi. "Yorgun görünüyorsun." Her zaman böyle düşünceliydi fakat üslubu karşısındakini hafifçe fırçalamaya daha yakındı.

Cassie eşyalarını –paltosunu ve Kapılar Kitabı'nın içinde bulunduğu çantasını– arkaya bırakıp kahve tezgâhına uğradı. Dükkân kalabalık değildi; birkaç öğrenci dizüstü bilgisayarlarıyla masalara yerleşmişti, kitapçının müdavimlerinden birkaçı rafların arasında geziniyordu. Hâl böyle olunca Cassie kahvesinin soğumasını beklerken Dionne'la ayaküstü lafladı ve önceki gece olanları ona elinden geldiğince serinkanlılıkla anlatmaya gayret etti.

"Zavallı Bay Webber," dedi Dionne kafasını iki yana sallayıp diliyle *cık cık* yaparak.

"Dün ona kahvesini sen yapmıştın, değil mi?" diye sordu Cassie. "Mesain bitmeden önce?"

"Aynen," dedi Dionne tezgâha yaslanarak.

"Acaba şey..." Cassie tereddüt etti ama nedeninden emin değildi.

"Acaba... ne?"

"Acaba elinde kahverengi kapaklı bir kitap gördün mü? Küçük bir defter boyutlarında?"

Dionne güldü. "Tatlım, mesaimin bitiminde kahve verdiğim kişinin erkek mi, kadın mı, yoksa lanet bir uzaylı mı olduğunu fark etmem bile mucize sayılır. Ellerindeki kitaplara hiç dikkat etmiyorum."

"Sen de haklısın," dedi Cassie.

"Sen iyi misin, tatlım?"

"Yalnızca yorgunum," dedi Cassie kahveyi tezgâhtan alarak. "Buna ihtiyacım var."

Cassie dükkânın ön tarafındaki kasaya doğru seğirtip taburesine yerleşti.

"Bayan Kellner?" diye seslendi öylesine bir şey soracakmış gibi.

"Evet, canım?"

"Bay Webber'i tanır mıydınız?"

"Tanır mıydınız da ne demek? Elbette tanırdım. Dükkânıma gelip kitap alırdı. Sormak istediğin bu muydu?"

Bayan Kellner'le konuşmalar sıklıkla böyle geçerdi. Sorunuza cevap vermeden önce size aptalın teki olduğunuzu söylemese olmazdı. Fakat içinde hiçbir kötülük yoktu; sadece üslubu böyleydi.

"Hayır, yani onun hakkında bildiğiniz bir şey var mıydı?"

"Yaşlı olduğunu ve doğru düzgün beslenmediğini biliyorum. O yaşta bir adamın o denli zayıf olması kabul edilemez, düşte çıt diye kırılıverecekmiş gibi. Olacak şey değildi."

"Hep mi gelirdi buraya?" diye sordu Cassie.

"Bu ne berbat bir cümle, canım? *Hep mi gelirdi buraya?*"

Cassie yaşlı kadına birkaç sene önce asla cesaret edemeyeceği türden bir bakış attı. Bayan Kellner iç geçirip dükkânda uzaklara daldı.

"Bay Webber iyi bir müşteriydi," dedi ve Cassie bunun büyük bir övgü olduğunun bilincindeydi. "Kendimi bildim bileli dükkâna gelip giderdi. Bu kadar zayıf olmadığı günleri hatırlıyorum. Çalıştığı zamanları. Yakışıklı, uzun boylu, güçlü kuvvetli bir adamdı." Yaşlı kadın kendi kendine gülümsedi. "Her

daim yalnızdı," dedi bakışlarını tekrar bilgisayarına kaydırarak. "Buraya başka biriyle geldiğini hiç görmedim. Aslında gey olup olmadığını merak ederdim ama müşterilerle bu tür konular konuşulmaz, değil mi? Ama iyi bir müşteriydi. Böylelerinin nesli hızla tükeniyor." Bir an sessiz kalıp düşüncelere daldıktan sonra ekledi: "Gerçi bir keresinde yanında bir kadın vardı... Bir keresinde de eve kendisinden çok daha genç bir kızla gitmişti. Sanırım kız evsiz falandı. Belki de ona yardım etmeye çalışıyordu."

Cassie devamının gelmesini bekledi.

"Belki de başka biriydi," dedi Bayan Kellner kafasını iki yana sallayarak. "O kadar uzun zamandır bu işi yapıyorum ki artık müşterileri karıştırmaya başladım."

Bayan Kellner işinin başına döndü. Cassie de işine odaklanmaya çalıştı ama aklı sürekli Kapılar Kitabı'na ve gizemli sayfalarına kayıyordu. Kitabın başına geçip onu en ufak ayrıntısına kadar incelemek istiyordu.

O gün akşama doğru Izzy kapıdan paldır küldür dalıp yerlere karlar saçarak kitapçıya girdi. Saçları soğuk hava yüzünden nemlenmiş, yanakları çizgi film karakterlerininki gibi kızarmıştı.

Cassie onlara bakarken, "Canım Izzy," dedi Bayan Kellner, Izzy'yi kasanın orada kucaklayarak. "Oyuncak bebeklere benzemişsin. Şu pembe yanaklara da bak."

"Olsa olsa buzdan heykellere benzemişimdir, dondum!" diye mırıldandı Izzy.

Bayan Kellner, Izzy'yi kol mesafesinde tutup uzun yıllardır görmediği torunuymuş gibi tepeden tırnağa süzdü. "Şu pahalı zımbırtıları satmaktan ne zaman vazgeçeceksin, hı? Buraya geri dön ve illa bir şey satacaksan dünyayı daha iyi bir yere dönüştüren şeyler sat."

"Kusura bakmayın, Bayan K, ama pahalı zımbırtı insanları daha dolgun bir maaş ödüyor. Eğer aynı maaşı vermeye niyetliyseniz hemen geri dönerim."

"Ah, para. Gençler bir tek parayı umursuyor. Hayatta paradan daha önemli şeyler de vardır, canım." Bayan Kellner üst üste dizilmiş birkaç kitabı kucaklayıp arka taraftaki depoya doğru seğirtti.

Izzy tezgâha yaslanarak, "Yukarı Doğu Yakası'nda, özellikle de birkaç milyon dolarlık bir dairede yaşayan biri için söylemesi kolay tabii!" diye mırıldandı Cassie'ye.

"Yalnızca seni özlüyor," dedi Cassie. "Burada ne işin var? Bugün çalıştığını sanıyordum?"

"Mesaim yeni bitti," dedi Izzy. "Saatin kaç olduğundan haberin var mı? Neyse, boş ver. Seninle konuşmam gerek."

"Ne hakkında?"

"Şey..." Etrafına bakınıp sesini alçalttı. "Işınlamalı kitap hakkında."

Cassie az daha gülümseyecekti. "Burada olmaz," dedi. Bir kadın iki üç yaşlarında bir çocuğun oturduğu bebek arabasını iterek tezgâha yaklaştı. Çocuğun elinde direksiyon gibi tuttuğu büyük bir resimli kitap vardı. "Bana on dakika ver. Sonra molamı biraz erken kullanırım. Hem biraz yürürüz hem de konuşuruz."

Hem ısınmak hem de kayıp düşmemek için birbirlerine sımsıkı tutunarak kol kola yürüdüler. Cassie'nin çantası omzunda asılıydı, Kapılar Kitabı da çantasının içindeydi. Sokak insan kaynıyordu; her yandan bir gürültü geliyor, arabaların egzozlarından dumanlar yükseliyordu. Üşütmemek için kat kat giyinmiş insanların nefesleri havada büklüm büklüm kıvrılıyordu. Güneş daha fazla kar yağdırmakla tehdit eden yüklü, gri bulutlar tarafından yutulmuştu âdeta. Birkaç dakika boyunca sessizce yürüdüler ve Cassie kendini Izzy'yle böyle kol kola yürüdükleri nice anı düşünürken buldu: Arkadaşlıklarının başında işe gelip gidişlerini, arkadaşlarıyla yemeğe çıktıkları akşamları, Izzy kendine gönül eğlendirebileceği birilerini ararken Cassie'nin bir an evvel

eve dönüp kitabına gömülmek için yanıp tutuştuğu geceleri. Bu onların müşterek tarihiydi ve Cassie'ye sanki birbirlerini ezelden beri tanıyorlarmış gibi, sanki kardeşlermiş gibi geliyordu.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordu.

Izzy gözlerini önlerindeki şehir kanyonundan ayırmadan başıyla onayladı. "Dün gece gözüme uyku girmedi," dedi. "Gerçi odama döndüğümde muhtemelen sızmışımdır. Taş çatlasın birkaç saatliğine."

"Tahmin edebiliyorum."

"Hani sabahın köründe kalkmak zorunda olduğunda diken üstünde uyursun ya, öyle bir uykuydu. Uyanıp durdum ve..." Izzy kafasını iki yana salladı. "Çektiğimiz videoyu tekrar tekrar izledim, şey videosunu... Anladın, değil mi?"

"Anladım," dedi Cassie. Yaya geçidinde durup yeşil yanmasını beklediler ve ardından kalabalık güruhla birlikte karşıdan karşıya geçtiler. İki yaya grubu savaş hâlindeki düşman ordular misali göğüs göğüse gelip saniyeler içinde ayrılarak farklı istikametlerde yollarına devam etti.

"İşe gittiğimde de aklımdan çıkmadı. Bütün gün Google'da gezindim durdum."

"Bloomingdale's'te yoğun bir iş günü," dedi Cassie gözlemde bulunurcasına. "Google'da ne arıyordun?"

Izzy gözlerini devirdi. "Minnesota'nın hava durumuna bakayım dedim! Sence ne arıyor olabilirim, Cassie? Senin şu insanı oraya buraya ışınlayan kitabını. Google'da aradığım oydu."

Izzy'nin önce onunla konuşmadan kitapla ilgili harekete geçmiş olması fikri Cassie'yi huzursuz etti ve istemsizce dudağını ısırdı. "Ne buldun?"

"Hiçbir şey," dedi Izzy. "Yüksek lisans öğrencisi gibi saatlerce internette gezindim. Karşıma çıkan internet sitelerinin ve mesaj panolarının hepsine baktım. Vloglara, bloglara ve tanrı bilir daha nelere. Ama hiçbir şey bulamadım. Ne ışınlamalı kitaplardan ne de Kapılar Kitabı'ndan bahsedildiğine denk geldim. Yok, yok, yok!"

"Hah," dedi Cassie kendi hayal kırıklığına şaşırarak. "O hâlde neden buradasın? Yani hiçbir şey bulamadıysan?"

Izzy ona kulaklarına inanamıyormuş gibi göz ucuyla uzun uzun baktı. "Anlamıyor musun?" dedi. "İnternet âlemi kitabın hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Evet, az evvel de öyle söyledin."

"Cassie," dedi Izzy aptalın tekiyle konuşur gibi. "Google her şeyi bilir. *Her şeyi*. Yeterince didiklersem senin ayakkabı numaranı ve Bayan K'nin vergi iadesini bile bulabileceğime kalıbımı basarım. Kitaba gelince; alelade bir kitaptan bahsetmiyoruz, değil mi? İnsanların bu kitap hakkında az çok bir şeyler bilmesi *gerekir*. O hâlde neden hiçbir şey bulamadım?"

Cassie, Izzy'nin sorusunu düşünürken hiç hoşuna gitmeyen bir his midesine taş gibi oturdu. Fakat onu reddetti, görmezden geldi.

"Of, hadi ama, Iz," dedi. "Hiçbir şey bulamadığın için endişelisin. Bir şey *bulabilmiş* olsan yine endişelenirdin."

"Sanki biri her şeyi uzaktan izleyip bu gibi şeylere yapılan atıfları hemen siliyor," diyerek konuşmayı sürdürdü Izzy, sesi alçak ve telaşlıydı. "Hiç hoşuma gitmedi."

"Fazla düşünüyorsun!" dedi Cassie esasen içinden gelmeyen, zoraki bir kahkaha patlatarak.

"Sense aksine hiç düşünmüyorsun!" diye çıkıştı Izzy ve Cassie şaşkınlıkla ona baktı. Ne kadar ciddi olduğunu ilk defa o anda fark etti. "Sanki hiçbir şeyin önemi yokmuş ve hiçbir şey sana zarar veremezmiş gibi bir hayalin içinde gezindiğinin farkındayım fakat bu benim ödümü patlatıyor! Polise gidip Bay Webber'i soruşturmalarını..."

Izzy, Cassie'nin suratındaki kabahatli ifadeyi görür görmez tanıdı.

"Cassie," dedi hüsrana uğramışçasına.

"Bu sabah dairesine girmiş olabilirim," dedi Cassie.

"Cassie, biri seni görmüş olabilir! Ayrıca içeri nasıl... ah." Izzy cümlesini yarıda kesince Cassie başıyla onayladı. "Onu o şekilde kullanmanın doğru olduğundan emin değilim. En azından hakkında bir şeyler öğrenene kadar. Tehlikeli olabilir."

"Hiçbir şey bulamadım," dedi Cassie yüzünü döndüğü rüzgâra karşı gözlerini kısarak. "Tam da yaşlı bir adamın yaşayacağı

türden bir evdi. Çekmecelerini falan karıştırmadım ama bana orada hiçbir şey yokmuş gibi geldi."

Izzy kafasını iki yana sallıyor, yürürlerken bariz bir hoşnutsuzlukla ayaklarına bakıyordu.

"Artık işimin başına dönmem gerek," dedi Cassie.

Blokun sonundan geri döndüler. Fakat dönerlerken Cassie'nin gözüne bir şey takıldı. Bir karaltı, tanıdık bir surat. Adamın teki sokağın karşısından onları izliyordu. Avurtları çökük, koyu renk takım elbiseli bir adam. O anda onu daha önce gördüğünü fark etti. Bu önceki gece, Library Hotel'in terasında oturan adamdı. Gözlerini adamınkilerden ayırmadı ve yürürlerken başını çevirip ona bakmayı sürdürdü.

"Ne oldu?" diye sordu Izzy.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi Cassie gülümseyerek. "Hiçbir şey."

Başını çevirip arkasına baktı fakat adam akan trafiğin ardında görünmez olmuştu.

"Düşündüğümden fazla uzaklaşmışız," dedi Cassie aniden huzursuzluğa kapılsa da nedenini kestiremeyerek. "Kitapçıya geri dönmek için kitabı kullanacağım."

Izzy'nin suratı memnuniyetsizlikle buruştu. "Cassie..."

"Lütfen, Izzy, güven bana."

Ses tonundaki bir şey Izzy'nin itirazlarını sekteye uğrattı. Bir sonraki sokağa dönüp büyük bir lokanta buldular. Saniyeler sonra Kellner Kitapçısı'nın kapısından girdiler. İkinci Cadde ve onları izleyen adam çok uzaklarda kalmıştı.

KİTAP İNSANLARI

Daha ziyade Sahaf adıyla bilinen Lottie Moore, New Orleans'taki Fransız Mahallesi'nde bulunan evinde otururken Kapılar Kitabı'nın yeri hakkında istihbarat içeren ve uzun zamandır yollarını gözlediği o mesajı aldı.

E-postayı dikkatle okurken nabzının hızlandığını hissetti ve ardından tüm ayrıntıların zihnine kazındığından emin olmak için mektubu sil baştan okudu. Masasından kalkıp balkona çıktı. Evinin önünden göğe yükselen servi ağacının gölgesinde kalan metal tırabzanlara yaslanıp önce aşağıdaki Orleans Sokağı'na, sonra da uzaklardaki St. Louis Katedrali'nin kulesine baktı. Yılın o zamanı için sıcak bir gündü fakat fazla nem yoktu. Esintinin tadını çıkararak bir süre düşünüp taşındı. Ardından telefonunu çıkarıp kitap avcısı Azaki'yi aradı. Kimden yardım isteyeceğini düşünmeye epeyce zamanı olmuştu ve nihayet Azaki'de karar kılmıştı.

"Sahaf Hanım," dedi Azaki telefona cevap verdiğinde.

"Telefonumu açtığın için teşekkür ederim," dedi Lottie. Azaki'nin hayranlarından biri olmadığını biliyordu. O zamana kadar sadece bir kere, yedi sene önce Azaki ona bir kitap sattığında irtibat kurmuşlardı. Azaki bunu hayatta kalabilmek uğruna mecburen yapmıştı. Yoksa özel bir kitabın serbest piyasalarda satılmasından mutluluk duyduğu falan yoktu.

"Ne istiyorsunuz?"

"Yardımına ihtiyacım var," dedi Lottie. "Neredesin?"

Azaki hemen cevap vermedi. "Güney Amerika'dayım diyelim."

"Tedbirli davranmanı anlıyorum ama şu anda yaptığımız görüşme tamamen gizli."

"Güney Amerika'dayım," dedi Azaki tekrar. Tedbirli bir adamdı. Lottie onu suçlayamazdı.

"Dürüst davranacağım, Bay Azaki," dedi Lottie. "Güvenilir ve dikkatli birine ihtiyacım var."

"Ne için?"

"Özel bir kitabın New York'ta ortaya çıktığına dair istihbarat aldım."

"Dinliyorum," dedi sesi kısacık bir anlığına trafiğin gürültüsü tarafından yutulan Azaki.

"Söylemek üzere olduğum şeyi nereden öğrendiğimi ne yazık ki seninle paylaşamam ama Kapılar Kitabı'nın gün yüzüne çıktığına inanıyorum."

"Kapılar Kitabı," dedi Azaki. "Emin misiniz?"

"Eminim."

Azaki bir anlığına sessizliğe gömüldü. "Enteresan."

"Onu alıp getirecek güvenilir birine ihtiyacım var."

"Size getirecek? Daha doğrusu satacak?" diye sordu Azaki.

"Elbette," dedi Lottie. "Elde edeceğin kârı bir düşün. Ben payımı aldıktan sonra bile eline geçecek meblağ hayatının geri kalanı boyunca kaçıp saklanmana yeter. Zaten senin istediğin de bu, öyle değil mi?"

Azaki yanıt vermedi. Korkuyordu ve paraya ihtiyacı vardı. Lottie'nin bel bağladığı da buydu.

"Şayet o kitap yanlış ellere düşerse..."

Lottie, Azaki'nin neyi kastettiğini biliyordu. *Kimi* kastettiğini. Ama tek kelime etmedi.

"Bana bildiklerinizi anlatın," dedi Azaki en sonunda.

Lottie ayrıntıları ona aktardı. "Uçağa hangi havalimanından binmek istediğini benimle paylaşabilirsen New York biletlerini ben alırım. Neticede senden yardım isteyen benim."

"Lüzum yok," dedi Azaki. "İki bilet de alamayacaksam..."

"İki mi?"

"Ben ve fedaim için," diye açıkladı Azaki. "Yeni birini buldum. Çam yarması gibi. Ellerini kullanmakta üstüne yok. Bu konuda bilgisi olan başka kimse var mı?"

"Muhtemelen vardır," dedi Lottie. "Henüz yoksa bile yakında olur. Ortalık yangın yerine dönecektir."

"Evet," dedi Azaki, onunla hemfikirdi.

"Benim için yapmanı istediğim bir şey daha var," dedi Lottie. "Biraz alışılmadık bir şey. Zaten sana gelmemin esas sebebi de bu. Kitabı elinde bulunduran iki kadından birinin adı Isabella Cattaneo."

"Ne olmuş ona?"

"Eğer onu bulduğunda yalnızsa onu bana getirmeni istiyorum."

"Ne?"

"Onu bana getirmeni istiyorum."

"Neden?"

"Onu korumam gerek."

"Ama neden?"

"Orası seni ilgilendirmez. Yapacak mısın? Kitabı ele geçirip kadını bana getirecek misin?"

Azaki teklifi düşünüp tartarken Lottie'nin tek duyabildiği rüzgârın ve trafiğin uğultusu oldu.

"Önce New York'a gideyim de," dedi Azaki en sonunda. "Oraya vardığımda haber veririm."

Azaki telefonu kapadı.

Lottie kendi telefonunu cebine atıp tekrar tırabzana yaslandı. Onu endişelendiren Kapılar Kitabı değildi; kitabın er ya da geç eline geçeceğinden emindi. Böylelikle son satışını yapacak ve sonsuza dek bu işi bırakacaktı. Bu noktada Azaki yalnızca bir sigortaydı. Azaki'den asıl istediği o kadını getirmesiydi. Esas mesele buydu. Çünkü Lottie bir söz vermişti ve sözlerini hep tutardı.

Bir zamanlar Kütüphaneci olsa da şimdilerde sadece bir gezgin olan Drummond Fox o sabah uyandığında ilk aklına gelen önceki gece gördüğü kadınlar oldu. Onları bir an evvel bulmak,

makus kaderlerinden kurtarmak istiyordu. Duş aldı, giyindi ve ardından komodinin üzerinde duran üç kitaba uzandı. Altın rengi cildi ve sayfalarıyla Şans Kitabı, Gölgeler Kitabı ve Anılar Kitabı. Anılar Kitabı'nı elinde evirip çevirdi, sonra da yıllardır binlerce kez yaptığı gibi kapağını açıp ilk sayfaya itinalı bir el yazısıyla yazılmış metne baktı.

Bu Anılar Kitabı'dır.
Paylaş onu, anını paylaşmak istiyorsan,
Ver onu, yenisini yaratmak istiyorsan,
Ve al onu, olanı silmek istiyorsan.

Drummond kendi anılarını silmeyi, özel kitapları, Kadın'ı ve Fox Kütüphanesi'ni unutup yeni bir hayata başlamayı sık sık düşünmüştü. Cezbediciydi ama ona direnmişti. Şu anda da direniyordu çünkü bir amacı vardı. Kapılar Kitabı'nı ele geçiren kadınları bulmalıydı.

Diğer iki kitapla birlikte Anılar Kitabı'nı da cebine attı. Kalçasında hafif bir şişkinlik yaptılar ama Drummond buna alışmıştı. Hep yanında olduklarını ancak böyle anlayabiliyordu. Normalde öylesine hafif ve inceydiler ki cebinizde olduklarını unutmanız işten bile değildi. Drummond soğuk sabaha adım attı ve yanaklarını ısıran rüzgâra rağmen karla örtülü şehirde nereye gittiğini bilmeden yürümeye koyuldu. Yüksek binaların arasında kalmış gölgeler boyunca uzanan uzun bulvarlardan ve kimi geniş kimi dar sokaklardan geçti. Sokak satıcısının tekinden aldığı sosisli sandviçi kolayla birlikte mideye indirdikten sonra talihine güvenerek yürümeyi sürdürdü.

Onları gördüğünde öğle vaktiydi. Yukarı Doğu Yakası'ndaki bir yaya geçidinde dikilmiş, yeşilin yanmasını beklerken iki kadını yolun karşısındaki köşe başında görmüştü. Sarışın olan onu fark etmiş ve karşı kaldırımdan ona şöyle bir baktıktan sonra yüzünde ciddi bir ifadeyle bakışlarına karşılık vermişti. Birkaç saniye boyunca bakışmışlardı fakat Drummond karlı asfaltı düşe kalka aşana kadar kadınlar çoktan blokun sonuna varmışlardı. Dakikalar sonra aynı köşe başına vardığında ikisinden de hiçbir

iz bulamadı. Girebilecekleri tek yer, köşeyi döndükten sonraki ilk kapı olan lokantaydı. Drummond dükkâna girdi ama içerisi kasanın arkasındaki yaşlı kadın dışında bomboştu.

Sokağa çıktı ve ağır ağır nefes alarak orada öylece dikilip gözden kaçırdığı bir şey olmadığından emin olmak adına etrafına bakındı. Görünürde ne apartmanların kapılarından başka bir şey ne de o sokakta oturmadıkları sürece gidebilecekleri bir yer vardı.

Gelgelelim Drummond işin aslının öyle olduğunu hiç sanmıyordu. Bu durumun başka bir açıklaması olduğu kanısındaydı ve önceki akşamkinden bile daha emindi.

Her ne kadar imkânsız görünse de bu, Kapılar Kitabı'nın işiydi.

Doktor Hugo Barbary, Drummond Fox'un sabah gezintisi boyunca adamı bir blok geriden takip etti. Hugo kitap avcısı olmadan önce gerçek bir avcıydı, hâliyle önceki gece adamın kardaki izlerini Washington Meydanı'ndan Library Hotel'e kadar takip etmekte hiç zorlanmamıştı. Barbary aynı otelde kendine bir oda tutmuştu ve odacının eline tutuşturduğu kayda değer rüşvet sayesinde Drummond binadan ayrılır ayrılmaz hemen haberini almıştı. Barbary adamın neyin peşinde olduğunu merak ederek onu sabahtan beri izliyordu.

Drummond Fox'un elinde birtakım kitaplar olduğunu biliyordu. Kimse o tür bir yardım almaksızın bulunmadan on yıl hayatta kalamazdı. Özellikle de peşindekilerin ne biçim insanlar oldukları düşünüldüğünde.

Barbary'nin sadece iki kitabı vardı fakat bu kadarı bile hayatının muhtelif hazlarla ve zenginliklerle dolup taşmasına yetmişti. Hem kitapları kudretliydi de. Hatta öyle kudretliydiler ki şimdiye dek rahat bırakılmasını onlara borçluydu. Fakat er ya da geç, günün birinde onun da peşine düşeceklerdi. Okoro denen şu Nijeryalı piç kurusu ya da onun gibi biri. Veya bizzat Kadın'ın

kendisi. En çok kitabı ve en çok gücü toplama meselesi artık bir silahlanma yarışına dönmüştü. Hugo kendi yeteneklerine güveniyordu; diğerlerinin yüreğine korku saldığının bilincindeydi. Fakat aynı zamanda toplayabildiğince kitap toplamasının akıllıca olacağının da farkındaydı. Kütüphaneci'nin on yıl boyunca kimsenin radarına takılmadan yaşayabilmesini mümkün kılan türden kitaplar. Öylesi kitaplar hakikaten işine yarardı.

Barbary yolun karşısından Drummond Fox'un sanki önemli bir eşyasını kaybetmiş gibi allak bullak bir ifadeyle köşe başında dikilmesini izledi.

Derken Drummond, Yukarı Doğu Yakası'ndan Midtown'a doğru yürümeye başladı.

Hugo buna pek takılmadı. Yürümeyi severdi, neticede formunu buna borçluydu.

Aynı dakikalarda, gündüz vaktinin değil de akşamın ilk saatlerinin yaşandığı Londra'da Marion Grace, Covent Garden'daki kalabalık bir İtalyan restoranında kız kardeşini bekliyordu. Marion beş yıldan uzun süredir kız kardeşini görmemişti –artık neredeyse kimseyle görüştüğü yoktu gerçi– ama kız kardeşi ona bir e-posta atıp derhâl görüşmeleri gerektiğini söylemişti. Hâl böyle olunca Marion, Docklands'teki dairesinden çıkıp Covent Garden'a gelmişti. Yol boyunca gergin ve huzursuzdu, öyle ki ancak restorana girip de arka köşedeki masaya buyur edildiğinde azıcık rahatlamıştı.

"Rezervasyon yaptırılırken," diye açıkladı garson, "sakin bir masa istendi. Umarım istediğiniz gibidir?"

Marion gülümseyerek garsona teşekkür etti. Korkularını hesaba katacak kadar düşünceli davrandığı için kız kardeşine minnettardı. Böylelikle beklemeye koyuldu. Garson ona sepet içinde ekmek ve sonrasında bir içecek getirdi. Ardından Marion kız kardeşinden mesaj gelip gelmediğine bakmak için kısacık bir anlığına telefonunu karıştırdı ve tekrar başını kaldırdığında Ka-

dın oradaydı, kopkoyu gözleri ve güzel yüzüyle onu masanın karşısından izliyordu.

Marion nefesini tuttu. Kadın ona ifadesiz gözlerle bakıyordu.

Marion yüzünü yardım arar gibi restorana döndü fakat ondan başka kimse Kadın'ın kim olduğunu bilmezdi. Ona bakan biri çiçekli, yazlık bir elbise giymiş çekici bir kadından başka bir şey görmezdi.

"Sen," dedi Marion titrek bir sesle.

Kadın bakışlarına karşılık verse de tek kelime etmedi.

Marion yutkundu fakat boğazı resmen daralmıştı.

"Kız kardeşimle görüşecektim," dedi Marion.

Kadın gözlerini onunkilerden ayırmadan başını yavaşça iki yana salladı.

"Sen," dedi Marion. "Kız kardeşim, o?.."

"Kız kardeşin gitti," dedi Kadın sadece. Sesi alçaktı, neredeyse fısıldayarak konuşuyordu. Marion dehşet içinde bakışlarını kaçırdı.

Kaçmayı düşündü ama nasıl kaçacaktı? Neticede son beş yılını saklanarak geçiren yaşlı bir kadındı. Ayrıca Kadın'ın elinde kimbilir ne tür kitaplar vardı?

"Ne istiyorsun?" diye sordu Marion, sesi şimdi iyiden iyiye titriyordu. "Benden ne istiyorsun?"

Kadın yanlarından geçen bir garsonu çağırdı. Adam eğilip Kadın'ın kulağına söylediklerini dinledikten sonra başıyla onaylayıp telaşla yanlarından ayrıldı.

"Hiçbir şey bilmiyorum," dedi Marion. "Lütfen. Son beş yıldır münzevi gibi yaşıyorum. Kimseyle konuşmadım."

Marion konuşurken Kadın ekmek sepetini inceliyordu. Sepetten yuvarlak, beyaz bir ekmek alıp kokladı.

"Kız kardeşime ne yaptın?" diye sordu Marion ama aslında bilmek istemiyordu.

Kadın, Marion'un bakışlarına karşılık verip minik ekmeği yavaşça ortadan ikiye böldü. Sonra dudaklarının kenarlarının yukarı doğru kıvrılmasıyla gülümsedi.

Marion, "Kitabım yanımda değil," deyiverince ekmekten kopardığı lokmayı ağzına götürmekle meşgul olan Kadın'ın gözleri

tekrar ona dikildi. Derken garson elinde bir kadeh şampanyayla geri dönüp kadehi masaya bıraktı. Kadın ağzındaki ekmeği çiğnerken sessizce Marion'u izledi.

"Yanımda değil," diye diretti Marion. "Onu istemiyorum. Onun peşine düşmeni hiç istemedim."

Kadın şampanyasını yudumladı ama sonra hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturdu, içkiyi camın ardından incelerken tadı beklediği gibi değilmiş gibi dudaklarını şapırdattı.

"Yanımda olsaydı bile onu istemezdin," dedi Marion. "Mutluluk Kitabı'nı ne yapacaksın ki?" Marion'un dudakları aşağı doğru kıvrıldı, nihayet nefreti korkusuna baskın gelmişti. "Senin dünyanda mutluluğa yer yok."

Kadın ekmeğinden biraz daha yedi.

Marion gözlerini ondan ayırmadan beklemeye koyuldu.

Bir şey olmasını bekliyordu.

Dehşeti bekliyordu.

"Onu Drummond'a gönderdim," dedi en nihayetinde. "On yıl önce kitabı koruması için ona gönderdim, oldu mu? Bu dünyaya yaptığın budur işte. Beni Mutluluk Kitabı'nı saklamak zorunda bıraktın çünkü öylesi, senin eline geçmesinden iyiydi."

Marion gözlerinin dolmasına şaşırdı. Bunların korku gözyaşları mı, yoksa kız kardeşinin ardından döktüğü yaşlar mı olduğunu bilmiyordu. Yoksa bu kadının yarattığı dünyaya mı ağlıyordu?

"Bu senin eserin," dedi eliyle gözlerini silerken. "Hiç utanman yok mu senin?"

"Fox Kütüphanesi nerede?" diye sordu Kadın o anda. Sesi o kadar alçaktı ki Marion, ne dediğini duyabilmek için masaya abanmak zorunda kaldı.

"Fox Kütüphanesi'nin nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Marion aniden paniğe kapılarak. "Nereden bileyim? Bilmeyi hiç istemedim! Kimse kütüphanenin yerini öğrenmek istemiyor çünkü bilseler hemen peşlerine düşersin, öyle değil mi?"

Kadın elindeki minik ekmeğe bakıyordu fakat kaşları, *İnsanlar sahiden böyle mi söylüyorlar?* diye sorarcasına kalktı.

"Sadece Drummond Fox biliyor," dedi Marion. "Eğer Fox Kütüphanesi'ni istiyorsan onu bulman gerek. Hangi akla hizmet bana sorduğunu bile bilmiyorum!"

Kadın hiçbir şey söylemedi. *Ne kadar güzel bir kadın,* diye düşündü Marion, gözalıcı bir paket kâğıdına sarılmış zifiri bir karanlık.

"Drummond Fox'u asla bulamazsın," dedi Marion korkusunun silkinip çıkardığı bir pardösü misali omuzlarından kayıp gittiğini hissederek. Öleceğini biliyordu ve bu düşüncenin böylesine özgürleştirici olması inanılmazdı. O kendi kendine gülümserken Kadın ekmeğin geri kalanını masaya bıraktı. "Bunca yıldır onu bulamadın ve şimdi de bulamıyorsun, yoksa yanılıyor muyum?"

Kadın ona o güzel yüzüyle boş boş baktı.

"Ah, yıllardır bu kadar güzel bir haber almamıştım," dedi Marion anlık bir mutlulukla ellerini çırparak. "Tabii ya! Onu ele geçiremezsen Fox Kütüphanesi'ni de asla bulamazsın, öyle değil mi?"

Marion o anda içten bir kahkaha patlattı ve gerilimin boşalmasıyla çevresindeki hava ona azıcık gevşemiş gibi geldi.

Kadın'a baktı ve ne kadar kof olduğunu, insanı insan yapan özden nasıl da yoksun olduğunu gördü. *Bir kadın portresi gibi,* diye düşündü Marion, *güzel ama ruhsuz.*

Derken Kadın yüzünde aniden beliren habis bir sırıtışla uzanıp elini Marion'un koluna koydu. Bir an sonra Marion sanki devasa bir el kalbini tutup sıkıyormuş gibi ani, yoğun bir acı hissetti.

Nefesi kesildi ve masadaki tabak çanağı zangırdatarak öne doğru devrildi. Saniyeler içinde öldü. Son gördüğü şey metal su sürahisindeki çarpık yansıması, yaşlı bir kadının çığlık atan yüzü oldu.

Kadın sessiz öfkesini okşayıp etrafında vızıldayan hareketli dünyadan nefret ederek Covent Garden'dan güneye, Thames boyunca uzanan rıhtıma doğru yürüdü.

Onca çabasının boşa gitmesinden ötürü öfkeliydi. Mutluluk Kitabı ulaşamayacağı bir yerdeydi. Transatlantik uçuşa tahammül etmişti ve şimdi eve geri dönmek için aynı sıkıntıya bir kere daha katlanması gerekiyordu.

Yürüyerek Westminster Köprüsü'ne çıktı. Işıkları yanan Westminster Sarayı akşamın karanlığında altın gibi parlıyordu. Köprü nehrin bir yakasından diğerine akın akın geçen insanlarla kaynıyordu. Yürürken sohbet ediyor, gülümsüyor veya birbirlerini itip kakıyorlardı. Kadın balık sürülerinin arasında süzülen bir köpekbalığı misali ifadesizce aralarından geçip gitti.

Acı vermek, ıstırap çektirmek istiyordu. Kendini bildi bileli böyleydi ama o günkü hayal kırıklığından ötürü şimdi bunu her şeyden çok istiyordu. Restorandaki yaşlı kadını öldürmek ona yetmemişti. Bu kaşla göz arasında olup biten, tatmin edici olmaktan çok uzak bir zorunluluktu. Kadın daha hatırı sayılır bir ıstırapla kendini sakinleştirme, sırf kulakları bayram etsin diye dünyayı acıdan inletme ihtiyacı duyuyordu.

Gece yaklaştıkça hava kararardı. Kadın köprüde ilerledi ve aralarından geçtiği insanlar aralarında neyin gezdiğini her nasılsa bilirmiş gibi, sanki içlerine aniden bir sıkıntı çökmüş de nedenini kestiremiyorlarmış gibi etraflarına bakındı.

Kadın o anda kendisine doğru yürüyen genç bir anne gördü. Sekiz dokuz yaşlarında bir kızın elinden tutuyordu. Kız zıplaya zıplaya yürüyordu ve krem rengi, şirin bir montla beyaz tayt giymişti. Kafasına kulaklarını soğuktan koruyacak bir kulaklık takmıştı ve yanakları Thames'in üstünde dans eden serin esintiden kızarmıştı. Kız Parlamento Binası'na, gökyüzünü delen saat kulesine bakarken gülümsüyordu. Mutluydu, sağlıklıydı ve canlıydı. Annesiyse öylesine mutlu, hâlinden o kadar memnun görünüyordu ki! Dünyaya getirdiği şeyle âdeta iftihar ediyordu. Kadın bunların hepsinden nefret etti.

Kadın gittikçe yaklaşmakta olan ikiliye doğru yürüdü. Bunu yaparken de çantasından çıkardığı Ümitsizlik Kitabı'nı, Kitab-ı Mukaddes'iyle kilisenin yolunu tutmuş bir kadın edasıyla göğsüne bastırdı. Kitabın kudretinin, ümitsizliğin etrafındaki ha-

vada fokurdadığını hissetti. Can verdiği kitabın kenarlarından karanlık sızıyordu ama kimsenin ona baktığı yoktu.

Çocuk yanından geçerken Kadın uzanıp parmaklarının kızın pembe yanağına sürtünmesine izin verdi. Ümitsizlik o kısa temas ânında sürahiden boşalan su misali bedeninden taşıp gürül gürül kızın benliğine doldu. Damarlarından o yaşam dolu, körpecik bedene akın eden ıstırap Kadın'ın zevkten başını döndürdü.

Saniyesinde acı dolu bir feryat duyuldu ve Kadın yürümeye devam ederken omzunun üstünden baktığında annenin evhamlanarak çömeldiğini ve çocuğunu kollarının arasına alırken kaşlarını endişeyle çattığını gördü.

Hiçlik benliğini istila ederken çocuk feryat figan ağlamaya devam etti. Kadın kızın gözlerinin renginin koyulaştığını düşündü, Westminster Sarayı'nın arkasındaki gece göğü kadar karanlıktılar artık.

Çocuğun suratı buruşup kızardı; kapıldığı ani korku karşısında çığlığı basarken, Kadın'ın şarkısını söylerken yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Başını çevirip sanki ıstırabının kaynağının o olduğunu bilir gibi Kadın'a baktı. Annesi onu panikle kucaklayıp bağrına basarken, köprüden gelip geçen insanlar anne kıza göz ucuyla bakıp etraflarından dolanırken küçük kız gözyaşları arasında Kadın'ı izledi.

Kadın da bakışlarına karşılık verdi ve küçük kıza gülümsedi. *Evet, çocuğum*, diyordu o gülümseme. *Bendim. Bu benim sana hediyem.*

Kadın çocuğun bir daha asla gülümsemeyeceğini biliyordu. Mutluluğun ya da sevincin ne olduğunu asla öğrenemeyecekti. Hatta Kadın'ın ona bulaştırdığı mutsuzluk yüzünden öylesine bedbaht olacaktı ki yetişkinliğini bile göremeyebilirdi.

Bu da Kadın'ı tatmin etti. Bir zamanlar o da masum, mutlu bir çocuktu, sonra değişmişti. Kadın'ın kulakları bayram etsin diye acılarını dünyaya haykırmak varken kız çocukları neden mutlu olup gülümsesinlerdi?

Kadın yoluna devam ederken ümitsiz çocuğun feryatları nefis, tüyler ürpertici bir melodiyle gökyüzüne yükselmeyi sürdürüyordu.

YOLCULUKLA GEÇEN BİR GECE

Akşam olmuştu ve Cassie kitapçıda yalnızdı. Kucağında Kapılar Kitabı'yla oturmuş, sayfalarını çeviriyor ve eskizlerle resimlere göz gezdiriyordu. Çoğu ona anlamsız görünüyordu ama yine de gözleri resimlerle karalamaların, bazısı açık bazısı kapalı kapılarla koridorların üstünde gezinmeyi sürdürdü. Yüzler de vardı –erkekler ve kadınlar, çocuklar ve yetişkinler– ve Cassie bu insanların kim olduğunu merak etmekten kendini alamadı. Kitap kendisinden önce onlara mı aitti? Günün birinde Cassie'nin yüzü sayfalarda onlara mı katılacaktı? Onlara ne olmuştu?

Cassie kitabı kullanmanın tehlikeli olabileceği konusunda Izzy'nin haklı çıkmasının mümkün olup olmadığını sordu kendine ilk defa. Fakat zihni ona cevaben önceki akşama ve Bay Webber'le son sohbetlerine kaydı. Bay Webber ona oradan ayrılıp dünyayı görmesini tembihliyor, seyahatlerini anlatıyordu.

Herhâlde bunu Kapılar Kitabı'nı ona vermeyi planladığından söylemiş olsa gerekti.

Muhakkak bir mesajdı bu.

Cassie kitabı bir kenara kaldırıp dükkânı kapamak için ortalığı temizlemeye girişti. Masalardaki fincanları ve tabakları toplarken uzun yıllar önce dedesiyle yedikleri bir akşam yemeğini hatırladı. İkisi birlikte masanın başında oturmuş, yahnilerini yerlerken dedesi ona dünyayı gezip görme hayalinden bahsetmişti.

"Arabayla bir kasabadan diğerine giderken bile öyle çok heyecanlanıyorum ki," demişti Cassie'nin tabağına kaşık kaşık yahni

doldururken. "O yol, her nereye gidiyorsa sonuna kadar gitmek. Üstelik orada durmak zorunda da değilim; yolculuğa devam edebilirim. Uçağa atlayıp yabancı bir ülkeye gittiğini hayal etsene. Bütün dünya altından geçip giderken göklerde olmak."

Dedesi, hayalini kurduğu seyahate bir türlü çıkamamıştı. Hayatı çalışmaktan, faturalardan, sorumluluklardan ve Cassie'yi yetiştirmekten ibaretti. Cassie bunun "bir gün" adını verdiği, çok da uzak olmayan bir gelecekte yapmayı planladığı şeylerden biri olduğuna emindi ama o "bir gün" hiç gelmemişti.

Cassie bu yüzden fakat en çok da canı öyle istediğinden kitabı kullanmayı bırakmayacağını biliyordu. Sihre ve imkânsızlığa sırt çevirecek değildi.

O gece Cassie dükkânı kilitledikten sonra deponun kapısını kullanarak Avrupa'ya, sekiz yıl önce gezip gördüğü yerlere gitti. Evvela Venedik'e, önceki akşam dairesinden gördüğü sokağa gitti. Kapıdan geçip parke taşlarına adım attı. Soğuk, kuru bir geceydi ve Cassie bir anlığına olduğu yerde dönerek parıldayan gözleriyle sokağa hayran hayran baktı. Kendini gördüklerinin gerçek olduğuna ikna etmek için çömelip elini ayaklarının dibine, yere koydu. Az önce geçtiği kapı hâlâ aralıktı ve oradan Kellner Kitapçısı'nın içini görebiliyordu. Bu kalbinin heyecanla çarpmasına neden olan imkânsız bir manzaraydı.

"Gerçek," dedi. "Hepsi gerçek."

Kapıyı kapatırken gittikçe daralan açıklıktan buzdolabının ışığının söndüğü ânı yakalamaya çalışan biri gibi New York'a baktı. Sonra olduğu yerde dikilip Venedik'in havasını soludu. Şafağın sökmesine daha saatler vardı. Sokaklar karanlık ve sessizdi. Cassie gözlerine yaşların hücum ettiğini hissetti: Bunlar sevinç gözyaşlarıydı, şaşkınlık gözyaşlarıydı.

Sağına dönüp sokakta yankılanan ayak sesleri eşliğinde birkaç dakika boyunca yürüdü. Sokağın sonuna geldi. Burada sokak birkaç köşeden döndükten sonra yaya köprüsünün altından

geçip iki yüksek binanın arasındaki çatlakta gözden kaybolan kanalın dar bir koluyla buluşuyordu. Kanalın suyu simsiyah bir cam gibi kıpırtısızdı. Kanalın diğer yakasında ortasında eski, taş bir kuyunun bulunduğu küçük bir meydan –eğer yanılmıyorsa bir *campo*– vardı. O meydandaki restoranlar gündüz saatlerinde masalarıyla sandalyelerini dışarı taşırlar, gün ortasında güneş en tepeye tırmanır ve dünya sıcak, parlak bir yere dönüşürdü. Cassie o *campo*da ucuz şarabını yudumlayıp kitabını okuyarak çok güzel saatler geçirmişti. Şimdi meydan boş, çevredeki binalarsa bir mezarın etrafında toplanmış matemli insanlar gibi sessizdi.

Cassie kanala arkasını verip mutluluk gözyaşlarını silerek geldiği yoldan geri döndü. Çok geçmeden fırıncıların hamurları yoğurup ekmek fırınlarını yakacağını bilerek önce fırının, sonra köşedeki küçük kafenin önünden geçti ve ardından sola dönüp iki binanın arasındaki dar geçide girdi. Gökyüzünün çok yukarılarda girintili çıkıntılı bir çatlaktan ibaret olduğunu görünce bunu bir fay hattının içinde yürümeye benzetti. Cassie, Venedik'e ilk gelişinde öylesine dolaşmaya çıkıp gizli geçitleri ve o geçitlerin sonundaki sürprizleri keşfetmeye bayılmıştı. İlerlemesine ket vurup onu dönmeye zorlayan beklenmedik kanallar, kırmızı tuğlaları ufalanmaya yüz tutmuş binalar tarafından kuşatılmış minik bir meydan, öğle güneşine karşı kepenkleri kapatılmış pencereler, ağır, koyu renkli kıyafetleriyle bağıra çağıra konuşup kapı boşluklarında birbirlerine selam veren yaşlı İtalyan kadınları. Cassie'nin hatırladığı kadarıyla şehir gündüzleri aynen böyleydi fakat şimdi yürüdüğü yerin orasıyla uzaktan yakından alakası yoktu. Dar geçitler neredeyse ürkütücüydü, duvarlar resmen üstüne üstüne geliyordu ve Cassie çok geçmeden geçidin sonunda aniden belirip yolunu kesecek garip insanların düşünceleriyle kendine işkence etmeye başladı.

Uzun, geniş bir meydana çıktığında ona oyunlar oynayan hayal gücünü susturdu. Meydanın kenarlarındaki binalar çoğunlukla sessizdi ama kapalı kepenkler ardında gece hayatının süregeldiği birkaç pencerede hâlâ ışık vardı. Cassie yamru yumru tuğlaları ve çatlak sarı veya turuncu sıvalarıyla salaş görünen

fakat farklı bir zamanı ve mekânı, tarihi, hikâyeleri ve ezelden beri bu büyüleyici şehirde yaşamış insanları hatırlatan binalara beğeniyle baktı.

Geçitlerden ve meydanlardan geçip önce güneye, sonra doğruya yönelerek Grand Canal'a ve Rialto Köprüsü'ne vardı. Köprüdeki turistik dükkânlar kapalı ve sessizdi ama geç saate rağmen sağda solda hâlâ birkaç kişi vardı: Köprünün kenarında kâh kıkırdayıp kâh fısıldaşan sarhoş genç turistler; omzuna aldığı üçayaklı kamerayla gün doğumunu görüntüleyebileceği en güzel yeri arayan bir adam ve bir yere ya fazla erken gelmiş ya da çok geç kalmış gibi kocaman valizlerinin üstünde somurtarak oturan iki genç Asyalı adam. Cassie turistik dükkânlarla köprünün kenarı arasında kendine bir yer buldu ve oradan geniş kanala baktı. Burası binaların arasında değil de açıkta kaldığından soğuktu ve buz gibi bir rüzgâr kanal sularıyla birlikte hareket ederek yüzüne çarptı. Fakat Cassie onu umursamadı; birkaç dakika boyunca öylece dikilip Venedik'in gece manzarasının tadını çıkardı. Grand Canal'ın suları yavaşça, nazikçe akıyordu ve Cassie halatlar tarafından zaptedilmiş uykularında birbirlerine vuran civardaki kayıkların belli belirsiz takırtısını duydu. Hava açıktı, gökyüzü yıldızlarla bezeliydi ve şişkin ay kara sulara süt beyazı hareler serpiştiriyordu.

Sonsuza dek burada tek başına dikilip uykudaki güzel şehrin tadını çıkarabilirdi. Fakat soğuktan titremeye başlamıştı ve iki Asyalının valizlerini peşleri sıra sürüklerken çıkardıkları gürültü onu daldığı hayal âleminden uyandırdı. Önündeki adamların yorgun argın konuşmalarını takip ederek sokakta yürümeye başladı ve çok geçmeden kendini St. Mark Meydanı'nın köşesinde dikilirken buldu. Kırmızımsı turuncu *campanile* tepetaklak duran köşeli bir kurşun kalem misali tam önünde duruyordu. Asyalı adamların ileride, meydanın diğer ucunda valizlerini sürüklemeyi sürdürdüğünü gördü.

Cassie ayışığında altın misali ışıldayan mozaiklerle süslenmiş kemerli kapıları, sarımsak başı şeklindeki kubbeleri ve gökyüzünü delen sivri uçlu haçlarıyla meydanın doğu ucuna çömelmiş gibi duran St. Mark Bazilikası'nın ön cephesi boyunca

yürüdü. Bazilikayı geçince tekrar Grand Canal'a çıktı ve sıra sıra bağlanmış vaziyette sabahı, turistleri, canlılığı bekleyen bir gondol filosuyla karşılaştı. Kollarını iki yana açıp tepesindeki yıldızlara bakmak için kafasını geriye atarak kahkahalar içinde kendi etrafında dönmeye başladı.

"Venedik'teyim!" diye haykırdı sesinin gecede çınlamasına, meydanda at misali dörtnala koşmasına aldırmadan. "Venedik'teyim!" diye tekrarladı sonra, bu kez usulca.

Yanaklarından bir kez daha yaşların süzüldüğünü hissedince gözlerini sildi ve yürüyerek meydana döndü. Tur gemilerinden inip şehre akın eden turist grupları, garsonlar ve tembelce kanat çırpan güvercinler yüzünden gündüz vakti burada adım atacak yer kalmadığını hatırlıyordu. O sessizlikte, orada yalnız olduğuna memnundu fakat başka bir yere gitmek, başka bir şekerlemenin tadına bakmak için şimdiden sabırsızlanmaya başlamıştı.

Meydanın karşı tarafındaki bir geçide girdi ve birkaç dakika boyunca yürüdükten sonra aradığını buldu: Ufak tefek, biçimsiz bir meydana bakan küçük bir otel. Lobiye açılan kapının üstünde bir ışık yanıyordu. Cassie Kapılar Kitabı'nı cebinden çıkarıp tek elinde tuttu ve bir başka kapı boşluğunu, bir başka kadim şehri gözünde canlandırırken yumuşak, rengârenk ışığının yüzünü yalamasına izin verdi. Ardından otelin kapısını açarak Prag'ın arka sokaklarından birini gözler önüne serdi.

Parke taşlarına ayak bastı –buradakiler Venedik'tekilerden daha dolgun, daha yuvarlak hatlıydı– ve dönüp yıllar önce kaldığı pansiyonun kapı boşluğuna baktı.

Görünüşe bakılırsa Venedik sokakları da o pansiyonda kalıyordu; Cassie kapıyı kapatırken bu düşünce karşısında kıkırdadı.

Şık, eski binaların bir dans pistinin etrafına toplanmış seyirciler gibi parke taşı döşeli bir açıklığın iki yanından birbirine baktığı Old Town Meydanı'na doğru yürüyüp meydanda mutluluktan hoplayıp zıplamaya başladı. Onun hoplayıp zıplamasından rahatsız olan bir güvercin sürüsü panikle çırptıkları kanatlarıyla âdeta trampet çalarak gökyüzüne kaçıştı.

Old Town'da gezintiye çıktı, darlıkları ve çarpıklıklarıyla Venedik sokaklarından aşağı kalır yanları olmayan sokaklarda yü-

rüdü fakat burada binalar daha alçak ve daha az sıkışıktı; Cassie burada gökyüzünü daha rahat görebiliyordu, üstelik duvarlar Venedik'teki gibi üstüne üstüne gelmiyordu. Cassie yıllar önce takıldığı karanlık kafelerin ve çikolatacıların önünden geçip Vltava Nehri üstündeki Charles Köprüsü'ne çıktı. Tıpkı Venedik'te olduğu gibi burada da su boyu soğuktu. Nehrin üzerinde esen rüzgâr güçlüydü ve Cassie'nin paltosunun içinde ürpermesine neden oldu ama Cassie ona aldırmadan eski sokak lambalarıyla demir döküm heykellerin arasındaki duvara yaslandı. Karanlıkta spot ışıklarıyla aydınlatılmış olan Prag Kalesi alçak fakat uzun cüssesiyle bayırın tepesinde pinekliyor, ikinci bir köprü, önündeki nehrin bir yakasından diğerine uzanıyordu. Bu manzaranın ardında yeşil bayırlar, nehrin kıvrılarak gözden kaybolduğu noktaya dek yükseliyordu. Burada hava Venedik'tekinden daha bulutlu olduğundan yıldızlar pek görünmüyordu.

Cassie bakışlarını geldiği tarafa, köprünün sonundaki Gotik kuleye kaydırdı. Üzerinden onca zaman geçmiş olmasına rağmen kuleyi hâlâ insan suratına benzetiyordu. Kemerli girişi ve pencereleri binaya öfkeli bir adam havası verirken yüksek çatısı da adamın şapkasıydı. Cassie bu düşünce karşısında gülümseyip ısınmaları için ayaklarını yere vurdu.

Güneşin kulenin üstünden doğacağını biliyordu. Yıllar önce Prag'dayken, diğer üç Amerikalı turistle birlikte erkenden kalkıp buraya gün doğumunu izlemeye gelmişlerdi. Cassie o soğuk sabahı, nefesleri havada beyaz pusa dönüşürken atkılarıyla kabanlarına sıkıca sarınmış hâlde sessiz sokaklarda nasıl da uykulu uykulu yürüdüklerini hatırlayınca kendi kendine gülümsedi. Köprünün ortasında toplanmışlar ve ayaküstü laflayarak güneşin parlak ışıklarını dünyaya saçmasını beklemişlerdi. Bu Cassie'nin hafızasına âdeta dağlanmış muazzam bir manzaraydı.

Güneşin masmavi gökyüzünde kendini tamamen göstermesini bekledikten sonra sohbete devam edebilmek için kahve içip hamur işi yemeye gitmişlerdi. Diğer turistlerle öylesine kurduğu arkadaşlık Cassie'nin nazarında külfetsizdi, öyle ki hiçbir zahmete girmesine gerek kalmıyordu ve Cassie o zamanlar mutlu

olduğunu biliyordu. O zamana dek ve o zamandan beri kendini hiç öylesine mutlu ve özgür hissetmemişti.

"Şimdiye dek," dedi kendi kendine ve gözlerini parke taşlarından ayırıp nehrin aşağısına, güneye çevirdi. Kapılar Kitabı elinde olduğu sürece özgürdü. Masallarda anlatılan şu sihirli halılardan biri elinin altındaymış gibi canının istediği zaman, canının istediği yere gidebilirdi. Başka kimsenin böyle bir hayatı yoktu.

Cassie yürümeyi sürdürdü, Charles Köprüsü'nü kullanarak nehrin diğer yakasına geçip Prag Kalesi'ne dek uzanan tepeyi tırmanan parke taşı döşeli sokağa adım attı. Binalar pastel renklere, pembelere ve beyazlara boyanmış, düğün pastası gibi süslenmişlerdi. Bayırın yukarısında sokak genişledi ve iki yanına park edilmiş araçlar tarafından kuşatıldı, ardından bir katedralin kulelerinin göründüğü geniş bir meydana açıldı. Derken Cassie'nin yanından bir otobüs geçti ve Cassie otobüsteki birkaç yorgun yüzün kendisine baktığını fark etti. Bunu birkaç araba izledi ve çok geçmeden meydanı arşınlayan insanların sayısı arttı. İnsanlar üşütmemek için sımsıkı giyinmiş, Old Town'a doğru bayır aşağı yürüyorlardı. Şehir canlanmaya başlıyordu.

Cassie saatine baktı. New York'ta gece on bir sularıydı fakat Prag'da sabahın beşiydi. İki saati aşkın süredir yürüyordu. O anda midesinin guruldadığını hissetti ve acıktığını fark etti. Avrupa'da geçirdiği günlerde en sevdiği kahvaltıyı anımsayınca gülümsedi. Fakat o kahvaltı başka bir yerde, başka bir şehirde, başka bir ülkedeydi.

Ara sokakların birinde kendine bir otel buldu, Kapılar Kitabı'nı tek elinde tutup karanlık sabaha gökkuşağı renklerinde ışıklar saçarak kapıyı açtı ve Paris'te geçirdiği birkaç hafta boyunca konakladığı, Gare du Nord yakınlarındaki ucuz otelin kapısından çıktı.

Dünya aniden nemlendi, soğudu ve hareketlendi. Bir pus ya da çisenti havada tül perde gibi asılı kalmıştı ve her şeyin bulanık, şekilsiz görünmesine neden oluyordu. Hava hâlâ karanlıktı ama neon tabelaları gri çisentide vızıldayarak parıldayan birkaç kafe ve otel açıktı. Işıkları yanan otobüsler yanından tıngır

mıngır geçiyor, arabalar parlayan gösterge panelleri ve direksiyonların arkasındaki hayaletimsi yüzlerle onları takip ediyordu. Cassie kuzeye yönelip yıllar önceki adımlarını geriye doğru takip ederek Gare du Nord tren istasyonunun ana girişinin tam karşısındaki kafeye doğru yola koyuldu. Orada oturup Parislilerin bilhassa iş trafiğindeki koşuşturmacasını izlerken sıcak kruvasanını yiyip sade kahvesini yudumlamaya bayılırdı.

Kafeye vardığında dışarıda, sayvanın altında duran masalardan birine oturdu. Yürürken sürekli ıslık çalan güler yüzlü, yaşlı garsona kahve ve kruvasan sipariş ettikten sonra sandalyesine kurulup bacaklarındaki ağrıyla yanaklarını okşayan soğuk havanın tadını çıkardı. Cassie kruvasanını yiyip kahvesini yudumlarken sokaklar gittikçe kalabalıklaşıp gürültülü bir hâl aldı. Çok geçmeden kafenin önündeki diğer boş masalar da doldu. Müşterilerin kimi havayı sigara dumanıyla doldururken kimi sohbet ediyordu. Bir kadının kucağında oturan küçük köpek ise havlayarak milletin kafasını şişiriyordu.

Cassie mutluktan âdeta dört köşeydi. Dünyanın sıradan, başka bir köşesinde gündelik hayatın çarklarının döndüğünü görmeyi, şehrin seslerini dinlemeyi, kokularını içine çekmeyi seviyordu. Tabağındaki son kruvasan kırıntılarını toplarken asıl sevdiği şeyin başkalarının *hikâyelerine* şahitlik etmek olduğunu anladı; gözlerinin önünde sahnelenen birbirinden farklı hayatlara şahitlik etmek olduğunu. Her gün, gittiği her yerde diğer hayatlara, kendi hikâyesinin merkezindeki milyonlarca farklı insana çarpıyordu ve onlara dokunmayı seviyordu.

Kahvesini ağır ağır yudumlamaya devam ederken Kapılar Kitabı'nı cebinden çıkarıp sayfalarını çevirerek o âna dek görmediği eskizlere, okunması mümkün olmayan bölük pörçük metinlere baktı. Görünüşe bakılırsa kitabı ne zaman açsa o zamana dek dikkatini çekmeyen bir sayfa buluyordu. *Belki de,* diye düşündü, kitap sürekli değişiyor, tıpkı ziyaret ettiği yerler gibi sürekli başka bir şeye dönüşüyordu.

Kahvaltısı bittiğinde hesabı kredi kartıyla ödeyip sayvanın altından ayrılarak insanı kendine getiren sabah çisentisine çıktı. Geldiği yoldan otele geri dönerken fark etti ki gün ışığının,

gölgeleri tamamen defetmeyi başaramayan kasvetli, kış mevsimine has bir gün ışığının eli kulağındaydı. Yaya akınına karşı yürürken kâh sıkışıp kâh omuz yedi ama uzun yıllardır olmadığı kadar mutlu ve hâlinden memnundu. Cebinde Kapılar Kitabı'yla otelin kapısına geldi, ardından koca bir okyanus ve birkaç saat dilimi uzaklıktaki New York'ta bulunan yatak odasının kapısını açtı. Arkasında, Paris'teki o sokakta genç bir çift ondan yana baktı. Ya cebinden yayılan rengârenk ışıklar dikkatlerini çekmişti ya da kapı boşluğundan olmayacak bir şey görmüşlerdi fakat Cassie tepki vermelerine, gördüklerinden emin olmalarına kalmadan kapıyı kapadı. Dakikalar sonra yorgunluktan ve mutluluktan sarhoş bir hâlde kendini yatağına atıp Kapılar Kitabı'nı peluş oyuncak misali göğsüne bastırarak uyuyakaldı.

Ertesi sabah bitkin bedenini işe sürüklediğinde Bayan Kellner ona şöyle bir bakıp, "Yoksa grip falan mı oluyorsun? Yarı ölü gibi görünüyorsun," dedi.

Cassie uykulu uykulu gülümsedi. "İyiyim," dedi. "Bir kitaba dalıp gece geç saate kadar ayakta kaldım, ondandır."

İHTİMALLER VE TEREDDÜTLER

Cassie o akşam işten eve döndüğünde önceki geceyi Venedik, Prag ve Paris seyahatleriyle geçirmiş olmasına rağmen biraz daha seyahat etmeye, sekiz sene önce gezip gördüğü yerleri tekrar ziyaret etmeye hazırdı. Omuzlarını silkerek paltosunu çıkardı ve yolculuk esnasında karnı acıkmasın diye kendine bir sandviç yapma niyetiyle mutfağa girdi. Buzdolabına vardığında gözleri dolabın kapısına iliştirilmiş, çok uzun zamandır orada olduğundan artık neredeyse görünmez olmuş bir kartpostala takıldı. Bu kartpostalı Izzy'nin annesiyle babası yedi yıl önce, çıktıkları bir Mısır gezisinden atmıştı ve fotoğrafta güzel bir avluya bakan, kapısı ardına kadar açık bir kilise görülüyordu. Fotoğrafı incelerken eli buzdolabının kapağında öylece kalakaldı, zihni suskundu.

Bir anda ihtimallerin kafasına dank etmesiyle midesinde havai fişekler patladı. Zihni ona malum soruyu sorup duruyordu: *Acaba?*

Cassie, Mısır'a hiç gitmemişti. Kartpostaldaki fotoğrafta görünen kapıdan hiç geçmemişti. Ama şimdi geçip geçemeyeceğini merak ediyordu. Kapılar Kitabı'nın onu sadece daha önce geçtiği kapılardan ya da gerçek hayatta dokunabildiği kapılardan geçireceğini nereden çıkardığını merak etti.

"Her kapı o kapıdır," diye mırıldandı kendi kendine.

Sandviçi tamamen unutup kartpostalı buzdolabından aldı. Yatak odasına gidip kapıyı arkasından kapattı. Kapılar Kitabı hâlâ cebindeydi. Kitabı bir eline, kartpostalıysa öteki eline alıp gözlerini fotoğrafa, çok uzaklardaki o kapı boşluğuna dikti.

"Hadi," diye mırıldandı gözlerini yumup Kahire'deki o kapı boşluğunu gözünde canlandırmaya, *hissetmeye* çabalarken.

Kısa bir süre sonra, başarısızlıkla sonuçlanan pek çok teşebbüsün ardından Cassie yatak odasının kapısını karanlığa, sıcak havaya ve palmiye ağaçlarıyla bezeli bir avluya açtı. Solunda, avlunun sonunda Kahire'nin Asılı Kilise'sinin ikiz kuleleri birbirinin tıpatıp aynısı haçları semaya kaldırıyordu. Derken kulağına uzak bir şehrin gürültüsü, New York'ta duyduklarıyla uzaktan yakından ilgisi olmayan birtakım sesler çalındı. Kahire göğünün altına adım attığında arkasına dönüp eski, ahşap kapıdan küçük yatak odasına, başucu lambasından yayılan yumuşacık ışığa, yatağına ve örtülü perdelerine baktı.

"Vay canına," dedi hayretle iç çekerek.

Kapılar Kitabı önceki gece sandığından bile daha iyiydi. Bütün dünya elinin altındaydı, her şehir, her sokak; kapısı olan her yere göz açıp kapayıncaya dek gidebilirdi.

Kartpostal hâlâ elindeydi. Başını eğip önce ona, sonra da çevresine baktı ve gözlerine inanamıyormuş gibi kıkırdadı.

Olacak şey değildi. Cassie bu gerçeği idrak etmeye, Bay Webber'in ona bu hediyeyi neden verdiğini anlamaya çalışırken kalbi heyecandan pırpır ediyordu. Bu mucizeyi hak edecek ne yapmıştı?

Melankolikleşmeyi reddederek tüm bu soruları bir kenara itti.

"Kahire'desin!" diyerek azarladı kendini.

Daha önce hiç ayak basmadığı bir kıtadaydı. Başını kaldırıp kilisenin sessiz, sade güzelliğine bakarak yeni bir yerde olmanın tadına vardı.

O gece dünyanın dört bir yanından, özellikle de hiç gitmediği yerlerden kapı resimleri bulup neyin mümkün olup neyin olmadığını keşfedebilmek adına sabaha kadar hepsini sırasıyla ziyaret etti. Yabancısı olduğu Amerikan şehirlerine gitti; Tokyo'ya çok yukarılardan bakan seyir terasının, Beijing'deki kütüphanenin ve Rio de Janeiro'daki bir otelin kapısını açtı. Ardından lobiden geçip başka bir kapıdan yatak odasına döndü. Kapılar Kitabı'nı sınıyor, nelere kadir olduğunu, mucizenin sınırlarının

nereden biteceğini deneme yanılma yoluyla öğrenmeye çalışıyordu. Hiçbir sınır yoktu.

Her yere gidebilirdi.

Cassie ertesi akşam geç saatlerde işten eve döndüğünde Izzy onu bekliyordu.

"Nasılsın?" diye sordu kanepeden Cassie'yi süzerek.

"Gayet iyiyim," dedi Cassie kaygısızca. Paltosunu çıkarıp kanepenin yanına bıraktı. Çantasını mutfak tezgâhına koyup eve dönüş yolunda aldığı sandviçle meyveyi çıkardı. Yolculuğa çıkmadan önce ayaküstü bir şeyler atıştırmak niyetindeydi.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Izzy kanepeden kalkarak. "Uyumaya ihtiyacın varmış gibi."

Cassie başıyla onayladı. Elmadan bir ısırık alıp çantasını da kabanıyla birlikte kanepenin yanına bıraktı. "Durmadan meyve yediğimdendir."

Izzy nazikçe gülümsedi.

"Sorun nedir?" diye sordu Cassie ama sesi fazla ters çıkmıştı.

Izzy iç geçirip bir anlığına gözlerini kaçırdı.

"Bana söyleyebilirsin," dedi Cassie bu defa daha nazikçe. "Sıkıntı olmaz."

"Gel, şöyle otur."

Kanepenin iki ucuna, yüzleri birbirlerine dönük vaziyette oturdular. Izzy kullanmak istediği kelimeyi seçmeye çalışır gibi oyalandı bir süre.

"Kitabı kullanmaya devam ediyorsun, değil mi?" dedi en nihayetinde.

Cassie yanıt vermedi. Bu ithamı ne kabul ne de inkâr edecekti.

"Güvenli değil," dedi Izzy.

"Bunu bilemezsin," diyerek ona karşı çıktı Cassie.

"Ne olduğunu, nereden geldiğini ya da ne yaptığını bilmiyorsun!" dedi Izzy. Sözcükler dudaklarından bir çırpıda

dökülüvermişti. "Gözün yaşamana vesile olduğu maceralardan başka hiçbir şey görmüyor. Oysa bedelinin ne olduğunu bilmiyorsun!"

"Ne bedeli?"

"Bunun gibi şeylerin hep bir bedeli olur!"

"Bunun gibisi yok!" diye bağırdı Cassie aniden sinirlenerek. "Yok, Izzy. Burada sihirden bahsediyoruz!"

"Beni korkutuyor," diye itiraf etti Izzy, sesi alçaktı. "Hele senin ondan korkmaman beni daha da çok korkutuyor."

Cassie bir süre Izzy'nin sözlerine kafa yorup, mantıksız davranıp davranmadığını görmek için söylediklerini farklı açılardan ele aldı. Izzy'nin mutsuz olması hoşuna gitmiyordu ama Kapılar Kitabı'ndan vazgeçme fikrini aklının ucundan bile geçiremiyordu. O kitap Cassie'nin hayatının yoksun olduğu her şeydi; ihtimallerle, heyecanla, gizemle ve harikalarla oyun oynamak demekti. Izzy'nin bunu neden göremediğini anlayamıyordu.

Bunu Izzy'ye nasıl göstereceğini, ona nasıl anlatacağını düşünürken elmasından bir ısırık daha aldı. "Sana bir şey gösterebilir miyim?" dedi sonra.

Izzy tuzağı sezermiş gibi gözlerini kıstı. "Bir kapıdan geçip başka bir yere gitmem gerekecek mi?"

Cassie yarısı yenmiş elmayı sehpaya bırakıp elini kotuna sildikten sonra Izzy'ye uzattı. "Sadece benimle gelsen olmaz mı? Bir kereliğine?" dedi. "Lütfen."

Izzy kısacık bir anlığına Cassie'nin bakışlarına karşılık verdikten sonra pes etti.

"Pekâlâ. Ama elmadan yapış yapış olmuş elini tutmamı bekleme."

Cassie, Izzy'yi bir kapıdan geçirip çeperi yerden tavana kadar camla çevrili geniş, yuvarlak bir salona soktu. İçeride boş boş gezinen, alçak sesle sohbet eden insanlar vardı ama mekân kalabalık değildi.

"Neredeyiz?" diye sordu Izzy salondaki diğer insanların yüzlerine göz gezdirerek.

"Gel," dedi Cassie ve elinin tek bir hareketiyle Izzy'yi yanına çağırdı.

Onlar cam duvara doğru yürüdükçe puslu, mavi gökyüzünün altında dört bir yana doğru alabildiğine uzanan sokaklarla binalardan ibaret bir manzara gözlerinin önüne serildi. Uzaklarda, ufuk çizgisinin oralarda bir yerde devasa bir şekil yükseliyordu. Tastamam simetrikti, üçgen şeklindeydi ve tepesine âdeta beyaz bir takke geçirilmişti.

"Oha!" diye bağırıverdi Izzy manzarayı sindirmeye çalışırken. "Neredeyiz?"

"Tokyo," dedi Cassie. Gözlerini ayaklarının altında göz alabildiğince uzanan sokaklara dikmişti. "Tam olarak Tokyo Metropolitan Hükümet Binası'ndayız. Ve şu da..." İşaret parmağıyla camı tıklatarak ufuktaki şekli işaret etti. "Fuji Dağı. Dağa bundan daha çok benzeyen bir dağ görmüş müydün hiç?"

Izzy gülümsedi. "Hep New York'un dünyanın en güzel şehri olduğunu düşünmüşümdür... ama bu..." Kafasını yavaşça iki yana salladı. "Burası New York'u ona katlar."

"Al benden de o kadar," dedi Cassie.

Izzy sonraki birkaç dakika boyunca sessizce manzaranın tadını çıkardı. "Ama buraya uçakla da gelebilirdin, Cassie," dedi ona bakarak. "Kitap olsa da olmasa da Tokyo burada."

"Mesele Tokyo değil," dedi Cassie bakışlarının Fuji Dağı'nda gezinmesine izin vererek.

"Anlamıyorum," diye hayıflandı Izzy. "O zaman ne?"

Birkaç dakika boyunca yaşlı bir Japon çiftin yanlarından geçmesini beklediler. Ardından Cassie cevap verdi.

"Dedemin öldüğünü biliyorsun?"

"Elbette," dedi Izzy. "Akciğer kanserinden."

Cassie başıyla onayladı. "Ama onun hakkında başka bir şey bilmiyorsun, öyle değil mi? Çünkü tek söylediğim bu. *Akciğer kanseri*. İnsanlar da bunu duyunca başlarıyla onaylayıp anladıklarını ima ediyorlar ve hayatlarımıza devam ediyoruz. Daha fazla ayrıntıya girmiyorum çünkü çok zor ve eğer bir kere girersem

oradan hiç çıkamamaktan, sonsuz bir matemden ibaret olmaktan korkuyorum..."

Gözlerini manzaradan ayırdığında Izzy'nin yüzündeki endişeli ifadeyi gördü. Sözcükler ağzında kupkuru oldu. Izzy tek elini koluna koydu.

"Beni dedem büyüttü," diye açıkladı Cassie. "Annem beni ona bıraktı. Çünkü bir uyuşturucu müptelasıydı ve daha sonra aşırı dozdan öldü. Çok geçmeden dedem eşini, anneannemi kaybetti. O zamanlar daha bebektim."

"Tanrım."

"Hayır, önemli değil. Annemi ya da anneannemi hiç tanımadım. Mutlu bir çocukluğum oldu. Dedem olabilecek en iyi babaydı. En iyi ebeveyndi. Yalnızca o ve ben vardık. Bana kitap sevgisini aşılayan da o oldu. Ben küçükken bana kitap okurdu, sonra okumayı öğrendim. Marangozdu ve atölyesi evimizin bitişiğindeydi. Köşede kocaman bir armut koltuk dururdu. Okuldan sonra veya hafta sonları o çalışırken orada oturur, kitabımı okurdum. Pek paramız yoktu ama idare ediyorduk."

Izzy bu anı selinin manasını anlayamamış gibi hafifçe kaşlarını çatarak başıyla onayladı.

"Ben on sekiz yaşındayken kanser oldu," dedi Cassie. "Her şey bir anda oluverdi. Ne olduğunu bile anlamadık. Semptomlar başladığında artık çok geçti. Yaşamla ölüm arasında gidip geldiği aylar boyunca hep yanı başındaydım, Izzy. Kanser hastaları... öyle bir anda ölmezler. Onu o yapan her şeyin teker teker elinden alındığı, haftalar, hatta aylar süren uzun, yavaş bir ölümdür. İnsanı... insanlıktan çıkarır."

"Doktorların elinden hiçbir şey gelmedi mi?" diye sordu Izzy.

Cassie'nin yüzünde hüzünlü bir tebessüm belirdi. "İyi bir sigortamız yoktu. Bütün parasını eve yatırmıştı. Hastalığı ciddileştiğinde de ilaç parasını bulup buluşturmak için evi satmak istemedi. Evin benim için olduğunu söyledi. Öleceğini biliyormuş ve hiçbir şey bunu değiştiremezmiş. Bir keresinde doktorlardan birine eğer doğru düzgün bir sigortamız olsaydı kurtulur muydu diye sordum. Pek sanmadığını söyledi fakat ona inandığımdan emin değilim."

Cassie normalde kilit altında tuttuğu düşünceler ve kötü anılar zihnine hücum ettikçe gözlerinin dolduğunu hissetti. Manzaraya arkasını dönüp salonu, heyecandan gözleri fal taşı gibi açılmış diğer turistleri, işlerine bakan çalışanları izleyerek cam boyunca yürümeye koyuldu. Izzy de hemen yanı başındaydı.

"Son günlerinde çok acı çekti," dedi Cassie. "Yatak odasında, karanlıkta, kan ter içinde ıstırap çektiği günler. Öksürdükçe ağzından kan geliyordu."

Cassie ıslak bir köpeğin silkinerek sularından kurtulması gibi ürpererek kötü anıları zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

"Hayatı boyunca gönülden istediği hiçbir şeyi yapamadığını biliyor musun?" dedi sonra Izzy'ye bakarak. "Kızını büyütüp yetiştirdi ve sonra karısı öldü. Derken kızı da öldü. Sonra beni büyütmek zorunda kaldı. Tüm bu zaman boyunca çalışıp didinerek bana mutlu bir çocukluk yaşattı. Hep seyahate çıkmak isterdi ama eyalet dışına çıktığını bile sanmıyorum, en azından onun yanında kaldığım süre boyunca hiç çıkmadı. Peki yaptığı onca iyiliğin karşılığı ne oldu? Altmışını bile göremeden korkunç, acılı bir ölüm." Cassie başını iki yana salladı. "Bu adil değil."

"Haklısın," dedi Izzy.

"Dünya korkunç, acımasız bir yer. Ve bu dünyadan nefret ediyorum... ama kitaplar bana gidebileceğim bir yer verdi hep. Ben gençken ve dedem ölüm döşeğindeyken. Kitapları gerçek dünyaya yeğlerim."

"Anlıyorum," dedi Izzy. "Hayat çok boktan."

"Ama şimdi bu var," dedi Cassie, Kapılar Kitabı'nı cebinden çıkarıp önünde tutarak. "Neden bana verildiğini bilmiyorum ama verildi. Ayrıca Bay Webber çok hoş bir adamdı. Kitapları severdi. Yani bu kitabın içinde kötülük barındırdığına inanmayı reddediyorum. Dedemin asla yaşayamadığı hayatı yaşayabilmem için bana verildiğine inanmak zorundayım. Onun yerine yaşayabilmem için."

Izzy bunu biraz düşündü. "Anlıyorum," dedi tekrar.

Camın kenarında dikilip güneşe doğru baktılar.

"Artık eve gidebilir miyiz lütfen?" dedi Izzy.

"Olur," dedi Cassie. "Neticede ne zaman istesek geri gelebiliriz, kitabı kullanarak."

"Aynen," dedi Izzy fakat sesi biraz tatsızdı.

"Karnım acıktı. Ben'in Lokantası'na gidelim mi?"

"Neden olmasın?" dedi Izzy.

Seyir terasının ucundaki kadınlar tuvaletinin kapısından New York'taki Ben'in Lokantası'na adım attılar. Tezgâhın arkasındaki tanıdık yüzlere başlarıyla selam vererek lokantada ilerleyip arka taraftaki masalardan birine oturdular. Gece yarısını geçmişti ve lokanta boş sayılırdı. İçeride onlardan başka sadece bir müşteri vardı ama Cassie onun önce otelin çatı terasında, sonra da birkaç gün evvel Izzy'yle yürürlerken sokakta gördüğü adam olduğunu fark ettiğinde çoktan sandalyesine oturmuştu. Cassie'nin nefesi kesilirken adam başını kaldırıp onu gördü ve aynı idrak ifadesi onun yüzünde de peyda oldu. Sanki söyleyecek önemli bir şeyi varmış gibi çabucak ayağa kalkıp masalarına doğru seğirtti.

"Beni takip ediyorsun," dedi Cassie. Izzy'nin başını hışımla kaldırıp önce ona, sonra da adama baktığının farkındaydı.

"Hayır," dedi adam. "Sizi takip etmiyorum ve nerede olacağınızı bilmiyordum. Sadece şansım yaver gitti. Ama burada olduğunuza sevindim. Benim adım Drummond Fox ve inanılmaz bir tehlikeyle karşı karşıyasınız."

BEN'İN LOKANTASI'NDA BİR YABANCI

"Pardon ama sen kimsin?" diye sordu Izzy. Cassie arkadaşının ânında savunmacı, korumacı bir ruh hâline büründüğünü görebiliyordu.

Adam bir sandalye çekip masanın diğer ucuna oturdu.

"Ah, tabii canım, otur lütfen, dükkân senin," dedi Izzy.

"Lütfen beni bağışlayın," dedi adam.

Izzy ona cevap veremeden lokanta çalışanı genç adam yanlarına geldi ve çenesini hafifçe kaldırarak siparişlerini beklemeye koyuldu.

"Kahve lütfen," dedi Cassie. "Yanında da çikolata parçacıklı kurabiye."

Izzy masalarında oturan adamdan rahatsız olmamasına şaşarcasına Cassie'ye baktı. "Kola," dedi sonra. "Bir de ızgara peynirli sandviç. Turşu da olsun."

Genç adam ağır adımlarla yanlarından uzaklaştı.

"Kim olduğunu ve beni neden takip ettiğini anlatmak için siparişlerimiz gelene kadar vaktin var," dedi Cassie.

"Söyledim ya, sizi takip etmiyorum."

Cassie adamın yorgun göründüğünü düşündü. Avurtları çökmüştü ve gözleri koyu renkli birer çukurdan ibaretti. Cassie'nin daha önce gördüğü siyah takım elbiseyle beyaz gömleğin aynısını giymişti ve bu hâliyle bankacıya ya da avukata benziyordu fakat bir yandan da işinden kovulmuş ve o günden beri üstünü değiştirmeye lüzum görmemiş gibi darmadağın bir havası vardı. Yaşça onlardan büyüktü, muhtemelen kırklı yaşlarındaydı çünkü kısa kahverengi saçları şakaklarda kırlaşmaya başlamıştı.

Vücudu da yüzü kadar zayıftı ama direksiyon ya da masa başında oturarak vakit geçirmektense yürümeyi yeğlermiş gibi zindeydi. Cassie onu süzerken pek öyle yakışıklı bir adam olmadığına karar verdi –yüz hatları çok keskindi– ama koyu renkli gözlerinde onlara bakmaya devam etmeyi istemesine neden olan enteresan bir şey vardı.

"Karşı karşıya olduğunuz tehlikeyi idrak edebildiğinizi sanmıyorum," dedi adam neredeyse özür dilercesine. Cassie'yle Izzy bakıştılar.

"Tehlike mi?" diye sordu Cassie hafifçe geriye çekilerek.

"Benim yüzümden değil," dedi adam onu yatıştırmak için tek elini kaldırarak. "Başka insanlar yüzünden."

"Neden tehlikede olalım ki?" diye sordu Izzy.

Adam iç geçirdi; o kadar yorgun görünüyordu ki. "Kitap yüzünden," dedi.

Garson yanlarına gelip Izzy'yle Cassie'nin içeceklerini masaya bıraktı.

"Viskiniz yoktur herhâlde, değil mi?" diye sordu Drummond. Garson kafasını iki yana salladı.

"Tahmin etmiştim," diye mırıldandı Drummond kendi kendine.

"Ne kitabı?" diye sordu Cassie, garson tezgâhın başındaki yerine dönünce.

Drummond takdirle başını aşağı yukarı salladı. "Tedbirli davranmakta haklısınız," dedi. "Ama elinizde bir kitap, olağanüstü şeyler yapmanızı mümkün kılan çok özel bir kitap olduğunu biliyorum."

Cassie adamın bakışlarına elinden geldiğince karşılık vermeye çalıştı ama sonra Izzy'ye baktı. Adam bunu bir onay olarak okumuş olsa gerek ki tekrar başını ağır ağır salladı ve ardından sokak kapısına tedirgin bir bakış attı.

"Nesin sen?" diye sordu Izzy. "İrlandalı falan mı?"

Adam güldü ve sanki yakışıklılığını sadece mutlu olduğu anlarda raftan indiriyormuş gibi aniden yakışıklı biri olup çıktı. "Hayır, İrlandalı değilim," dedi. "Bakın, bunun için üzgünüm ama şimdi ciddileşme zamanı." Bakışları ikisinin arasında gidip

geldi. "Size yardım edebilirim, sizi koruyabilirim ama önce bana güvenmeniz gerek."

"Drum'n Fox* ne biçim bir isim?" dedi Izzy.

Cassie arkadaşının zaman kazanmaya, kendini herhangi bir şeye adamaktan kaçınmaya çalıştığını görebiliyordu. Adamın soruyu hazmetmesini izledi. O anda buruş buruş kıyafetler içindeki, koyu renk gözlü, gülümsediğinde yakışıklı birine dönüşen bu adamdan korkmadığını fark etti. Evet, onun hakkında şüpheleri vardı ama ondan korkmuyordu.

"Drummond," dedi adam. *Drum'n* değil – Drummond. İrlandalı değilim, İskoç'um. Bu bir İskoç ismi."

"Drummond," dedi Izzy ismi ağzında tartarak.

"Madem tanışma faslına geldik..."

Cassie'yle Izzy tekrar bakışarak cevap verip vermeme meselesini gözleriyle tartıştılar.

"Ben Cassie," dedi Cassie.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Cassie," dedi Drummond başını hafifçe aşağı yukarı sallayarak.

"Ben de Isabella ama kısaca Izzy diyebilirsin," dedi fakat bunu gönülsüzce, sırf Cassie adını söylediği için yapmıştı.

"Izzy," dedi Drummond. "Memnun oldum. Artık sadede gelelim. Elinizdeki kitabı gördüm. Library Hotel'e uygun olmayan bir kılıkla otelin çatı terasında belirdiğinizde onu elinizde gördüm. Onu kullandığınızı, renkli ışıkları gördüm. Ardından da birkaç gün önce size sokakta rastladım ama buhar olup uçtunuz. Sanırım elinizdekinin ne olduğunu biliyorum."

"Tamam," dedi Cassie ihtiyatla.

"Tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Bu tür kitaplar konusunda biraz tecrübeliyim." Dışarıya bir bakış daha attı ve sanki bir şey arıyormuş gibi sokağı kolaçan etti.

"Kitaplar mı?" diye sordu Cassie. Çoğul eki gözünden kaçmamıştı. Bir an için kalbi tekledi.

"Evet, kitaplar," dedi Drummond ona bakarak. Tekrar gülümsedi, gözlerinde hakiki bir içtenlik vardı. "Kitabınızın benzersiz olduğunu düşünmediniz herhâlde?"

* (İng) Davul ve Tilki – ç.n.

"Aslında o konuda pek düşünmedim," dedi Cassie ve Izzy kafasını iki yana salladı.

"Bazı kitaplar var," dedi Drummond. "Tıpkı o kitapları isteyen ve onları ele geçirmek uğruna her şeyi yapabilecek birtakım insanlar olduğu gibi."

"Sana söylemiştim," diye mırıldandı Izzy, Cassie'ye. "Güvenli olmadığını söylemiştim."

"Burası çok hoş bir yer..." dedi Drummond çevrelerindeki masalara işaret ederek. "Ama konuşmak için başka bir yere gitmemiz gerek. İnsanların sizi bulamayacağı bir yere. Sadece bir süreliğine, ben size bilmeniz gerekenleri anlatana kadar. Burası güvenli değil."

Kadınların ikisi de kımıldamadan, sessizce ona bakakaldılar. Cassie adamın koyu renk gözlerine baktı ve orada bir yakarış gördü ama cevap vermeye dili varmadı.

"Bana güvenmiyorsunuz," dedi Drummond kendince bir çıkarım yaparak.

"Yok artık, nereden anladın?" dedi Izzy.

"Daha yeni tanıştık," diye açıkladı Cassie.

Drummond bir süre düşündü. "Anlıyorum," dedi sonra. "Dediğim gibi, tedbirli davranmakta haklısınız. Ama kendi iyiliğiniz için bana güvenmeniz gerek. İtimadınızı kazanabilmek adına izin verirseniz size bir şey göstereceğim. Benim de bir kitabım var." Defter ebatlarında, küçük bir kitap çıkardı. Aşağı yukarı Kapılar Kitabı'yla aynı boyutlardaydı fakat kapağı ve sayfalarının kenarları sanki altın varakla kaplanmışlar gibi altın rengiydi. "İşte benim kitabım," dedi Drummond kitabı elinde dikkatle tutarak. "Şans Kitabı. Onu üzerimde taşıdığım sürece şansım yaver gider. Sizi onun sayesinde buldum çünkü üçümüz için de en hayırlısı buydu."

Cassie ve Izzy kitaba baktılar. Güzeldi, hatta Kapılar Kitabı'ndan bile daha güzeldi. Cassie sorular sormak istiyordu. Şans Kitabı'nı alıp açmak, içinde ne gibi yazılar ve çizimler olduğuna bakmak istiyordu. Neler yapabildiğini, nereden geldiğini, onun da muhteşem renklerden ibaret bir halesi olup olmadığını bilmek istiyordu. İstediği bir diğer şeyse karşısında oturan İskoç

aksanlı, koyu renk gözlü, gizemli adam hakkında daha fazla bilgi edinmekti. Fakat ağzını açmasına ya da başka bir şey yapmasına fırsat kalmadan lokantanın diğer ucundaki sokak kapısı açıldı ve üçü birden o yana dönerken içeri bir adam girdi. Yuvarlak çerçeveli gözlüklü, uzun boylu, kel bir adamdı ve elinde deri bir çanta vardı. Uzun pardösüsünün altına üç parçalı bir takım elbise giymişti.

"Kahretsin," diye mırıldandı Drummond, Şans Kitabı'nı gerisin geri cebine atarak.

Onlara doğru seğirtirken, "Onu ben alayım," dedi kel adam göğsünden yükselen gürül gürül bir sesle.

Drummond sandalyesini geriye iterek yavaşça ayağa kalktı ve yeni gelene doğru birkaç adım attı. "Beni takip mi ediyorsun, Hugo?"

"Elbette," dedi adam. Çantasını ayaklarının dibine bırakıp elini pardösüsünün cebine daldırdı. "Bunu yapacağımı söylemiştim. Şimdi kitaplarını istiyorum."

O anda Izzy, "Bu da kim?" diye sorunca adamın bakışları ona kaydı.

"Doktor Hugo Barbary," dedi adam Izzy'yi başıyla selamlayarak. "Sizlerle tanıştığıma müşerref oldum. Arkadaşların kim, Drummond?"

"Kimse," dedi Drummond. "Kayboldum da yol tarifi alıyordum. Senin de pekâlâ bildiğin gibi buraların yabancısı sayılırım."

Verdiği cevap kel adamın hoşuna gitmiş olacak ki gülümsedi. "Az evvel cebine attığın kitabı ve elindeki diğer kitapları bana verirsen onları öldürmem."

Cassie'nin yüreği sıkışırken nefesi kesilen Izzy şaşkınlık içinde dönüp ona baktı.

Derken garson elinde Izzy'nin siparişiyle Barbary'nin arkasında belirdi. "Pardon, birader," dedi adamın yanından geçmeye çalışarak.

"Siktir git," dedi Barbary başını bile çevirmeden.

"Hey," diye çıkıştı garson. Ne var ki daha cümlesini bile tamamlayamadan Barbary'nin kızgın demire dokunmuşçasına

kolunu aniden havaya kaldırmasıyla âdeta kamyon çarpmış gibi geriye doğru savrularak sırtüstü yere düştü. Izzy'nin siparişi de lokantanın köşesine kadar yuvarlandı. Garson yerde hareketsiz kalırken Barbary elini cebinden çıkardı ve Cassie adamın elinde bir kitap olduğunu gördü. Adam elini hareket ettirdikçe kırmızılı morlu bir iz havada onu takip ediyordu.

"Bak!" dedi Izzy. "Şu şeyi yapıyor!"

Bu curcunaya tezgâhın arkasından bir tepki geldi. Diğer çalışanlar arkadaşlarının yardımına koşacak oldular fakat henüz birkaç adım atmışlardı ki Doktor Barbary yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturarak boştaki elini sallayıverdi. Adamların ikisi de havaya savrulup tavana çarptılar ve yere düştüklerinde tepelerine fayans parçalarıyla tozlar yağdı. Bunun ardından Doktor Barbary elindeki kitabı havada süzülen bir kurdele misali takip eden rengârenk ışıklarla lokantanın ön tarafına doğru seğirtip kapıyı kilitledi. Dışarıdan bakıldığında "açık" yazan tabelayı "kapalı" görünecek şekilde çevirdiği anda Cassie'yle Izzy yerlerinden fırladılar. Sokakta her iki istikamette yürüyen insanlar vardı ama kimse Ben'in Lokantası'nda neler döndüğüyle ilgilenmiyordu.

"Eğer kitabın sandığım şeyse," dedi Drummond başını çevirip omzunun üstünden Cassie'ye hitap ederek, "şimdi onu kullanmanın tam sırası. Lütfen. Hayatın tehlikede."

Gözleri harekete geçmesi için ona yalvarıyordu. Cassie bir an bocaladı. Kalbi göğsünü döverken bakışları onlara doğru gelen kel adama kaydı. Adamın elini havada yana doğru savurmasıyla masalardan biri havalanıp duvara çarptı. Renkli ışıklar diğer elinde öfkeyle zonkluyordu.

"Şu lanet kitaplarını ver artık!" diye bağırdı öfkeden büzüşmüş suratıyla. Sesi Cassie'nin irkilmesine neden oldu.

Adam elini bir kez daha savurdu. Bu defa geride kalan tüm masalar ve sandalyeler dalgalı denizde seyreden bir geminin mobilyaları misali aniden kaymaya başlayıp sağ taraflarındaki duvara çarptı.

"Gidecek yeriniz kalmadı," dedi Barbary. Bileğini şöyle bir sallamasıyla Izzy'nin siparişini getiren garson üç metre havaya savrulup bir iniltiyle tekrar yere düştü. Barbary umursamazca

bir tekme savurdu fakat adamın kafasından ıslak bir çatırtı sesi geldiğinde bile aşağı bakmaya tenezzül etmedi.

"Tanrım!" diye ciyakladı Izzy.

"Gitme vakti," dedi Drummond. "Lütfen!"

"Nereye gideceksin, Drummond?" diye sordu Barbary.

Cassie tir tir titreyen elini Izzy'ye uzattı. "Çabuk," dedi telaşla. El ele tutuşup lokantanın arka tarafındaki tuvalete doğru koştular.

"Kitapları verirsen gitmene izin veririm," dedi Barbary. "Yani muhtemelen."

"Onları öldürdü mü?" diye sordu Izzy. Korkudan nefesi kesilmişti. "O çocuğu öldürdü mü?"

Cassie cevap vermedi. Boştaki elini cebine daldırıp Kapılar Kitabı'nı sıkıca kavradı. Gidebilecekleri bir yere, çok uzaklarda bir yere odaklandı. Çok geçmeden o tanıdık hissin kollarını ve midesini sarıp sarmaladığını, Kapılar Kitabı'nın değiştiğini fark etti. Ardından tuvaletin kapısını açtı ve gece vaktinin hüküm sürdüğü sokaktan gelen soğuk havayı yüzünde hissetti.

Izzy'yi kapı boşluğundan çekiştirirken, "Çabuk," dedi tekrar.

Drummond onlara yetişmek için yüzünü buruşturarak koşuyor, ayakları fayans döşeli zemini döverken dal gibi vücudu şaşırtıcı bir hızla hareket ediyordu.

"Kapat şunu!" diye buyurdu Izzy, Drummond'ın kendilerine doğru koşmasını izlerlerken. Kel adam gerilerde kalmıştı.

"Bekle!" diye yalvardı Drummond.

Cassie bocaladı, ne yapacağını bilmiyordu ama Drummond fal taşı gibi açılmış, akları görünen gözleriyle dehşete kapılmış gibi görünüyordu. Onu orada bırakamazdı.

"O ulaşamadan kapat şunu, Cassie!" dedi Izzy tekrar.

Drummond kapı boşluğundan dalıp kaldırıma, ayaklarının dibine yığıldı. Cassie kapıyı çarparak kapattığı anda lokantadaki kel adamın suratından bir şaşkınlık ifadesi geçti, muhtemelen oradan koşarak kaçmalarının sebebinin tuvalete saklanmak olmadığını anlamıştı.

Drummond yavaşça ayağa kalkıp üstünü başını silkeledi. Ardından derin bir oh çekti. Bütün gözeneklerinden rahatlama

fışkırıyor, kolları belli belirsiz titriyordu. Düştüğü hâle kaşlarını çatarak onlara baktı.

"Beni orada bırakacağını sandım," diye itiraf etti Cassie'ye. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil," dedi Cassie bir an sonra.

"Artık tehlikede olduğunuz konusunda bana inanıyor musun?" diye sordu Drummond.

"Evet," dedi Cassie gerçeği kabullenerek. Aniden vücudunu muazzam bir titreme aldı, şok etkisini göstermeye başlıyordu. Oracığa diz çöküvermek veya kusmak veya aynı anda her ikisini birden yapmak istiyordu. "Evet, tehlikedeyiz."

Ninova

KADIN

Kadın Londra'dan Atlanta'ya, çok sayıda insanın sekiz saat boyunca aynı metal yığınının içinde tıkılıp kaldığı bir gece uçuşuyla döndü. İnsanlarla girdiği her etkileşim asabını bozduğundan uzaktan indiği gibi koşar adım havalimanından çıktı ve birkaç gün evvel, yola çıkmadan önce park ettiği arabasına bindi.

Araba yolculuğu kısa sürecekti. Atlanta'dan kuzeye doğru yola çıkıp Georgia'dan geçerek iki saat uzaklıktaki Blue Ridge Dağları'na gidecekti. Araba kullanmayı dert etmiyordu; hatta bundan zevk bile alıyordu –yani herhangi bir şeyden ne denli zevk alabilirse o kadar– çünkü böylece başkalarıyla uğraşmak zorunda kalmıyordu. Bu onun tercihiydi. Başka insanlarla aynı havayı solumak dışında hiçbir seçeneğinin olmadığı nadir durumlarda –mesela uluslararası yolculuklarda– insanlarla mecburen iletişim kurması gerektiğinde durumu idare edebilmek adına görünürde normal bir tavır takınıyordu. Fakat bunu çok yorucu buluyor ve yalnızca kesinlikle gerekli olduğu durumlarda tahammül edebiliyordu.

Londra seyahati onu hayal kırıklığına uğratmış, gidiş geliş yolculuğunun onca meşakkatine katlanıp da neredeyse hiçbir şey elde edememiş olmak sinirlerine dokunmuştu. Tek iyi yanı bir kitap avcısının daha ölmüş olmasıydı. Tabii bir de Marion adındaki o kadının vaktiyle Mutluluk Kitabı'nı elinde bulundurduğunu artık biliyordu. Ve kitap şimdi Fox Kütüphanesi'ndeydi. Ulaşamayacağı bir yerde kilit altına alınmış bir özel kitap daha.

Gerçi Mutluluk Kitabı'nı ele geçirebilseydi onunla ne yapacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Hiç şüphesiz koleksiyonuna

eklerdi çünkü *bütün* kitapları istiyordu. Fakat mutluluğun işine yarayacağından kuşkuluydu. Tabii kitap insanları mutlu etmek yerine mutluluklarını *ellerinden alabilse* işler değişirdi. İşte o zaman enteresan olurdu.

Araba kullanırken ihtimalleri düşündü.

Evi ormanın derinliklerinde, eyaletin kuzeyindeki Arkaquah Vadisi'nin sınırındaydı. 1990'ların sonlarında inşa edilmiş geniş bir ahşap kulübeden ibaretti. Üst katta üç yatak odası, alt kattaysa büyük bir mutfağı, oturma odası ve çamaşır odası vardı. Dışarısıysa annesiyle babasının güzel akşamlarda oturdukları verandayla çevriliydi. Kadın'ın annesi de babası da çoktan ölmüş ve mülke bitişik sekiz hektarlık ormanlık arazinin başka bir yerine gömülmüşlerdi. Kadın onların yasını tutmamıştı. Hatta doğru düzgün aklına geldikleri bile yoktu.

Evin büyük bölümü ihmal edilmişti, hatta resmen dökülüyordu ve dışarıdan bakıldığında neredeyse terk edilmişe benziyordu. Ana yoldan ayrılan garaj yolu otların istilasına uğramış ve uzun zamandır bakım yüzü görmemişti ama Kadın'ın bunlara takıldığı yoktu çünkü evin gizli saklı bir yer olduğu anlamına geliyordu.

Garaj yoluna park etti, arabanın motorunu kapadı ve sabahın geç saatlerine has yoğun, nemli havaya çıktı. Kulübenin basamaklarını tırmandı ve kapının kilidini açıp içeriye girdi. Kadın odalardan birini, en başından beri ona ait olan küçük yatak odasını kendine ayırmıştı. Eğimli duvarları ve çatı pencereleriyle çatı katında bulunuyordu ve alelade bir gözlemcinin boş addedebileceği kadar sade ve temizdi. Küçük bir çocukken odası daha kalabalıktı, kızlara has ıvır zıvırla doluydu. Fakat Kadın artık o kız değildi. O kız kaybolmuştu ve eşyalarının çoğu uzun yıllar önce atılmıştı.

Pencereleri açıp ağaçların fısıltısını içeri buyur etti. Geceleri kulübenin çevresindeki arazi zifiri karanlık olur ve o kız çocuğu karanlıktan çok korkardı. Alacakaranlık çöktükten sonra evden özellikle tek başına çıkmayı reddeder, kırsal kesimin geniş, insansız boşluğundan nefret ederdi. Hep daha aydınlık, daha canlı bir yerde yaşamak isterdi. İnsanlarla dolu, kahkahaların çınladığı

bir yerde. Şimdiyse durum daha farklı olamazdı. Kadın yalnızlığı seviyor ve ormanın karanlığıyla gecenin ıssızlığına bayılıyordu. Diğer insanların, gürültünün, telaşın, kokunun içinde uyandırdığı, tenini âdeta tırmalayan rahatsızlıktan nefret ediyordu.

Kadın uçakta giydiği kıyafetlerden kurtuldu. Giysileri ve üstünde duruşlarını seviyordu. Sanki bedeni ona ait değilmiş de alelade bir oyuncakmış gibi giyinmeyi, farklı kıyafetler denemeyi seviyordu. Bir bakıma bunun doğru olduğunu biliyordu. Bu beden Rachel Belrose'a aitti ve Kadın'ın artık onunla uzaktan yakından alakası yoktu.

Duşa girerek diğer insanların kokularını teninden akıttı ve üstüne sade bir gecelik geçirdi. Çantasından dört kitap çıkardı: Hız Kitabı, Pus Kitabı, Yıkım Kitabı ve Ümitsizlik Kitabı. Bunlar onun en sevdiği, en sık kullandığı kitaplardı. Bu kısmen kullanımlarının kolay olmasından kaynaklanıyordu. Onları üstünde taşımaktan başka hiçbir şey yapmasına gerek yoktu. Diğer kitaplar birtakım şeyler yapmasını ya da onları üzerinde kullanmak istediği insana vermesini gerektiriyordu. Kadın o tür kısıtlamalara tabi olmamayı yeğliyor ve genellikle en sevdiği kitaplardan başkasına ihtiyaç duymuyordu.

Önce alt kata, oradan da bodrum katına indi. Binanın bağırsakları buradaydı: Kazan, borular, eski keresteler ve alet edevat. Babasının silahlarıyla cephanesinin içinde bulunduğu silah muhafazası hâlâ duvarlardan birinde asılıydı. Babası avlanmayı hep severdi ama ömrünün son günlerinde av olayından pek keyif almaz olmuştu, özellikle de Kadın onu kendi tabancasıyla avladığında. Kadın kendi silahını önce onun, sonraki yıllarda da başkalarının üstünde kullanmaktan hoşlanmıştı. Eğlenceli bir oyuncaktı, ta ki malum kitaplar eline geçene kadar.

Bodrum katı toprağa oyulmuş, zeminine de beton dökülmüştü. Odayı bir kablonun ucunda asılı duran çıplak bir ampul aydınlatıyordu. Kadın ışığı yakmak için kordonu çekince ampul hafifçe sallandı ve ışık zeminde ileri geri çalkalandı. Odanın bir köşesinde duvara yaslanmış eski bir şilte duruyordu. Kadın o şilteyi daha önce kullanmıştı, üzerlerinde deney yapmak istediği insanları buraya kapattığında. Son yıllarda Ümitsizlik Kitabı'nı

Ninova

kullanmanın farklı yollarını denemişti. O kitap en başından beri ilgisini çekmişti; ümitsizliği silah olarak kullanma fikrinden keyif alıyor, bu fikir pek çok açıdan ona hitap ediyordu. Kitabı Londra'daki küçük çocuğun üstünde kullandığı anları düşündü ve midesinde kelebekler uçuştu. Bu onu ziyadesiyle tatmin etmişti. O kıza acının, ıstırabın en âlâsını bahşetmişti.

Bodrumun diğer köşesinde, yere betonla tutturulmuş, demirden yapılma, eski bir kasa vardı. Hayattayken annesinindi. Kadın'ın annesi veterinerdi ve birtakım ilaçları kasada saklardı. Kadın bunun nedenini hiç anlamamıştı ve artık umurunda da değildi. İlaçlar çok uzun zaman önce atılmıştı ve kasada şimdi sadece Kadın'ın kıymetlileri duruyordu: Yıllardır avlanarak topladığı kitaplar.

Kasayı açtı ve üç kitabı diğer üç kardeşinin yanına koydu, sahip olduğu yedi kitaptan altısı buradaydı. Ümitsizlik Kitabı'nı elinin altında tutacaktı çünkü Londra'dan dönüş uçağında aklına bir fikir gelmişti, kitapla yapmayı deneyebileceği bir şey. Sonraki günlerde bunun üstünde çalışmayı planlıyordu.

Kadın kasayı kapadı ve yatağının yanı başına koyduğu Ümitsizlik Kitabı'yla uzun saatler boyunca uyuduğu odasına döndü. Ölülerin rüyasız uykusuydu uyuduğu.

Kadın, Londra'dan döndüğünün ertesi günü peşine düşeceği başka kitapları araştırmaya koyuldu. Onun olayı buydu. Var olur ve kitapları arardı. Kitaplara karşı bastırılamaz bir açlık duyuyordu, içinde yalnızca daha fazlasını ele geçirmenin doldurabildiği bir delik vardı. Bazen, daha doğrusu mecbur kaldığında yemek yiyip uyuduğu oluyordu ama hele ki yemek onun nazarında tam bir külfetti.

Kadın araştırmasına sadece kitap avcılarının ve koleksiyoncuların bildiği çok sayıda gizli mesaj panosunu tarayarak başladı. Kitapların gittikçe az rastlanır olduğunu biliyordu fakat bu, avı onun açısından daha eğlenceli kılıyordu. Dünyadaki kitapların sayısı azaldıkça elindekilerin sayısı artıyordu.

Bazen, özellikle de ne yaptığını ve kim olduğunu ciddi ciddi düşündüğü nadir anlarda bütün kitapları ele geçirdikten sonra ne yapacağını merak ediyordu. O bu dürtüden, kitapları bulup koleksiyonuna eklemeye karşı duyduğu bu inatçı arzudan ibaretti. Ama hepsini ele geçirdikten sonra onlarla ne yapacaktı?

Bu tür sorulara kafa yormaktan hoşlanmazdı çünkü kendini en savunmasız hissettiği anlar bunlardı, vakti zamanında olduğu kızın onu benliğinin derinliklerinden izlediği hissine kapıldığı anlar. O kız Kadın'dan çoktan ümidini kesmişti. Yapılanlar karşısında feryat etmiş, avazı çıktığınca bağırmıştı. Penceresiz bir odadaki bir tutsak gibi duvarları yumruklamış, tekmelemiş, iteklemişti ve Kadın yalnızca kendine sorular sorduğu o sessiz anlarda kızın sesini duyabiliyordu.

En iyisi düşünmemekti, biliyordu. İşine odaklanmak.

Dışarıda daha bir sürü kitap, izi sürülüp öldürülecek daha bir sürü kitap sahibi vardı.

Tabii bir de Fox Kütüphanesi vardı.

Bir keresinde, uzun yıllar önce Kütüphaneci'yi görmüştü. Fakat o zamanlar çok gençti, öldürmenin ve kitapları kullanmanın hazzı başını döndürmüştü ve Kütüphaneci, Kadın'ın onu alt etmesine fırsat kalmadan sırra kadem basmıştı. Aslında güzel bir geceydi, emekleri onu üç kitapla ödüllendirmişti ama yine de adamın elinden nasıl kaçtığını düşündükçe moralinin bozulmasına engel olamıyordu. Büyük bir fırsat kaçırmıştı. O geceden sonra gittiği her yerde, karşılaştığı, sorguladığı ve işkence ettiği her kitap avcısına aynı soruyu sormuştu: *Drummond Fox nerede? Fox Kütüphanesi nerede?*

O adamın ganimet anlamına geldiğini biliyordu. O adam artık her neredeyse Fox Kütüphanesi'nin anahtarıydı.

"Drummond Fox."

Nadiren konuşurdu, aslında neredeyse hiç konuşmazdı. Konuşmak diğer insanlarla iletişim kurmanın esasıydı, hâliyle hiç ilgisini çekmiyordu. Fakat şimdi kendine bir söz verircesine adamın adını söyledi.

"Drummond. Fox."

O gece, araştırmasını tamamlayıp Ümitsizlik Kitabı üstünde biraz çalıştıktan sonra Yıkım Kitabı'nı bodrum katındaki kasadan alıp ormana girdi. Karanlıkta ona yol gösteren tek şey hafızası ve ayışığıydı. Babasını öldürdükten sonra gömdüğü yeri buldu. O vakit yalnızca on altı yaşındaydı, Rachel Belrose'u arkasında bırakıp şu anda olduğu şeye dönüşmesinin üstünden yalnızca birkaç sene geçmişti. Babası öldükten sonra annesi koskoca yedi ay yaşamıştı ve bunu Kadın'ın bir insanın ne kadar hayatta kalabileceğini görmek için üstünde deneyler yapmasına borçluydu. Annesinin katlanabildiği acılar onu etkilemişti. Annesi önce el ve ayak parmaklarından, sonra da uzuvlarıyla gözlerinden olmuştu. Ona acı çektirmek babasına acı çektirmekten bile daha çok hoşuna gitmişti. Başkalarının ıstırabından keyif alıyordu. Canlı hissetmesini sağlıyordu. Annesine işkence ederken hayattaki amacının ne olduğunu anlamıştı: Dünyaya acı getirmek, diğer canlılara acı çektirmek.

Kadın dilini ve dudaklarını kesmeden önce annesinin son sözleri şunlar olmuştu: "Sana ne yaptık da böyle birine dönüştün?" Bu tükenmişliğin ve mağlubiyetin beraberinde getirdiği bir soruydu, cevabını beklemediği bir soru. Hâliyle Kadın ona cevap vermemişti. Annesiyle babası ona böyle birine dönüşmesine neden olacak hiçbir şey yapmamışlardı. Belki de onu New York'a tatile götürmek dışında. Kızları yanlış zamanda yanlış yerde bulunmuş ve *dönüşmüştü.*

Kadın –belki de o kızdan geriye kalan kırıntılar– sanki ölümden sonraki hayatta birbirlerine yoldaşlık edebilmelerini istemiş gibi annesini babasının yanına gömmüştü.

Ormanın dört bir yanına serpiştirilmiş diğer on yedi cesede yoldaşlık bahşetmemişti. Onlar acınası sonsuzluklarında yalnızdılar. Ama Kadın onları hatırlıyordu. Her birinin nasıl acı çektiğini, acılarının sesini hatırlıyordu. Onları sık sık düşünürdü. Onları ve gelecekte canını yakacağı diğer insanları, onlara çektireceği türlü acıları.

Kadın karanlıkta, annesiyle babasının mezarları başında sessizce durdu ve esintinin tenini okşadığını hissetti. Yaprakların hışırtısını duydu. Yılın başka bir zamanında orman böceklerin vızıltısıyla capcanlı olurdu ama şimdi kıştı ve yaşam saklanıyor, mevsimi uyuyarak geçiriyordu. Kadın kendini yalnız hissetti ama etrafında hâlâ hayat olduğunu biliyordu. Uyumayanlar da vardı.

Kadın gözlerini yumdu ve Yıkım Kitabı'nı sımsıkı kavrayarak algılarını geniş bir daire şeklinde dünyaya açtı. Zihni kıpır kıpır parmaklar gibiydi; böcekleri ve haşereleri, ısınmak için ağaçlarda tüylerini kabartmış kuşları buldu. Tüm bunları aklında, o karanlıkta yüzünü aşağıdan aydınlatan Yıkım Kitabı'nı ise elinde tuttu.

Sonra alayla güldü. Bu ani bir öfke, ani bir arzu patlamasıydı ve Yıkım Kitabı bir kere zonkladıktan sonra Kadın'ın ortasında durduğu hiddetli ışık patlaması göldeki dalgacıklar gibi yayıldıkça yayılarak önüne çıkan tüm canlıları öldürdü. Otların arasındaki böcekleri, ağlarını ören örümcekleri. Hepsi aniden duruverdi; Kadın ve kitap tarafından ânında yıkıma uğramışlardı.

Ne bir çığlık duyuldu ne de ıstırap yüklü bir bağırış. Ne var ki kadın bütün acıyı, yaşamın ansızın yok oluşunu, sonlarının geldiğini anlayan tüm mahlukların kapıldığı anlık dehşeti *hissetti.*

Işık karanlıkta dağılıp Yıkım Kitabı sessizleşirken Kadın muhteşem bir ziyafet sofrasından tıka basa dolu kalkan bir konuk edasıyla mutlu mutlu mırıldandı ve karanlığa gözlerini açtı.

Yıkım Kitabı'nı bir kere daha böyle kullanmıştı. Sonbaharda, orman daha canlıyken. O zaman daha bile zevkli olmuştu. O vakit memelilerin çığlıklarını ve feryatlarını, titreyip acıyla can verirken ciyaklamalarını duymuştu. Ne var ki şimdi hava soğuk olduğundan çok daha az memeli vardı.

Kadın ara sıra kitabı böceklerle hayvanlardan çok daha fazlasının olduğu bir kasabada ya da şehirde kullanmayı düşünürdü. Çığlıkların neye benzeyeceğini hayal etmeye çalışır ama ölümün fazla ani, fazla çabuk olmasından çekinirdi. Korkularını hissedebilmek adına, insanların arasında dolaşırken onlara yaklaşmakta olanı nasıl fark ettireceğine kafa yorardı.

Bunlar kitap peşinde koşmadığı zamanlarda düşündüğü şeylerdi: Dünyanın ıstırabın şarkısını söylemesi için neler yapabileceği.

Kadın arkasına döndü ve yanında taşıdığı kitabı sanki evcil hayvanıymış gibi okşayarak sessiz, ölü karanlıkta eve doğru yürümeye koyuldu.

Etrafında hiçbir şey kımıldamadı.

Ninova

İkinci Bölüm:

HATIRALAR

GÖLGELER EVİ

Fox Kütüphanesi zamana yitip gitmiş bir evde, meçhuldeki bir evde keşfedilmeyi bekliyordu.

Ev vakti zamanında Kuzey İskoçya'nın kuzeybatısındaki bir gölün kıyısında dikiliyordu. Önce ev, sonra otel olarak kullanılan ve yirminci yüzyılın başlarında Sör Edmund Fox tarafından satın alınan, Viktorya döneminden kalma bir kır eviydi.

"Kitaplarımı koyacak bir yere ihtiyacım var," demişti Sör Edmund Fox, emlakçıya.

"Burası büyük bir ev," demişti adam, sırtlarını göle vererek dikilip evi beğeniyle süzerlerken.

"Çok, çok kitabım var," diye yanıtlamıştı Edmund.

Ev biraz tuhaftı ama albeniden yoksun da sayılmazdı. Dar merdivenlerle ve beklenmedik köşelerle, ışığı içeri buyur ederken muazzam günbatımı manzaraları sunan uzun pencerelerle doluydu. Yüksek tavanları, rabıtasız döşeme tahtaları ve açık bir ejderha ağzını andıran devasa şömineleri vardı. Sör Edmund oraya taşındıktan sonra kitapları da oldu.

Sör Edmund ömrünü doldurduğunda evinin tüm odaları kitaplarla doluydu; kapılar, pencereler ve elektrik düğmeleriyle mobilyalar dışında her yeri kaplamışlardı. Ev kitaptan geçilmiyordu; duvarların dibindeki yüksek kitaplıklarda, kapıların üstündeki raflarda, rahat koltukların yanındaki sehpalarda hep kitap vardı. Fakat Edmund Fox'u ömrünün çoğunda heyecanlandıran şey sıradan kitaplar değildi. Aklı fikri başka bir yerdeydi: Özel kitaplarda.

On dokuzuncu yüzyılın sonlarında doğup İngiliz cemiyetinin üst sınıflarında yetişen Edmund Fox usandırıcı bir varoluş gözüyle baktığı şeyden kaçıp kurtulmak için yanıp tutuşuyordu. Yetişkinlik hayatına adım attığında kâşif olma hayalleri kuruyordu. Yirminci yüzyılın başlarında güney Avrupa'da ve Kuzey Afrika'da atıldığı maceralar sırasında okurunu gitmek istediği yere ışınlayabilen özel bir kitap hakkında birtakım hikâyeler duydu. Bazıları kitabın Antik Mısır yadigârlarından biri olduğunu iddia ederken kimileri de cadıların ve şeytanların işi olduğunu savunuyordu. Modern ve bilimsel her şeyden nefret eden fakat gizli ve kadim bilgileri çağrıştıran her şeye bayılan Fox kayda değer bir gayretle bu alametin peşine düştü. Avrupa'nın ve Kuzey Amerika'nın dört bir yanında ipuçlarını takip edip çıkmaza girdiğinde hiç canını sıkmayarak ailesinin parasını olmayacak hikâyelere ve dedikodulara harcadı. Kitabı gördüğünü ya da onu kullandığını iddia eden insanları buldu fakat bu insanların çoğu yalan söylüyordu. Gerçi aralarında yalan söylemeyenler de vardı. Bazıları ona verdikleri bilgilerle efsanelerin ve gizemlerin ardındaki gizli gerçeğe atıfta veya imada bulunuyordu.

Fox kırklarının başlarında hatırı sayılır miktardaki aile servetini bu inanılmaz alameti bulmayı amaç edinmiş gizli bir örgüt kurmaya harcadı: Fox Kütüphanesi. Bu kitabın varlığından emin olan Edmund Fox müthiş bir çıkarımda bulundu: Onun gibi başka kitaplar ve sihirli nesneler, rasyonel dünyadan gizlenmiş başka harikalar da olmalıydı.

Kütüphane'nin az sayıdaki üyesi tarafından düzenlenen ilk toplantıda, "İnsan tek bir köpeğe bakıp da dünyadaki yegâne hayvanın o olduğu sonucuna varmaz," dedi. Bu sözü daha sonra meşhur olacaktı. "Başka hayvanlar da olduğuna kanaat getirir; bazılarını tek bakışta görebiliriz, bazılarını görmeyi ise hayal bile edemeyiz. Bu kitaplar da aynen öyle. Bir tanesi gerçekse başkaları da olmalı. İşte bizler kendimizi onları bulmaya adayacağız.

Fox Kütüphanesi hayatım boyunca ve ölümümden sonraki yıllarda hep ayakta kalacak ve insanlık namına tüm bu harikaları korumaya alacak!"

Çoğu Fox'un deli olduğunu düşünen ama içki içip laflamaya bayılan arkadaşlarından ve işbirlikçilerinden oluşan grup sevinç nidaları atıp masaları yumrukladı ve Fox Kütüphanesi'nin o gün orada başlayan sihirli kitap arayışı Edmund Fox'un hayatının geri kalanı boyunca sürdü.

Fox Kütüphanesi –kitap koleksiyonundan ziyade örgütün kendisi– aynı zamanda finansörü de olan kurucusunun ölümünden kısa süre sonra dağılıp parçalanabilirdi ama sürpriz bir gelişme oldu: Kütüphane aradığını nihayet buldu. Edmund Fox'un dikkatini çeken şu efsanevi kitabı değil de onun kadar şaşırtıcı ve baş döndürücü hünerleri olan bir başka kitap.

1920'lerin ortalarında, Edmund Fox alkol düşkünlüğünün beraberinde getirdiği karaciğer yetmezliğine nihayet yenik düştükten sadece birkaç ay sonra Kütüphane'nin en azimli soruşturmacılarından biri özel bir kitabın varlığını keşfetti. O minvaldeki tüm kitaplar gibi ince bir defterden ibaretti, ceketin iç cebine sığacak boyutlardaydı ve görünürde hem dikkat çekmeyecek hem de göz ardı edilecek kadar aleladeydi. Deri cildi koyu grinin ve siyahın yalnızca doğru ışıkta ayırt edilebilen tonlarındaydı ve kitabın sayfalarının kenarları sanki üzerlerine siyah mürekkep püskürtülmüş gibi benzer şekilde boyanmıştı. Fox'un soruşturmacısının ilgisini ilk çektiğinde kitap Avrupa kıtasında mücevher hırsızlığı yaparak şaşaalı bir yaşam süren eski bir İngiliz askerinin mülkiyetindeydi. Hırsız asker kitabı birkaç sene önce İngiltere kırsalındaki bir evin ihmal edilmiş kütüphanesinde bulduğunu itiraf etmişti. Adam yıllardır kitabı yanında taşıyordu ve o müddet boyunca bir kere bile suçüstü yakalanmadığı gibi en cüretkâr haneye tecavüz girişimlerinde bile kimsenin ruhu duymadan malı kaldırmıştı.

Biscay Koyu'na tepeden bakan bir Fransız restoranında birkaç tek attıktan sonra, "Başta inanmadım," dedi Fox'un soruşturmacısına. Adam artık yaşlanmıştı ve uzun süre önce soyguculuğu bırakmıştı. "Şuna, şurada ne yazdığına baksana."

Adam kitabı açtı ve soruşturmacıya kitabın ilk sayfasını gösterdi. Adam konuşmayı sürdürürken Fox'un soruşturmacısı orada yazan birkaç satırı okudu.

"Gölgeler Kitabı diyor," dedi. "Eğer bir sayfayı yırtıp koparsam parçayı elimde tutarsam Gölgelere karışabilirmişim. Böylece kimsecikler beni görmezmiş!"

Soruşturmacı başıyla onayladı.

"Kitabın içinde başka ne var?" diye sordu.

Adam omuz silkip birkaç sayfayı çevirdikten sonra soruşturmacıya çoğundaki sıkış tepiş karalamalarla mürekkep lekelerini gösterdi. Bir an için soruşturmacı yazıların kıpırdadığını ya da parıldadığını görür gibi oldu.

"Deli zırvası," dedi adam soruşturmacının düşüncelerini orta yerinden bölerek. "Sayfalarda ne olduğunun önemi yok. Mesele kitabın ne yaptığı! Sayfanın bir köşesini yırtıp elimde tuttuğumda kitap ışık saçmaya başlıyor!"

"Işık saçmaya mı?" diye sordu soruşturmacı şüpheyle.

"Havai fişek gibi!" Adam başını onaylar gibi sallayarak konuşuyordu. "Küçük, rengârenk bir bulut gibi. Dahası o kâğıt parçasını elimde tuttuğum sürece kimse beni göremiyor! Ta ki onu elimden bırakana kadar, ancak o vakit geri dönüyorum. Başka ne var biliyor musun? Geri döndüğümde kitapta yırtık sayfa bulamıyorum. Sanki kendi kendine iyileşiyor!"

Fox'un soruşturmacısı adama inanıp inanmadığına karar veremedi ama Fox Kütüphanesi'nin kaynaklarını kullanarak kitabı satın almak suretiyle adama hayatının son birkaç yılında har vurup harman savuracağı bir servet kazandırdı. Kütüphane'ye döndükten sonra Kütüphane'nin diğer çalışanlarıyla birlikte kitap üstünde deneyler yapmaya koyuldular. Netleşip bulanıklaşır gibi, görünüp kaybolur gibi görünen yazılarla ve çizimlerle dolu sayfaları mercek altına aldılar. Kitabın fiziksel özelliklerini inceleyip olması gerekenden fersah fersah hafif olduğunu fark ettiler. Ve sayfalardan parçalar koparak kitaba eski sahibinin yaptığını iddia ettiği şeyleri yaptırmayı denediler. Farklı insanlar birkaç gün boyunca şanslarını tekrar tekrar denedikten sonra çalışanlardan biri aniden yok oluverdi ve ânında tekrar belirdi.

Geri döndüğünde avucu açıktı ve kâğıt parçası havada zerrelerine ayrılıyordu.

"Çok acayipti!" diye haykırdı adam.

Odadaki diğer insanlar da acayip olduğu kanısındaydılar ama heyecanları çarçabuk şaşkınlıklarını bastırdı ve kitap Fox Kütüphanesi'nin kataloğundaki Kitap No 001 oldu.

Bu her şeyin başlangıcıydı. Gölgeler Kitabı, Edmund Fox'un takıntısının haklılığının ilanı ve Fox Kütüphanesi'nin amacının meşruiyetiydi. Edmund Fox ondan şüphe edenleri haksız çıkardığını öğrenemeden mezara girmiş, hatırı sayılır miktardaki servetini, işletmesi ve yönetimi en küçük kız kardeşinin kızıyla oğluna geçen Kütüphane'ye miras bırakmıştı.

Yirminci yüzyıl boyunca Fox Kütüphanesi, Edmund Fox'un İskoçya'daki mülkünü üs niyetine kullanarak özel kitapları arayıp soruşturmayı sürdürdü. Yıllar içinde muazzam bir koleksiyon topladılar. Toplamda on yedi kitapları oldu ve bu süreçte Gölgeler Kitabı onu *kullanabilen* bir iki soruşturmacı tarafından gerektiğinde istifade edilen bir araca, bir müttefike dönüştü. Bütün kitaplar fiziksel açıdan Gölgeler Kitabı'yla aynı özellikleri taşıyordu: benzer ebatlardaydılar, okunaksız alfabelerle yazılmış sıkış tepiş sözcüklerle, esrarengiz eskizlerle ve karalamalarla doluydular ve hafifliklerine akıl sır erdirmek mümkün değildi. Kitaplardan bazılarının ilk sayfasında ne olduklarını veya ne yapabildiklerini açıklayan notlar vardı fakat bazılarında yoktu ve çok sayıda kitabın amacıyla hünerleri bilinmezliğini sürdürüyordu, muhtemelen doğru okurun gizemlerini çözmesini bekliyorlardı. Kitaplardan çoğunun içeriğinin sanki canlıymış ve şartlara uyum sağlıyorlarmış gibi, zenginlikleriyle ödüllendirecekleri doğru okuru arıyorlarmış gibi değişmesi Kütüphane tarafından fark edilmişti.

İkinci Dünya Savaşı'nın en karanlık günlerinde Fox Kütüphanesi eylemlerinin ve ellerindekilerin gün yüzüne çıkmamasının en iyisi olacağına karar vererek örgütçe inzivaya çekildi ama özel kitaplar kütüphanesi Fox'un kır evinde saklı kalmayı sürdürdü.

Yirmi birinci yüzyılın başlarında Drummond Fox, yani Edmund Fox'un yeğeninin soyundan gelen son kişi Kütüphaneci

olarak özel kitaplar koleksiyonuna göz kulak olma ve daha fazlasını arayıp bulma sorumluluğunu üstlendi. İskoçya'nın batı kıyısındaki Fox Kütüphanesi'nde sürdürdüğü sessiz yaşam tam ona göreydi. Özel ya da sıradan olmalarına aldırmadan tüm kitapları severdi ve tek başına kitap okuyarak, çalışarak veya özel kitapların neler yapabildiğini anlamaya çalışarak haftalar geçirebilirdi.

Arada sırada Kütüphane'den ayrıldığı da oluyordu. Dünyanın farklı kesimlerinde yaşayan, çeşitli özel kitaplara sahip insanlarla arkadaş oldu. Bu insanlar Drummond'la aynı şeye ilgi duyuyor fakat özel kitapların emniyet altına alınması, onları kötü emellerine alet edebilecek kimselerden uzak tutulması gerektiği konusundaki görüşlerini de paylaşıyorlardı. Bunlar incelenip gizemleri çözülecek fakat nadiren kullanılacak müzelik parçalardı, tabii illa kullanılacaklarsa.

Derken dünya çok daha tehlikeli bir hâl aldı. Hiç yoktan bir tehdit peyda oldu ve arkadaşları Washington Meydanı Parkı'nda katledilip de kitapları ellerinden alındığında Drummond, Fox Kütüphanesi'nin varlığını sürdürmesinin artık güvenli olmadığını anladı.

Drummond uçakta ona yoldaşlık eden Gölgeler Kitabı'yla İskoçya'ya dönüp dehşetin onu buralara kadar takip edeceğini bilmesine rağmen Fox Kütüphanesi'ne saklandı ve Gölgeler Kitabı'nı daha önce hiç görülmemiş bir şekilde kullandı: Fox Kütüphanesi'nin bulunduğu evi gerçeklikten koparıp Gölgelere, ulaşmanın imkânsız olduğu bir yere gönderdi. Böylelikle meçhulde bir ev oldu. Ziyaret edilmeyi bekleyen bir ev ve açılıp okunmayı bekleyen kitaplarla dolu bir kütüphane.

Ev kitapları ve mobilyalarıyla, pencereleri ve kapılarıyla var olmayı sürdürüyordu ama Gölgelerde olduğu sürece ona ulaşmanın hiçbir yolu yoktu.

Tabii biri bambaşka bir yerden evin iç kapılarından birini açmayı başaramadığı sürece.

Gerçi bunun için Kapılar Kitabı'nın o kişinin elinde olması gerekiyordu.

LYON'DA KAHVE

Bir yandan soluklanmaya çalışıp diğer yandan etraflarını kolaçan ederek sokakta dikildiler.

Yüksek ağaçların ip gibi dizilmiş dansçılar misali suya doğru eğildikleri geniş bir nehrin kenarındaydılar. Ağaçların dalları çıplaktı ama dökülmüş yapraklar turuncu ve kahverengi yığınlar hâlinde nehrin kenarında toplanmışlardı. Hava hâlâ karanlıktı ama şafağın sökmesine az kaldığından uzaklarda gece göğü hafiften aydınlanmaya başlamıştı ve Cassie nehrin diğer yakası boyunca dizilmiş turuncu, sarı ve krem rengi badanalı dar binaları seçebiliyordu.

Drummond kapıdan paldır küldür geçerken bir kası çekilmiş gibi sırtını esnetmek için geriye doğru büküldü ve, "Neredeyiz?" diye sordu.

"Lyon," dedi Cassie. Dudaklarından dökülen sözcükleri, zihninin şoktan henüz kal gelmemiş bir parçasına borçluydu. "Yıllar önce buraya gelmiştim."

"Fransa'yı hep sevmişimdir," dedi Drummond daha mutlu zamanların hatıralarında kaybolmuş gibi kendi kendine konuşarak. Sonra Cassie'yle Izzy'ye baktı. "Hamur işleri harikadır. Hadi, gidip yiyecek bir şeyler bulalım. Karnımızı doyurmamız gerek."

"Saat hâlâ erken," dedi Cassie. "Açık bir yer bulamayabiliriz."

"Denemekten zarar gelmez," dedi Drummond.

Izzy'nin bakışları ikisinin arasında gidip geldi. "O herif insanları oradan oraya savurdu!" diye bağırdı. "Bunu nasıl becerdi?"

Bir bisikletçi arkasındaki havayı perde gibi dalgalandırıp gürültücü Amerikalılara pis pis bakarak yanlarından süratle geçip gitti.

"Hadi," dedi Drummond ısrarla. Sonra cevap beklemeden yürümeye koyuldu ve Izzy arkasına dönüp Cassie'ye baktı.

"Cassie, bu delilik! O herif..."

Cassie, Izzy'yi yatıştırmaya çalışarak başını aşağı yukarı salladı ama sözcükleri yan yana getirmekte zorlanıyordu. Hâliyle konuşmak yerine Drummond'ın peşine takıldı. Izzy de memnuniyetsizce gözlerini devirse de onu takip etti.

Sokak lambalarının sarı birikintilerinden geçip kış rüzgârının sivri dişlerini kemiklerinde hissederek birkaç dakika boyunca tek kelime etmeden nehir boyunca ilerlediler. Şehrin uyanmak üzere olduğuna dair birtakım emarelere, sokakları arşınlayan az sayıda insana, yoldan geçen arabaların farlarına rastladılar ama oturup sıcak bir şeyler içebilecekleri bir yer bulana kadar epeyce yürümeleri gerekti. Burası açılış saatine hazırlanan küçük bir kafeydi. Kadının teki sarı ışıktan ibaretmiş gibi görünen kapı boşluğundan kaldırıma çıkardığı masalarla sandalyeleri çekiştirirken gereğinden fazla ayağın garç gurç seslerine eşlik ettiği tuhaf bir dans yapıyormuş gibi görünüyordu.

"Burası işimizi görür," dedi Drummond. Mekâna yaklaştılar, Drummond masalardan birini işaret edince kadın gülümseyerek başıyla onayladı ve ardından içeri girdi.

Drummond garson edasıyla iki sandalye çekip Cassie'yle Izzy'yi buyur etti, sonra masanın diğer tarafına geçti ve havayı koklayan bir köpek gibi burnunu yukarı kaldırıp gözlerini nehre dikti. Derken Cassie damarlarını istila eden adrenalinin ve şokun etkisiyle titrediğini fark etti. Ellerine bakarak durmalarını buyurdu.

O anda kadın kafeden çıktı ve onları kapı zilini andıran şen şakrak bir "*Bonjour!*" ile karşıladı.

"Kahve?" diye sordu Drummond ve Cassie'yle Izzy ânında başlarıyla onayladılar.

"Üç kahve?" dedi kadın, turistlere alışkın birinin rahatlığıyla İngilizceye geçerek.

"Herhâlde viskiniz yoktur, değil mi?" dedi Drummond gözlerini kısarak.

Kadın ona çarpık bir gülümsemeyle bakıp ardından kolundaki saate göz attı. "*Non, monsieur.*"

"Kruvasan?" diye sordu Drummond bu defa. "Açız da."

"*Oui.*" Kadın başını aşağı yukarı salladı ve ardından sanki Drummond onu eğlendirmiş gibi yüzünde bir gülümsemeyle kafenin içinde gözden kayboldu.

Cassie tüm bunları sanki onun değil de bir başkasının başına gelmiş gibi çok uzaklardan izliyordu. Dünya uzaklarda kalmıştı ve zihni felç geçirmiş gibiydi. Gözünün önüne birtakım sahneler –kel adamın garsonun kafasını tekmeleyişi, mobilyaları sihirle sağa sola savuruşu– geliyordu ve hatırladığı her anıyla midesi biraz daha kasılıyordu.

Izzy arkadaşının neler hissettiğini sezmiş olacak ki uzanıp Cassie'nin kolunu sıktı. Bakıştılar. Az evvel başlarından geçen dehşet verici deneyimin ardından teselliyi birbirlerinde arıyorlardı.

"O adam kimdi?" diye sordu Cassie, Drummond'a. Sesi normal çıkıyor, uzuvlarının tir tir titremesine neden olan şokun bir parçasını bile ele vermiyordu.

"Hugo Barbary," dedi Drummond. "Korkunç bir adamdır. Yaşadıklarınızdan ötürü özür dilerim." İç geçirerek pişmanlığını havaya soludu. "Oraya gelmesini hiç istemezdim."

Cassie başıyla onaylayarak Drummond'ın özrünü kabul etti ve kendini adamın koyu renk gözlerine bakarken buldu. Dinginlikleri onu sakinleştirdi.

"Ama kim?" diye sordu Izzy. "Nasıl oluyor da yaptıkları yanına kalıyor?"

Drummond bakışlarını nehrin öteki yakasına, uzaklara çevirdi. "O bir kitap avcısı."

"Kitap avcısı mı?" diye sordu Cassie. "O da ne?"

Drummond ona gözlerini kısarak baktı. "Bence ne olduğu gayet açık. Kitap avına çıkıyor."

"O çocuğun kafasına tekme attı," dedi Izzy. "Korkunçtu. Bunu yapmak zorunda değildi!"

Izzy'nin bahsettiği sahne tekrar zihninde canlanınca Cassie irkilerek gözlerini yumdu ve görüntüyü kafasından atmaya çalıştı. Çocuk onun yüzünden mi ölmüştü? Eğer yemek için Izzy'yi başka bir yere götürmüş olsaydı hâlâ hayatta mı olacaktı? Vicdan azabı genzinde gittikçe yükselen acı bir tat bıraktı. Öyle ki yutkunmak zorunda kaldı.

"Evet," dedi Drummond ona katılarak. "Ama o öyle bir adam." Kafasını iki yana salladı. "O zavallı çocuk Hugo Barbary'nin son kurbanı oldu sadece."

Sessizce oturup az evvel lokantada olanları düşündüler.

Sonra Drummond, Cassie'ye baktı ve, "Kitap ne zamandır sende? Çünkü buraya kapı açmakta neredeyse hiç zorlanmadın. Hemen hallediverdin," dedi.

Cassie başını yavaşça iki yana salladı. Sorulara cevap vermek istemiyordu. Az önce korkunç şeyler yaşanmamış gibi, sıradan insanlar gibi sohbet etmek istemiyordu.

Kafenin sahibi tek elinde taşıdığı bir tepsiyle çıkageldi. "*Bon*, üç kahve," dedi fincanları masaya bırakırken. "Ve üç kruvasan."

Kadın kafenin içinde bir kez daha gözden kaybolurken, "Anlıyorum," dedi Drummond, Cassie'ye. Cassie şüphe yüklü bakışlarını adamın gözlerine dikti ama Drummond ona baktığında bütün şüpheleri uçup gitti. "Korkunç olduğunu biliyorum. Duygusuz görünmek istemem." Kruvasanlardan ilkini Cassie'ye, ikincisini Izzy'ye doğru itti. "İkinizin de bir şeyler yemesi gerek," dedi.

Cassie kruvasana kararsızca baktı. Ağzında vicdan azabının ve korkunun tadı vardı. Yiyebileceğini sanmıyordu.

"İyi gelir," diye diretti Drummond usulca. "Güven bana, biliyorum. Şu anda şoktasın. Vücudun adrenalin pompalıyor. Bir şeyler atıştırmaya ihtiyacın var; enerjiye ihtiyacın var. Toparlanmana yardımı olur."

Izzy çoktan yemeye başlamıştı, mesele yemek olduğunda gaza getirilmeye asla ihtiyaç duymayan bir kadındı. Drummond da aynısını yaptı ve çiğnerken dudaklarında kırıntılarla Cassie'ye baktı. Nihayet Cassie de pes etti ve kruvasanını ağzına götürüp küçük bir ısırık aldı. Güzeldi: sıcak, tereyağlı ve çıtır çıtır.

"Çok güzelmiş," diye mırıldandı Izzy.

"Değil mi?" dedi Drummond. Izzy'nin hazzından keyif aldığı her hâlinden belliydi. "Fransa'da kruvasana bayılırım."

Kafenin önündeki kaldırıma düşen sıcacık ışığın yanı başında oturup birkaç dakika boyunca sessizce kruvasanlarını yediler. Drummond kahvesinden bir yudum aldıktan sonra sandalyesinde arkasına yaslanıp gözlerini kısacık bir anlığına kapadı.

"Bu şartlar altında tanıştığımız için çok üzgünüm," dedi. "Böyle olsun istemezdim. Ama belki de hayırlısı olmuştur."

"Hayırlısı mı?" diye sordu Cassie tek kaşını kaldırarak. "Az önce yaşananlarda hiçbir hayır göremiyorum."

"Hayır, kastettiğim o değildi," dedi Drummond gözlerini açarak. İletişim kurmaktaki beceriksizliğine sinirlenmiş gibi kendi kendine başını iki yana salladı. "Ne kadar tehlikeli olduğunu görmeniz iyi oldu. Artık tehdidi ciddiye almanız gerektiğini biliyorsunuz."

"Izgara peynirli sandviçimi yiyemedim," diye mırıldandı Izzy sanki onları dinlemiyormuş gibi. "O adam gelince."

Cassie tabağındaki kruvasan kırıntılarını toplarken kendini biraz daha iyi hissettiğini fark etti. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atmaktan vazgeçmişti ve ağzı artık vicdan azabının acı tadıyla dolu değildi.

"Çok vahşiceydi," dedi. "Neden öyle davrandı?"

"İnsanlar neden öyle davranır?" diye sordu Izzy dalgın bakışları manzaraya kayarken.

Bir anlığına üçü de sessizliğe gömüldü ve Cassie fırsattan istifade azıcık soluklanıp etrafına bakındı. Gece gündüze dönerken gökyüzü ufukta yavaştan derin bir maviye bürünüyordu. Etraflarında uyanan şehrin seslerini duyabiliyorlardı: Nakliye kamyonları, konuşan insanlar, kafenin içinden gelen fincan takımı tıngırtıları. *Olacak şey değil,* diye düşündü. Daha on dakika önce şiddetten kaçarken şimdi okyanusun diğer ucunda oturmuş, bir fincan kahveyle kruvasanın keyfini sürüyordu. *Kapılar Kitabı'nın alametifarikası bu işte,* diye düşündü, *seyahat, hayret ve keyif. Mobilyaları sağa sola fırlatan şiddet faili erkekler değil.*

"İkinize de yardım etmek istiyorum," dedi Drummond.

"Ama tüm bunların biraz fazla olduğunun farkındayım. Bilhassa da az önce başımızdan geçenler düşünüldüğünde. Bana güvenmeniz için ne yapabilirim? Size yardım etmeme izin vermeniz için?"

Cassie soruyu biraz düşündü. Soğuk bir sabahtı ama eski paltosunu giymiş, yünlü atkısını boynuna dolamıştı, üstelik midesinde kahve, dudaklarında kruvasanın tadıyla oturduğu sandalyede artık kendini ısınmış ve keyifli hissediyordu. Yalnızca dakikalar önce tanıklık ettiği olayın ardından nasıl böylesine rahat hissedebildiğini sordu kendine ama yanıtı yoktu.

"Birkaç soruya cevap vermen gerek," dedi sonra.

"Soru mu?" diye sordu Drummond. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Kitaplar," dedi Cassie. "Bize kitaplardan bahset. Ne onlar?"

"Onlar kitap," dedi Drummond omuzlarını gevşekçe silkerek. Kahvesinden bir yudum alıp cık cık etti. "Ne olduklarını veya nereden geldiklerini bilmiyoruz. Ama insanlar onlardan taş çatlasın yüz yıldır haberdar. Önce doğaüstü ve inanılmaz şeyler yapabilen insanlar hakkında birtakım efsaneler, söylenceler, hikâyeler duyuldu ama neticede mevzunun kitaplar olduğu anlaşıldı. Başlangıçta ortada tek bir kitap vardı, sonra bir tane daha çıktı. Ve geçtiğimiz yüzyıl içinde insanlar bu tür kitapların var olduğunu, inanılmaz şeyler yapabildiklerini anlamaya başladılar."

"Ama onlar *ne?*" diye bastırdı Izzy. "Ve sakın, *Onlar kitap*, deme."

"Onlar..." Drummond bir anlığına düşüncelere dalıp gözlerini göğe dikerek doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. "Onlar sihrin vücut bulmuş hâli," dedi. Mahcup mahcup gülümserken gözleri ışıldadı ve o anda Cassie'ye bir hayli yakışıklı göründü. "Kulağa nasıl geldiğini tahmin edebiliyorum."

"Sihir," dedi Cassie.

"Aslında bu kelimeden hoşlanmıyorum," dedi Drummond. "Bana ucuz sihirbazlık gösterilerini hatırlatıyor. Ama kitapları tarif edecek daha iyi bir tabir yok. Her kitap onu elinde tutan kimseye bir hüner, bir güç kazandırıyor. Artık nasıl adlandırırsanız."

"Kaç kitap var?" diye sordu Cassie.

Drummond omuz silkti. "Kim bilir? Bazıları bulundu ama muhtemelen henüz tespit edilememiş niceleri vardır. Başka kitaplar hakkında dedikodular ve hikâyeler dolaşıyor. Bu hikâyelerin bazıları tamamen hayal ürünü, kimileriyse gerçeğe dayalı. Tıpkı Kapılar Kitabı gibi. Bu sürekli bahsi geçen ama şimdiye dek kimsenin varlığını kanıtlayamadığı kitaplardan biri."

Cebindeki Kapılar Kitabı'nın ağırlığının farkında olan Cassie duyduklarını sindirmeye çalışarak başıyla onayladı.

"Onu nereden buldun?" diye sordu Drummond.

"Hey, soruları biz soruyoruz," diye yanıtladı Izzy.

"Bana kitap avcılarından ve lokantadaki şu adamdan bahset," dedi Cassie, Drummond'ın sorusunu duymazdan gelerek.

"Ne diyebilirim ki?" dedi Drummond. "Kitaplar kelimenin tam anlamıyla olağanüstü şeyler. Varlıklarından haberdar olan insanlar onları ele geçirmek için yüklü meblağlar ödemeye hazır. Kitaplar servet karşılığında el değiştiriyor. Yahut kan dökme pahasına. Bazı insanlar, yanlış insanlar onları yanlış nedenlerden ötürü istiyor."

"Az önce *varlıklarından haberdar olan insanlar* dedin..." dedi Izzy. "Yani az sayıda insanın mı onlardan haberi var? Nasıl oluyor da daha geniş çevrelerce bilinmiyorlar? Bunlar acayip şeyler. Sihir gerçek ama kimsenin dünyadan haberi yok, öyle mi?"

"Sorunu kendi ağzınla cevapladın," dedi Drummond. "Bunlar *acayip* şeyler. Bu sihir. Varlığından haberi olanlar gerçeği kimsenin öğrenmesini istemiyorlar. Bu güç. Gücü kendilerine saklamak adına bütün bilgileri örtbas ediyorlar."

Izzy, Cassie'ye bilmiş bilmiş baktı. "Söylemiştim," dedi. "Google'da çıkmamasına şaşmamak gerek. Her şey örtbas edilmiş."

"Google'da ne aradın?" diye sordu Drummond kafasını yana eğerek.

"Kitabı aradım," dedi Izzy. "Kapılar Kitabı'nı. Ve ne oldu biliyor musun? Hiçbir şey bulamadım. Tek bir sonuç bile çıkmadı."

Drummond dudaklarını düşünceli düşünceli büzdü.

"Ne?" diye sordu Cassie adamın suratındaki endişeyi görünce.

Drummond yanıt vermekte tereddüt edince Cassie adamın onları korumaya çalıştığı izlenimine kapıldı. Karşısındaki adam kaygı verici bir gerçeği onlarla paylaşsa mı, paylaşmasa mı karar vermeye çalışıyordu.

"Ne?" diye diretti.

"Bu insanların öğrendiği anlamına gelir," dedi Drummond. "Şu anda herkes sizin peşinizde olmalı. İnternet aramalarınızı takip etmişlerdir. Evet, kitaplara dair bütün bilgileri örtbas ederler fakat bir yandan da bilgi sahibi kimselere karşı sürekli tetiktedirler. Kapılar Kitabı'nı Google'da arattığın anda dünyanın dört bir köşesine bildirim yağmış olmalı."

Cassie dönüp Izzy'ye baktı ve arkadaşının yüzüne çöken şaşkınlığı gördü. "İnternet aramalarımdan izimi sürebilirler mi?"

Drummond başıyla onayladı. "Evet. Üzgünüm. Seni bulmak istiyorlarsa bulurlar. Eğer kolluk kuvvetleri izini sürebiliyorsa bu insanlar da izini sürer. Kafalarına koyduklarını yapan, varlıklı tiplerdir."

Izzy, Cassie'ye baktı. "Çok özür dilerim, Cass. Benim hatam. Hepsi benim hatam."

Cassie uzanıp tek elini Izzy'nin koluna koydu. "Canını sıkma."

"Peki *onlar* kim?" diye sordu Izzy. "Sürekli *onlar* deyip duruyorsun?"

"Farklı gruplar," dedi Drummond. "Kitap avcıları ve koleksiyoncuları. Hükümetler."

"Hükümetlerin tüm bunlardan haberi var mı?" diye sordu Izzy.

"Bazılarının." Drummond başını onaylarcasına salladı. "Bazı hükümetlerde görevli birtakım kimselerin. Fakat çoğu bireyseldir."

"Ne tür insanlardan bahsediyoruz?" diye sordu Cassie. "Gerçi soruyorum ama cevabını öğrenmek istediğimden bile emin değilim."

"Teröristler. Savaş lordları. Sanat koleksiyoncuları. Kimileri korkunç insanlarken kimileri zararsızdır. Bu kitaplar silah ve güç demektir. Her ne hikmetse her defasında yanlış kimselerin eline düşüyorlar. Şimdi de senin kitabına göz dikecekler, Cassie.

İnanılmayacak kadar değerli bir parçadan, insanların neredeyse bir asırdır bulmaya çalıştıkları bir kitaptan söz ediyoruz. İnsanların Kapılar Kitabı'yla neler yapabileceklerini hayal etmeyi denesene." Bakışlarını masaya indirdi ve tabağındaki kruvasan kırıntılarına sanki bir tane daha sipariş etmek ister gibi baktı. "Bir kitabı kötü amaçlar doğrultusunda kullanmaktan keyif alacak birileri hiç eksik olmaz."

"Lokantadaki adam gibi mi?" diye sordu Izzy.

Drummond başını sallayarak onayladı. "Peşinde olduğu siz değildiniz. Sizi bulmasının nedeni internette yaptığın araştırma değildi. Çok üzgünüm. Orada olması benim hatamdı. Beni takip ediyordu."

"O şeyleri nasıl yapıyor?" diye sordu Izzy. "İnsanları oradan oraya savurmayı falan?"

"Bir kitabı var," dedi Drummond. "Muhtemelen birden fazla ama mülkiyetindekilerden birinin Kontrol Kitabı olduğundan adım gibi eminim. Elinde tuttuğu oydu. Bahsettiğim kitap nesneleri kontrol etmenizi, hareket ettirmenizi, fırlatmanızı mümkün kılar. Hugo Barbary de kitapları kullanmakta ne yazık ki pek hünerlidir."

"Kitapları kullanmakta pek hünerlidir derken?" diye sordu Izzy. "Yani herkes değil mi?"

Drummond kafasını iki yana salladı. "Prensipte kitaplar herkes tarafından kullanılabilir ama kimileri bir hayli zorlanır. Kimileriyse bazı kitapları kolayca kullanırken bazılarını kullanmakta güçlük çeker. Hugo Barbary gibilerine gelirsek... onların kitaplarla arası tabiatları gereği iyidir ve çoğu kitabı ellerine aldıkları gibi kullanabilirler."

"Neden peki?" diye sordu Cassie.

Drummond omuz silkti. "Kim bilir? Bazı insanların kulağı neden iyidir? Neden bazılarının resme yeteneği varken diğerlerinin yoktur? Herkes enstrüman çalabilir ama piyanist olup konser veremez. İnsanlar böyle değil midir? Fakat mesele şu ki Hugo, Kapılar Kitabı'nın elinizde olduğunu öğrendiğine göre muhakkak peşinize düşecektir. Ve o nereye giderse diğerleri onu takip eder. Hayatlarınız artık tehlikede."

Cassie başını ağır ağır öne doğru salladı; sorumluluklar ve olası sonuçlar sıcak bir günde ağır bir yorgan misali çöktü üstüne. Kıvranarak altından kurtulmak istedi.

"Peki sen kimsin?" diye sordu Izzy. "Bize o insanlardan bahsedip duruyorsun ama senin kim olduğunu bilmiyoruz."

Drummond başıyla onayladı. "Evet, biliyorum. Benimki uzun bir hikâye fakat şu an anlatmaya vaktimiz yok. Tek istediğim bana güvenmeniz. O gördüğünüz adam gibi değilim."

"Bu muğlak ve bütünüyle yetersiz bir cevap oldu," dedi Izzy arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak.

Drummond sanki onunla hemfikirmiş gibi başını sallasa da ser verip sır vermedi. Derken bakışları Cassie'ye kaydı ve, "Görebilir miyim? Kitabını yani?" dedi.

Cassie tek kelime etmedi. Ne nasıl cevap vereceğini kestirebiliyordu ne de göze alacağı riski.

"Onu çalacak değilim," dedi Drummond. "Söz veriyorum."

Izzy kuşkucu bir kahkaha koyuverdi.

Cassie, Drummond'ı ve niyetini tartmaya çalışarak adamın bakışlarına karşılık verdi. Ardından elini cebine attı ve onu izleyen Izzy'nin gözleri önünde kitabı cebinden çıkarıp masanın üstünden adama doğru itti.

"Elime geçtiğinde içinde bir not vardı," dedi Cassie, Drummond kitabı incelerken. "Kitabı bana veren kişiden bir mesaj."

Drummond başıyla onayladı fakat kaşlarını çatmış, kitaba bakıyordu. "Kitaplara yazılanlar pek uzun ömürlü olmaz. Bir süre sonra kaybolurlar. Tabii kitabın içindeki yazılar hariç."

"Neden?"

"Bilmem ki!" dedi Kapılar Kitabı'na bakarken gözlerini akıl karışıklığıyla kısan Drummond. "Bunu sana biri mi verdi?"

Cassie başıyla onayladı.

"Kim?"

"Bir adam. Kitapçıda çalışıyorum. Kitabı bana hediye etti."

"Peki kimmiş o adam?"

"Kim olduğu mühim değil. Öldü zaten."

Drummond'ın ona kayan bakışlarında bir soru vardı ama Cassie cevaplamadı. Hâl böyle olunca Drummond dikkatini

tekrar kitaba verip kafasını inanamadığı ya da anlayamadığı bir şeye bakıyormuşçasına hafifçe iki yana sallayarak bir süre sessizce kitabı inceledi.

Ardından kitabı kapattı ve masanın üstünden gerisin geri Cassie'ye doğru itti. Ama gözlerini kitaptan alamıyordu. Hatta Cassie'nin paltosunun cebinde gözden kaybolana kadar gözlerini ondan ayırmadı.

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu Izzy. "Eğer tehlikeli insanlar peşimize düştüyse eve gidebilir miyiz? Bir işim var. Ödemem gereken faturalar var; ömrümün geri kalanını Fransa'da geçiremem."

Drummond parmaklarıyla masanın üstünde ritim tutarak bir müddet sessizce düşündü.

"Size yardım edebilirim," dedi en nihayetinde. "Eğer bana güvenirseniz işleri sizin için yoluna sokabilirim. Sizi bu beladan kurtarabilirim. Ama karşılığında yardımınıza ihtiyacım var. Bir şey yapmama izin vermeniz gerek."

"Neymiş?" diye sordu Cassie.

"Kapılar Kitabı'nı yok etmeliyim," dedi Drummond.

Ninova

ANILAR KİTABI

"Ne?" diye sordu Cassie.

"Kitabı sana satabiliriz. Ne kadar verirsin?" diye sordu Izzy ve Cassie ona pis bir bakış attı.

"Kitabımı yok edebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun," diye diretti Cassie. "Ayrıca satmayacağım da."

Drummond kendi kendine başıyla onayladı. "Hemen kabul etmeni beklemiyordum zaten. Bu şok edici bir talep, seni çok iyi anlıyorum. Bu kitaba kıymet veriyorsun."

"O bir hediye," dedi Cassie. "Bir arkadaşımın hediyesi."

"Anlıyorum," dedi Drummond tekrar. "Bütün kitaplar kıymetlidir. İnan bana, biliyorum. Özellikle de bu kitaplar. Ama cebindeki kitabın ne kadar tehlikeli olduğunu gerçekten hiç anlamıyorsun. Yalnızca sen ve Izzy için de değil ayrıca, herkes için."

"Nasıl yok edeceksin?" diye sordu Izzy, Cassie'ye aldırış etmeyerek.

"Yakacağım," dedi Drummond. "Bu kitaplar çok çabuk tutuşuyorlar. Sanırım eski olmalarından."

"Onu yok etmeyeceksin," dedi Cassie usulca. Kruvasanın yararlı etkisi geçiyormuş gibi tekrar titremeye başladığını hissetti.

Drummond inadının gücünü tartmaya çalışırcasına gözlerini bir anlığına Cassie'ninkilere dikti. "Başka kitaplar da var," dedi. "Belki senin için bir şeyler ayarlayabilir, elindekini bir başkasıyla değiştirebilirim?"

"Hayallerimi gerçekleştirmeme yardımcı olabilir misiniz, Bay Fox?" diye sordu Izzy şakayla karışık. "Beni zengin ve ünlü edebilir misiniz? Beni bir film yıldızı yapabilir misiniz?"

"Film yıldızı mı olmak istiyorsun?" diye sordu Drummond bu ihtimali sahiden değerlendirir gibi.

"Ne?" diye sordu Izzy. Şok olmuştu. "Sen ciddi misin?"

"Cassie'ye bağlı," dedi Drummond. "Peki senin en büyük hayalin nedir, Cassie?"

Cassie'nin bu soruya cevap vermek için düşünmesine bile gerek yoktu. "Dedemle bir kez daha konuşabilmek isterim," dedi.

Drummond başını yana yatırdı, anlamamıştı.

"Öldü," dedi Cassie. "Uzun yıllar önce. Fakat ölüleri diriltebileceğini hiç sanmıyorum, yoksa diriltebilir misin?"

"Mutlu olmak isterdim," dedi Izzy. "Çocukça olduğunun farkındayım. Bu soruyu beş yıl önce sorsaydın film yıldızı olmak istediğimi söylerdim. Ama şimdilerde sanırım yalnızca mutlu olmak istiyorum. Sevdiğim bir adamla, çocuklarımla, güzel bir evde yaşamak. Tanrım, neler diyorum böyle! İyice sıkıcı bir tip oldum!"

"Gençler en pervasız hayalleri kurar," diye mırıldandı Drummond daha ziyade kendi kendine. "Çünkü henüz hayatın ve hakikatin pençesine düşmemişlerdir."

Cassie'yle Izzy bakıştılar. Derken genç bir çift çıkageldi. Birer sandalye çekip yanlarındaki masaya oturdular. Cassie ve Izzy nazikçe gülümseyerek yeni gelen kadınla selamlaşırken kafenin sahibi yanlarında belirip yine "*Bonjour!*" diye şakıdı.

"Bak, sen bizim hayallerimizi dert etme," dedi Cassie. "Lokantadaki adam hakkında ne yapacağız? Bize o konuda yardım etmelisin, ancak ondan sonra kitabın neden böylesine tehlikeli olduğu hakkında konuşabiliriz."

Drummond başıyla onayladı. "Öyle olsun," dedi. "Öncelikle New York'a geri dönmeliyiz. İkinize de faydası dokunacak birtakım şeyler yapmam gerek fakat bunun için New York'ta olmalıyız. Hemen gidebilir miyiz?"

Cassie başını sallayarak onayladı. "Olur," dedi.

"İzin verirseniz hesabı ben ödeyeyim," dedi kahveleri işaret ederek. Ardından ayağa kalkıp küçük kafenin içinde gözden kayboldu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Cassie, Izzy'yle yalnız kalır kalmaz.

Izzy omuz silkti. "Bilmiyorum, Cass. Yalnızca eskisi gibi normal olmak istiyorum. Ben'in Lokantası'ndaki o adam ödümü patlattı."

"Al benden de o kadar," dedi Cassie. Beyni kel adamın garsonu tekmeleyişini bir kez daha gözlerinin önüne getirdi ve midesi tekrar kasıldı. "Ona güveniyor musun?" diye sordu Cassie başıyla kafenin içindeki Drummond'dan yana işaret ederek.

"Ona *güvenmiyor* değilim," dedi Izzy. "Kibar birine benziyor. Üstelik şimdiye dek şüphe uyandırıcı bir işe kalkışmadı. Ama ne var biliyor musun, Cass? O da onlardan biri. Şu Doktor Barbary de öyle. Dahası da olacak. Yanından hiç ayırmadığın o kitap... İnsanlar onu ele geçirmek için korkunç şeyler yapacaklar. Sana söyledim, o kitaptan hayır gelmez."

Cassie başını alaycı bir tavırla, onaylar gibi salladı. "Kitabın adını Google'da aratarak onu dünyaya duyuran olmana rağmen mi diyorsun bunu?"

Hiç düşünmeden söylediği bu sözcükler daha dudaklarından dökülür dökülmez pişman oldu. Izzy ona sanki bir tokat yemiş gibi baktı. Cassie özür dilemek için ona uzandı ama Izzy'nin arkasını dönmesiyle Drummond'ın kafeden çıkması bir oldu. Hâliyle o an öylece geçip gitti.

"Hadi gidelim," dedi Drummond.

Parke taşı döşeli bir ara sokakta dar bir geçide açılır gibi görünen kilitsiz bir kapı, istedikleri gibi bir kapı boşluğu buldular ve Cassie gecenin köründe New York'taki yatak odasına adım atmak için Kapılar Kitabı'nı kullandı. Üçü de Lyon'daki kapıdan geçene kadar küçücük odaya sığıştılar, ardından Cassie kapıyı kapattı ve daire aniden sessizleşti. Cassie kapıyı bu defa her zamanki gibi açtı ve onları oturma odasına götürdü. Son bir saatte

başlarından geçenlerden sonra dairelerine, güvenli ve konforlu evlerine dönebilmiş olmalarını garipsedi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Cassie mutfağın ışığını açarken. "Plan nedir?"

Drummond bir yandan başını aşağı yukarı sallarken diğer yandan da bir şey arar gibi ceketini yoklamaya başladı.

"Yapmamız gereken iki şey var," dedi mantosunun iç cebinden bir kitap çıkarırken. "İlk olarak size elimdeki ikinci kitabı göstermem gerek. Sonra da Kapılar Kitabı'nın tamı tamına nelere kadir olduğunu size göstermek niyetindeyim."

"İkinci kitap mı?" diye sordu Cassie.

"Lütfen şunu tutar mısın?" dedi Drummond kitabı Izzy'ye uzatarak. Izzy kitabı iki elinin arasına aldı ve ona senaryo okuyan asabi bir insan misali gözlerini dikerek baktı. Kitabın kapağı açık griydi, yağmur bulutu gibi.

"İkinci kitabım," dedi Cassie'ye, "Anılar Kitabı."

"Ne işe yarıyor?" diye sordu Cassie.

"Pek çok şey yapabiliyor," diye açıkladı Drummond. "Bir şeyi unutmana ya da hatırlamana yardımcı olabilir."

"Kaybettiğin bir şeyi ararken falan mı?" diye bir tahmin yürüttü Cassie.

Drummond gülümsedi. "Biraz daha fazlası. Onu bir keresinde bir demans hastasının üstünde kullandım," dedi. "Onu birkaç saatliğine bile olsa ailesi için geri getirdim."

"Vay canına," dedi Cassie.

Drummond başıyla onayladı. "Bu hayatım boyunca yaptığım en iyi şeylerden biriydi. Çok mutlu oldular. Tabii bir süreliğine." Bir anlığına dalgınlaştı. Bu mutlu ânın tadını çıkarır gibiydi. *Izzy haklı,* diye düşündü Cassie işte o vakit; Drummond Fox kibar bir adama benziyordu. "Harikaydı," diyerek konuşmayı sürdürdü Drummond fakat gülümsemesi azıcık da olsa solmuştu. "Ta ki kitabı elinden almam gerekene kadar. Kitabı aldığımda ne olacağını biliyordu. İşte bu... yürek parçalayıcıydı. Bir daha kimseye o şekilde yardım etmeye kalkışmadım."

Cassie buna biraz kafa yordu. Bay Kellner'in demansın pençesine gerisin geri sürükleneceğini bile bile vaktiyle kim olduğunu hatırladığını düşündü.

"Ne fena," diye mırıldandı.

Drummond ona hak verircesine başını salladı. "Evet, çok fenaydı. Fakat yıllar içinde kitap daha ziyade insanlara birtakım şeyleri unutturmak için kullanıldı."

"Neden unutmak isteyesin ki?" diye sordu Cassie.

Drummond omuzlarını silkti. "Biraz düşün. Başına korkunç bir şey geldiği, ağır bir travma yaşadığın, tamamen unutmak istediğin bir şey olmadı mı hiç?"

Cassie'nin aklına gelen birkaç şey oldu ama onları neden unutmak isteyeceğini anlayamıyordu. Başından geçenler artık benliğinin bir parçasıydı.

"Hem insanlara unutmalarını istediğin şeyleri unutturman da mümkün," diye ekledi Drummond. "Suç dünyasında ya da casusluk yapanlar için taktiksel açıdan çok faydalı olurdu. Gayrimeşru ilişkiler yaşayıp sadakatsizliklerini sevgililerine unutturmak isteyen insanlar için de. İster sıradan ister şeytani olsun, canının istediği her şeyi unutturabilirsin."

Cassie kafasını iki yana salladı. "Doktor Barbary meselesine ne faydası olacağını hâlâ anlayamadım."

Drummond iç geçirdi. "Ona faydası olmayacak," dedi itiraf edercesine. "Ama Izzy'ye olacak."

Ardından Izzy'ye baktı, Cassie de bakışlarını takip etti. Izzy ellerinin arasındaki kitaba bakmayı sürdürüyordu ama Cassie şimdi arkadaşının yüzünün kitaptan yayılan renklerle, kırmızı ve mavinin havada sarmal izler bırakarak dans eden farklı tonlarıyla aydınlandığını görebiliyordu.

"Biraz tuhaf hissediyorum," dedi Izzy.

"Evet," dedi Drummond usulca. "Öyle hissedeceksin."

"Ona ne yapıyorsun?" diye sordu Cassie paniğe kapılarak. Izzy'nin yanına gidip tek elini koluna koydu.

Izzy gözle görülür bir çabayla başını kaldırdı ve gözlerini Drummond'a dikti.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"İyi olacaksın," dedi Drummond nazik bir sesle. Izzy sanki bakışlarına tutsak düşmüş gibi adamı izliyordu. "Kılına bile zarar gelmeyeceğine söz veriyorum. Bunu... seni korumak için yapıyorum. Anılar Kitabı'nı elinde tutuyorsun. Onu sana unutmana yardımcı olmak için verdim."

"Neyi unutmasına?" diye sordu Cassie düşünceleri birbirini kovalarken. Panik benliğinde dalga misali kabarıyordu.

"Şu anda Izzy'nin başına gelebilecek en iyi şey Kapılar Kitabı'nı tamamen unutması."

Cassie, Izzy'nin iki eliyle sıkıca tuttuğu kitaba ve sayfaların arasından yayılan, sonrasında da havada burgaçlar çizip duman misali kıvrılan renklere baktı.

"Ağırlaştı," diye mırıldandı Izzy. "Kitap ağırlaşıp ısındı." Yüzünü Cassie'ye çevirirken sesi tıpkı bir çocuğunki gibiydi. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Ama iyisin, Izzy," dedi Drummond. "Her şey güvenliğin için."

"Neler oluyor?" diye sordu Izzy yalvarırcasına.

"Kitabı elinden bıraktığında," diye açıkladı Drummond, "Kapılar Kitabı'm, son birkaç gündür yaşadığın her şeyi unutacaksın. Kapılar Kitabı zihninde bulutların ardına gizlenecek."

"Bunu yapamazsın," dedi Cassie, Drummond'ı omzundan sertçe itekleyerek. "Buna hakkın yok! Durdur şunu!"

"Olan oldu çoktan," dedi Drummond. "Çok üzgünüm ama Izzy'yi korumak zorundayım."

"Unutmak istemiyorum!" dedi Izzy, Cassie'ye yalvararak. "Anılarımı değiştirmesi hiç hoşuma gitmiyor!"

"Olan oldu," dedi Drummond tekrar. "Doktor Barbary gibi niceleri peşinize düşecek. Hatta ondan daha kötüleri. Seni korumanın tek yolu bu konuda hiçbir şey bilmemen."

"Ama bizi birlikte gördü," diye haykırdı Cassie, Izzy'nin onun için ne kadar önemli olduğunu Drummond'ın nasıl göremediğine akıl erdiremeyerek. "Izzy'nin bildiğini biliyor."

"Evet," dedi Drummond. "Fakat beni de sizinle gördü, ayrıca benimle daha çok ilgileniyor. Peşine düşeceği ben olacağım, Izzy değil. Üstelik Izzy'yi bulacak olsa bile ona hiçbir şey söyleyemeyeceğini kolaylıkla görecektir. Ne yaptığımı hemen anlar."

Izzy gözyaşlarına boğulmak üzereydi ama ağlamamak için kendini tutuyordu. Kitabı ellerinin arasında o kadar çok sıkıyordu ki eklemleri bembeyaz kesilmişti. "Ya kitabı bırakmazsam?" diye sordu.

"Bırakacaksın," dedi Drummond daha önce de benzer münakaşalar yaşamış bir adamın kendinden eminliğiyle. "Bırakmak zorunda kalacaksın. Er ya da geç. Ömrünün geri kalanını elinde bir kitapla geçiremezsin. Hem anılarını silmeyi sürdürdükçe ağırlaştıkça ağırlaşacak, ısındıkça ısınacak. Onu sonsuza dek tutamazsın. En iyisi koyvermek."

Cassie gözlerini Izzy'den alamıyor, yüzündeki kırgın ifade yüreğini sızlatıyordu. Bu yeni ve tehlikeli dünyada onsuz nasıl idare edeceğini kestirmeye çalışırken zihnindeki çarklar hızla dönüyordu.

"Bunu yapamazsın!" diye yakardı Drummond'a inlercesine. "Lütfen, Drummond."

Gözlerinin dolduğunu fark etti. Bu adamın karşısında zayıf görünmek hiç hoşuna gitmese de yaşların yanaklarından süzülmesine mâni olamıyordu.

"Ağlama, Cass," dedi Izzy kendi gözleri de dolmasına rağmen. "Sen ağlarsan ben de ağlarım..."

Drummond sanki bu tepkiyi beklemiyormuş gibi yüzünde şaşkınlıkla pişmanlık karışımı bir ifadeyle kaşlarını çatarak Cassie'ye baktı. "Ama onu korumak için," dedi. Belli ki Cassie'nin neden böylesine üzüldüğünü anlamıyordu. "Bu onun iyiliği için, Cassie."

Cassie bağırmak istiyordu: *Peki ya ben ne olacağım?* Ancak bunun kulağa ne denli bencilce geleceğinin de farkındaydı.

Izzy'yi kendine doğru çekti.

"Kitabı bıraktığında ne olacak?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi Drummond, Izzy'ye bakarak. "Uyuyacaksın ve yarın sabah her zamanki gibi uyanacaksın, tıpkı diğer günler olduğu gibi. Ve ardından bir süreliğine şehirden ayrılma arzusu duyacaksın, mesela aileni ziyarete gidebilirsin."

Izzy omuzları sarsıla sarsıla ağlarken az evvel başına gelenin, az sonra başına geleceğin kaçınılmazlığıyla boğuşuyordu. "Ailemden hoşlanmam," dedi hıçkırıklar arasında.

"Google mevzusundan ötürü seni suçladığım için özür dilerim," dedi Cassie ona yanaklarında yaşlarla.

"Bunu şimdi söylemenin ne faydası var?" diye feryat etti Izzy. "Ne de olsa her şeyi unutacağım."

"O yüzden şimdi söylüyorum," dedi Cassie. "Çünkü her şeyi unutacaksın ve unutmadan önce bilmeni istediğim bir şey var: Seni suçlamıyorum. Öyle demek istememiştim."

Izzy, Cassie'nin özrünü kabul edercesine fakat resmin bütününe bakıldığında bunun önemli bir mesele olmadığını düşünür gibi dalgın dalgın başıyla onayladı.

"Geri alınabilir mi?" diye sordu Izzy, Drummond'a. "Unuttuktan sonra yine hatırlayabilir miyim?"

Drummond omuz silkti. "Gerçekten bilmiyorum, Izzy. Tüm bunları bilmek ister miydin cidden? Hatırlamamak daha iyi değil mi? Seni böylesine büyük bir tehlikeye atan bir şeyi neden hatırlamak isteyesin?"

Mümkün olup olmadığına dair en ufak bir fikri olmamasına rağmen, "Sana yardım ederim," dedi Cassie, Izzy'ye. "Hatırlamana yardım edeceğim, sana söz veriyorum," dedi. "Sular durulduktan sonra."

İki kadın bakıştılar ve Drummond kitaba uzandı.

"Bırak da sana yardım edeyim," dedi.

"Hayır!" diye çıkıştı öfkeyle Cassie, korumacı bir tavırla Izzy'nin önüne geçerek.

Drummond'ın suratı asıldı. "Buna artık engel olamazsın, Cassie," dedi. "Üzgünüm." Cassie'yi nazikçe kenara çekip kitaba uzandı. "Seni temin ederim ki iyi olacaksın, Izzy," dedi.

Izzy'nin bakışları Drummond'a kaydı. "Senden nefret ediyorum."

"Öyle olsun," dedi Drummond usulca. "Eğer seni güvende tutacaksa o bedeli ödemeye hazırım."

Derken kitap Izzy'nin parmaklarının arasından kurtuldu ve Drummond geriledi. Izzy demanstan mustarip kimselere has boş ve şaşkın bakışlarla Cassie'ye bir anlığına baktıktan sonra dizlerinin bükülmesiyle kanepenin kenarıyla koridora açılan kapının arasına öylece yığılıverdi.

"İşte bu kadar," dedi Drummond, Izzy'ye bakarak.

Cassie ona doğru iki adım attı ve suratına var gücüyle bir tokat indirdi. "Bunu yapmaya hiç hakkın yoktu!" diye bağırdı gözyaşları yanaklarından özgürce süzülürken.

Drummond, Cassie'nin tokadının isabet ettiği yeri ovuşturdu; acı çektiği her hâlinden belliydi. Özel bir ânı bölmüş, dolayısıyla başka bir yerde olmayı dileyen bir adam edasıyla gözlerini yere dikip ses çıkarmadan orada öylece durdu.

"Hakkın yoktu," dedi Cassie bu defa daha usulca. Izzy'nin uyuyan yüzüne baktı ve yüreğinin acıyla düğümlendiğini hissetti.

"Onu taşımama yardım et," diye buyurdu sonra Drummond'a.

Izzy'yi yatağa taşıdılar ve Drummond odadan çıktıktan sonra Cassie ona pijamasını giydirip üstünü örttü. Izzy başına gelenleri dert etmemiş gibi, hatta huzurlu görünüyordu.

Cassie odadan çıktığında Drummond'ı mutfakta volta atarak kendisini beklerken buldu.

"Bunu yapmak benim de hiç hoşuma gitmedi," dedi, Cassie'nin ağzını açmasına fırsat vermeden. "Sizi yanıltmak hiç içime sinmedi. Fakat zaman zaman insanları korumak uğruna hoşuma gitmeyen şeyler yapmak zorunda kalıyorum. Benimki de böyle bir hayat."

Kızgın görünüyordu: Yaptıkları için kendine, anlayışsız davrandığı için Cassie'ye kızıyordu. Birkaç dakika boyunca huzursuzca volta attı. Cassie onu izliyordu. Drummond'ı henüz bağışlamış değildi fakat öfkesinin ateşinin azar azar söndüğünü fark etti. "Güvende olacak mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Drummond.

"Sana neden güveneyim?" diye sordu Cassie.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Drummond yılgınlıkla iç geçirerek. "Onu güvende tutmanın en iyi yolu bizim ve yanımızda taşıdığımız kitapların ondan çok uzaklarda olması."

Ninova

Bunun üzerine Cassie başıyla onayladı. "Dinlenmem gerek. Yoruldum."

Drummond ona bir anlığına baktı, belli ki aklında bambaşka bir şey vardı.

"Ne?" diye sordu Cassie.

"Bana güvenmediğini biliyorum. Fakat eğer bizi götürürsen gidebileceğimiz bir yerim var. Tüm bunların neden böylesine önemli olduğunu anlamana yardımcı olacak bir yer. Hem belki sana hikâyemi de anlatırım."

"Neresiymiş orası?" diye sordu Cassie.

"Kütüphanem," dedi Drummond. "Sana bir kapının fotoğrafını göstersem bizi oraya götürebilir misin?"

GÖLGELERİN İÇİNDEKİ FOX KÜTÜPHANESİ

Her şey gri ve soyuttu, öyle ki Cassie havada süzüldüğünü sandı.

Kapıyı açmak biraz vaktini almıştı. Bunun yorgunluktan ya da stresten kaynaklandığını düşünmüştü fakat Drummond o kapıyı açmasının her hâlükârda zor olacağını, denemeye devam etmesini söylemişti.

"Gölgelerde," demişti.

Cassie tek eliyle Kapılar Kitabı'nı tutup Drummond'ın ona telefonundan gösterdiği fotoğraftan, geniş bir salonun köşesindeki ahşap kapıdan gözünü ayırmadan tekrar tekrar denemişti. Ve nihayet hissetmişti; zihniyle bir şey, fazla asılırsa un ufak olacak kadar kırılgan bir şey tutmuştu. Bir an beklemiş ve ardından nazikçe çekmişti. Böylelikle yatak odasının kapısı açılarak ardında monokrom bir dünyayı gözler önüne sermişti. Bunun siyah beyaz bir televizyonda film izlemekten hiçbir farkı yoktu.

"Şimdi Gölgelere dalacağız," demişti Drummond. "Konuşamayacağız ama sakın korkma. Göz açıp kapayıncaya dek her şey yoluna girecek."

Eşikten adımını ilk atan Drummond olmuş, Cassie de kısa bir tereddüdün ardından onu takip etmişti.

Sessiz ve griydi. Cassie Gölgelerin arasında yürürken kendini yüzer gibi hissetti. Hareket ettikçe Gölgeleri peşi sıra dalgalandıran koluna bakarak kapıyı kapadı ve arkasına döndüğünde şekli şemaili Drummond'a benzeyen bir şeyin kendisini beklemekte olduğunu gördü.

Şekil döndü ve Cassie ölü olmanın, yaşayanların dünyasına musallat olmanın buna benzeyip benzemediğini merak ederek onu takip etti.

Büyük bir alandan çıkıp daha küçüğüne girdiler. Cassie arkasında bir yükseklik, bir ışık sezer gibi oldu fakat Drummond olduğunu düşündüğü şekil aksi istikamette, karanlığın derinliklerine doğru süzülüyordu. Derken karşısında bir ışık sütunu belirdi, beyazdı ve gittikçe genişliyordu. Biraz daha dikkatli bakınca şeklin orada dikilmekte olduğunu gördü, gerçekten de Drummond'dı. Sonra adamın az ötesinin *dışarısı* olduğunu fark etti ama hâlâ Gölgelerin içindeydiler ve Drummond binanın ön kapısını açmıştı.

Esasen Drummond olan şekil büzüştü ve Cassie adamın eğilip yerden bir şey aldığını fark etti. Drummond doğruldu ve elindeki çöpü yere atar gibi bir hareket yaptı. Bir an sonra renk ve madde masaya dökülen su misali dünyaya yayıldı. Işık, Gölgeyi kovaladı ve Cassie yüzünde tatlı bir esinti hissetti, temiz havanın kokusu burnuna çalındı. Drummond tam karşısındaydı; yaprakları ve dalları esintide salınan yeşil ağaçlardan ibaret bir manzaranın önünde, heybetli, kemerli bir girişin altında duruyordu.

"Fox Kütüphanesi'ne hoş geldin," dedi. Sonra Cassie'ye arkasını döndü ve kemerin altından geçerek günışığına adım attı.

Cassie evden çıkıp garaj yolundaki çakıl taşlarını garç gurç çiğneyerek Drummond'ı takip etti. Birkaç adım sonra Drummond'a yetişip onun yanında durdu ve dönüp binanın cephesine baktı. Drummond da elleri ceplerinde, yüzünde muğlak bir ifadeyle başını kaldırmış, kütüphanesine bakıyordu.

Kütüphane kırmızı kumtaşından yapılma geniş bir kır eviydi. Kiremitleri ve demir süslemeleri koyu griydi, su oluklarıysa kan kırmızısına boyanmıştı. Az evvel çıktıkları kapı binanın

köşesinden göğe uzanan ve yüksek pencereleriyle Cassie'nin aklına deniz fenerlerini getiren yüksek bir kulenin dibindeki kemerli geçide aitti. Kulenin iki yanından başlayan duvarlar karşı köşelere kadar uzanıyor, zemin kattaki cumbalı geniş pencereler içerideki kitaplıklarla ahşap lambrilere dair ipuçları veriyordu. Üst kattaki çatı pencereleri dam hattını sivri tepelerden ve derin vadilerden ibaret bir keşmekeşe çevirmişti.

Evin arkasındaki kahverengi dağın yamacına tırmanan, yeşilin farklı tonlarındaki çam ağaçları sabah ayazında titreşiyordu. Tepelerindeki gökyüzü gri fakat açıktı ve alçak bulutlar rüzgâr denizinde yelken açmış, gri semalarda boyuna süzülüyorlardı. Toprağın bağrına kök salmış sabit, devinimsiz bir kaya misali kıpırdamadan duran Kütüphane dışında her şey hareket hâlindeydi. *Yine de samimi bir havası var,* diye düşündü Cassie, oranlarında, ebadında, kırmızı kumtaşından cephesinde insanı içeri buyur eden bir şey var.

"Güzelmiş," dedi sonra.

"Evet," dedi Drummond mutlulukla hüzün karışımı bir duyguyla tebessüm ederek. "Öyledir."

Cassie olduğu yerde döndü. Solunda, yani çakıl taşlı hendeğin az ilerisinde pürüzsüz, asfalt bir şerit bakımlı çayırların arasından geçerek uzaktaki ağaçların arasında gözden kayboluyordu. Tam arkalarından iki istikamete doğru uzanan ağaç sırası Kütüphane'yle arazisi arasında perde görevi görüyordu. Derken Cassie çimenliğin ilerisinde bir yerden izlendiklerini fark etti. Bir geyik gölgelerin arasında durmuş, kılını bile kıpırdatmadan onları seyrediyordu.

"Geyik," diye mırıldandı.

Drummond önce ona, sonra gözlerini diktiği yere baktı. "Evet," dedi. "Bu vadide çok geyik vardır. Burası da eskiden bir av konağıymış."

Cassie geyiği izlemeyi sürdürdü. Hayvan kulaklarını kıpırdattı, sonra döndü ve ağaçların arasına dalarak gözden kayboldu.

"Ana yoldan dokuz buçuk kilometre kadar uzaktayız," dedi Drummond, Cassie sormamış olmasına rağmen. "Burasıyla ana yol arasında kalan arazinin tümü Fox Kütüphanesi'ne ait. Bütün

vadi, dağlar. Şurada gördüğün de özel bir yol, anlayacağın o yandan gelen olmaz."

"Senin dağın mı var?" diye sordu Cassie gözlerini kısarak.

Drummond sırıttı ve Cassie bu ifadeyi ona yakıştırdı. "Birden fazla var aslında. O kadar da duyulmamış şey değil."

Cassie kaşlarını kaldırdı, onunla aynı fikirde değildi. "Peki neredeyiz?"

"İskoçya'nın kuzeybatısında," dedi Drummond. "İskoçya'nın dağlarında."

Cassie başıyla onayladı ve derin bir nefes alarak temiz, serin havanın ciğerlerini doldurduğunu hissetti. Tepesinde bir yerlerde bir kuş ötüp sessizliği un ufak etti.

"O hâlde New York'tan... beş saat ileride değil miyiz?" diye sordu Cassie. "Hava nasıl aydınlık olabiliyor? Gece olması gerekmez miydi?"

"Gölgelerde zaman farklı işler," dedi Drummond. "Saat sandığından biraz daha geç. Gölgelerden çıkmamız epey zaman aldı." Havayı koklayarak etrafına bakındı. "Hâlâ sabahın körü. Hadi, içeri girelim de daha fazla soğuk yemeyelim. Etrafa şöyle bir bakınmak istiyorum, sonra da seni kütüphaneye götürürüm."

Cassie birkaç dakika boyunca evin içinde Drummond'ı takip etti. Kapıları açmasını, odalarda gezinmesini, eşyalara şefkatle dokunmasını, her şeyin yerli yerinde olduğunu gördüğüne memnun olmuş gibi başını kendi kendine sallamasını izledi. Yemek odası, oturma odası, oyun masasının kalın, gri bir örtünün altına saklandığı bir bilardo odası, evin yan tarafına bakan eski bir mutfağı, mutfağında da eski bir ocaklı fırınla tavandaki askıdan sarkan bir sürü tenceresiyle tavası vardı. Mutfak dışında her yerde kitap rafları ve kitaplıklar göze çarpıyordu. Odaların hepsi geniş ve yüksek tavanlıydı, ayrıca duvarları koyu renk ahşap lambrilerle kaplıydı. Uzun pencerelerden süzülerek mekânın kasvetli havasını delik deşik eden eğimli ışık huzmeleri Drummond ve

Cassie hareket ettikçe dans edip havada dönen toz zerrelerini gözler önüne seriyordu. Sessizlik, hatıralar, eski kitapların tatlı kokusu ve vaktiyle çokça kullanılmış, şimdilerdeyse yeniden gürül gürül yanmayı bekleyen şöminelerin keskin kokusu hâkimdi odalara. Burası ahşabın kâğıtla, taşın camla buluştuğu bir yerdi; dijital hiçbir şey olmadığı gibi ne düz ekranlı bir televizyon vardı ne de bir LED. Sanki ev başka bir çağda doğmuştu da o günden beri modernizm eli değmeden var olmayı sürdürebilmişti.

Drummond'ın evi Cassie'ye bazı yönlerden Kellner Kitapçısı'nı hatırlatıyordu. Tıpkı kitapçı gibi burası da tıka basa kitap doluydu –ortalıkta ne boş bir raf ne de kendine yoldaş arayan yalnız bir kitap göze çarpıyordu– fakat dahası da vardı. Ev insanın içini ısıtan köşelerle, sessiz kuytularla, hoşça gıcırdayan döşeme tahtalarıyla ve görünmeyen boşluklardan gelen hava akımlarıyla doluydu. Işığı yumuşak, pencerelerin önünden geçerken dışarı baktığınızda gözüne çarpan ağaçların parlak koyu yeşili dışında hiçbir şeyin sekteye uğratamadığı renk paleti doğal ve sıcaktı. Bu huzur ve sessizlik isteyen, kafasını toparlayabileceği bir yere ihtiyaç duyan insanları bağrına basan bir binaydı. Resmî bir havası olsa da sertlikten uzaktı, öyle ki bel altı espriler yapan şık giyimli bir büyükbabaya benziyordu.

Drummond'la birlikte sessizce alt katı gezerlerken Cassie Kütüphane'yi sevdiği sonucuna varmakta gecikmedi. Burası olmak istediği, fırsatı olsa yaşamaktan keyif alacağı bir yerdi. Antreye geri dönüp ihtişamlı bir merdivenin dibinde durduklarında, "Burayı özlemişim," dedi Drummond.

"Nedenini anlayabiliyorum," dedi Cassie.

Sahanlıkta, tam karşılarında duran vitraylı uzun pencere antreye günışığı boca ediyor, üstlerine üstlerine gelen koyu ahşaplara ve ağır kitaplıklara rağmen mekânı havadar ve aydınlık kılıyordu.

"Hadi," dedi Drummond. "Sana kütüphaneyi göstereyim."

Drummond basamakları tırmanmaya başlayınca Cassie de hemen peşine takıldı. "Gölgelerin olayı nedir?" diye sordu basamakları teker teker çıkarlarken. "Kapıdan adımımızı attığımızda âdeta sualtında gibiydik ve her şey griydi."

"Kütüphane Gölgelerdeydi," dedi Drummond. "Onu sakladım."

"Neden? Nasıl?"

"Seni temin ederim ki nedenine geleceğiz çünkü öğrenmen gerek. Nasılına gelince... Gölgeler Kitabı'nı kullandım." İlk sahanlığa varıp dönerek üst kata uzanan basamakları tırmanmaya başladıkları sırada cebinden bir kitap çıkarıp ona uzattı. Kitap koyu griydi ve Cassie kitabın kapağını açtığında ilk sayfada bir pasaj olduğunu gördü:

"*Sayfalar yapılmadır gölgeden,*" diye okudu. "*Tut bir sayfayı ve biri ol o gölgelerden.*"

Cassie sayfaları karıştırdı ve mürekkebi andıran gri lekelere, kâğıdın üstünde kayıp değişen, kısmen silinip ardından tekrar beliren sözcüklere ve resimlere göz gezdirdi. Basamakları tırmandıkları süre boyunca kitabı inceledi. Canlı gibi görünmesine hayran kalmıştı.

"Nasıl çalışıyor?" diye sordu kitabı Drummond'a geri verirken.

"Sayfadan bir parça koparıp avucunda tutuyorsun. Onu elinde tuttuğun sürece Gölgelerde kalıyorsun. Kütüphane'yi sakladığımda koca bir sayfayı yırtıp eşikten içeri atıvermiştim. Böylelikle ev Gölgelere karışmıştı. Ona kimse ulaşamazdı. Bilhassa da Kapılar Kitabı olmadan."

Cassie duyduklarını düşündü. "Gölgeler Kitabı'yla ulaşamaz mıydın?"

"Hayır," dedi Drummond. "Çünkü buraya geri dönemedim. Şimdiye kadar." İç çekti ve etrafa bakınırken bir anlığına efkârlı göründü. "On yıl oldu," dedi.

"On yıl mı?" diye sordu Cassie şaşkınlık içinde. "On yıldır buraya ayak basmadın mı?"

Drummond kafasını iki yana salladı. "Kitapları güvende tutmak için ödemek zorunda olduğum bir bedeldi."

Cassie ona farklı bir gözle baktı. Izzy'ye yaptığı şey birkaç dakikalığına bile olsa ondan nefret etmesine neden olmuştu fakat şimdi onun da payına düşen bedeli ödediğini görebiliyordu. Evinden, özellikle de burası kadar özel bir yerden ayrı kalmanın neye benzediğini hayal bile edemiyordu. Kendini Drummond'ın hayatının ne kadar zor olduğunu merak etmekten alamadı.

Son basamağı da tırmandıklarında kalın bir halının serili olduğu ve boylu boyunca çok sayıda ağır ahşap kapının bulunduğu uzun bir sahanlığa adım attılar. Kapıların arasında kalan duvarlar Cassie'nin gözüne epey pahalıymış gibi görünen, bej üstüne küçük mor çiçek desenli bir duvar kâğıdıyla kaplıydı. Daha dar bir merdiven kıvrılarak gözden kaybolup oradan bir üst kata çıkıyordu.

"Burası," dedi Drummond. Sahanlığı arşınlayıp merdivenin hemen karşısındaki kapıyı açarak evin ön cephesindeki geniş, aydınlık bir odayı gözler önüne serdi. Yerden tavana kadar uzanan bir pencere ön taraftaki ağaçlarla ötesindeki dağlara bakıyordu. Evin bu cephesi sırtını yola verip yüzünü batıya dönmüştü ve Cassie daha kapıdan bile girmeden uzun, çarşaf gibi kıpırtısız, grimsi mavi su kütlesini gördü.

"Bu da ne?" diye sordu.

"Ne?" dedi Drummond. "Ah. Loch* Ailda."

Göl dört bir yandan kahverengili yeşilli, zirveleri çıplak dağlar tarafından kuşatılmıştı ve yamaçların yarısına kadar gelen pofuduk dümdüz bir çizgi hâlindeki pus soğuk sabah havasında asılıydı. Cassie hayatı boyunca böylesine güzel bir doğa manzarası gördüğünden emin değildi.

Odanın duvarları yerden tavana kadar kitaplıklarla kaplıydı ve mobilyalar ortadaki büyük, dikdörtgen halının üstüne yerleştirilmişti: Berjerler ve üstlerine yine kitap yığılmış yan sehpalarla bir orta sehpa. Büyük, ferforje bir şömine odanın bir kenarında feryat eden bir ağza benziyordu ve yanında, üstüne viski şişeleriyle kadehler koyulmuş bir yan sehpa duruyordu.

Odaya göz gezdirirken, "Burası benim kütüphanem," dedi Drummond alçak sesle.

Kapının yanındaki kitaplığa uzanıp şefkatle raflardan birine dokundu. Ardından şöminenin yanında duran sehpaya gidip kendine bir viski doldurdu. Kadehini tek dikişte bitirdikten sonra memnuniyetle iç çekti. "Viskinin tadı hâlâ bozulmamış. Tanrı'ya şükürler olsun. Bozulsa ağlardım."

* Kelt dilinde göl demektir. – ç.n.

Cassie karşı duvardaki kitaplık boyunca ağır adımlarla yürüyor, kâh kitapların sırtlarını okuyor kâh meraklanıp parmağıyla raftan bir kitap çekiyordu. Kitapların epey eski olduğunu gördü, hatta muhtemelen antikaydılar. Küçük harflerle yazılmış sıkış tepiş metinlerle dolu, açtığınızda burnunuza insanın içini hoş eden tatlı bir kokunun geldiği kitaplardandı.

Geniş pencerenin önüne geldiğinde oracıkta durup manzaraya hayranlıkla baktı.

"Çok güzel," dedi ve ardından odaya yüzünü döndü. "Ve burası..." Bir eliyle işaret etti. "Bu yer... tam olması gerektiği gibi. Kusursuz. Özel bir kütüphanede olması gereken her şey var."

Drummond bunu bir anlığına düşündü. Ardından onunla hemfikir olsa gerek ki başıyla onayladı. "Burası benim evim," dedi itiraf edercesine. Ardından gülümsedi fakat bu buruk bir gülümsemeydi ve Cassie adamın gözlerinin yaşardığını görür gibi oldu. "Eskiden bütün vaktimi burada geçirirdim. Sonra arkadaşlarım gelirdi. Öylece oturup kitaplarımıza gömülürdük. Yahut bir şeyler içip gece geç saatlere kadar sohbet ederdik. Müzik dinler, yemek yer, şömineyi yakardık. Kahkahalar yankılanırdı bu duvarların arasında, tonla kahkaha. Fox Kütüphanesi'ndeki buluşmalar... kendimi bildim bileli en sevdiğim anlar olmuştur."

Derken bu hatıralar deliceymiş, imkânsızmış gibi başını iki yana salladı ve aya dibiyle gözlerini sildi.

"Mutlu bir yere benziyor," dedi Cassie bakışlarını diğer duvardaki kitaplıklarda gezdirirken. "En azından benim için öyle. Güvenli ve mutlu."

Drummond, Cassie'nin sözlerini iltifat addederek başını aşağı yukarı salladı ve ardından kendine bir içki daha doldurdu.

"Diğer özel kitaplar burada mı?" diye sordu Cassie yakınındaki rafları inceleyerek.

"Buradalar," dedi Drummond. "Fakat bu odada değiller." Cassie'nin yanına gelip eline bir tek viski tutuşturdu. "İç."

"Aslında viskiden pek hoşlanmam," dedi Cassie kadehe kararsızca bakarak.

"Ben bayılırım," dedi Drummond. "Dünyada en sevdiğim üç şey viski, pastalarla hamur işleri ve kitaplardır."

Cassie kendini tutamayıp bir kahkaha patlattı. "Pastalarla hamur işleri mi?"

Drummond ciddiyetle başıyla onayladı. "Hiç utanmıyorum. İyi bir kitabın yanında lezzetli bir dilim pastadan daha güzel ne olabilir ki?"

"Sanırım haklısın," dedi Cassie fakat gözü hâlâ viskideydi.

"Sevmene gerek yok," dedi Drummond. "Ama iç. İyi gelir. Tıpkı Lyon'daki kruvasanlar gibi."

Cassie düşünüp taşındıktan sonra kehribar rengi sıvıdan bir yudum aldı. Viski âdeta kükreyerek boğazından inip onu öksürttü.

"Ateş yutmak gibi," dedi tükürükler saçarak. Sonra da kadehi Drummond'a geri verdi.

"Biliyorum," dedi Drummond sanki Cassie viskisine iltifat etmiş gibi sırıtarak. Kadehi pencerenin denizliğine bıraktı ve bir müddet sıkıntılı bir sessizlik içinde öylece dikildiler.

"Izzy konusunda gerçekten ama gerçekten çok üzgünüm," dedi sonra. Koyu renk gözleri Cassie'nin üstündeydi.

Cassie başıyla onayladı. "Anlıyorum," dedi.

"Diğer özel kitapları görmek ister misin?" diye sordu Drummond. En yeni oyuncağını göstermek isteyen bir oğlan çocuğu gibi heyecanlıydı.

Cassie bir kez daha başını salladı. "İsterim."

"Tamam," dedi Drummond.

Sonra pencerenin yanındaki kitaplığa gidip elini kitaplığın yan tarafına attı. Cassie bir klik sesi duydu ve ardından kitaplık gizli bir menteşenin üzerinde içeri doğru açılarak küçük bir kapı boşluğuyla bir kulenin içindeki döner taş basamakları gözler önüne serdi.

Drummond eliyle işaret edip kaşlarını yukarı aşağı oynatarak gülümsedi. "Özel kitapları gizli bir kulenin tepesindeki gizli bir odada saklamayacaksam nerede saklayacağım?"

Basamakların tepesinde küçük, ahşap bir kapı dairesel bir odaya açıldı. Odanın iki yanında evin doğusuna ve batısına, yani yola ve göle bakan pencereler vardı. Cassie buranın dışarıdan gördüğü kulenin tepesi olduğunu fark etti.

Yere serilmiş kare kilimin ortasına tek, geniş bir masa yerleştirilmiş ve dört tarafına birer sandalye sokulmuştu. Masanın üstü kâğıtlarla kalemlerden görünmüyordu. Cassie odanın içbükey duvarında pek çok şeyin asılı olduğunu gördü: Üstüne raptiyeler iliştirilmiş haritalar, Drummond'ı ve başka insanları yemek masalarının etrafında veya aşağıdaki kütüphanede mutlu mesut otururken gösteren fotoğraflar. Süslü bir çerçevenin içinde evin yağlı boya tablosu asılıydı, yan yana sıralanmış üç küçük çerçevedeyse preslenmiş çiçekler sergileniyordu. Tepelerinde bir dizi ampul farklı uzunluklardaki kabloların ucundan sarkıyordu. Evin geri kalanı intizamlı, derli toplu ve düzenliyken bu gizli oda kalabalık, hatta *sıradandı*. Burası gizli merdivenin dibindeki kütüphaneden bile daha fazla yaşanmışlık barındırıyordu.

Cassie gördüklerini sindirmeye çalışırken dikkati kulenin duvarlarına, resimlerin, pencerelerin ve haritaların arasına gelişigüzel serpiştirilmiş küçük ahşap dolaplara kaydı. Dolapların kapaklarında, zaman içinde parlaklığını yitirmiş altın varakla yazılmış Romen sayıları bulunuyordu. Toplamda yirmi dolap vardı ve yerleşimleriyle numaralandırılma tarzları Cassie'ye Noel öncesindeki dört haftayı kapsayan takvimleri çağrıştırdı.

"Burası da gizli kütüphanem," dedi Drummond kollarını iki yana açıp masanın etrafından dolanırken.

"Kitaplar bunlar mı?" diye sordu Cassie dolapları göstererek.

Drummond başıyla onayladı. Denizliklerden birine yaslandı. Cassie orada bir dürbünün durduğunu gördü. Drummond dürbünü aldı ve ardından dünyaya, ağaçların arasında gözden kaybolan asfalt yola doğru baktı. Cassie adamın ne aradığını merak etti.

"Yirmi kitabın mı var?" diye sordu gözleri bir dolaptan diğerine kayarken.

"Hayır," dedi Drummond dürbünü aldığı yere bırakarak. "Hepsi dolu değil."

Elini cebine atıp bir anahtarlık çıkardı. Aralarından bir anahtar seçerek duvarda ona en yakın duran dolaba doğru seğirtti; on yedi numaraya doğru. Evvela kilidi, sonra da dolabın kapağını açtı. Cassie önce küçük bir raf, üstünde de ince pirinç telden yapılma bir kitap standı gördü. Standa dayalı tek bir kitap vardı. Drummond kitabı alıp odanın ortasındaki masaya taşıdı. Kitabı masaya bıraktıktan sonra odanın diğer tarafındaki bir başka dolaba yöneldi; on iki numaraya. Dolabın kapağını açıp kitabı alıp masaya bırakma işlemini tekrarladı. İki kitap da ebat ve şekil açısından Kapılar Kitabı'yla aynıydı. Nihayet başını kaldırıp Cassie'ye baktı. Bu bir davetti.

Cassie masaya yaklaşıp iki kitaba baktı.

"Bunlar nedir?" diye sordu.

"Numuneler," dedi Drummond. "Fox Kütüphanesi'nden iki kitap."

Cassie ilk kitabı aldı. Tıpkı Kapılar Kitabı gibi hafif, hatta neredeyse ağırlıksızdı. Kapağı parlak renklerde bir mozaiği andırıyor, insanın aklına çiçeklerin taç yapraklarıyla ya da konfetilerle kaplı yerleri getiriyordu.

"Ne işe yarıyor?"

"Bu elindeki Mutluluk Kitabı," dedi Drummond pencerenin kenarına dönerek. Kollarını kavuşturup duvara yaslandı. "Gerçek mutluluğu tatmanı sağlıyor. Bütün şüpheleri, mutsuzluğu ve ıstırabı zihninden siliyor."

"Vay canına," dedi Cassie. Sayfaları şöyle bir çevirdi ve çeşitli renklerde yazılarla ve eskizlerle bezeli olduklarını gördü.

"Bana Londra'daki bir arkadaşım tarafından gönderildi," dedi Drummond, Cassie'nin elindeki kitaba bakarak. "Saklamam için."

Cassie başını onaylarcasına sallayıp Mutluluk Kitabı'nı masaya bıraktı. "Peki ya bu?" diye sordu ikinci kitabı eline alırken. Kapağı kırmızının ve turuncunun en öfkeli, en parlak tonlarına boyanmıştı.

"Alevler Kitabı," dedi Drummond. Omuz silkti. "Ne işe yaradığı gayet açık bence."

Cassie sayfaları çevirince Kapılar Kitabı'ndakilere benzer yazılarla ve eskizlerle karşılaştı fakat bu defa kullanılan mürekkep kan kırmızısıydı ve sayfalar artık her nasılsa esmerleşmiş gibiydi. Odun gibi.

"Kaç kitabın var?" diye sordu Cassie. "Yirmi değilse kaç tane?"

"On yedi," dedi Drummond.

"On yedi mi?" dedi Cassie nefesini tutarak. Şaşkınlıktan iki kaşı birden havalanmıştı.

"Fox Kütüphanesi dünyadaki en kapsamlı özel kitaplar koleksiyonudur," diye açıkladı Drummond. "En azından bildiğim kadarıyla."

"Diğerleri neler yapıyor?" diye sordu Cassie bu defa. Bakışları numaralandırılmış diğer dolapların arasında mekik dokuyordu. Gerçek olabilecek türlü mucizeyi düşündüğünden heyecanlıydı.

Drummond omuz silkti. "Pek çok şey. Gerçi bazılarının neye kadir olduğunu ben bile bilmiyorum. Sırlarını hiç açığa vurmadılar. Özel kitaplar olduklarını biliyoruz çünkü bütün kriterleri karşılıyorlar: Ağırlık, metin türü... neyse, binbir hünerleri var işte. Fakat konumuz o değil."

"Peki konumuz ne?"

"Onları korumam gerektiği. Bu yüzden sana onları gösteriyorum. Yanlış ellere düşerlerse neler olabileceğini bir düşünsene. Burada çok fazla güç var. Ayrıca çok kıymetliler. Birinin onları ele geçirip şeytani amaçlarına alet ettiğini, silah gibi kullandığını düşünmeye bile katlanamıyorum." İğrenç bir şey yemiş gibi suratını buruşturdu.

Cassie elindeki kitaba baktı, sonra masadaki kardeşinin yanına koydu.

"Bu kitaplar çok önemli, Cassie," dedi Drummond bu defa daha yumuşak bir ses tonuyla. "Arkadaşlarım, benim gibi insanlar... Biz onların gizemlerini sevdik, dünyaya ve yaradılışa dair bize anlatabileceklerini. Tarihi."

"Tarih derken?"

"Bu kitaplar yüzyıllardır dolaşımda, Cassie, en azından bazıları. Birkaç arkadaşım kitapların var oluşunun insanlık tarihinin gizemlerinden bazılarına ışık tutabileceğine inanıyordu. Bazı

toplumlar büyüyüp serpilirken benzer avantajları olan diğerlerinin neden yerinde saydığına. İnsanlık tarihinin çok erken bir döneminde Mısır nasıl oldu da o denli gelişmiş bir uygarlık kurdu? Çin'in çok sayıda önemli keşifte bulunmasının nedeni neydi? Cengiz Han gezegenin yarısını nasıl fethetti? Bu tür şeyler. Hatta dini figürler ve mucizeler. Özel kitapların varlığından bir kere haberdar oldun mu onları insanlık tarihinin önemli olaylarıyla ilişkilendirmeden duramıyorsun."

Cassie başıyla onayladı, anlıyordu. Tarihten pek anlamazdı ama Drummond'ın sözlerinin ardındaki mantığı görebiliyordu.

Drummond tekrar masaya yaklaştı ve kitapları durdukları yerden aldı. İkisini de dolaplarına kaldırıp kapaklarını kilitledi. "Bu yüzden çok önemliler. Dünya tarihinin bir parçasıydılar. İncelenmeleri ve koruma altına alınmaları gerek. Aptallar, kabadayılar ve psikopatlar tarafından kullanılmaları değil."

Anahtarlığı gerisin geri cebine attı.

"Onları korumak benim sorumluluğum, Cassie. Bu hayatı ben seçmedim ama sorumluluğumu ciddiye alıyorum. Bu yüzden evimi Gölgelere sakladım çünkü ortada bir tehdit vardı. Bu yüzden Kapılar Kitabı'nı yok etmeliyim, onları güvende tutmak için."

Bu sözler üzerine Cassie'nin midesi kasıldı. "Ne tehdidi?"

Drummond başını salladı. "Şimdi değil," dedi. "Yorgunsun. Değilsen bile benim mecalim kalmadı. Ayrıca on yıldır evime ayak basmadım. Biraz dinlenmek istiyorum."

Cassie hiçbir şey söylemedi. Dinliyordu fakat daha ziyade çevresindeki dolaplarda kilitli duran diğer kitapları düşünüyordu. Ne gibi mucizelere kadir olduklarını merak ediyordu.

"Hadi," dedi Drummond onu daldığı düşüncelerden koparak. "Bolca odamız var. Yataklar yapılıdır. Birkaç saat kestirebilirsin."

Cassie'yi merdivenden indirip kütüphanesine götürdü ve kitaplık şeklindeki gizli kapıyı arkalarından kapatarak kuleyi dünyanın geri kalanından soyutladı.

"Uyumak güvenli mi?" diye sordu Cassie. "Bu yeri Gölgelere sakladığını söylemiştin ama şimdi..."

Drummond tek elini salladı. "Birkaç saat uyumaktan zarar gelmez. Tehlike çok uzakta. Kısa bir süreliğine de olsa tekrar burada olmak çok güzel."

Cassie başıyla onayladı. Kuledeki gizli odanın ve özel kitapların heyecanına rağmen, Drummond'ın evini pek rahat ve davetkâr bulmasına, burada olma deneyiminin tadını sonuna kadar çıkarmak istemesine rağmen adamın haklı olduğunu biliyordu: Yorgundu. Bir kez daha kendi etrafında döndü ve geniş pencereden dışarı baktı. O anda bulutlar aralandı ve günışığı bulduğu boşluklardan süzülerek yamacı kısa bir süreliğine aydınlığa boğdu. Fakat çok geçmeden yitip gitti.

"Pekâlâ, uyuyacağım. Sonra ne olacak?" dedi Cassie. Bir yanı bilmek istemiyordu. Bir yanı yatağa girip örtülerin altında saklanmak istiyordu.

"Söylediğim gibi," dedi Drummond koridora açılan kapıya doğru seğirterek. "Kapılar Kitabı'nı yok etmek istiyorum. Ama senin buna göz yummak niyetinde olmadığının farkındayım. Sen onu yok etmeme müsaade edene kadar seni ve kitabı güvende tutmalıyım. O yüzden yanından ayrılmayacağım. Yarın sana neden yok edilmesi gerektiğini göstereceğim. Umarım o zaman bana hak verirsin."

Cassie yüzünü buruşturarak bu konudaki hislerini ele veren bir ifade takındı.

"Bana güvenmediğini biliyorum," diyerek konuşmayı sürdürdü Drummond. "Izzy'ye yaptığım şeyin de işleri kolaylaştırmadığının farkındayım."

"Evet, kolaylaştırmıyor," dedi Cassie.

"Bu nedenle iki şey yapacağım. Neden böylesine tehlikeli olduğunu idrak edebilmen için sana Kapılar Kitabı'nın nelere kadir olduğunu göstereceğim. Ardından sana yüz yüze olduğumuz tehditten bahsedeceğim. Evimi neden Gölgelere saklamak zorunda kaldığımı anlatacağım. Ama şimdi gel de sana bir yatak bulalım."

Odanın kapısını açtı ve gelmesi için Cassie'ye el etti. Cassie, kütüphanenin rahatlığını terk etmek zorunda kaldığına üzülerek mecburen peşinden gitti.

"Kapılar Kitabı'nın nelere kadir olduğunu göstermekten bahsederken ne demek istedin?" diye sordu arkasından. "Seni New York'taki dairemden İskoçya'daki evine getiren benim. Onu kullanmayı biliyorum."

Drummond merdivenin tepesindeki kapılardan birini açıp içeri şöyle bir göz attıktan sonra aynen kapadı. "Burası olmaz," diye mırıldandı. Ardından Cassie'ye, "Sığ sularda yüzüyorsun," dedi.

"Nasıl?" diye diretti Cassie. "Bu yaptığıma nasıl sığ sularda yüzmek dersin?"

Drummond bitişikteki odanın önünde durup kapısını araladı. "Burası işimizi görür," dedi içeri adım atarak.

Cassie onun peşinden kare şeklinde, geniş bir odaya girdi. Dikdörtgen bir pencere aynı manzaraya farklı bir istikametten bakıyordu. Buradan tepeler daha yakın görünüyordu, gerçi belki de başka tepelerdi. Karşı duvara yaz göğünün renginde parlak mavi örtüler örtülmüş, sayvanlı, geniş bir yatak yaslanmıştı. Bu odanın duvarları da kitaplıklarla kaplıydı ve yatağın ayak ucunda bir berjer, yanında bir sehpa, önünde de bir ayak taburesi duruyordu. Berjerin yanındaki duvara gömülü küçük bir şömine vardı, yanındaysa az sayıda odun istiflenmişti. Cassie rüzgâr ve yağmur camları döverken ateşin çatırtıları eşliğinde kucağında kitaplar ve sehpada sıcak bir içecekle bu odada hoş bir kış gecesi geçirdiğini hayal edebiliyordu.

"Banyo şurada," dedi Drummond karşı duvardaki kapıyı işaret ederek. Yatağın hemen yanındaydı.

"Çok hoş," dedi Cassie ona dönerek. "Ama neden sığ sularda yüzüyorum?"

Drummond kafasını iki yana salladı. "Önce izin ver de biraz uyuyayım. Uyandığında anlatırım."

"Hayır," diye homurdandı Cassie. Gittikçe sinirleniyordu. "Hemen anlat. Bilmek istiyorum."

Drummond bir anlığına tereddüt etti ama sorusu yanıtlanmadığı sürece Cassie'nin uyumayacağını görebiliyordu.

"Bir süperbilgisayarın var," dedi. "Ama sen onu Space Invaders oynamak için kullanıyorsun."

"Bu da ne demek?"

"*Her kapı o kapıdır.* Kitabın ilk sayfasında böyle yazıyor."

"Evet," dedi Cassie. "Biliyorum."

"Hayır," dedi Drummond kafasını yavaşça iki yana sallayarak. "Bildiğini hiç sanmıyorum. Kapılar şimdiki zamana has şeyler değiller, değil mi? Zamanın, insanlık tarihinin her ânında kapılar vardı."

Cassie bunu biraz düşündü ve nihayet jetonu düştü. Zihni toprakta aniden beliren büyük bir kanyona doğru sendeleyen bir insan misali geriye savruldu.

"İnsanlar kitabını dünyada gönüllerince seyahat edebilsinler diye istemiyor," diyerek konuşmayı sürdürdü Drummond, Cassie'nin kafasının içindeki çarklar hızla dönerken. "Parası olan herhangi biri özel bir jete atlayıp on iki saat içinde dünyanın istediği yerine ulaşabilir. Hayalinin dedenle bir kez daha konuşabilmek olduğunu söyledin. Hayır, onu diriltemem ama zaten diriltmeme de ihtiyacın yok. Tek ihtiyacın olan Kapılar Kitabı."

Cassie gözlerini kırpıştırdı. Tir tir titriyordu.

"Geçmişe bir kapı açabilirsin, Cassie," dedi Drummond. "İnsanlar kitabını bu yüzden istiyor. Çünkü zamanda seyahat edebilecekleri anlamına geliyor."

Duzenleme
Ny.ozlem

ALTI NUMARALI DOLAPTAKİ KİTAP VE FOX KÜTÜPHANESİ'NDE SOHBET

Mutfakta yalnız olan Drummond Fox dondurucuda biraz dondurma buldu. Biraz erimesi için kutuyu tezgâhın üstüne bırakıp kendine bir fincan çay yaptı. Fox Kütüphanesi'ne, evine adım atmayalı on yıl olmuştu ve son gelişinde, arkadaşlarının katledilmesine şahit olduğundan panik içindeydi.

Tavandan sarkan lambanın ışık birikintisine, tezgâha oturup dondurma kutusunu açtı. Yarısı yenmişti elbette –Drummond'ın evinde dondurmalar pek uzun ömürlü olmazdı– ama kutunun içinde onu mutlu etmeye yetecek kadar vardı. Dondurmaya gömülüp bir kaşık dolusu dondurmanın ağzında erimesine müsaade etti.

Belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Gölge dondurma," diye mırıldandı kendi kendine. Dondurmaya gölgelerin kokusu sinmemişti, tadı hâlâ bir yaz günü gibiydi –böğürtlen ve şeker– ve son yediği günkü kadar tazeydi. Gölgelerde hiçbir şey bozulmaz, çürümez ya da büyümezdi.

Drummond hiçbir şey düşünmeden, sistemine karışan şekerin verdiği sarhoşluğun ve dondurmanın tadını çıkararak yemeyi sürdürdü. Yemek kendini bildi bileli en büyük zevklerinden biri olmuştu ve sürekli hareket hâlinde geçirdiği son on yılı sağ salim atlatmasına yardım etmişti. En karanlık anlarda bir restorana ya da lokantaya uğrar, kendini tasasızca yaşayıp giden insanların mutlu gürültüleriyle sarmalar ve hiç acele etmeden yemeğini yerdi. Bu anlar onun nazarında birer molaydı, fırtınalı bir denizdeki huzurlu adalardı.

Dondurmasını tadını çıkara çıkara, ağır ağır yedi ve ardından kutuyu gerisin geri dondurucuya koydu. Sonra fincanını aldı, ışığı söndürdü ve çayıyla birlikte üst kata çıktı, kütüphaneden geçti ve kulenin içindeki gizli basamakları tırmandı. Fincanı masaya bırakıp pencerenin kenarında bir an öylece dikilerek tanıdık manzaraya baktı. On yıl sonra eve, kendini güvende ve rahat hissettiği yegâne yere dönmek ona iyi gelmişti; gerçi pek güvende olduğu söylenemezdi, ayrıca rahatlamakta da zorlanıyordu.

Duvarda asılı duran küçük dolaplardan birine –altı numaraya– doğru yürüyüp kapağını açtı. İçindeki kitabı aldı ve masaya götürerek fincanının yanına bıraktı. Sonra tek elini kapağa koydu, nazikçe okşadı ve ardından kitabı açtı. Sayfalar eskiden de olduğu gibi sıkış tepiş yazılarla ve eksizlerle doluydu fakat ilk sayfası boştu. Kitap besbelli özel bir kitaptı –Kütüphane'de bulunmasının, uzunca bir süredir koleksiyonun bir parçası olmasının nedeni de buydu– fakat şimdiye dek kimse tarafından okunamamış, kimse ne işe yaradığını anlayamamıştı. Kitabın ilk sayfasındaki talimatlar Fox Kütüphanesi'nin hiçbir mensubuna kendini göstermemişti.

Drummond bir başka kitaba, masanın köşesinde duran deri ciltli bir kitaba uzandı. Bu, Kütüphane'nin özel kitaplar koleksiyonunun kayıt defteriydi. İlgili girdiyi açtı ve altı numaralı dolaptaki kitabın Fox Kütüphanesi'nin himayesine tam olarak ne zaman geçtiğini iki kere kontrol etti.

"Üç nisan," diye okudu. "Bin dokuz yüz otuz üç. Mısır'da, Aswan kazıları sırasında gün yüzüne çıkarıldı."

Başıyla onayladı. Doğru hatırlamıştı. Kitap neredeyse yüzyıldır Fox Kütüphanesi'nde, altı numaralı dolapta kilit altındaydı. Kütüphane'den hiç çıkmamıştı –çıkmış olsaydı kayıt defterinde muhakkak bundan bahsedilirdi– ve ilk sayfanın hâlâ boş olması sahiden de Kütüphane tarihinde kimse tarafından okunamadığı anlamına geliyordu.

Drummond kafasını iki yana salladı. Bu gizem hep aklını kurcalamıştı.

Çünkü önünde öylece duran kitap tanıdıktı. Cassie'nin Lyon'da ona gösterdiği, yanından hiç ayırmadığı kitabın tıpatıp aynısıydı.

Drummond bunun Kapılar Kitabı olduğundan emindi.

Drummond çayını yudumlayıp dudaklarını şapırdattı. Tatlı yedikten sonra içilen çayın tadı güzelleşirdi. Arka planda evin seslerini, yıllanmış ahşapların gıcırtılarını, boşluklardan süzülen rüzgârın uğultusunu duydu. Altında bir yerlerde Cassie uyanık vaziyette uzanmış, Drummond'dan duyduklarını sindirmeye çalışıyordu: Kapılar Kitabı zamanda yolculuk etmesini mümkün kılabilirdi.

Kitabın kapağını tekrar okşayarak, "Zaman yolculuğu," dedi Drummond kendi kendine.

Bu durumu ancak zaman yolculuğu açıklardı. Eğer Kapılar Kitabı zamanda yolculuk yapmayı mümkün kılıyorsa aynı kitabın iki nüshasının aynı zamanda aynı yerde bulunması mümkündü.

Cassie'nin kitabının ilk sayfasındaki pasaj, o nüshanın kendi zaman çizgisinin daha ileri bir safhasına ait olması gerektiğini söylüyordu Drummond'a. Önündeki masada duran kitap daha gençti.

Düğümü çözmeye çalışırken gözlerini kıstı.

Bu gelecekte, artık her nasılsa, Kapılar Kitabı'nın Fox Kütüphanesi'nden alınacağı ve geçmişte, New York'ta Cassie'nin eline geçeceği anlamına geliyordu.

Ama nasıl?

Ve ne zaman?

Ve neden?

Drummond bilmiyordu fakat endişelenmemek elinde değildi.

Asıl niyeti Kapılar Kitabı'nı Cassie'den almaktı. Barbary ortaya çıkınca Cassie ve Izzy'yi güvenli bir yere götürüp kitabı onlardan almaya karar vermişti. Hatta Cassie Lyon'da kitaba

bakmasına izin verdiğinde neredeyse yapacaktı. Fakat kitabı tanımıştı; elindeki kitabın orada değil, Fox Kütüphanesi'nde olması gerektiğini biliyordu. Hâliyle kitabı Cassie'ye geri vermişti çünkü o olmadan Kütüphane'ye geri dönüp kontrol edemezdi.

"Tabii eve de dönemezdin," dedi gizli niyetini itiraf ederek.

İşte şimdi buradaydı: Kütüphane güvendeydi, tıpkı bıraktığı gibiydi ve Cassie'nin kitabının el değmeden dolabında duran Kapılar Kitabı olduğundan da emindi. Fakat derin bir oh mu çeksin, yoksa endişelensin mi bilemiyordu.

Ayağa kalkıp kitabı altı numaralı dolaba kaldırdı.

Bu gizemi çözene kadar Cassie'nin yanından ayrılmamaya karar verdi. Kitabın nasıl olup da eline geçtiğini öğrenmeliydi.

Onunla kalma fikrinin canını sıkmamasına şaşırdı; aslında tam tersiydi, keyfini biraz yerine getirmişti.

"Neden?" diye sordu sessiz odaya.

Görünüşte cevap basitti: Çünkü Cassie ve Izzy'yle zaman geçirmek hoşuna gitmişti. Lokantada olanlardan sonra, Hugo Barbary'den sonra Lyon'da kahve içip kruvasan yediği o birkaç dakika onu mutlu etmişi. Planladığından çok daha fazlasını söylemiş, sorularını aptallık addedilebilecek bir açıklıkla yanıtlamıştı.

"Çünkü yapayalnızsın," diye itiraf etti kendi kendine.

Arkadaşlarını özlüyordu. Kitaplardan konuşmayı özlüyordu. Yalnızlıktan bıkmıştı.

Bu gerçeği kabullenirken başını yavaşça aşağı yukarı salladı. Masaya dönüp çayını yudumladı.

Kadın'dan korkuyordu. On yıl önce New York'taki o geceyi, arkadaşlarının öldüğü o geceyi hâlâ kâbuslarında görüyordu. Kapılar Kitabı eline geçecek olursa Kadın'ın yapacaklarını, onu kullanarak Fox Kütüphanesi'ne sızacağını ve sonra da kitapları nelere alet edeceğini düşündükçe dehşete kapılıyordu. Fakat Cassie'yi hazırlıksız olduğu tehlikelerle bir başına yüzleşmeye terk edemezdi. Ayrıca kitabı nereden bulduğunu da öğrenmeliydi.

"Zaman yolculuğu zamazingosu," dedi kendi kendine gülümseyerek. Çünkü bu ifade Fox Kütüphanesi'nde daha önce kullanılmıştı.

Drummond pencerenin kenarında dikildi ve arkadaşlarıyla Fox Kütüphanesi'nde oturup zaman yolculuğu hakkında sohbet ettikleri bir geceyi hatırladı.

"Yani dört kategorimiz var," dedi Wagner öğretmen edasıyla eski karatahtanın başında dikilirken. Elinde bir tebeşir vardı. Drummond elinde bir kadeh viskiyle koltuğunda oturmuş, izliyordu. Akşam yemeğinden sonra içi geçtiğinden Lily ardında karanlık bir gecenin hüküm sürdüğü pencereye yaslanmış kestiriyordu. Ateşten yayılan sıcaklıktan yanakları al al olan Yasmin ise Drummond'ın tam karşısına oturmuş, kurabiyesini kemiriyordu. Dışarıda rüzgârlı ve yağmurlu bir gece vardı, karanlığın içinden taarruza kalkan yağmur damlaları camları dövüyordu fakat içerisi sıcaktı ve ateşin çıtırtıları duyuluyordu. Ortam sakin ve huzurluydu.

"Dört kategori," dedi Drummond. "Bir kez daha üstünden geçsene."

Wagner başıyla onayladı. "Maddi dünyanın dış gerçekliğini etkileyen kitaplar," dedi tebeşiriyle karatahtanın sol tarafına işaret ederek. "İnsanların ruhsal durumlarını etkileyen kitaplar: Mutluluk Kitabı, Ümitsizlik Kitabı, Istırap Kitabı, Anılar Kitabı."

"Evet," dedi Yasmin. "Duygular ve hisler."

Wagner, Yasmin'in söylediklerini düşünürken bir süre duraksadı. "Duygular ve hisler," dedi ve ardından bu sözcükleri sanki muhtemel alternatif kategori başlıklarından biriymiş gibi listenin en sonuna not etti. "Sonra genel hatlarıyla süper güç kitapları dediğimiz kitaplar var. Onları kullanana insanüstü güçler bahşeden kitaplar."

"Lily uyuyor mu?" diye sordu Drummond odanın bir ucundan. Wagner dönüp Lily'ye şöyle bir göz attı.

"Ja," dedi sonra. "O kadar yerse olacağı bu."

"Seni duydum," diye mırıldandı Lily uyku mahmurluğuyla ama gözlerini açmamıştı.

"Hız Kitabı," dedi Yasmin dudaklarındaki kurabiye kırıntılarını elinin tersiyle silkeleyerek. "Suretler Kitabı. Gölgeler Kitabı."

"Kontrol Kitabı," dedi Drummond.

"Hugo Barbary'nin kitabı," dedi Lily pencerenin oradan. Bu isim ağzından âdeta bir küfür gibi çıkmıştı.

"İğrenç herif," dedi Yasmin.

"Son olarak da dördüncü kategori," diyerek konuşmayı sürdürdü Wagner. "Her nasılsa evrenin kanunlarını etkiler gibi görünen kitaplar."

Drummond ayağa kalkıp gerindi ve ardından karatahtaya doğru birkaç adım attı.

"Işık Kitabı," dedi. "Şans Kitabı."

"Işık Kitabı süper güç de sayılabilir," dedi Yasmin.

Wagner başını öne arkaya sallayarak bunu düşündü. "Birden fazla kategoriye giren çok sayıda kitap var. Ama ben bir fizikçiyim. Işık evrenin temel niteliklerinden biridir, hâliyle onu bu kategoriye koymak istiyorum, ja?" Yasmin'e gülümsedi. "Fakat tüm bunlar bizim uydurmamız; belki de kitapları sınıflandırma çabamız tamamen beyhudedir."

"Devam et," dedi Drummond onu yüreklendirmek istercesine. Kitapları bu şekilde sınıflandırmanın bir halta yarayıp yaramayacağına dair en ufak bir fikri yoktu ama eğleniyordu. "Evrenin kanunlarıyla oynayan diğer kitaplar neler?"

Onlar birkaç dakika boyunca bu soruyu düşünürken sessizliği ateşin çıtırtılarıyla camları döven yağmurun pıtırtısı doldurdu.

"Bütün kitapları bilmiyoruz," dedi Lily gözlerini açarak. Homurdanarak doğruldu ve odayı boylu boyunca arşınlayarak Yasmin'in yanındaki sandalyeye oturdu. "Dışarıda hâlâ bulunmayı bekleyen kitaplar var. Belki bir Yerçekimi Kitabı ya da Zaman Kitabı buluruz."

"Kapılar Kitabı," dedi Drummond ve Yasmin'le Lily ona gülümseyerek baktılar. Bu Fox Kütüphanesi'nin kurulmasına vesile olan hikâyenin ana kahramanı, efsanevi Kapılar Kitabı'ydı.

"Tabii zamanda yolculuk etmeni mümkün kılacak bir Kapılar Kitabı gerçekten varsa," dedi Wagner ona katılarak. "Açtığın herhangi bir kapının gönlünün istediği yere çıkması mümkünse."

"Çok hoş bir tabir vardı..." dedi Yasmin sözcüğü hatırlamaya çalışarak. "Ah... evet... zaman yolculuğu zamazingosu."

Drummond ona sırıtarak baktı. Aksanı yüzünden "zamazingo" kelimesini bir tuhaf telaffuz etmişti.

"Tabii eğer varsa," dedi Lily.

Drummond, Lily'nin Kapılar Kitabı'nın varlığına pek inanmadığını biliyordu. "Fazla masal kokuyor," demişti bir keresinde. Bu Drummond'ın Kapılar Kitabı'nı bulma umuduyla onu Hong Kong'da ilk ziyarete gidişiydi. "Kulağa uydurulmuş bir şey gibi geliyor."

"Zamanda yolculuk edebilirsen," dedi Yasmin büyülenmiş gibi, "neler yapabileceğini hayal etmeyi bir denesene. Tarihi, hatta dünyayı değiştirebilirsin. Belki de o kitabın gizli kalması en hayırlısıdır."

"Nein," dedi Wagner masadan kahve fincanını alarak. Drummond'ın bir türlü öğrenemediği birtakım sebeplerden ötürü Wagner ağzına içki sürmezdi. Yalnızca kahve ve suyla yaşıyor gibiydi. "Buna inanmıyorum," dedi.

"Neye inanmıyorsun?" diye sordu Drummond.

"Zaman yolculuğuyla tarihi değiştirebileceğine. Ben bir fizikçiyim. Evrenin kanunlarını anlıyorum. Zaman yolculuğunun o şekilde çalışacağına inanmıyorum. Neden sonuç ilişkisi ortadan kaldırılamaz."

"Ah, o hâlde nasıl çalıştığını bize açıklamak zorundasın, sevgili Wagner," dedi Lily. "Gel, şu karatahtayı ayak altından kaldıralım ve zaman yolculuğu hakkında sohbet edelim."

Wagner tebeşiri karatahtanın yan tarafındaki hazneye bırakıp koltuğuna döndü. "Elbette, tüm bunlar varsayımdan ibaret –zamanda yolculuk edilene kadar gerçeğin ne olduğunu asla öğrenemeyeceğiz– ama bence zaman sabit. Geçmiş değiştirilemez."

"Neden?" diye sordu Drummond.

Wagner bacak bacak üstüne atıp dirseğini koltuğunun kolçağına yaslayarak, "Bak," dedi. Bir yandan konuşurken diğer yandan da havadaki elini sözlerini vurgulamak istercesine oynatıyordu. "Zaman yolculuğu konusunda iki fikir vardır. Bunlardan ilki açık model, ikincisi de kapalı modeldir, ja? Açık modelde geçmişe gidip olaylara müdahale ederek günümüzü değiştirebilirsiniz. Bilimkurgu hikâyelerinde gördüğünüz budur. Zamanda geriye gidip bir şey yaparsınız ve tarih değişir."

Yasmin başıyla onayladı. "Ama sen öyle olacağına inanmıyorsun."

"Nein," dedi Wagner. "Çünkü geçmiş geçmiştir; olaylar çoktan olup bitmiştir. Eğer zamanda geriye gider ve geçmişe müdahale edersen bu hâlihazırda deneyimlediğin şimdiki zamana katkıda

bulunur, o kadar. Bu kapalı modeldir. Çoktan olup bitmiş hadiseleri değiştiremezsin. Zamanda geriye gidip yaptığın her şey çoktan olup bitmiştir ve artık geçmişin bir parçasıdır. Bu şimdiki zamanı, yani geçmişe gitmek üzere terk ettiğin şimdiki zamanı şimdiki zaman yapan şeylerden biridir."

"Anlamakta zorlanıyorum," diye mırıldandı Lily mahmur mahmur. "Ama o kadar çok yersem böyle olur. Konuşmaya da takatim kalmaz."

"Yani olayları değiştiremeyeceğimizi söylüyorsun," dedi Drummond. "Bir Zaman Kitabı'mız ya da Kapılar Kitabı'mız olsa bile, öyle mi? Yani geçmişte bir şeyi değiştirmeye kalkışırsak şimdiki zaman değişmeden kalır mı diyorsun?"

"Doğru," dedi Wagner. "Çünkü çoktan olup bitti. Geçmişte yaptığın şeyleri çoktan yaptın, şimdiki zamandaki sen onları yapmaya gitmeden önce."

Üçü bunlara kafa yorarken Wagner uysalca kahvesini yudumladı.

Drummond zihninin Wagner'ın tarif ettiği fikirlerle güreşe tutuştuğunu hissetti. En iyi zamanında bile kendini Wagner'ın üç adım gerisinde hissederdi ama şimdi elini kolunu sallayarak yürüyen bir adama yetişmek için kâh koşturup kâh çırpınıyordu.

"Ama bu yalnızca bir teori," dedi Wagner tatlılıkla omuz silkerek. "Zaman yolculuğunu mümkün kılana kadar doğru olup olmadığını öğrenemeyeceğiz."

Lily'nin bakışları mahmurlaşmıştı ve Yasmin bir bisküvi daha yemenin iyi bir fikir olup olmadığına karar vermeye çalışır gibi bisküvi tabağına bakıyordu. Drummond kendini Wagner'ın sözlerine akıl erdirmeye çalışırken buldu.

"Kitaplara bilim yapmayı hiç düşündün mü?" diye sordu Lily.

"Kitaplara bilim yapmak mı?" diye sordu Wagner. Bu tabir hoşuna gitmişti.

Lily tek elini salladı. "Bilirsin işte, onları laboratuvara götürürsün, sonra da kullanıldıklarında ne olduğunu incelersin."

Wagner bu soruyu biraz düşündü. "Aslında hiç aklıma gelmemişti," dedi itiraf edercesine. "Belki de aynen dediğin gibi kitaplara bilim yapmalıyımdır." Drummond'a baktı. "Kütüphane'den bir iki kitap ödünç alabilirsem bazı deneyler yapabiliriz."

Ninova

Drummond başıyla onayladı. Bu enteresan bir fikirdi ve bildiği kadarıyla kitapların tabiatına ya da nasıl çalıştıklarına dair tek bir deney bile yapılmamıştı."

"Popovlardan haber alan oldu mu?" diye sordu Yasmin. Çoktan bir sonraki konuya geçmişti.

"Popovlardan mı?" diye sordu Lily, aniden cin gibi bakmaya başlamıştı. "St. Petersburg'daki Popovlar mı? Hani Ümitsizlik Kitabı'nın malikleri?"

Yasmin başıyla onayladı. "Bir tanıdığım kaybolduklarına dair bir hikâye anlattı bana. Aylardır onları gören ya da duyan olmamış."

"Umarım öyle olmamıştır," dedi Drummond. "Ümitsizlik Kitabı yanlış ellerde çok tehlikeli olabilir."

"Ja," dedi Wagner başıyla onaylayıp kahve fincanını şerefe kaldırarak.

"Ben de o yüzden size bir sorayım dedim," dedi Yasmin.

Lily kafasını iki yana sallıyordu. "Tüm bu kitapları satın alıp güvenli bir yerde saklama fikrini harbi harbi değerlendirmemiz gerek. Bazı geceler yatağımda öylece uzanıp daha fazla kitabın kötü adamların eline geçmesi durumunda neler olabileceğini düşünerek kendimi korkutuyorum."

"Hugo Barbary gibilerin," dedi Yasmin.

"Aslında Amerika'daki bir arkadaşım aracılığıyla kulağıma gelen bir söylenti oldu," dedi Drummond. "Bütün kitapları toplamaya çalışan bir kadın hakkında."

Günümüzde, Cassie'nin aynı binanın bir başka odasında uyumakta olduğu Fox Kütüphanesi'nde Drummond elinde bir fincan çay ve bağrında nefesini kesen hüzünle kulesindeki pencerenin kenarında dikilmiş, arkadaşlarıyla geçirdiği o günleri yâd ediyordu. Kulaklarına gelen dedikodu ve hikâyelere daha temkinli yaklaşmadıklarına, söylentileri yeterince ciddiye almadıklarına pişmandı. En kötüsünün olabileceğine inanmayacak kadar saf ve aceleciydiler.

Oysa şimdi arkadaşları ölmüş ve Drummond yapayalnız kalmıştı. Dahası bir sonraki hamlesini belirlemesi gerekiyordu.

Çayını yudumladı ve dışarıdaki geceye göz gezdirerek orada bir cevap aradı.

MATT'İN DİBİNE KADAR AMERİKAN BURGERLERİ (2012)

Drummond'ın Cassie'ye Kapılar Kitabı'nın nelere kadir olduğunu anlatmasından uzun saatler sonra ve on küsur yıl önce Cassie ve Drummond, Oregon'un Myrtle Creek kasabasındaki Matt'in Dibine Kadar Amerikan Burgerleri'ne girdi. Drummond, Fox Kütüphanesi'ni gerisin geri Gölgelere göndermiş ve o esnada yuvasından tekrar ayrılmanın bariz üzüntüsünü saklamayı denese de beceremeyişti, sonra önceki gün geldikleri kapıya dönmüşlerdi ve Cassie onları geçmişe götürmüştü. *Kendi* geçmişine.

Cassie çocukluğu boyunca müdavimi olduğu lokantaya göz gezdirirken kapıda bir anlığına öylece dikildiler ve ardından garsonlardan biri onları karşılayıp pencere kenarında bir masaya oturttu.

"Neredeyiz?" diye sordu Drummond camdan koyu yeşil ağaçlara ve ağır, gri gökyüzüne bakarak.

"Oregon," dedi Cassie. Sesi kendisine bile çok uzaklardan geliyordu. Gerçeği, yapmaya geldiği şeyi idrak etmekte zorlandığını fark etti. "Myrtle Creek diye bir kasabadayız. Burada büyüdüm. Hep bu lokantaya gelirdik."

Lokantanın içi müşterilere 1950'li yılların muhtemelen hiç var olmamış ideal bir versiyonunu hatırlatacak şekilde döşenmişti. İçeride bolca neon, krom ve kırmızı vinil kabin vardı, ayrıca fayanslar da dama desenliydi. Duvarlardaki resimler barbekü ya da kamp ateşi başındaki iyimser genç suratlarla doluydu.

"Burası gerçek mi?" diye sordu Drummond. "Lütfen ironik olduğunu söyle."

"İnsanlar buraya dekorasyonu için gelmezler," dedi Cassie. "Yemekleri gerçekten harikadır." Tezgâhın arkasındaki televizyonlarda açık olan spor ve haber kanallarında, Cassie için mazide kalmış olsalar da müşterilerin nazarında güncel olan olaylardan bahsediliyordu. Sıra sıra dizilmiş insan çehrelerinden ibaret bir kalabalığın önünden salona hitap eden genç Barack Obama'yı birkaç dakika boyunca hipnotize olmuş gibi izledikten sonra masanın kenarındaki tutucudan bir menü aldı.

"Kahve?" diye sordu garson yakınlarındaki bir masadan onlara doğru yürüyerek. Yorgun görünen, sohbet etmeye hiç niyeti olmadığını, tek derdinin sipariş almak olduğunu apaçık belli eden orta yaşlı bir kadındı. Cassie onu hayal meyal hatırladı. "Kahve?" diye sordu kadın tekrar ve Cassie garsona bön bön bakmakta olduğunu fark etti.

"Evet," dedi. "Kahve. Drummond?"

"Viskiniz var mı?" diye sordu Drummond fakat garson onu bezgin bir bakışla karşılık verince, "Peki çay?" diyerek şansını denedi bu defa.

"Kahve, çay," dedi kadın ve arkasını dönüp uzaklaştı.

"Kahvaltı çayı, sütlü," diye seslendi Drummond arkasından ve garson adımlarını yavaşlatmaya bile tenezzül etmeden omzunun üstünden ters bir bakış attı. "Çayı sıcak suyla değil, kaynar suyla yapın lütfen."

Etrafta yalnızca birkaç kişi vardı ama Cassie öğle yemeği saatinde lokantanın kalabalıklaşacağını, insanların akın akın buraya geleceğini biliyordu. Dedesi gibi insanların.

Bakışlarını dışarıdaki dünyaya çevirdi. Lokantanın önündeki yol ona çok tanıdıktı. Çocukluğu boyunca bile oradan binlerce kez geçmişti. Büyüdüğü ev birkaç kilometre doğudaydı. Cassie düşüncelere dalmış vaziyette dışarı bakarken ilk yağmur damlaları cama vurdu. Yuvarlak ve dolgunlardı. Cassie o akşamüstü yağmur yağacağını biliyordu. Bugünü hatırlıyordu.

Bir tabak çanak şangırtısı onu tekrar lokantaya döndürdü –biri fincanını düşürmüştü– ve masanın karşısındaki Drummond'a bakınca menüye yüzünü ekşiterek baktığını gördü.

"Suratına ne oldu?"

Drummond menüyü gösterdi. "Son on yıldır bu ülkede seyahat hâlindeyim ve yemeklerinden bıktım," dedi. "Buralarda iki parça ekmeğin arasına kıstırılmış bir parça etten başka bir şey yemek mümkün değil mi? Hamburgerler... sosisliler... küçük sandviçler... büyük sandviçler... Yemek pişirmekte Fransızların üstüne yoktur. Keşke son on seneyi Fransa'da geçirseydim."

Camdan dışarı bakarak düşüncelere daldı.

Cassie, Drummond'ın laflarının canını mı sıktığını, yoksa komiğine mi gittiğini kestiremeyerek bir süre onu izledi. Sonra, "Onunla konuşursam bir şey olur mu?" diye sordu. İskoçya'daki o öğleden sonra ve akşam boyunca Drummond'ın lüks yatak odasında gözünü kırpmadan uzanmış, ondan öğrendiklerini düşünürken kafasında dönüp duran sorulardan biri de buydu. "Tarihi değiştirir miyim? Yahut... Bilmiyorum, kötü bir şey olur mu?"

"Bir keresinde arkadaşlarımla bu konuyu konuşmuştuk," dedi Drummond. "Kütüphane'de. Zaman yolculuğu hakkındaki sohbetimizi hatırlıyorum." Kafasını iki yana salladı. "Doğrusunu söylemek gerekirse hiçbir fikrim yok. Üniversitede ileri fizik değil, edebiyat okudum ve mistik şairler ne yazık ki zaman yolculuğundan pek bahsetmez."

Gülümsedi ve Cassie gerginliğine rağmen kendini Drummond'ın gülümsemesine karşılık verirken buldu. O mutlu olunca kendi keyfinin de yerine geldiğini fark etti.

"Fakat dostum Wagner fizikçiydi," diyerek konuşmayı sürdürdü Drummond. "Ve zaman yolculuğunun tarihi değiştiremeyeceğinden emindi. Eğer şimdi, burada bir şey yaparsak yakından tanıdığımız, parçası olduğumuz geleceğin ta kendisi tezahür edecek. Çünkü çoktan olup bitti."

Cassie kaşlarını çattı. "Yani... Eğer şimdi, burada dedemle konuşursam hep böyle mi yapmış olacağım? En başından beri buraya gelip onunla konuşacak mıydım?"

Drummond başıyla onayladı. "Sanırım öyle. Yani en azından Wagner'ın demek istediği buydu."

"Buna inanıyor musun?" diye sordu Cassie.

Drummond gevşekçe omuz silkti. "Aslına bakarsan inanmak şöyle dursun, gerçekten anladığımdan bile emin değilim. Fakat

Wagner çok zeki bir adamdı ve çoğu kişiden daha bilgiliydi." Bakışları bir anlığına masaya kayınca Cassie arkadaşını düşünüyor olabileceğine kanaat getirdi.

Garson sessizce yanlarına yaklaşıp içeceklerini önlerine koydu. Cassie hiç yiyesi olmasa da kepekli tost ve çırpılmış yumurta sipariş etti. Drummond ise kadife dokulu kırmızı kekten bir dilim istedi.

"Tam olarak ne zamandayız?" diye sordu Drummond garson yanlarından ayrıldıktan sonra.

"Eğer yanılmıyorsam on küsur yıl öncesindeyiz," dedi Cassie. "22 Ağustos 2012, yaz tatilinin sonu."

Cassie bir kapıdan geçmişe adım atmakta zorlanmamıştı. Hatta Gölgelerdeki Fox Kütüphanesi'ne kapı açmaktan daha kolay olmuştu. Bunun, Matt'in yerinin kapısını çok uzun zamandır adı gibi bilmesinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti. Bu kapı boşluğu ona çok tanıdıktı.

"Neden bugünü seçtin?" diye sordu Drummond.

"Dün gibi hatırlıyorum da ondan," dedi Cassie. "Birkaç günlüğüne kasaba dışındaydım. Bir arkadaşımın ailesiyle kamptaydım." Pencereye, cama yol yol izler bırakan yağmura ve ötesindeki ağır bulutlara işaret etti. "Bu üç günlük bir sağanağın başlangıcı. İnsan doğada kamp yaparken donuna kadar ıslanınca unutamıyor. Her şey çok ıslaktı. Perişan olmuştum. O günden sonra bir daha kampa gitmedim."

"Bu sorumun yanıtı değil," diye bastırdı Drummond. "Neden bugünü seçtin?"

"Kasaba dışında olduğumdan kendime rastlayamam, değil mi? Böylece buradaki tanıdıklarımın hiçbiri de benden iki tane görmez."

Drummond, Cassie'nin düşünce zincirini takdir ederek başıyla onayladı. "Kendinle karşılaşırsan ne olacağını hiç kestiremiyorum," dedi. Bu düşünce kısa süreliğine dikkatini dağıttı.

"Daha kötü ne olabilir ki?" diye mırıldandı Cassie. "Kimin daha çok dehşete kapılacağını bilmiyorum: Tepeden tırnağa ikinci el kıyafetler giydiğimi" –kazağını işaret etti– "gören genç

hâlimin mi, yoksa öncesinde nasıl biri olduğunu hatırlayacak olan şimdiki hâlimin mi?"

"Neyin öncesinde?" diye sordu Drummond.

"Öncesinde işte, o kadar," diye yanıtladı Cassie bir an sonra.

Yemekleri gelene kadar sessizce oturdular, yemeklerini yerlerken de sessizlik onlara yoldaşlık etti. Cassie yumurtasını yemek yerine daha ziyade onunla oynuyordu. Lokanta kalabalıklaştı. Kâh laflayıp kâh kahkahalar atan erkekler gruplar hâlinde yağmurdan kaçıp kendilerini içeri atıyor, genç kızlar kıkırdayıp fısıldaşıyordu. Genç bir oğlan elinde sırılsıklam bir çizgi roman ve yüzünde perperişan bir ifadeyle içeri girdi. Etraflarında çatal kaşıklar şıngırdıyor, fincanlar ve bardaklar pat diye masalara bırakılıyordu. Son on yılın hiç yaşanmadığını, önünde keşfedilmeyi bekleyen fırsatlarla dolu upuzun bir ömür varken lokantaya dönebileceğini hayal ederek geçirdiği birkaç dakika boyunca Cassie'nin kafası biraz dağıldı, hatta mutlu bile oldu.

"Kitabın eline nasıl geçtiğini anlatsana," dedi Drummond onu istemeden düşüncelerinden koparark. Cassie adamın kırmızı kekten bir parça koparıp ağzına atmasını izledi.

"Tadı iyi mi?"

"Fena değil," dedi Drummond itiraf edercesine. "Karnımı doyurur. Kitap... Onu sana veren adam kimdi?"

Cassie, Drummond'ın kitabın nereden geldiğiyle neden böylesine ilgilendiğini merak ederek bir süre ne diyeceğini düşündü. Fakat tam o anda kapı tekrar açıldı ve Cassie o yana baktığında dedesinin uzun adımlarla fırtınadan kaçarak içeri girdiğini ve boğazının aniden düğümlenmesine neden olan bir gülümsemeyle garsonu selamlarken tek eliyle saçlarını düzeltip üstündeki yağmur damlalarını silkelediğini gördü.

Derken dedesi garsonun peşi sıra mekânı arşınlayarak karşı köşedeki masalardan birine oturdu.

Dedesi.

Kanlı canlı, sapasağlam dedesi. Öleli sekiz küsur yıl olan adam.

IZZY'NİN KEYFİ KAÇIK

Izzy ertesi sabah, Cassie'yle Drummond'ın Kütüphane'den ayrılıp Cassie'nin geçmişine seyahat ettikleri sıralarda uyanır uyanmaz bir terslik olduğunu anladı.

Yataktan güçlükle çıktı ve odasının ortasında dikilerek endişesinin kaynağını tespit etmeye çalıştı. Bir kâbusun kırıntılarına, henüz etkisinden kurtulamadığı bir karabasana benziyordu. Fakat kötü rüya gördüğünü hatırlamıyordu.

Kırgınlığını alır umuduyla duşa girdi fakat suyun altından çıktığında daha iyi hissetmiyordu. Önceki gece içmiş miydi? Hatırlamayı denedi ama önceki akşam bulanıktı. İçkisine ilaç atıldığından endişelenmeye başladı. Belki de hatırlamamasının sebebi birinin içkisine ilaç atmış olmasıydı? Belki de hissettiği tuhaflık bir tür artçıl etkiydi?

İşe gitmek üzere giyindi ve başına bir şey geldiğine delalet edecek birtakım izler, morluklar veya çizikler aradığını kendine itiraf etmeden dikkatle aynadaki yansımasına baktı. Gördüğü kadarıyla, *hissettiği* kadarıyla bedenen gayet iyi durumdaydı. Ters giden her neyse daha soyuttu.

İşe doğru yola koyulduğu esnada Cassie'nin yatak odasının kapısının aralık olduğunu fark etti.

"Cassie?" dedi kapıdan içeri bakarak. Yatağı hiç yatılmamış gibi topluydu. Cassie oturma odasında da değildi. Izzy bir başka anomaliye kaşlarını çattı. Cassie'nin daha önce gece eve gelmediği hiç olmamıştı. Bu durum onu endişelendirdi.

Cassie'yi aramayı denedi ama cevap alamadı ve ilk defa tuhaf hissetmesinin nedeninin Cassie'nin başına bir iş gelmesi olup

olmadığını merak etti. Belki de biri Cassie'ye saldırmış veya onu kaçırmıştı? Belki de Izzy'nin kendini garip hissetmesinin sebebi uykusunda o sesleri duymasıydı?

Ne yapacağını bilemiyordu. Evham mı yapıyordu, yoksa gerçekten ters giden bir şeyler mi vardı, ondan bile emin değildi. Polisi aramayı düşündü ama onlara ne diyeceğine bir türlü karar veremedi.

"Kendimi bir garip hissediyorum ve ev arkadaşıma ulaşamıyorum," dedi kendi kendine ve ardından suratını ekşitti. Ona aptal gözüyle bakarlardı. Duygusal bir kadın olduğuyla ilgili şakalar patlatırlardı.

Cassie'yi ikinci defa aradı fakat bu sefer bir sesli mesaj bıraktı: "Cassie, lütfen beni arar mısın? Endişeleniyorum ve sana ulaşamıyorum."

Telefonu kapar kapamaz kapı çalındı. Janti bir *tap-ta-tap-tap* idi. Kapıyı açtığında karşısında iki adam buldu. Hayatında görüp görebileceği en tuhaf çiftti. Izzy'ye daha yakın duran adam Asyalıydı, kısa boylu ve tıknazdı, elmacık kemikleri belirgindi ve saçları özenle kesilmişti. *Yakışıklı,* diye düşündü Izzy. Asyalının arkasında geniş göğsüyle çizgi romanlardaki süper kahramanlara taş çıkaran, en az bir doksan boyunda bir dev dikiliyordu. Beyazdı, kahverengi kıvırcık saçları ve sakin fakat dikkatli bakışları vardı. İki adam da koyu renk takım elbise ve pardösü giymişti fakat devin kravatı gevşekti ve takımı bir parça dağınıktı.

"Bayan Cattaneo?" diye sordu Asyalı adam gülümseyerek.

"Benim," dedi Izzy.

"Eğer sakıncası yoksa içeri girip sizinle konuşabilir miyiz? Uzun sürmez."

Bunlar polis, diye düşündü Izzy.

"Cassie hakkında mı?" diye sordu.

Asyalı adam omzunun üstünden deve, sonra tekrar ona baktı. "Korkarım ki öyle," dedi yüzünde ıstırap yüklü bir ifadeyle.

"Ah olamaz," diye mırıldandı Izzy elleri saçlarına giderken. "Ne oldu? O iyi mi? Sakın öldüğünü söylemeyin... Buna dayanamam..."

Adam tek elini onu yatıştırmaya çalışırcasına kaldırdı. "İçeride konuşsak..." dedi başıyla Izzy'nin arkasındaki daireyi işaret ederek.

"Ah olamaz," dedi Izzy tekrar ve dönüp gerisin geriye içeri girdi. İki adam peşinden oturma odasına girdiler. Üç kişi olduklarından, bilhassa da elleri ceplerinde kapının önünde dikilen dev yüzünden oda kalabalıklaşmıştı.

"Bayan Cattaneo," dedi Asyalı adam. "Benim adım Azaki. Arkanızdaki ayaklı duvar da Lund. Kendisi pek konuşmaz."

"İsimlerinizin ne olduğu umurumda değil," dedi Izzy. "Cassie'ye ne oldu?"

"Önce size birkaç kısa soru sorabilir miyiz?" dedi Azaki.

Izzy gölgelerin hareketlendiğinin farkına vardı ve iri adamın kapıdan uzaklaştığını gördü. Adam Azaki'yle aralarındaki daracık boşluktan geçerek pencerenin kenarına gidip dışarı baktı.

"Ne sorusu?" diye sordu Izzy sabırsızca.

"Cassie'yi en son ne zaman gördünüz? Son günlerde yeni bir arkadaş edindiğinden ya da tuhaf birine rastladığından bahsetti mi?"

"Dün gece," dedi hissettiğinden daha büyük bir kesinlikle. "Onu dün gece gördüm. Fakat bu sabah uyandığımda gitmişti. Ve..."

"Ve?" diyerek Izzy'yi cümlesinin devamını getirmeye teşvik etti Azaki.

"Not almanız falan gerekmez mi?" diye sordu Izzy.

Azaki işaret parmağının ucuyla şakağına hafifçe vurdu. "Her şey burada. Endişelenmeyin, Bayan Cattaneo; bu resmî bir görüşme değil. Ne diyordunuz?"

"Ve uyandığımdan beri kendimi tuhaf hissediyorum, sanki bir terslik varmış da ne olduğunu bir türlü çözemiyormuşum gibi."

"Cassie'nin sabah evde olmaması alışılmışın dışında bir durum mu?" diye sordu Azaki.

"Evet," dedi Izzy. "Normalde öğleden sonraları ve akşamları çalışır. Tam bir gece kuşudur. Geç saate kadar takılır, sonra da öğlene kadar uyur. Hâlâ yatakta olması gerekirdi."

"Anlıyorum," dedi Azaki. Diğer adama baktı fakat dev hiç-bir tepki vermedi. "Son bir soru, Bayan Cattaneo," diyerek konuşmayı sürdürdü Azaki. "Cassie son zamanlarda eve yeni bir kitap getirdi mi? Veya size enteresan kitaplar bulduğundan bahsetti mi?"

"Kitaplar mı?" diye sordu Izzy. Kafası iyice çorba olmuştu. "Ne halt etmeye bana kitapları soruyorsunuz?"

"Lütfen soruma cevap verin," diye diretti Azaki.

Izzy kısa bir süre düşündü. "Bilmiyorum," dedi. "Cassie bir kitapçıda çalışıyor, ayrıca durmadan okur. Eve sürekli yeni kitaplarla gelir. Bu konuda konuşmayız bile."

"Kitapçıda mı çalışıyor?" dedi Azaki sanki bunu ilgi çekici bulmuş gibi.

"Bir dakika," dedi Izzy. "Bana Cassie hakkında bilgi vermeye geldiğinizi sanmıştım. Hastanede olduğunu, öldüğünü falan sandım?"

"Ah, ne yazık ki o konuda bilgimiz yok," dedi Azaki.

Izzy bağlantıyı kurarken, çıkarımda bulunurken elektrik çarpmışa döndü. "Siz polis değilsiniz," deyiverdi aniden teyakkuza geçerek.

Azaki kaşlarını çattı. "Ah, evet, polisiz. Kusura bakmayın." Özür dilercesine gülümsedi ve iki elini birden sanki bir şey arar gibi ceplerine soktu, sonra tekini çıkardı ve elindeki rozeti Izzy'ye gösterdi. Izzy öne doğru uzanıp okudu.

"Dedektif Azaki," dedi.

"Aynen öyle," dedi Azaki rozeti tekrar cebine atarak.

"Neden Cassie'yi soruyorsunuz?" Izzy pencerenin kenarındaki çam yarmasına baktı. Adam onu izliyordu fakat ifadesinde bariz bir tehdit yoktu.

"Onu bulmaya çalışıyoruz," diye açıkladı Azaki. "Yakın zamanda eline geçen değerli bir eşyadan ötürü tehlikede olabileceğine inanıyoruz. Değerli bir eşyası var mı, biliyor musunuz?"

"Değerli mi?" dedi Izzy. "Cassie mi? Bence yanılıyorsunuz. Cassie'nin sahip olduğu tek şey kitaplar ve kötü bir moda zevkidir."

Dev öksürüğe benzer, havayı delip geçen tek bir "hah" sesinden ibaret bir kahkaha koyverdi ve Izzy ona baktığında yüzünden silinmekte olan bir tebessüm gördü. Azaki, çam yarmasının söze karışmasına sinirlenerek iç çekti.

"Tehlikede olduğunu söylediniz?" dedi Izzy. "Ne tür bir tehlike?"

"Sizin de tehlikede olabileceğinizi düşünüyoruz, Bayan Cattaneo," diyerek konuşmayı sürdürdü Azaki. Sesi endişeliydi.

Izzy şaşkınlıktan elinin göğsüne gittiğini hissetti. "Neden tehlikede olayım ki? Hiçbir şey yapmadım. Bana anlatmadığınız nedir? Cassie nerede?"

"Gerçekten bilmiyoruz," dedi Azaki anlayışla. Bir şeyi çözmeye çalışır gibi bir an için ona baktı. "Bizimle karakola gelmeniz sanırım en iyisi olacak, sadece birkaç saatliğine. Biz Cassie'yi bulana kadar."

"Karakola mı?" dedi Izzy. "Beni tutukluyor musunuz?"

"Hayır, hayır. Yalnızca güvenliğiniz için. Sizi endişelendirmek istemem."

"Bu hiç hoşuma gitmedi," dedi Izzy. "Kapıma dayanıp bana tehlikede olduğumu söyleyemezsiniz."

O anda kapı tekrar çalındı. Bu seferki Azaki'nin neşeli tıkırtısının aksine gümbür gümbür bir yumruk sesiydi. Azaki kafasını sese doğru çevirdi ve ardından başını aşağı yukarı salladı. Sonra Izzy'ye gülümsedi.

"Bir saniye lütfen," dedi. Bir anlığına tereddüt ettikten sonra Izzy'ye doğru eğilerek sesini alçaltı. "Her şey yoluna girecek, Izzy," dedi. "Sadece cesur olman gerek."

Izzy bu tuhaf mesajı idrak etmeye çalışırken Azaki elini şöyle bir sallayarak deve işaret verdi ve ikisi birlikte oturma odasından koridora çıktılar. Izzy pencerenin kenarına gidip sokağa bakarak bu çılgın sabahı makul bir zemine oturtmaya çalıştı.

Koridordan gelen seslere bakılırsa kapı açılmıştı. Derken nefes kesilmesini ya da şaşkınlık nidasını andıran bir gürültü işitti. Bunu ikisi boğuk, ikisi bariz dört gümbürtü takip etti. İnsanların yere çarpma sesleri. Izzy donakaldı.

Dairenin kapısı çarparak kapandı. Bir an sonra kapıda üçüncü bir adam belirdi. Bir elinde uzun namlulu, susturuculu bir tür silah vardı, diğeriyleyse bir çanta taşıyordu. Uzun boylu, kel, yuvarlak çerçeveli gözlüklü bir adamdı. Her nedense onu görmek bile Izzy'yi teyakkuza geçirmeye yetti.

"Tekrar merhaba," dedi adam sanki eski dostlarmış gibi gülümseyerek. Yanlarına taşınmayı düşünen birinin edasıyla odaya göz gezdirdi. "Vay canına. Ne kadar rezil bir yer. Paranız anca buna mı yetiyor?"

Izzy bir şey söylemek, neler döndüğünü anlamasına yardımcı olacak bir soru sormak, imdat çığlığı atmak istedi ama donakalmıştı. Adamın elindeki silahı kalçasındaki kılıfa koymasını izledi. Namlunun ucu uyluğuna kadar gelince adam onu pardösüsüyle sakladı.

"Sen ve ben biraz laflayacağız," dedi adam Izzy'ye doğru yürüyerek. Tek elini Izzy'nin omzuna koyup onu nazikçe kanepeye oturttu. Izzy adamın baharatlı tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordu. Genzini yaktığına göre ya çok güçlüydü ya da fazla cömertçe sıkılmıştı. "Bana bildiğin her şeyi anlatacaksın."

"Hangi konuda?" diye sordu Izzy. "Kimsin sen? İki dedektife ne yaptın?"

Adamın kendisini süzerken hafifçe kaşlarını çattığını görünce Izzy bir tür sonuca vardığı hissine kapıldı.

"Anlaşıldı," dedi adam. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

Dizleri duyulur şekilde kütlerken Izzy'nin önüne çömeldi ve gözlerini onunkilere dikti. "Bakalım hatırlamana yardımcı olabilecek miyiz?"

Adam gülümsedi ve yüzünde beliren ifade Izzy'nin kanını dondurdu.

"Ah, endişelenme," dedi adam Izzy'nin aklından geçenlerin bir parçasını yüzünden okumuş gibi. "Harika olacak. Gerçekten harika."

CASSIE VE JOE (2012)

"Bu o," dedi Cassie, Drummond'a hitaben ama gözlerini dedesinden ayırmamıştı.

"Gidip onunla konuşmalısın," dedi Drummond, Cassie'nin bakışlarını üzerine çekerek. "İstediğin bu."

İstediği *gerçekten* de buydu. Dedesi Joseph Andrews, sanki her zaman sipariş ettiği şeyi istemeyecekmiş gibi menüyü inceliyordu.

"Git o zaman," dedi Drummond. Sözcüklerinde sabırsızlık tınısı vardı.

Cassie birkaç dakika daha orada öylece oturup dedesinin garsona siparişini vermesini izledi. Ne olduğunu biliyordu: Çizburger, anne patatesi ve sade kahve. Matt'in yerine geldiğinde hep aynı şeyi sipariş ederdi. Derken garsonun yanından ayrılmasıyla yalnız kaldı. Ceplerini yoklayıp telefonunu çıkardı. Üst kapağı yukarı doğru kaydırılarak açılan, küçük klavyeli, minik ekranlı, dikdörtgen şeklindeki dar ve eski Nokialardandı. Cassie dedesinin telefonu eve ilk getirdiği gün nasıl büyülendiğini hâlâ hatırlıyordu, oysa cep telefonları çıkalı birkaç yıl olmuştu. O zaman gözüne gelecekten kopup gelmiş gibi görünmüştü ve şimdi onu tekrar görmek hafızasını canlandırmış, midesinin çalkalanmış bir soda şişesi misali heyecandan köpürmesine neden olmuştu. Dedesi telefonu masada yanına bıraktı. Başka bir cebinden eski, hırpalanmış bir Stephen King romanı çıkardı ve arkasına yaslanarak okumaya daldı.

Cassie ayağa kalktı ve çamaşır makinesinin tamburu misali dönen midesine rağmen salonu boylu boyunca arşınladı. Hiçbir şey söylemeden dedesinin karşısına oturdu. Adam romanının

üstünden baktı ve yüzünden bir dizi ifade geçti: Tanır gibi olma, onu takip eden akıl karışıklığı ve kaygıyla beleriveren gözler. Sonrasında yalnızca baktı, gözlerini tek bir kez kırptı ve bakışlarını Cassie'nin yüzünde gezdirdi. Ne de olsa farklı görünen tanıdık bir şey görmüştü.

Garson kahvesini bırakıp gitti ama Cassie'nin dedesi fark etmedi bile.

"Selam, dede," dedi Cassie gülümsemeye, ağlamamak için kendini tutmaya çalışarak.

Dedesi ona daha önce hiç görmediği bir yüz ifadesiyle baktı. Orta yaşlı bir adamın suratında, oğlan çocuklarına has bir masumiyet ve şaşkınlıkla.

"Cassie?" dedi. Sesi tereddütlü bir fısıltıydı.

Cassie başıyla onayladı.

"Ama çok daha..."

"Büyük görünüyorum," dedi Cassie. "Çünkü öyleyim."

Dedesi kafasını yavaşça iki yana sallayarak elindeki kitabı masaya bırakıp onu inceleyebilmek için olduğu yerde öne eğildi.

Cassie şimdi dedesinin yakışıklı bir adam olduğunu görüyordu. Bunu daha önce hiç fark etmemişti. İşi ve hayatı onu fena hırpalamıştı ama sert hatlı çenesi, gür saçları ve kenarlarında kırışıklıklar belirmiş koyu mavi gözleriyle yakışıklı bir adamdı. Uzun yıllardır bedensel çalışmanın getirdiği güçlü kolları ve geniş bir göğsü vardı. Elleri nasırlı ve pütürlüydü, eklemleri vidaların üstündeki cıvatalar gibi iriydi fakat bunlar narin işler yapan ve şefkat nedir bilen ellerdi. Bir zanaatçının elleri.

"Altı yaşımdayken," dedi Cassie sol kolunu paltosundan çıkararak, "düştüm ve köprücük kemiğimin orası kesildi." Dedesi ifadesiz bir yüzle ve aralık dudaklarla onu izliyordu. Cassie kazağını ve tişörtünü çekiştirerek sutyeninin askısının yanında apaçık görünen yara izini gösterdi. Bir ucu yuvarlakken peşinden gelen bir kuyruğu olduğundan Cassie onu hep bir kuyruklu yıldıza benzetmişti.

Cassie dedesinin yara izini incelemesini bekledi. Sonra adamın gözleri onunkilerle buluştu. Tek bir kez başıyla onayladı ve Cassie kolunu tekrar paltosunun yenine soktu.

"Bir çizburger ve anne patatesi," dedi garson tabağı masaya bırakırken. "Sen bir şey ister misin, tatlım?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Cassie, dedesiyle göz temasını bozmadan. Garson onları tekrar yalnız bıraktı ve bir an sonra dedesi nerede olduğunu hatırlar gibi oldu. Bakışlarını önündeki tabağa indirdi. Kahvesine uzanıp fincanı eline aldı ama içmedi.

"Jessica ve ailesiyle kampta olmalıydın," dedi dedesi.

"Öyleyim zaten," dedi Cassie. "Bu zamana ait olan ben. Genç ben."

Dedesi verdiği cevabı hazmetmeye çalışırken kaşlarını çatarak kahvesini yudumladı. "Neler oluyor?"

"Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ne desem kulağa deli zırvası gibi gelecek," dedi Cassie söylemesi gereken tüm imkânsız ve önemli şeylerle boğuşarak. Dedesi sanki onu yeterince göremiyormuş gibi, gözlerinde görmesi gereken her şeyi görmesine yetecek kadar yer yokmuş gibi bakıyordu ona.

"Anlat bana," dedi.

Söylediği bu iki kelimeyle olduğu her şeyi ve Cassie'nin sevdiği her şeyi hatırlattı ona. O dinleyip özümseyen bir adamdı, asla peşin hüküm vermeyen bir adam.

"Gelecekten geliyorum," dedi Cassie bu kelimeleri kullandığı için bile biraz utanarak. "Nasıl ya da neden olduğu önemli değil. Buraya sırf seni görmeye geldim."

"Anlıyorum," dedi dedesi onu izlemeyi sürdürerek.

"Çizburgerini yemeyecek misin?"

"Hayır," dedi adam. "Şimdi değil."

"Pekâlâ."

Lokanta etraflarında şangırdayıp uğuldarken bir müddet sessizce oturup birbirlerine baktılar.

"Bana inanıyor musun?" diye sordu Cassie. "Dediğim şeye?"

"Torunum olduğuna inanıyorum," dedi adam sözcüklerini tarttığından ağır ağır konuşarak. "Ve dün sabah uğurladığım Cassie'den daha büyük olduğuna da inanıyorum. Sen yetişkin bir kadınsın. Bunu görebiliyorum."

Cassie başıyla onayladı. Duyguları içinde âdeta bir şelaleydi, diğer her şeyi boğan, kocaman, gürül gürül bir şelale. Fakat istifini bozmadı.

"Eee?" dedi sonra.

"Söylediğin şey pek çok açıklamadan daha akla yatkın," dedi dedesi. "Aklıma daha iyisi gelmiyor. Tabii eğer halüsinasyon görmüyorsam. Gerçekdışı değilsen."

Cassie uzanıp elini onunkinin üstüne koydu. "Beni hissedebiliyor musun?"

Adam başıyla onayladı.

"Buradayım."

Sanki kâğıttan yapılmaymış gibi ortadan büzüşüp buruştuğunu hissetti. İçine çöküyormuş gibi hissetti. On yılda inşa ettiği tüm duvarlar ve savunma sistemleri yerle yeksan oluyordu çünkü dedesi buradaydı ve yaşıyordu. Kendini tutmaya ne kadar gayret etse de gözleri doldu.

"Ne oldu, Cassidy?" diye sordu dedesi.

"Cassidy," dedi Cassie burnunu çekerek. "Kimse bana öyle seslenmez."

Dedesi artık ona tuhaf tuhaf bakıyordu. Karmaşık bir marangozluk işi için hesaplama yaptığı zamanlarda olduğu gibi kaşlarını hafifçe çatmıştı.

"Neden buradasın?" diye sordu. "Buraya gelmenin hiç kolay olmadığı kanaatindeyim, o hâlde neden buraya geldin? Yoksa gelecekte burgerler mi yasaklandı?"

Cassie güldü. Kısacık, neşeden yoksun bir kahkahaydı. Ardından dedesinin bakışlarının ağırlığı altında yeniyle gözlerini sildi.

"Hayır," dedi. "Hâlâ burger alabiliyoruz. Ben sadece... Sadece seni görmek istedim, dede."

Adam başıyla yavaşça onayladı ve ardından bakışlarını kahvesine indirdi. Sonra fincanını kaldırıp kahvesinden bir yudum aldı. "O hâlde gelecekte beni göremiyorsun demektir."

Cassie dedesinin bakışlarına karşılık verdi, soruyu anlamıştı ve sonra kafasını hafifçe iki yana salladı. Adam cevabı ve ima ettiği her şeyi kabullenerek başıyla onayladı. Bir an sonra uzaklara daldı.

"Anladım," dedi.

Tekrar Cassie'ye baktı; mavi gözlerini yüzünde, kıyafetlerinde gezdirirken Cassie dedesinin aklından geçen düşünce silsilesini resmen görebiliyordu: *Kaç yaşındasın? Ne kadar zamanım kaldı?*

"Sana söylemek istediğim bazı şeyler var," dedi. "Ah tanrım. Bunu o kadar uzun zamandır düşünüyorum ki! Seni bir kez daha görebilsem neler diyeceğimi. Söylemeye hiç fırsat bulamadığım şeyleri."

Dedesi ellerini iki yana açtı. "Burayım, Cassidy. Konuş benimle."

Bir an sonra, "Sadece sana teşekkür etmek istiyorum," dedi Cassie gözlerine yaşların hücum ettiğini, genzinin yandığını hissederek. "Benim için çok fazla fedakârlıkta bulundun; benim için kendini feda ettin. Görüp görebileceğim en iyi babaydın. En iyi ebeveyn. Ve bunu sana daha önce söyleyemediğim için çok üzgünüm."

Dedesi bu duygu seli karşısında ne yapacağını bilemezmiş gibi dudaklarını hafifçe büzüştürüp gözlerini kaçırdı. "Biliyorum, Cassidy," diye mırıldandı. "Hepsini biliyorum."

Bu konu yüzünden nefes alamaz hâle gelince, "Seyahate çıktım!" deyiverdi Cassie. "Avrupa'yı karış karış gezdim!"

Dedesinin gözleri suya düşen günışığı misali ilgiyle parladı. "Öyle mi? Nerelere gittin?"

"Her yere!" dedi Cassie coşkuyla. "Fransa'ya, İtalya'ya ve Büyük Britanya'ya. Bütün müzeleri, sanat eserlerini ve eski yapıları gördüm."

Dedesi başını yavaşça iki yana salladı. Sonra neredeyse fısıldayarak, "Çok güzel bir kadın olmuşsun," dedi.

"Dede," diye mırıldandı Cassie elini kolunu nereye koyacağını bilemeyerek.

"Öyle olacağını adım gibi biliyordum," diyerek konuşmayı sürdürdü adam. "Anneannene benziyorsun. Anneni de biraz andırıyorsun, bilhassa gözlerini ondan almışsın."

Cassie buna hiçbir şey demedi. Bu ânın keyfini dedesinin sürmesi gerektiğini, adamcağızın kendi gelecceğine baktığını biliyordu.

"Bir kitapçıda çalışıyorum," dedi Cassie.

"Doğrusunu söylemek gerekirse hiç şaşırmadım. Kitapları seversin."

"Sana çekmişim," dedi Cassie. "Her akşam işten geldikten sonra yatma vaktine kadar bir kitap."

"Aynen öyle," dedi dedesi.

Cassie ona, zamanla unuttuğu yüz hatlarına, gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklara, saçının rengine baktı fakat bakışları karşısında dedesinin huzursuzlandığını gördü. Dedesi önünde soğumakta olan yemeğine bakıyordu.

"Karnını doyur lütfen," dedi Cassie. "Çok üzgünüm, öğlen aranı mahvettim."

Dedesi ona kınarcasına baktı ama yine de gözlerini ondan ayırmadan burgerini ağzına götürdü, ısırdı ve ağzındaki lokmayı çiğnemeye koyuldu.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi Cassie. En başından beri meselenin bu olduğunu bilmesine rağmen ne diyeceğini düşünmeden konuşmuştu. *Ona hastalığından bahsedersem belki de ölmez.* Ama tereddüt etti, konuyu nasıl açacağını kestiremiyordu.

Dedesi lokmasını çiğnerken kaşlarını çattı. Cassie omzunun üstünden Drummond'ın ifadesiz bir yüzle onları izlemekte olduğu kabine baktı. Drummond bunu yapmamasını söylememişti. Kötü bir şey olacağından dem vurmamıştı. Tam tersine onu yüreklendirmişti.

"O kim?" diye sordu dedesi bakışını görünce.

"Kimse."

"Erkek arkadaşın mı?"

"Tanrım, hayır!" dedi Cassie dehşete kapılarak. "Zevkime o kadar mı güvenmiyorsun!"

"Öyle diyorsan öyle olsun," dedi dedesi aynı anda hem sırıtıp hem de özür dilercesine omuz silkerek. "Yakışıklılık kriterlerini bilmiyorum."

Cassie tek elini dedesinin koluna koyarak öne doğru eğildi. "Ne olduğunu sana anlatmam gerek."

"Neye ne olduğunu?" diye sordu adam.

"Sana," diyecek oldu Cassie fakat dedesi lafı ağzına tıktı.

"Hayır," dedi elini tek bir kez sertçe yana doğru kaydırarak.

"Ama..."

"Hayır, Cassidy," dedi. Sesi sertti. "Nereden geldiğini ya da ne bildiğini bilmiyorum. Bir beyin tümörü yüzünden burada

Ninova

tek başıma oturmuş, kendi kendime konuşup konuşmadığımı bile bilmiyorum. Fakat geleceği bilmemem gerektiğini iyi biliyorum. Bana söylemek istediğini, bana söylemek istediğini sandığın şeyi... kimsenin bilmemesi gerek."

"Ama bu..."

"Hayır," dedi adam hiddetle ve Cassie bir kez daha sekiz yaşına döndü. Dedesi onu pastel boyalarla yeni duvar kâğıdına resim çizerken yakalamıştı. Cassie duvar kâğıdının rengini beğenmemiş, o yüzden değiştirmeye çalışmıştı. Dedesini hiç o kadar öfkeli görmemişti. O zaman odasını ona uygun hâle getirmek için ne kadar çok para harcadığını, ona kızmaktan ziyade duvar kâğıdını beğenmediği için kırıldığını anlayamamıştı.

"Ben sadece..." diye girdi lafa fakat söylemek istediği her şey, tüm gerekçeleri yetersiz geldi. Yanaklarından yaşların süzüldüğünün, şekilleri soğana benzeyen koca koca damlaların kucağına düştüğünün farkındaydı. "Öyle zordu ki. Senin için. Benim için. Ve şeyden sonra..." Gözlerini kaçırarak aya dibiyle yanaklarını sildi. "Seni özlemediğim tek bir gün, tek bir an bile yok. Hayatım boyunca senden başka kimsem olmadı, sonra bir de baktım ki sen de gitmişsin."

Eli kulağındaydı, duygu şelalesi bendini yıkıp geçmek üzereydi.

"Hâlâ zorlanıyorum. Bu hiç iyileşmeyecek bir yara ve ömrümün geri kalanını tek başıma, odamda kitap okuyarak geçiriyorum. Şayet sana birtakım şeyler anlatabilirsem belki de her şey farklı olur ve sen çalışırken atölyende oturup kitabımı okuyabilirim."

Dedesi ona endişeyle baktı fakat Cassie o bakışlarda bir parça da hayal kırıklığı olduğunu gördü ve söylediklerinin ne denli içler acısı olduğunu fark etti.

"Cassidy," dedi dedesi. "Anlattığın şey... hayatın ta kendisi. Başka yolu yok, önüne bakacaksın."

Cassie'nin kaşları kafa karışıklığıyla çatıldı. Dedesi onu anlamıyordu.

"Mutlu olma hakkı diye bir şey yoktur, Cassidy. Bana bak, hayatıma bak. Karımı ve kızımı kaybettim. Masaya yemek

koyabilmek için her gün canımı dişime takıyorum fakat kafamı suyun üstünde güç bela tutabiliyorum. Bu kadarı bile hiç kolay değil. Karnımın acıktığı, faturaları ödeyemediğim günler oldu. Mutluluk öylece oturup beklenecek bir şey değildir. Onu seçmeli ve her şeye rağmen peşinden gitmelisin. Mutluluk sana altın tepside sunulmayacak. Ayrıca bahsettiğin tüm bu şeyler, evini özlemen, beni özlemen. Buna olgunlaşmak denir. Sence anneanneni hiç özlemiyor muyum? Özlüyorum. Her gün, aldığım her nefeste, ölmeseydi birlikte geçireceğimiz her anda. Fakat bazı şeyleri oluruna bırakmalısın, yoksa seni içten içe yiyip bitirir. Bırak bazı defterler kapansın."

"İstemiyorum," dedi Cassie gözyaşları içinde.

"Kimse istemez. Fakat buna mecbursun."

Masanın üstünden uzanıp teselli etme sırası bu defa dedesindeydi. Eli Cassie'ninkinin üstünde devasa, ağır bir kabuk gibiydi.

"Bana söylemek istediğin şeyi söylesen bile, söyleyeceklerin geleceği değiştirse bile yine de yaşamak zorundasın, Cassidy. Hayatın zorluklarından ve karmaşasından sonsuza dek saklanamazsın. Kitaplara sığınmayı sevdiğini biliyorum ve bu belki de benim suçum çünkü gün boyunca yanımda olman hoşuma gidiyor." Usulca iç çekti. "Belki de seni dışarı çıkıp arkadaş edinmeye zorlamalıyım."

"Hayır," dedi Cassie. Bu istediği son şeydi.

"Gerçeklerden saklanıyorsun. Fakat bu yaşamak değil. Bunu sen de biliyorsun."

Dedesinin dudaklarından dökülenler hiç hoşuna gitmese de başıyla onayladı.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu adam az sonra.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Cassie. Sönmüş bir balon gibi hissediyordu. Onu görmeye gelirken aradığı neydi? Durumu kolaylaştırmış mıydı, yoksa zorlaştırmış mıydı? "Sanırım gitmeliyim."

Dedesi biraz düşündü. "Bunu... bunu tekrar yapabilir misin?"

"Bilmiyorum," dedi Cassie itiraf edercesine. "Henüz pek bilgim yok. Üzgünüm, açıklaması gerçekten zor. Ama... Ama geri gelmek isterim. Eğer sakıncası yoksa seni tekrar görmek isterim."

İşte o anda dedesi gülümsedi ve bu, kötü bir gecenin ardından söken şafağın ilk ışıkları gibiydi. "Neden sakıncası olsun ki? Ne zaman istersen gel."

"Seni görmek güzeldi," dedi Cassie.

Birbirlerine bön bön baktılar. Sonra Cassie, "Sana sarılabilir miyim?" diye sordu dayanamayıp.

Dedesi bu soru karşısında şaşırmış gibiydi.

"Lütfen?" dedi Cassie.

"Elbette, Cassidy. Elbette."

Aynı anda ayağa kalktılar ve masanın etrafından dolanarak kucaklaştılar. Başlarda acemiceydi ama sonra daha doğal, daha tanıdık bir şeye dönüştü.

"Seni özlüyorum," dedi Cassie adamın omzuna doğru.

"Biliyorum," diye yanıtladı dedesi kulağına doğru.

Ayrıldılar ve dedesi onu kol boyu mesafede tutarak dudaklarında hafif bir gülümsemeyle tepeden tırnağa süzdü. "Olacak şey değil," dedi Cassie'den ziyade kendi kendine.

Sonra Cassie'yi bıraktı fakat sohbet henüz sona ermemişti. "Gelecek neye benziyor?" diye sordu bir gülümseme dudağının kenarını yukarı çekiştirirken.

Cassie omuz silkti, nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. "Şu andan çok farklı değil," dedi. "Sadece... sen yoksun."

Dedesinin yüzündeki gülümseme silindi.

"Özür dilerim," dedi sonra Cassie. Onu incitmiş olma ihtimali bile canını yakıyordu. "Gitmeliyim," diye ekledi hiç istememesine rağmen.

"Ben de gitsem iyi olur," dedi adam. Aklı başka yerde gibiydi. Masaya şöyle bir baktı, telefonuyla Stephen King romanını aldı. Birkaç banknot çıkarıp burgerinden geriye kalanların yanına bıraktı ve ardından torununun bakışlarına karşılık verdi. "Mutlu ol, Cassidy, lütfen, benim için."

Elini kısacık bir anlığına omzuna koyduğunda Cassie başıyla onayladı.

"Belki bir gün tekrar görüşürüz," dedi dedesi. Sonrasında Cassie'yi orada bırakarak kapıdan çıkıp yağmurun altına adımını attı.

Cassie pencerenin kenarına gidip dedesinin bardaktan boşalırcasına yağan yağmurda koşturup kamyonetine binmesini izledi. Adam birkaç dakika boyunca orada kıpırdamadan oturup dümdüz önüne baktı. Şoka girmişe benziyordu. Sonra kafasını tek bir kez iki yana salladı, motoru çalıştırdı ve park ettiği yerden geri geri çıktıktan sonra direksiyonu çevirip yola girdi. Arka farları gri pusun içinde gözden kaybolan parlak kırmızı kıvılcımlar gibiydi.

Dedesi gittikten sonra Cassie duygularına teslim oldu. Kapıyı savurarak açıp koşa koşa dışarı çıktı. Otoparkta öylece dikilip yağmurun tepesine inmesine, saçlarını kafasına yapıştırıp sırtından akmasına izin verdi. Başını kaldırıp baktığında gökyüzü alçak ve koyu gri, ciddi ve ağırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Drummond lokantadan çıkıp yağmur yüzünden gözlerini kısarak ona bakarken. "Şakır şakır yağıyor."

Cassie onu duymazdan geldi. Otoparkı boylu boyunca geçip nereye ve neden gittiğini bilmeden ağaçlara doğru yürüdü fakat çok ilerlemeden durdu. Dizlerinin üstüne çökerek yerdeki suları kot pantolonuna sıçrattı. Dedesini ikinci kez kaybetmenin verdiği perişanlığı ve üzüntüyü dışa vurma ihtiyacıyla çığlık atıp gri gökyüzüne var gücüyle haykırdı. Yağmur üstüne yağmaya devam ediyor, sanki dünya da onunla birlikte ağlıyordu.

IZZY'NİN UNUTTUKLARI

Izzy oturduğu kanepeden adamın pencerenin kenarına gidip aşağıdaki sokağa bakmasını izledi. Sonra kapıya ve ötesindeki koridora şöyle bir bakış attı.

"Başaramazsın," dedi adam ona bakmaya bile tenezzül etmeden.

Izzy aslında kaçmayı düşünmüyordu. Sadece dedektiflerin başına ne geldiğini görmeye çalışıyordu.

"Onları öldürdün mü?" diye sordu sözcüklerin ağzından ne kadar sakin çıktığına şaşarak.

"Evet," dedi adam ona dönerek. "İkisinin de kafalarına sıktım."

Cevabı Izzy'nin zihninin bir anlığına teklemesine neden oldu. Bu öyle yenilir yutulur bir cevap değildi.

"Kimsin sen?" diye sordu Izzy.

"Benim adım Doktor Hugo Barbary," dedi adam. "Dün gece tanışmıştık."

Izzy ne önceki geceyi ne de bu adamla tanıştığını hatırlıyordu. "Ne doktorusun?" diye sordu merakından değil de adamın konuşmaya devam etmesini istediğinden.

"Ah, gerçek bir doktor değilim," dedi adam. "Yani tıp fakültesine gittim gitmesine fakat o kadar sıkıcıydı ki bitirmedim. Kendime doktor diyorum, o kadar. Ne var ki insanları oldukları kişiye dönüştüren şey oldum olası ilgimi çekmiştir. Her zaman içimizdeki ıslak kırmızı şeylerin arasına saklanmış olabileceğini düşünmüşümdür." Göbeğine pat pat vurdu.

Izzy adamın aksanı olduğunu fark etti. Sıradışı bir aksan. İngilizceyi ana dili gibi konuşuyordu fakat sesli harfleri bir tuhaf telaffuz ediyordu.

"Burada olmanın sebebi Cassie mi?" diye sordu Izzy.

Adam, Izzy'nin bu soruyu neden sorduğunu merak etmiş gibi başını hafifçe kaldırdı.

"Ev arkadaşımdan bahsediyorum."

"Ne olmuş ona?" diye sordu adam.

"Burada değil. Nerede olduğunu da bilmiyorum," dedi Izzy. Adama bunları neden anlattığına dair hiçbir fikri yoktu.

"Kapılar Kitabı'nın yerini öğrenmek istiyorum," diye yanıtladı adam.

"Neyin?"

Hugo Barbary sallana sallana yanına geldi. "Kapılar Kitabı'nın yerini öğrenmek istiyorum," diye tekrarladı. Kanepede oturan Izzy'nin önünde dikilerek ona tepeden baktı.

"Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok," dedi Izzy. Panik ocağın üstünde ısınan bir demlik misali fokurdamaya başlamıştı. Sakinliğini korumaya çalıştı fakat bu adamın kim olduğunu da, ne yapacağını da bilmiyordu. "Lütfen beni öldürme," dedi içler acısı hâline söverek.

"Seni öldürmek istemiyorum," dedi Barbary. "Yani aslında hoşuma gidebilir ama muhtemelen yararıma olmaz. Benim nazarımda yalnızca bir kozsun. Ev arkadaşını bulduğumda hayatta olmanı isteyecek ve bu da benim lehime olacak. Ölürsen avantajımı kaybederim."

Izzy adamın söylediklerini hazmetmeye çalışırken umuda tutunmak için çabaladı. Kalbi âdeta bir boksör edasıyla göğüs kafesini yumrukluyordu. Zihninin uzak bir parçası önemli seçmelerden önce asabının nasıl bozulduğunu, kimselere bir şey belli etmeden o sinir krizlerini nasıl bastırdığını ona hatırlattı. Şimdi bu beceriden faydalanmanın tam zamanıydı; içinde ne fırtınalar koptuğunu birazcık bile belli etmemeliydi.

"Fakat tek parça hâlinde olup olmamanı pek umursadığımı söyleyemeyeceğim," diye ekledi adam. "Bir parmağını, uzvunu ya da gözlerinden birini kaybetmeni..." Bir yandan konuşurken diğer yandan eliyle mevzu bahis yerlerini işaret ediyordu. "Yani beni mutlu etmen *senin* lehine olur."

Adamın söyledikleri Izzy'nin midesini bulandırdı ve iç organları aniden kasıldı.

"Hiçbir şey bilmiyorum," dedi Izzy ellerini kucağında kenetleyerek. "Yemin ederim."

Adam yavaşça başıyla onayladı. "Sana inanıyorum," dedi. "Beni asıl ilgilendiren unuttukların."

"Anlayamıyorum," dedi Izzy gülümsemeyi deneyerek. "Sana yardımcı olmak istiyorum. Ölmeye hiç niyetim yok ama sana bilmediğim bir şeyi söyleyemem."

Adam iç geçirdi. Markete girip istediği ürünün stoklarda kalmadığını öğrenen bir adam gibi inceden sinirlenmişti. "Unuttuklarını öğrenmem gerek. O yüzden eğer hatırlamıyorsan sana yardım edeceğim."

"Hatırlayamadığım bir şeyi nasıl hatırlayabilirim?" diye sordu Izzy artık paniğe kapılarak. "Hatırlayamıyorum!"

Adam çantasını yere koyup açtı. Elini sokup içinden küçük bir defter çıkardı. Kapağında mor ve yeşil şekiller sanki biri migreni resmetmeye çalışmış gibi birbiriyle çarpışıyordu.

"Bunun faydası olabilir," dedi adam.

"O da nedir?" diye sordu Izzy.

"Al da bak," dedi Barbary kitabı ona uzatarak.

Izzy önce kitaba, sonra adamın ifadesiz suratına ve ardından tekrar kitaba baktı.

"Nedir bu?" diye sordu bu defa biraz daha temkinli bir yaklaşımla.

"Eline al şunu," diye buyurdu adam. Aptal birine basit bir şeyi anlatmaya çalışır gibi ağır ağır konuşuyordu. Pardösüsünü çekip açarak kılıfındaki silahını gözler önüne serdi. "Yoksa eklemlerinden birine kurşunu yersin."

Izzy kitabı aldı ve alır almaz da parmak eklemlerinin durmaksızın seğirmeye başladığını hissetti. Parmak kemiklerine nüfuz eden, ardı arkası kesilmeden süregiden, alçak perdeden bir çığlıktı bu. "Ay!" diye bağırdı Izzy kitaba bakarak. Gördükleri hiç mantıklı değildi. Kitap ya da çevresindeki hava ellerinin arasından yayılan kan kırmızısı, yeşil ve mor renklerle resmen zonkluyordu. Bu okyanusun derinliklerine ait, karanlık sularda

süzülürken yanardöner renkleri titreşen tuhaf yaratıkları getirdi Izzy'nin aklına. Kitabın gittikçe ağırlaşıp ısındığını, gördüğü renklerle eşzamanlı olacak şekilde acının içinde zonkladığını hissetmesiyle bu düşünce silinip gitti. "Bu Istırap Kitabı," dedi adam. "Ben müsaade edene kadar elinden bırakamazsın. Ellerinde hissettiğin acı peyderpey vücudunun geri kalanına yayılacak. Ta ki bütün bedenini ele geçirene dek..."

Adam bunları söylerken Izzy acının, damarlarından paslı çiviler geçiyormuş gibi kollarına doğru çekildiğini fark etti. "Ay!" dedi tekrar. Bedeni geri çekilerek kitaptan uzaklaşmayı denedi. O artık tuzağa düşmüş bir hayvandı ve gözlerinin dolduğunu hissetti. "Durdur şunu!" diye yalvardı. Renklerin zonklaması sıklaşmış gibi görünüyordu.

"Ta ki bütün bedenini ele geçirene dek," diyerek konuşmayı sürdürdü adam. Sesi Izzy'nin çektiği acıya tamamen kayıtsızdı. "Sonra gittikçe kötüleşecek ve neticede senden geriye sadece acı kalacak. Bir ıstırap torbasından fazlası olmayacaksın. Bir noktadan sonra kalbin pes edecek."

Izzy'nin omzu yuvasına sürtünen, kuru ve çıtır çıtır bir çivi yumağıydı. Ellerinin arasındaki kitap iyiden iyiye ısınıp ağırlaşmıştı; tuhaf renkler havada çığlıklar atıyor, yüzünde belirip kayboluyordu.

"Kimse Istırap Kitabı'nı uzun süre tutamaz," dedi adam. Sesi bile Izzy'nin kulaklarına acı vermeye yetmişti. Sonra da neler olduğunu merak etmişçesine önüne diz çöküverdi.

Acının boynuna ulaşmasıyla Izzy çığlığı bastı. Şok geçiren zihnine çok uzaklardan gelen acı yüklü bir ulumaydı bu. Adamın konuştuğunun farkındaydı ama artık ne dediğini anlayamıyordu. Istırabın parmakları memelerinde geziniyor, sıcak şişler tenini dağlıyordu. Kanepede öne arkaya sallanmaya başladı. İdrar torbası kendini bıraktı ve Izzy altına işedi fakat bunun bile farkında değildi. Dünya acının taarruzu karşısında geri çekiliyordu.

"Hafızanın belli kısımları senden gizlenmiş," diyordu adam fakat bunlar Izzy'nin işkenceden ibaret dünyasında yabancı bir dilde söylenmiş anlamsız sözcüklerdi. "İşkence kapıları açıp

zihnini sıfırlayacaktır. Bunun doğru olduğuna inanıyorum. Ya hatırlarsın ya da acıya katlanırsın."

Izzy ağzının ve gözlerinin ardına kadar açıldığı sessiz bir çığlık koyverdi çünkü ne yapsa onu mahveden acıyı ifade edemeyecekti. Acı diğer koluna ve kalçalarına yayılırken boğazı kasılmaya başladı. Ne bir son ne de bir umut görüyordu. Bilinçli düşünmekten bile acizdi. Perişan hâldeydi.

Derken durdu. Acı birden kesildi ve Izzy kendini kanepede sidiğin içinde yatarken buldu. Gözlerini kırpıştırıyor, zihni tekliyordu fakat ne hikmetse artık acı çekmiyordu. O âna dek hiç böylesine mutlu olmamış, böylesi bir neşeyi hiç tatmamıştı.

"Bir değişiklik var mı?"

Adamın sesi onu öyle bir korkuttu ki panikle geri çekildi. Adam yanına çömelmiş, gözlüğünün merceklerinin ardından koyu renk gözleriyle onu inceliyordu. Kitap ellerinin arasındaydı. Izzy geriye doğru emekleyerek o kitaptan olabildiğince uzaklaşmaya çalıştı.

"Bir şey hatırlıyor musun?" diye sordu adam. "Istırap o küçük beyninde bir şeyleri azat etti mi?"

Izzy kaçmayı denedi. Bir anda ayağa fırladı fakat doğru düzgün düşünemediğinden pencereye doğru koştu ve ancak oraya vardığında hiçbir yere gidemeyeceğini anladı. Olduğu yerde döndü fakat adam tam arkasındaydı, onu sıkıştırıyordu, güvenle yanından geçip gidemeyeceği kadar yakınındaydı. Ama şansını denemek zorundaydı... Her şey o acıya yeğdi...

"Hatırlıyor musun, kadın?" diye sordu adam tekrar. Artık epey kızgındı.

Izzy'nin gözleri kitaba, onun nazarında dünyanın sonu anlamına gelen morlu yeşilli o korkunç şeye mıhlanıp kalmıştı. Sağlıklı düşünemiyordu; tek görebildiği kitaptı, tek hatırlayabildiği acıydı.

"Bir şey hatırlıyor musun?" diye bastırdı adam sesini yükselterek. "Yoksa o minik beynini sarsıp kendine getirmesi için kitapla biraz daha vakit geçirmek mi istersin?"

"Hayır!" diye bağırdı Izzy.

Sola doğru atılıp adamın yanından süratle geçmeyi denedi fakat adam ne yapacağını öngörmüş ve o yana kaymıştı. Izzy rotasını düzeltmeye, diğer tarafa dönmeye çalıştı ama adam

orayı da kapamıştı. Gidecek yeri yoktu. Çığlık atmak istiyordu, ağlamak istiyordu ama kapana kısılmıştı.

"Hey!"

Oturma odasında patlak veren bir ses Izzy'nin bilincine nüfuz etti ve Barbary'nin şaşkınlıkla olduğu yerde dönmesiyle yüzüne doğru savrulan devasa yumruğu yemesi bir oldu. Ne olduğunu bile anlamadan Barbary'nin ayakları yerden kesildi ve kafası yana doğru savruldu, sonra da TV ünitesine çarpıp kolları arkasında kalacak şekilde yüzükoyun yere yığıldı.

Izzy deve, Japon'a eşlik eden adama baktı. Şakağındaki bir yaradan yüzünün yan tarafına oluk oluk kan akıyordu. Gürültüyle soluk alarak bir anlığına Izzy'ye baktı. Ardından hareket edip etmeyeceğini görmeyi beklercesine bakışlarını Doktor Barbary'ye kaydırdı fakat kel adam kıpırdamadan öylece yatıyordu. Dev uzanıp elini yüzüne değdirdi. Hafifçe suratını ekşitti ve ardından parmaklarındaki kana baktı.

"Tehlikedesin," dedi dev derin ve yumuşak bir sesle. Izzy'ye göre sesi sıcacık bir kucaklamadan farksızdı. "Biz polis değiliz. Yalan söyledik. Ama tehlikedesin. Peşinden başkaları da gelecek." Yerdeki adamı işaret etti. "Ölmediyse o da peşine düşecek."

"Neler olduğunu bilmiyorum!" diye feryat etti Izzy.

Dev başıyla onaylayarak bunu kabul etti. "Şimdi gidiyorum," dedi. "Birlikte geldiğim adam öldü."

Izzy ona hak verir gibi başını aşağı yukarı salladı.

Dev tereddüt eder gibi göründü ama sonra, "Şayet benimle gelmek istersen seni korurum. Seni güvenliğini sağlayabilecek birine götürebilirim," dedi.

Izzy gözlerini kırpıştırdı. Birtakım sözcükler duymuş fakat doğru düzgün idrak edememişti. Bakışları yerdeki şekle, adam yumruğu yediğinde mutfağa doğru sürüklenen morlu yeşilli kitaba kaydı.

"Tamam," dedi düşünmeye bile lüzum görmeden. Tek istediği biri tarafından korunup kollanmaktı.

Dev başıyla onaylayıp iç geçirdi. Bu yılgınlıktan ziyade bir yorgunluk nidasıydı. "Duş alıp üstünü değiştir," dedi sonra. "Ardından geri dönmeyecekmiş gibi bir çanta hazırla. Ve elini çabuk tut. Başka biri gelip bizi öldürmeye çalışmadan tüyelim."

BRYANT PARK'TA ESKİ DOSTLAR (2012)

Yağmur toprağı döver ve Matt'in Dibine Kadar Amerikan Burgerleri'nin penceresindeki neon tabelayı bulanıklaştırırken sessizce ağaçların altında oturdular.

"Kahretsin," dedi Drummond.

Cassie dönüp ona baktı. Yanakları yaşlardan hâlâ ıslaktı, bedeni hıçkıra hıçkıra ağlamaktan bitkin düşmüştü. "Ne oldu?"

"Hesabı ödemeden kaçtık," dedi Drummond.

Cassie ona şaşkın şaşkın baktı, çok geçmeden dudaklarının arasından hayretle keyif karışımı bir kahkaha koptu. "Ciddi misin?"

"Ne?" diye sordu Drummond.

Cassie kafasını iki yana salladı. "Birkaç papellik öğle yemeğinin parasını ödemediğine mi takıldın? Bir de Izzy'yle tehlikeli olduğundan korkmuştuk."

"Ben hırsız değilim," diye açıkladı.

"Hâlâ geri dönüp ödeyebilirsin," dedi Cassie elinin tersiyle yanaklarını silerek.

"Gelecekten gelen kartımın çalışacağını hiç sanmıyorum," diye akıl yürüttü Drummond somurtarak. "Gerçi bunu sipariş vermeden önce düşünmeliydik." Cassie'ye göz ucuyla uzun uzun baktı. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedi Cassie. Sorusu, endişesi yüreğini ısıtmıştı. "Aslında değilim. Fakat olacağım. Korkunç bir deneyimdi ama... aynı zamanda en iyisiydi. İnsanın hayatını değiştirecek bir deneyim." Kafasını iki yana sallayarak lokantayı işaret etti. "Dedemle konuştum. Eğer istersem onunla tekrar konuşabilirim. Hem de her canım istediğinde."

"Kitap elinde olduğu sürece," dedi Drummond alçak sesle.

"Onu nasıl yok edebilirsin?" diye yakardı Cassie. "Kütüphanendeki kitapları korumak için başvurabileceğin başka yollar olmalı. Diğer kitapları korumak için bu kitabı yok etmek istiyorsun, hiç mantıklı değil!"

Drummond yağmur yüzünden gözlerini kısarak bir süre düşündü. "Sana bir şey gösterebilir miyim? Kitabı kullanarak bizi söyleyeceğim yere götürebilir misin?" diye sordu sonra.

"Neden?" diye sordu Cassie.

"Sana Kapılar Kitabı'nın nelere kadir olduğunu göstereceğimi söylemiştim ki sözümü tuttum. Sonra sana Kütüphane'yi neden saklamak zorunda olduğumu göstereceğimi söylemiştim. Sana tehdidi göstereceğimi söylemiştim. Eğer istersen gösterebilirim."

Cassie adamın gözlerine uzun uzun baktı ve sonrasında başını tek bir kez aşağı yukarı salladı.

New York'ta sıcak bir yaz günüydü, yıllardan Cassie'nin dedesiyle buluştuğu yıldı fakat birkaç ay öncesiydi. Cassie ve Drummond, Byrant Park'ta, New York Halk Kütüphanesi'nin arkasına bakan ve ağaçların gölgesinde kalan masalardan birinde oturuyorlardı. Sıcak, Oregon'daki yağmurdan sonra kurumalarına yardımcı oluyordu. Sıcak Cassie'ye iyi gelmişti. Soğuk bir günde rahat bir yatak gibiydi.

Öğle yemeği vaktiydi ve civar binalardaki ofislerde çalışanlar dışarıda kâh kahvelerini içip sandviçlerini yiyor kâh çimenlerde güneşleniyordu. Cassie'ye göre gördüğü her şey hem tanıdık hem de unutulmuştu; burası çok iyi bildiği bir yerdi ama on yıl öncesine ait bir kılığa bürünmüştü. Kıyafetler farklıydı, gelip geçen araçların şekilleri, hatta artık mazi olmuş televizyon programlarının ve filmlerin reklamını yapan posterler bile farklıydı.

"Peki neden buradayız?" diye sordu Cassie.

"Sadece arkadaşlarımı tekrar görmek istedim," dedi Drummond dalgın dalgın. "Sen dedeni gördün. Ben de arkadaşlarımı görmek istiyorum."

Sessizce oturdular çünkü Cassie, Drummond'ın konuşmak istediğini sanmıyordu, en azından şimdilik. Ayrıca öylece oturup dedesiyle yaptığı görüşmeyi derinlemesine düşünebilmekten de memnundu. Daha şimdiden gözüne sanki hiç yaşanmamış gibi soyut ve hayalvari görünmeye başlamıştı. Dedesinin şimdi ne yaptığını, torununun on yıl sonraki hâliyle tanışmanın nasıl üstesinden geldiğini merak etti. Bir de lokantada onunla konuşmasından sonrasını, o andan sonra genç Cassie olarak onunla geçirdiği günleri merak ediyordu. Gözüne farklı görünmüş müydü? Günün birinde dönüşeceği kadına dair artık bilgisi olduğundan onunla farklı bir üslupla konuşmuş muydu? Cassie ergenliğinde daha dikkatli olmadığına pişman oldu; olsaydı belki bir değişiklik görürdü.

"İşte, geldiler," dedi Drummond parkın 42. Sokak üstündeki girişini başıyla işaret ederek. Cassie iki kadının güneşte kalan masalardan birine doğru yürüyüp oturduğunu gördü. Kadınlardan biri kısa boylu ve sağlam yapılı bir Asyalıydı, cart kırmızı yazlık bir elbiseyle beyaz koşu ayakkabıları giymişti. Uzun boylu, açık kahve tenli, kısa beyaz saçlı bir kadın olan eşlikçisini can kulağıyla dinliyordu. İkinci kadının üstünde pastel mavi bir takım ve bluz, boynunda rengârenk bir fular ve yüzünde kalın çerçeveli bir gözlük vardı. Komik bir hikâye anlatır gibi gülümseyerek konuşuyordu.

"Bunlar kim?" diye sordu Cassie.

"Lily ve Yasmin," dedi Drummond. "Lily, Hong Kongludur. Yani öyleydi. Hong Kongluydu." Hatasından ötürü kendine kızarken kaşlarını çattı. "Hong Kong Adası'nda küçük fakat lüks bir otel işletiyordu. Yasmin Mısırlıydı. Tarihçiydi."

"Peki kim onlar? Kitap avcıları mı?"

"Hayır," dedi Drummond. "Kitap avcısı değiller. Kitap avcıları kazanç elde etmek ya da kitapları kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak için kitapların peşine düşer. Fakat Lily ve Yasmin... onlar benim gibiydi. Kitaplarla ilgilenir fakat onlara ihtiyatlı yaklaşırlardı."

"İhtiyatlı derken?"

"Diğer kıymetli objelere ne kadar özen gösteriyorsak onlara da bir o kadar özen gösteriyorduk. Lily'nin kendine ait iki kitabı vardı. Yasmin'in üç. Şuradaki adamsa..." Drummond parkın diğer tarafından kadınlara doğru yürümekte olan uzun boylu, cılız adamı gösterdi. Yüzünde çizgiler vardı ve koyu renk saçları havaya dikilmişti. "Bu Wagner, Almandır. Sana ondan bahsetmiştim. Fizikçidir."

"Fizikçiydi," dedi Cassie.

Drummond ona ters bir bakış attı. "Haklısın, *fizikçiydi*."

"Özür dilerim, öyle demek istememiştim," dedi Cassie söylediğine pişman olarak. "Seni incitmek istememiştim."

"Biliyorum," dedi Drummond samimi olduğunu gösteren bir tebessüm takınarak.

Wagner yakası açık, tiril tiril yazlık gömleğinin altına açık yeşil, fitilli kadife bir pantolon giymişti. Sırt çantasını tek omzunda taşıyordu. "Onun da iki kitabı vardı," diyerek konuşmayı sürdürdü Drummond.

Adam masadaki iki kadına katıldı. Gülümsemeler, kucaklaşmalar, kahkahalar oldu. Cassie bu insanların arkadaş olduğunu, birbirlerini gerçekten sevdiğini görebiliyordu.

"Wagner'a kitapları ailesinden miras kaldı," dedi Drummond grubu izlerken. "Tıpkı bana olduğu gibi. Onlarla böyle tanıştım. Farklı farklı zamanlarda bana kitaplar hakkında sorularla geldiler ve onlara Fox Kütüphanesi'ndeki kitaplardan bazılarını anlattım. Kafa dengi insanlardan oluşan küçük bir grup kurduk. En azından yılda bir kere buluşur, arayı kapatır ve özel kitaplar dünyasıyla son keşifleri değerlendirirdik. Falan filan."

"Sihirbazlar toplantısı gibi mi?" dedi Cassie pis pis gülerek.

Drummond bu espriye bir bakışla karşılık verdi. "Sayılır," dedi sonra itiraf edercesine. "Saatlerce kitaplardan konuşur, teoriler ortaya atardık. Kitapların yapabilecekleri hakkında."

"Zaman yolculuğu gibi," dedi Cassie.

"Aynen," dedi Drummond. "Kitapların nereden geldiğini, sihrin kaynağının ne olduğunu uzun uzadıya tartışırdık."

Ninova

Drummond konuşurken Cassie grubu izliyordu. Wagner denen adam şimdi Yasmin'in hikâyesini dinliyordu ve artık Yasmin hikâyeyi hangi sözlerle bitirdiyse o ve Lily bakışarak güldüler. Mutluydular, uzun süre sonra bir araya gelen eski dostlar gibi arayı kapatmaktan memnundular.

"Bu noktadan sonra işler biraz sıkıntılı bir hâl alacak," diye mırıldandı Drummond. "Sıkıntılı ve tuhaf."

Cassie parkın diğer ucundan, Halk Kütüphanesi'nin arka tarafına yakın bir yerden Drummond'ın, genç Drummond'ın masaya doğru yürüdüğünü gördü. Genç Drummond yanındaki adamdan daha etli butluydu –vücudu daha güçlü ve dolgun görünüyordu– ve saçları kahverengiydi, tek bir beyazı bile yoktu. *Yakışıklıymış,* diye düşündü Cassie. Ne var ki yakışıklılığı artık sadece gülümsediğinde ortaya çıkıyordu. Aradan geçen on yılda başından her ne geçtiyse doğal yakışıklılığını gizlemişti.

"İşte geliyorum," diye mırıldandı. "Tanrım, yürürken böyle mi görünüyorum?"

"Gayet iyi görünüyorsun," dedi Cassie ve Drummond afallayarak ona şaşkın bir bakış attı. "En azından benim aksime leylek gibi ve sakar değilsin."

"Sen de gayet iyi görünüyorsun," diye mırıldandı Drummond dalgınlıkla ve Cassie'nin yanaklarını sanki kızarmışlar gibi bir ateş bastı. Fakat Drummond ona bakmıyordu; bütün dikkati geçmişinde olanlardaydı.

Masadakiler yaklaşmakta olan genç Drummond'ı fark ettiler. Sandalyeler geriye itildi ve dostları ayağa kalkarak onu kucaklamalarla ve hoş sözlerle karşıladı. Sonra hep birlikte oturdular. Sohbet ediyor, kahkahalar atıyor, gülümsüyorlardı.

"Bunu tekrar görmek istedim," diye mırıldandı Drummond. "Kendi gözlerimle. Hatıralarım benimle ama gerçeği her daim daha iyidir. Bizi tekrar mutlu görmek istedim."

"Anlıyorum," dedi Cassie.

Birkaç dakika sonra dört kafadar hep birlikte ayağa kalktı ve parkın kenarından Cassie'yle Drummond'ın oturduğu yere doğru yürümeye başladılar. Grup yanlarından geçerken hafifçe başlarını eğdiler fakat sohbete dalmış olduklarından kimse onlardan yana bakmadı.

"Harika bir gündü," dedi Drummond güneydoğu çıkışına doğru yürüyen grubu bakışlarıyla takip ederken. "Bir süre sohbet edip görüşemediğimiz günlerin acısını çıkararak yürüdük. Wagner, Hollanda'daki yeni bir üniversiteye geçmekten bahsediyordu. Lily politikadan, Çin'den, Hong Kong'dan ve geleceğin neler getireceğinden dem vuruyordu. Yasmin emekli olmaktan söz ediyordu. Bir de kızlarından. Yanılmıyorsam kızlarından biri evlenecekti. Anlayacağın sıradan bir sohbetti."

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi Cassie.

"Öyleydi," dedi Drummond. "Öyleydi ve o günleri çok özlüyorum. Arkadaşlarımı çok özlüyorum."

"Ben de dedemi özlüyorum," diye yanıtladı Cassie ve müşterek matemlerinde teselli bularak bir süre bakıştılar. Ardından Drummond gözlerini tekrar arkadaşlarına çevirdi.

"Soho'daki bir restoranda akşam yemeği yedik. Arka tarafta özel bir odamız vardı. Bir yandan yemeklerimizi yerken diğer yandan sohbet ettik. Varlığından yeni haberdar olduğumuz kitaplar hakkında hikâyeler anlattık. Kitap avcılarını ve Sahaf'ı çekiştirdik..."

"Sahaf mı?"

Drummond esas mesele Sahaf değilmiş gibi elini şöyle bir salladı. "Lottie," dedi. "New Orleans'ta yaşar. Tek derdi kazanç sağlamak olan kitap avcıları namına kitap satar. Komisyoncu gibi bir şeydir. Açık artırmalar düzenler. Bu işten servet kazandı. Uzun süredir kanayan bir yaraydı. Paha biçilemez yadigârları kara borsada alıp satan insanlardan farkı yoktur. İstediğin arkeoloğa sor, onları yerden yere vururlar. Anlayacağın biraz dedikodusunu yaptık."

Cassie hikâyenin sonunun yaklaştığını sezerek bekledi.

"Restorandan çıktığımızda vakit geçti ve hep birlikte kuzeye, otellerimize doğru yürümeye koyulduk. Ertesi gün tekrar buluşacaktık ve ne yapacağımızı, nereye gideceğimizi konuşuyorduk. Sonra... sonra Washington Meydanı Parkı'na vardık. Sessizdi ve hava nedense birden soğumuştu. Şimdiki gibi değildi." Drummond tepelerindeki mavi gökyüzünü işaret etti. "Aniden tepemize muazzam bir pus çöktüğünü hatırlıyorum. Derken parkın karşısında bir kadın belirdi."

"Ne kadını?" diye sordu Cassie.

"Adını bilmiyorum," dedi Drummond itiraf edercesine. "Ona *Kadın* demekle yetiniyorum. Bugüne kadar onu hiç görmemiştim; kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Hâlâ yok. Ama o bizim kim olduğumuzu biliyordu ve o gün orada bize kendini tanıttı."

"Nasıl?" diye sordu Cassie.

Drummond cevap vermedi. Cassie sorusunu mu duymadı, yoksa devamını getirmek mi istemedi kestiremiyordu.

"Nasıl?" diye sordu tekrar, dikkatini çekmek için tek elini Drummond'ın koluna koyarak.

"Bugün hepsi ölecek," dedi Drummond, yüzünden ciddiyet akıyordu. "Wagner, Lily ve Yasmin. Kadın onları öldürecek. Bir tek ben hayatta kaldım ve Kadın o günden beri peşimde."

Cassie'nin gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. "Neden?"

"Çünkü Fox Kütüphanesi'ni istiyor," dedi Drummond. "Kütüphane'yi o yüzden gölgelere sakladım. Bugünden sonra, Kadın'ı ilk defa gördükten sonra. Tek kelimeyle..." Doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyor gibiydi. "Kahrediciydi," dedi bir an sonra.

"Ne?" Cassie tereddüt etti. Bir yanı daha fazlasını öğrenmek isterken diğer yanı hiçbir şey duymak istemiyordu. "Ne yaptı?"

"Eğer istersen sana gösterebilirim?" dedi Drummond. Gözlerine karanlık çöktü. "On yıldır neden kaçtığımı, Fox Kütüphanesi'nin neden Gölgelerde olduğunu, Kapılar Kitabı'nın onun eline geçmesine neden engel olmamız gerektiğini gerçekten öğrenmek istiyorsan sana gösterebilirim."

"Nasıl?"

Drummond cebinden bir kitap çıkardı. "Anılar Kitabı sayesinde, Cassie," dedi kitabı ona uzatarak. "Bugüne dair anılarımı sana gösterebilirim." Cassie kendisine uzatılan kitaba uzun süre baktı ve bakarken de sanki bütün dünya geri çekildi. Drummond'ın görmesini istediğini biliyordu; buraya gelmelerinin sebebi buydu. Korkunç olacağını bilse de bir parçası Drummond'ın yükünü paylaşmak, yalnızlığına deva olmak istiyordu.

Uzanıp kitabı almasıyla Bryant Park aniden silindi ve Cassie kendini bir başkasının gözlerinden bakarken buldu.

IZZY VE LUND

"Hatırlıyorum ama hatırlamıyor da gibiyim," dedi Izzy. Cassie'nin oturma odasının kapısında durduğu ve kapıdan bir Venedik sokağının göründüğü videoyu izliyordu. Bunu son bir iki günkü hareketlerini incelemek için telefonuna baktığında bulmuştu. "Rüya gibi, anlarsın ya? Hatırlarsın ama yine de gerçek gibi görünmez." Kafasını iki yana sallayarak videoyu kendi sesiyle sona erdiği yere kadar izledi. Tekrar "oynat" tuşuna bastı ve bir kez daha seyretti. Hipnotize ediciydi. "Nasıl oluyor?" diye sordu. "Bilim mi, sihir mi?"

Sorusuna yanıt alamayınca bakışlarını kaldırdı. Lund önünde bir kâse dolusu tavuklu şehriye çorbasıyla masanın diğer tarafında oturuyordu ve o anda kaşığını ağzına götürmekle meşguldü. Diğer elinde ikiye böldüğü minik ekmeklerden vardı. Minicik görünüyordu.

"Hafızam geri gelecek mi? Hepsini hatırlayacak mıyım?" diye sordu Izzy.

Lund çorbasını yuttu ve gözleri Izzy'ninkileri buldu, sonra hemen kâsesine kaydı. "Bilmiyorum," dedi.

"Aslına bakarsan çoğunu hatırlıyor gibiyim," diyerek konuşmayı sürdürdü Izzy. "O adamın yaptığı şey, onca acı..." Tepeden tırnağa ürperince ürpertinin geçmesini bekledi. "Bazı şeyleri serbest bıraktı. Ne olduğunu biliyorum. Fakat *tecrübe ettiğimi* hatırlamıyorum. Bilmem kulağa mantıklı geliyor mu?" Camdaki yansımasına baktı. Saf saf konuştuğunun farkındaydı. Gergindi, hatta belki de şoktaydı ve kendine hâkim olamıyordu. Dışarıda sabahın geç saatleriydi, sokak araç ve insan kaynıyordu.

Midtown'da, Lund'un seçtiği bir lokantadalardı. Bir blokun köşesinde bulunan, geniş, havadar bir mekândı.

Lokantaya girdiklerinden beri, yani aşağı yukarı iki saattir aynı kabinde oturuyorlardı ve Lund üçüncü yemeğini silip süpürmekteydi. Çizburgerle patates kızartmasını mideye indirdikten sonra üstüne bir de omlet yemiş, ardından da tavuklu şehriye çorbası söylemişti. Izzy aç değildi –ağzına tek lokma koyamayacak kadar sarsılmıştı– fakat yine de ızgara peynirli sandviç ve kahve sipariş etmişti. Yemeği önüne geldiğinde hafızası çoktan yerine gelmeye başlamıştı. Izzy ise bunun normale dönme, gün boyunca hiç olmadığı kadar kendi gibi hissetme sürecinin bir parçası olduğuna inanarak her şeyi oluruna bırakmış, kendini zorlamamıştı. Süreç olanlarla, acıyla, ona işkence eden kel adamla arasına mesafe koymasına yardımcı olmuştu.

"Pek konuşmuyorsun, değil mi?" dedi Izzy, daireden ayrıldıklarından beri devin iki dudağı arasından hepi topu birkaç kelimenin çıktığını düşünerek.

Lund kâseyi masadan alıp çorbasının dibini kafasına dikti. "Aynen," dedi peçetesiyle ağzını silerken. Minik ekmeğinden geriye kalanı ağzına atıp çiğnerken Izzy'yi ifadeden yoksun bir suratla izledi.

"İneğe benziyorsun," diyerek gözlemde bulundu Izzy ama sesinde art niyetten eser yoktu.

Lund çiğnemeye ara vermeden gülümsedi.

"Neyi bekliyoruz?" diye sordu Izzy ansızın sabırsızlanarak.

"Senin hiçbir şeyi beklediğin yok," dedi Lund. "İstersen gidebilirsin. Seni beklemeye zorlamıyorum."

"Pekâlâ, *sen* neyi bekliyorsun?" diye sordu Izzy.

"Bir mesaj," dedi Lund. Izzy açıklamasını bekledi fakat beklediği açıklama gelmedi. Bozguna uğramışçasına koltuğunda arkasına yaslandı.

"Sence Cassie iyi midir?" diye sordu.

Lund omuz silkti. "Bilmem." Dışarıdaki dünyayı, akan trafiği, sokağın karşısındaki binaları izliyordu. Beklerken hâlinden memnun gibiydi.

Izzy telefonunu tekrar kontrol etti. Ne bir mesaj ne de arama vardı. "Ondan haber alamıyorum. Bu hiç onluk bir davranış değil. Ya şu adam onu yakaladıysa?"

"O adam arkadaşını yakalamış olsaydı senin peşine düşmezdi," dedi Lund gözlemde bulunurcasına.

Izzy bu teselliyi minnetle kabul etti. "Evet," dedi. "Haklısın. Umarım iyidir."

Birkaç dakika boyunca sessizce oturdular ve Izzy başka bir şey daha hatırladı. Başka bir an daha. Cassie'yle Ben'in Lokantası'ndaydı ama biri daha vardı. Bir adam.

"Bir adam vardı," dedi aniden. "Cassie'yle otururken yanımıza gelmişti..."

Lund onu ilgiyle izliyordu.

"Sanırım... Sanırım olanları bana unutturan o adamdı," dedi Izzy.

Lund bekledi.

"Garip bir adı vardı." Hatırlamaya çabalarken kendi kendine mırıldandı. "Drummond," dedi en nihayetinde derin bir oh çekerek. "Beni korumaya çalıştığını söyledi," dedi hatıraları zihnine hücum ederken. Cassie'nin onunla konuştuğunu, hatırlamasına yardım edeceğini söylediğini hatırladı ve Cassie'ye olan sevgisi ılık bir su dalgası misali benliğini sarıp sarmaladı. "O iyi," dedi. Birdenbire morali yerine gelmişti. "O adamla birlikte."

Izzy kahvesini yudumladı. Cassie'nin güvende olduğunu bildiğinden yüreğine su serpilmişti. "Peki şimdi ne yapacağım?" diye sordu. "Evime geri dönemem. Ayrıca şu anda işte olmam gerekirdi... Ah tanrım, iş. Kovulacağım." Kafasını ellerinin arasına gömdü. Görünüşe bakılırsa her şey çılgınlıktan nasibini almıştı ve Izzy sıkıcı normalliği mumla arıyordu.

"Bence artık iş meselesini dert etmene gerek yok," dedi Lund.

"Ne?" diye sordu Izzy. "Nedenmiş?"

"Zengin olacaksın," dedi Lund.

"Ne?"

Lund ona cevap vermeye tenezzül bile etmeden telefonunu çıkarıp tekrar kontrol etti. Başını aşağı yukarı salladı, bir şey yazdı ve ardından telefonu gerisin geri cebine attı. "Sahaf'ı

bekliyoruz," dedi sanki bu her şeyi açıklarmış gibi. "Yanımdaki adamın, yani Azaki'nin sihirli kitaplar satan bir tanıdığı vardı. Azaki'nin telefonu bende." Lund telefonu parmaklarının arasında salladı. "Ona elimde bir kitap olduğunu ve onunla görüşmek istediğimi söyledim. Ondan cevap bekliyorum."

"Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok," diye cıyakladı Izzy.

Lund elini diğer cebine attı ve oradan bir kitap çıkardı. Izzy morlu yeşilli kapağı görünce irkildi, midesiyse perende attı. Hemen bakışlarını kaçırdı.

"Kitap bizde," dedi. "Adamın düşürdüğü yerde öylece duruyordu. Sen çantanı hazırlarken ben de onu yerden aldım. Azaki'nin aradığı kitap olmasa da Sahaf'ın ilgisini çeker. Kitabı ona satar, zengin oluruz."

Izzy karşısındaki adamın açıklamasını anlamlandırmaya çalıştı. "Bir dakika, ne? Anlamıyorum. Neden zengin olacakmışım?"

"Bu kitaplar," dedi Lund. "Paha biçilemez. İnsanlar onlara sahip olmak için para saçıyor. Çuvalla para. Azaki'nin neden onun peşinde olduğunu sanıyorsun? Tek bir kitap ömrünün sonuna kadar babalar gibi yaşamanı sağlayabilir. Peşinde olduğumuz şey oydu." Lund elindeki kitaba bakarak düşüncelere daldı. "Muhtemelen başka kitapları da vardı," dedi bir süre sonra. "Onun gibi bir adamın ceplerinde birkaç kitap daha olsa gerek. Keşke kontrol etseydim. Fakat açgözlülük insanı öldürür."

"Arkadaşına üzüldüm," dedi Izzy, Japon adamı anımsayarak. Daireden çıkarken üstünden atladığından beri bir kez bile aklına gelmediğini fark etti. "Tanrım, cesedi dairemde öylece yatıyor. Ya insanlar onu benim öldürdüğümü sanırsa?"

"Arkadaşım değildi," dedi Lund. "Daha doğrusu arkadaş sayılmazdık. Fakat iyi bir adamdı. Nazikti."

"Şunu gözümün önünden kaldırır mısın?" dedi Izzy başıyla kitabı göstererek. "Midemi bulandırıyor."

Lund kitabı cebine attı ve bakışlarını dışarıdaki dünyaya kaydırarak tekrar beklemeye başladı.

"Peki neden zengin olacakmışım?" diye sordu Izzy bir kere daha.

"Kitap," dedi Lund. "Kitabı satacağız, paranın yarısı senin olacak."

"Paranın yarısı neden benim oluyor?"

Lund sanki Izzy kasten anlamazlıktan geliyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Kitap senin dairenden çıktı. Senin üstünde kullanıldı. Azaki'nin peşinde olduğu kitap bu değildi. Onu görmemin tek nedeni doğru zamanda doğru yerde olmamdı. O yüzden paranın bir kısmını almaman haksızlık olur. Parayı bölüşürüz. Seni Sahaf'la buluşturduğum için yarısını ben alırım. Yarısı da senin olur."

"Tüm bunları gayet mantıklıymış gibi söylüyorsun," diye geveledi ağzında Izzy. "Neden kitabı da parayı da alıp sırra kadem basmıyorsun? Seni durduramam, öyle değil mi? Resmen ev kadarsın."

"Sana seninle ilgileneceğime söz verdim," dedi Lund sanki bu her şeyi açıklarmış gibi. "Zaten parayı Azaki'yle bölüşecektik. Ne kadar paraya ihtiyacım var ki? Pek öyle pahalı zevklerim yoktur."

"Şey..." Izzy tereddüt etti. "Ne kadar paradan bahsediyoruz acaba?"

"Artık işi gücü düşünmene gerek kalmayacak kadar çok paradan," dedi Lund. "Başına gelenlerin tazminatı gibi düşün."

Izzy duyduklarına inanamıyormuş gibi kafasını iki yana salladı.

"Ayrıca bende başka bir şey daha var," dedi Lund cebinden farklı bir kitap çıkararak. Bu seferki siyahtı ve kapağında altın rengi incecik çizgilerden ibaret karmaşık bir desen vardı. "Bu Azaki'nindi," dedi Lund. "Yanılsamalar Kitabı. Hiç yoktan bir şeyler peyda edebilirdi."

Izzy kaşlarını çattı. "Bana gösterdiği polis rozeti gibi mi? O da gerçek değildi, değil mi?"

"Evet," dedi Lund. "Cebindeki eliyle kitabı tutup hayal etti. Birkaç gün önce çölde hiç yoktan bir katedral vücuda getirdiğini gördüm. Rozet onun için çocuk oyuncağıydı."

Izzy şüpheyle kaşlarını kaldırdı ama ağzını açmasına fırsat kalmadan Lund telefonunu cebinden çıkarıp gelen mesajı okudu.

"Sahaf'la tanışıp keseni doldurmanın vakti geldi," dedi. "Kendisi şehirdeymiş."

DRUMMOND FOX'UN ANILARI (2012)

"Bu pus da nereden çıktı?" diye sordu Drummond, Washington Meydanı Parkı'na yaklaşırlarken. Bir parça çakırkeyif olduğunun farkındaydı. Ama epey keyifliydi; evden çıkmayalı, New York'a gelmeyeli, arkadaşlarıyla vakit geçirmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Bir günde birkaç mevsim," dedi yanında yürüyen Wagner. Birkaç adım arkalarındaki Lily ve Yasmin, Mısır tarihinin karanlık bir noktası hakkında tartışıyorlardı fakat Drummond esas konuyu kaçırmıştı.

Güzel bir yemek, hiçbirinin bitmesini istemediği uzun, lüks bir etkinlik olmuştu. Kırk yılda bir buluşuyorlardı. Drummond, bunu daha sık yapsalar toplantıları yine böyle güzel geçer miydi diye merak etmekten kendini alamadı. Daha sık buluşsalardı birlikte zaman geçirmekten yine bu kadar keyif alırlar mıydı? Bu düşüncelerin içekapanık kimselere has bir şüphecilikten ileri geldiğini biliyordu ve ânın tadını çıkarmak için onları bir kenara itti.

Karşıdan karşıya geçerlerken, "Yarınki planımız nedir, beyler?" diye sordu Yasmin, Drummond'la Wagner'ın arasına dalıp aynı anda ikisinin birden koluna girerek.

Önlerinde birlikte geçirebilecekleri koskoca bir gün daha vardı ve çalışmayı planlıyorlardı, artık bu ne demekse. Vaktiyle ellerindeki bütün kitapları Fox Kütüphanesi'nde bir araya getirmenin, muhtemelen yeni bir yerde müşterek bir koleksiyon meydana getirmenin olası faydalarını tartışmışlardı. Bu zaman zaman üzerine düşündükleri bir konuydu fakat Drummond bu

konu konuşulurken pek ağzını açmazdı çünkü kitaplarına çökmek istediği izlenimine kapılmalarını istemezdi arkadaşlarının.

"Bence yemeğe devam," dedi Lily. "Chinatown'daki bütün iyi restoranları biliyorum. Ucuza kapatabiliriz."

Bu lafın üzerine Drummond gülümsedi. Bütün hayatını yemek yiyerek, arkadaşlarıyla sohbet ederek ve ânın tadını çıkararak geçirmekten hiç sıkılmayacağını hissediyordu. Kafasının dağılmasından ve kaygılarıyla kitap avcılarının gittikçe vahşileştiğine, saldırganlaştığına dair kulağına gelen söylentilerden uzaklaşmak ona iyi gelmişti. Geleceği, dostlarını ve kitapların yanlış ellere geçtiğini düşündükçe kendini endişelenmekten alamıyordu. Bazen tek istediği dağın tepesindeki evinde saklanmak, kapıları kapamak ve dünyayı unutmak oluyordu.

"Biraz çalışsak iyi olur," dedi Wagner, Washington Meydanı Parkı'na girdiklerinde. "Gerçi emekli olduğumda restoran açmayı düşünüyorum, o yüzden yemek benim için çalışmak sayılır."

"Çok doğru bir noktaya parmak bastın," dedi Lily ciddiyetle.

"Bu kadar yemek için fazla yaşlıyım," diye hayıflandı Yasmin. "Kilo alıyorum."

"Pardon da," dedi Lily dili dolaşarak, "şu üstümdeki elbiseye senden üç tane girer."

Drummond pusun parkta daha yoğun olduğunu düşündü, sanki oradan geliyor gibiydi. İlk huzursuzluk kaşıntısı zihninin derinliklerini gıdıkladı fakat bu, akşamdan beri içtiği alkolün yumuşattığı belli belirsiz bir düşünceydi. Üstüne bir de Lily'nin, "Orta Avustralya'da keşfedilen kitap hakkındaki dedikoduları duydunuz mu?" diye sorması dikkatini hepten dağıttı.

"Hayır?" dedi Drummond. "Nerede? Ne kitabı?"

Lily omuz silkti ve aniden üşümüş gibi ürperdi. "Yılın bu vakitleri New York'un sıcak olduğunu sanırdım. Ceketimi almadığıma pişmanım."

"Şuradaki kim?" diye sordu Yasmin.

Drummond ileri baktı ve kadının tekinin tam önlerinde kımıldamadan dikildiğini gördü. Pek öyle uzakta da değildi. Güzel bir kadındı, gençti, ceylan gibiydi ve pusta insanın gözünü alan beyaz bir yazlık elbise giymişti. Dördü birden ona bakarlarken Kadın gülümseyip başını hafifçe öne eğerek onları selamladı.

"Merhaba?" dedi Wagner ama Drummond malum kaşıntının gitgide güçlendiğini hissediyordu.

Bir terslik olduğunu biliyordu, Kadın'ı görür görmez anlamıştı.

Kadın hiçbir şey söylemedi ama Drummond çevrelerinde pusun gittikçe kesifleştiğini, onları yuttuğunu, parkın dışındaki şehirden kopardığını fark etti.

"Bunu o mu yapıyor?" diye sordu Yasmin.

"Neyi?" diye sordu Lily.

"Pusu," dedi Yasmin. "Pusu kadın mı yapıyor?"

"Evet," dedi Drummond çünkü yüzünden anlaşılıyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu Lily yüksek sesle. "Ve ne istiyorsun?"

Beyazlı kadın gülümsedi ve puslu karanlıkta her şey bir anlığına sessizliğe gömüldü. Drummond kendi kalbinin sesini kulaklarında duyabiliyordu.

Bir an sonra ani, şok edici bir hareketlilik oldu.

Kadın bir bulanıklık hâlinde hareket ederek saniyesinde Drummond'ın yanındaki Lily'nin dibinde belirdi. Tepki vermesine kalmadan Lily'nin eline zorla bir kitap tutuşturdu ve Lily insanın yüreğini sızlatan bir feryatla ânında yere yığıldı.

"Lily!" diye bağırdı Drummond, acısı karşısında ne yapacağını bilemeyerek.

Beyazlı kadın kendine yeni bir rakip ararcasına önce Drummond'a, sonra yanındaki Yasmin'e ve ardından arkalarındaki Wagner'a baktı. Eğleniyormuş gibi dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı, sonrasında başını hafifçe öne eğerek onlara kaşlarının altından baktı. Arkasında, Lily yerde yuvarlandı ve kafasını var gücüyle asfalta vurmaya başladı. Çılgına dönmüş gibi başını yukarı kaldırıyor, sonra yine olanca kuvvetiyle yere vuruyordu.

"Lily!" dedi Drummond tekrar. Güzel dostu kâbuslardan fırlamış gibiydi; suratından oluk oluk kanlar akıyordu, acıdan sıktığı bembeyaz dişleri ortadaydı.

Drummond, Kadın'ı aşıp Lily'nin imdadına yetişme umuduyla yana doğru bir adım attı. Kadın onu görmezden gelirken Wagner ve Yasmin birbirlerinden uzaklaştılar.

"Kimsin sen?" diye bağırdı Yasmin. "Ne yaptığının farkında mısın? Kim olduğumuzu biliyor musun?"

Yanıt gelmedi. Drummond, Lily'ye doğru koşarken Yasmin'in başıyla onaylamayı andıran bir hareket yaptığını ve ardından gözlerini yumduğunu gördü. Işık Kitabı'nı böyle kullanıyordu. O anda parlak sarı bir ışık peyda olup Yasmin'in dış hatlarını sarmaladı.

"Seni kör ederim," dedi Yasmin. Bu Kadın'a yönelik bir tehdit olduğu kadar arkadaşlarına da uyarıydı. Drummond ona sırtını dönerken arkasında yıldız patlamasını andıran bir ışık parlaması oldu. Lily'nin yanına çöktü. Lily'nin suratı tarumar olmuştu, kitabı hâlâ göğsüne bastırıyordu.

"Bırak da sana yardım edeyim," dedi Drummond kitaba uzanarak.

Lily kırmızı suratında iki beyaz delikten ibaret olan gözlerini belerterek yuvarlandı. Ağzı dehşetten ve acıdan O şeklini almıştı fakat çektiği ıstıraba rağmen kafasını iki yana salladı.

"Lütfen!" diye yalvardı Drummond. Arkadaşının azabını dindirmek uğruna her şeyi yapmaya hazırdı.

Lily başını yeniden iki yana salladı. Mesajı netti: *Bana yardım edemezsin! Bana olan her neyse sana da olur!*

Drummond bir an sonra arkasındaki ışığın aniden loşlaştığını fark etti ve o yana döndüğünde, birkaç dakika öncesine dek Yasmin'in durduğu yerin yoğun bir pus ve sis bulutuyla kaplı olduğunu gördü. Sanki pus aniden etrafında toplanmış, kor gibi beyaz ışığı oraya zaptetmişti.

"Ah tanrım," diye mırıldandı Drummond geriye doğru emekleyerek.

Biraz ileride Wagner ve Kadın bir tür salon dansının ilk adımları misali karşılıklı daire çiziyorlardı. Drummond, Wagner'ın temkinli olduğunu görebiliyordu; Kadın'ın arkadaşlarından ikisini tereyağından kıl çekercesine saf dışı bırakması hiç şüphesiz onu da şok etmişti. Kadın rahat görünüyordu, aynı kibirli gülümseme dudaklarının kenarlarında oynaşıyordu, elleriniyse arkasından kavuşturmuştu.

Drummond sanki felç olmuştu, arkadaşlarına yardım etmek istiyor ama ne yapacağını bilmiyordu. Hiçbiri savaşçı değildi; onlar akademisyen ve kütüphaneciydi. İcabında kendilerini savunmak için kullanabilecekleri kitaplar taşıyorlardı yanlarında, saldırmak için değil. Drummond'ın cebindeyse yalnızca Gölgeler Kitabı vardı, yani tek yapabileceği gözden kaybolup oradan tüymekti.

Tekrar Lily'ye baktı. Feryatları ağzındaki kanın, kafasını yere vura vura yüzünü getirdiği korkunç hâlin sekteye uğrattığı inliltilere dönüşmüştü. Lily'nin kitabı yanındaysa bile Drummond nerede olduğunu bilmiyordu. Yasmin onu sarıp sarmalayan fırtınanın içinde kaybolmuştu ve Işık Kitabı karanlıkla boğuşuyordu. Drummond, Yasmin'in hareket ettiğini, ileri geri yürüdüğünü, kaçmaya çalıştığını görebiliyordu ama bulut yılan misali kıvrılarak onunla birlikte hareket ediyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum, ne yapacağımı bilmiyorum," diye geveledi ağzında. Ümitsiz ve dehşete düşmüş vaziyetteydi. Canavarlar çıkageldiğinde odasında tek başına bir çocuktu, canavarları kovalayacak anne babası olmayan bir çocuk.

Wagner'ın panik yüklü gözleri Drummond'ı buldu. Bakışlarında bir mesaj vardı, bir gözü karalık: *Kitapları koru!* Ardından Wagner bakışlarını Kadın'a çevirdi. Drummond geceye karışmaya hazırlanarak Gölgeler Kitabı'na uzandı. Fakat hiçbir şey yapamadan acı yüklü bir homurtu havayı delip geçti. Drummond, Wagner'ı tek dizinin üstünde göğsünü tutarken gördü. Kadın göz açıp kapayıncaya dek önünde beliriverdi ve elini Wagner'ın omzuna koydu. Wagner bir kez daha homurdandı, ardından nefesini tuttu ve yüzünde acı yüklü bir ifadeyle yana doğru devrilip nöbet geçirir gibi birkaç kere kasıldı.

Ardından hareketsiz kaldı.

"Hayır!" dedi Drummond midesi ağzına gelirken. Arkasını döndü ve Lily'nin inlemeleri kulaklarında çınlamaya devam ederken kustu. Yarısı sindirilmiş akşam yemeği betona saçıldı.

Drummond tekrar Kadın'a döndüğünde canının bedenini terk edişini izler gibi hâlâ Wagner'ın tepesinde dikiliyordu. Karanlık âdeta bir bulut gibi Drummond'ın üstüne çöktü,

çaresizlik ve dehşet onu kıskıvrak yakalayıp hareket edemez hâle getirdi.

Kadın parka, bilincini kaybetmiş vaziyette yerde yatsa da hâlâ titreyen Lily'ye, Yasmin'in ışığını yutan çalkantılı buluta baktı. Drummond, Kadın'ın suratından bir ifadenin, sanki bir lamba kapatılıp açılmış gibi anlık bir öfkeyle nefretin gelip geçtiğini gördü ve damarlarındaki kan akıp akmamakta bir saniyeliğine tereddüt etti, kalbi tekledi fakat sonra hızlandı. Saf kötülüğü gördüğünü biliyordu, mutlak, insanlıktan yoksun kötülüğü. Ve güzel bir kadının tenini kuşanmıştı.

Yasmin'in bulunduğu yerdeki fırtına tersine bir patlama misali aniden içe çöktü. Acı yüklü bir haykırış duyuldu, sanki kasabın teki satırla bir hayvanın göğüs kafesini parçalıyormuş gibi kemik çatırtıları, kan ve dokunun vıcık vıcık sesi... Derken çığlık kesildi ve pusun dağılmasıyla Yasmin'in mahvolmuş bedeni gözler önüne serildi. Teninin içinde sıvıdan başka hiçbir şey yokmuş gibi yere yığıldı çünkü bütün kemikleri un ufak olmuştu.

Harikulade, matrak dostunun ne hâle geldiğini görünce kendini daha fazla tutamayıp, "Hayır!" diye haykırdı Drummond gökyüzüne. Bu kadın, şeytanın vücut bulmuş hâli, Yasmin'i harikulade kılan her şeyi elinden almıştı. Drummond'ın gözleri dolarken midesi kasıldı ve bağırsakları korkuyla titredi. Göğsünde toplanmakta olan çığlığı susturma gayretiyle yumruğunu ağzına götürüp ısırdı.

Kadın bir zamanlar Yasmin olan deri ve kıkırdak yığınının yanına gitti ve eğilip Işık Kitabı'nı yerden aldı. Bir an için kitabı inceledikten sonra dönüp Drummond'a baktı.

"Drummond Fox," dedi alçak ve hırıltılı bir sesle. Neredeyse cilveli bir fısıltıydı.

Drummond haykırmak istedi. Kaçmak istedi. Kadın'ın onu görmemesini umarak hiç kıpırdamadan durmak istedi, oysa Kadın dosdoğru ona bakıyordu. Titrek bir parmak cebinde çaresizce Gölgeler Kitabı'nın bir sayfasını arıyordu.

"Fox Kütüphanesi'ni bana ver," dedi Kadın, Lily'nin kendi kanının içinde yattığı yere doğru rahatça yürürken. Drummond'ın arkadaşına tepeden şöyle bir baktı ve ardından havaya sıçrayıp

iki ayağıyla birden sertçe Lily'nin karnına indi. Lily'nin ağzından ciğerlerindeki havayla birlikte kanlar fışkırdı.

"Kes şunu!" diye bağırdı Drummond içgüdüsel olarak. Korkudan geriye sıçrayıvermişti. "Lanet olsun."

Hâlâ Lily'nin karnında dikilmekte olan Kadın ona omzunun üstünden baktı. "Fox Kütüphanesi'ni bana ver," dedi tekrar, sabrının tükenmek üzere olduğunu ima eden bir ses tonuyla.

Drummond kafasını iki yana salladı. Wagner'ın yana devrilmiş cesedine, Yasmin'den geriye kalan yığına, Lily'nin tarumar olmuş, kanlar içindeki bedenine baktı. Bunlar arkadaşlarıydı, sevdiği insanlardı. Bunlar hayatları boyunca kimsenin kılına zarar vermemiş insanlardı. Zekiydiler, matraktılar ve *yaşam* doluydular fakat artık değillerdi; artık güzel bir şiirin sonundaki noktalardı.

Geriledi. Arkadaşlarını terk etmeyi kendine yediremiyordu ama onların da hayatta kalmasını, kitapları bu kadından uzak tutmasını isteyeceklerini biliyordu. Cebinde arayış içinde olan parmakları nihayet Gölgeler Kitabı'nın sayfalarından birini buldu. Önünde, Kadın Lily'nin üstünden indi ve ayakkabılarını betona sürterek temizledi. Sonra Drummond'a döndü.

"Kitaplarını bana ver!" diye ciyakladı sonra. Suratı aniden çarpık bir öfke maskesine dönüşmüştü.

Drummond sayfanın köşesini yırttı ve Kadın saniyeler önce bulunduğu yere bir bulanıklık hâlinde atılırken Gölgelere karıştı.

Telaşla parktan çıkıp kendini sokağa atarken Kadın'ın etrafına bakındığını, onu aradığını gördü.

Kaçtı. Bir yandan sonsuza dek ona musallat olacak görüntülerden kaçıyor, diğer yandan da Gölgelerde arkadaşları için, Kadın'ın onlara yaptığı korkunç şeyler için ağlıyordu.

SAHAF (1)

Sahaf'la Broadway'in hemen dışındaki Batı 29. Sokak'ta bulunan Ace Hotel'in lobisindeki barda buluştular. Izzy, New York'a taşınmasından kısa süre sonra bu bara bir çifte randevu için gelmişti ve aradan geçen müddette mekân hiç değişmemişti. Eskiden bankaymış gibi genişti. Enli beyaz sütunlar hem mekânı bölüyor hem de tepedeki yüksek tavanı taşıyordu. Duvarlar ahşap lambriyle kaplıydı ve salon masa lambalarının yanı sıra yukarıdan sarkan ampullerle aydınlatılıyordu. Lund ve Izzy içeri girdiklerinde akşamüstünün ilk saatleriydi ve salona kâh orada vakit geçiren kâh arkadaşlarıyla laflayan insanların alçak sesli, rahatlatıcı mırıltıları hâkimdi. Izzy, Lund'un yanında durdu ve adam mekânı gözleriyle taramaya koyuldu. Derken bakışları karşı köşede oturmakta olan birine takıldı.

"Burada bekle," dedi Lund.

"Hayır," dedi Izzy. Lund onu şöyle bir süzdükten sonra gelmesine ses çıkarmadı. Deri bir kanepenin ucunda tek başına oturan bir kadına doğru seğirtti. Yaklaştıklarında kadın başını kaldırıp bakınca Izzy kadının aslında ne kadar güzel olduğunu gördü. Bir Afro-Amerikalı gibi koyu tenliydi, gözleri iriydi ve çıkık elmacık kemikleri vardı. Keldi ve kulaklarından iri, rengârenk küpeler sarkıyordu. Düğmeleri dekoltesinin görünmesine yetecek kadar aşağıdan iliklenmiş koyu kırmızı bir bluzla pahalı, gri bir takım elbise giymişti ve boynuna taktığı zincirin ucundan bir gözlük sallanıyordu. Bacak bacak üstüne atmış, öyle oturuyordu ve Izzy kadının ayağında, bluzunun rengine yakın bir tonda, pahalı topuklular gördü. Önündeki masada bir kokteyl duruyordu.

Kadın bir an onlara baktı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Azaki öldü," dedi Lund sadece.

Kadın dudaklarını hafifçe büzerek duyduklarını hazmetmeye çalıştı. "Peki siz kimsiniz?"

"Ben Lund," dedi Lund. "Onunla birlikteydim." Kadının bakışları, Lund'un o anda kanepeye attığı telefona kaydı.

"Fedai," dedi kadın.

"Kel bir adam onu vurup öldürdü," dedi Lund.

"Kel bir adam," dedi Lottie.

"Beni de vurmaya çalıştı," diyerek konuşmayı sürdürdü Lund ve kafasının yan tarafındaki yarayı gösterdi. "Ama ıskaladı. Ki Azaki'den katbekat iri olduğum düşünüldüğünde bu neredeyse imkânsızdı."

"Doktor Barbary," dedi Izzy. "Adı buydu. Hugo Barbary."

Kadın iç geçirdi ve sonrasında karşısındaki koltukları işaret etti. Izzy ve Lund oturdular.

"Sen Izzy olmalısın," dedi kadın. Ardından Lund'a baktı ve Lund ona cevaben başını aşağı yukarı salladı.

"Evet," dedi Izzy tereddütle. "Nereden biliyorsun?"

"Güzel bir kadınsın, Izzy," dedi Sahaf soruyu duymazdan gelerek. "Bunu sürekli duyuyor olmalısın."

"Aslında yeterince sık duymuyorum," diye yanıtladı Izzy. Sahaf'ın kafa derisine bakarak bir elini kendi başının üstünde salladı. "Kellik olayı hoşuma gitti. Bana hayatta yakışmazdı."

Sahaf ona cevaben sırıttı. "Ah, seni sevdim," dedi. "Ki bu çok iyi çünkü birine seni güvende tutacağıma dair söz verdim."

"Kime?" diye sordu Izzy. "Kime söz verdin?"

"Kim olduğunun önemi yok," dedi kadın. "En azından şimdilik. Fazla beklemeyeceksin."

"Önemi var," diye karşı çıktı Izzy. "Neler döndüğünü öğrenmek istiyorum."

"Şu anda en önemlisi güvenliğin. Azaki'den senin güvenliğini sağlamasını istemiştim, sanırım Bay Lund da o yüzden seni bana getirdi."

Izzy soru sorarcasına Lund'a baktı.

"Buluşmamızın tek nedeni bu değil," dedi Lund, Sahaf'a.

Istırap Kitabı'nı cebinden çıkarıp masanın üstünden Sahaf'a doğru uzattı.

"Hımmm," diye mırıldandı Sahaf. Gözlüğünü taktı. "Bu Kapılar Kitabı değil."

"Istırap," demekle yetindi Lund sadece ve kadın gözlerini şaşkınlıkla belerterek ona baktı.

"Çok güzel," dedi ardından. "Bu kitap ve Hugo Barbary hakkında kulağıma birtakım dedikodular gelmişti."

Lund yorumda bulunmadı. Izzy kadının kitabı elinde evirip çevirişini, sonra da açışını izledi.

Lund'a baktı. "Yani bu kitabı Hugo Barbary'den aldın, öyle mi?"

"Bir önemi var mı?" diye sordu Lund.

"Genelde olur ama Hugo'yu gıcık etmek için bir istisna yapacağım."

"Satabilir miyim?" diye sordu Lund.

"Elbette," dedi Sahaf gülümseyerek. "Her zaman. Dünya boka saracak olsa bile insanlar özel kitapların peşinde koşmaktan hiç vazgeçmiyorlar. İstediğin bu mu?"

"Evet," dedi Lund. "Kitabı bizden satın alıp paramızı verebilir ve ardından istediğine satabilirsin."

"Olmaz," dedi Sahaf kitabı masanın üstünden ona doğru itekleyerek. "İşler öyle yürümüyor. Hiçbir kitabı üstüme almam. Senin adına hareket ederim. Senin namına satarım. Parayı beklemen gerekir."

Lund önce Izzy'ye, sonra kadına baktı.

"O güvende olacak," dedi Sahaf. "Eğer parayı apar topar istemenin nedeni buysa."

"İşler nasıl yürüyor peki?"

"Bir açık artırma düzenleyeceğiz," dedi Sahaf. "Dünyanın dört bir yanından kitap avcıları davet edilecek. Müthiş bir etkinlik olacak. Hâlihazırda anlaşmalı olduğum bir salon var zaten. Kapılar Kitabı'nı açık artırmada satmayı umuyordum fakat bunu da satabileceğimizden eminim."

"Ne zaman?" diye sordu Lund.

"Bu gece yarısı."

"O kadar çabuk mu?" diye sordu Lund.

"İnsanlar açık artırmalarımı dört gözle bekler," dedi Sahaf. "Bunlar nadir fakat getirisi yüksek etkinliklerdir, Bay Lund. İnsanlar gelecektir. Kimse on iki saatten daha uzak mesafede değil. Hem şahsen gelemeyecek olanlar da yerlerine vekaleten birini gönderebilirler. İnan bana, kitabı ne kadar çabuk elden çıkarırsanız sizin için de benim için de o kadar iyi olur. Bu kitaplardan birini elde tutmak dikkat çekmekten başka hiçbir işe yaramıyor."

"Ne kadar?"

"Lafı dolandırmaktan pek hoşlanmıyorsun, değil mi? Yani, tahmin edebileceğin gibi, açık artırmanın ucunun nereye varacağını bilemem ama bunun gibi bir kitap..." Başını aşağı yukarı salladı. "Yirmiye, yirmi beşe rahat rahat gider."

Lund başıyla onayladı.

"Yirmi ne?" diye sordu Izzy.

"Milyon," dedi Sahaf.

Izzy damarlarındaki bütün kanın ayaklarına hücum ettiğini ve dünyanın birkaç saniyeliğine yan yattığını hisseder gibi oldu. Düşmemek için bir elini uzatıp sandalyenin kenarına tutundu.

"Yüzde kırkını komisyon olarak alacağım. Normalde yüzde otuz alırım ama Hugo Barbary'nin dahli işi daha tehlikeli kılıyor. Uygun mudur?"

Lund omuz silkti. "Öyle olsun."

Ardından kadın ayağa kalkıp üstünü başını düzeltti.

"Bay Azaki'ye üzüldüm," dedi Lund'a. Kokteylini kaldırıp tek dikişte bitirdi. "Onu çok severdim."

Lund ona hak verircesine başıyla onayladı.

"Ama dünya dönmeye devam ediyor ve zor zamanlardan geçiyoruz. Ayak uydurmalı ve sebat etmeliyiz. Çuvalla paran olduğunda önüne bakman daha kolay oluyor, inan bana."

"Sana inanıyorum," dedi Izzy.

"Şimdi ikiniz de benimle geleceksiniz," diye buyurdu Sahaf.

"Ne?" diye sordu Izzy.

"Sizi tongaya düşürmek niyetinde değilim. Fakat eğer açık artırma düzenlemek için o kadar masraf edeceksem malın güvende olmasını yeğlerim. Eğer kitabınızı satmamı istiyorsanız önümüzdeki yirmi dört saat boyunca yanımdan ayrılmayacaksınız.

Dış dünyayla temas kurmak yok, olası teklifçilere gizli mesajlar göndermek yok. Bu size has bir durum değil, umarım anlayışla karşılarsınız. Titiz bir kadınımdır."

Lund, Izzy'ye bakarak ona bir soru sordu.

"Bilmiyorum," dedi Izzy. Sonra Sahaf'a döndü. "Sanırım onu sevdim. En azından kel adamdan daha çok sevdim. Şayet güvende olacaksak onunla gitmeye tamamım."

"Başka hiçbir yerde olamayacağınız kadar güvende olacaksınız," dedi Sahaf. "Hadi, gelin."

Birlikte yürüyerek otelden çıktılar ve onları bekleyen bir arabaya bindiler.

Ninova

MAHSUR

Cassie dehşet içinde nefesini tuttu ve Bryant Park'taki sandalyesinde öne doğru devrilerek yere düştü. Oradan geçmekte olan genç bir çift Cassie'ye döndü ama Drummond onlara hem güven verici hem de mahcup bir gülümsemeyle baktı. "Merak etmeyin, o iyi, sadece biraz başı döndü."

Çift yoluna devam ederken Drummond da Cassie'nin yerden kalkıp sandalyesine oturmasına yardım etti.

"Gördün mü?" diye sordu Drummond. "Kitabın onun eline geçmesine neden engel olmam gerektiğini şimdi anladın mı?"

"O zavallı kadın, Lily... Ona ne yaptı?"

"Bilmiyorum," dedi Drummond itiraf edercesine. "Ama illa bir tahminde bulunmamı istersen Ümitsizlik Kitabı olduğunu söyleyebilirim."

"Ümitsizlik Kitabı," diye tekrarladı Cassie.

Drummond başıyla onayladı. "Rusya'nın St. Petersburg şehrinde yaşayan bir aileye aitti. Sanki başka yer bulamamışlar gibi onu bir kilisede saklıyorlardı. Muhtemelen insanlar ümitsizliğe kapıldıklarında kiliseye gittiklerinden. Ama bu geceden önce, bize saldırmasından önce bazı hikâyeler duymuştuk; ailenin kaybolduğuna ve kitabın akıbetini kimsenin bilmediğine dair söylentiler. Onlara inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Kaybolan kitaplara, bulunan kitaplara dair dedikodular hiç eksik olmazdı. Fakat Kadın onu aldı ve aileyi öldürdü. Elimde bunu doğrulayacak hiçbir bilgi olmasa da hislerim bana öyle söylüyor."

Cassie başını iki yana salladı.

"Lily öylesine zeki ve hayat dolu bir kadındı ki!" dedi Drummond. "Yemeğe bayılırdı ve insanlara Hong Kong'u, adasını gezdirmeyi çok severdi. Güldüğünde öyle içten gülerdi ki bütün vücudu sarsılırdı." Kafasını ağır ağır iki yana salladı. "Ona bunu yapmak, onu canına olabilecek en korkunç şekilde kıyma raddesine getirene dek ümitsizliğe sürüklemek..."

"Hayatını kurtardı," dedi Cassie kuşkusuzca. "Ona yardım etmeye kalkışırsan senin de kitaptan etkileneceğini biliyordu."

Drummond tereddüt etti, emin değildi. Cassie Drummond'ın ona hak vermek istediğini, Lily'yi öyle hatırlamak istediğini görebiliyordu.

"Ben böyle olduğuna inanıyorum, Drummond," dedi. "Lily'nin senin hayatını kurtardığına inanıyorum. Elinden daha fazlası gelmediği için nasıl vicdan azabı çektiğini hissettim."

Drummond bakışlarını kaçırdı ve hatıralarında içsel düşüncelerinin böylesine gözler önüne serilmesinden utanmış gibi gözlerini yere dikti.

Cassie elini adamın omzuna koydu. "Vicdan azabı çekmene gerek yok. Lily onunla aynı şekilde can vermeni istemedi. Onu tanımıyorum ama öyle olduğunu biliyorum. Öyle olduğunu *gördüm*."

Drummond bunu kabullenircesine başını aşağı yukarı salladı. "Teşekkür ederim," dedi usulca fakat yine de onunla göz göze gelmekten kaçındı.

Ani bir duygu seli –panik ve dehşet– Cassie'nin benliğini istila etti. Hatıralar zihninin ön saflarına hücum ediyordu; Drummond'ın gözleri önünde Kadın'ın yüzünden geçen şeytani ifade, Yasmin'in kan revan içindeki cesedinin soğuk toprağa çarpmasından önce vahşice kırılan kemiklerin çatırtısı... Cassie başını dizlerinin arasına gömdü. "Çok korkunçtu," diye mırıldandı. "Keşke görmeseydim..."

"Üzgünüm," dedi Drummond. "Bu hatıraları nereye gitsem yanımda götürüyorum. Ne kadar korkunç olduklarını biliyorum. Neticede *oradaydım*. Ama artık onu neden Kütüphane'den uzak tutmak istediğimi, Kapılar Kitabı'nı neden asla ele geçirmemesi gerektiğini biliyorsun."

"Kitabı yok ederek mi?" diye sordu Cassie başını kaldırıp ona bakarak. "Tek yolu bu mu?"

Bu sorunun Drummond'a işkence ettiğini görebiliyordu, hatta sanki onun aklındaki soruyu dile getirmişti. "O kadın Fox Kütüphanesi'ne ulaşırsa, oradaki bütün kitapları alırsa ne olur?"

Cassie gözlerini yere dikerek başını iki yana salladı.

"İstediği bu," diyerek konuşmayı sürdürdü Drummond. "O zamanlar bile peşinde olduğu şey buydu. Artık daha güçlüdür. Aradan on yıl geçti. Ama hâlâ onu arıyor, hâlâ kitap topluyor."

Cassie başını kaldırıp ona baktı.

"Bazı duyumlar aldım," dedi Drummond. "Zaman zaman da olsa hâlâ o dünyadan insanlarla konuşuyorum. Kadın sistematik olarak kitap avcılarının ve diğer koleksiyoncuların teker teker icabına bakıyor ve kitaplarını ellerinden alıyor. Onunla görüşüp de hayatta kalan herkes –ki sayıları pek az– aynı şeyi söylüyor. Hepsine nerede olduğumu soruyormuş. Sonra da Fox Kütüphanesi'ni. Herkes bütün kitapları istediğini biliyor ama kimse nedenini bilmiyor. Kimse kim olduğunu veya nereden geldiğini bilmiyor. Keza bütün kitapları ele geçirdiğinde ne yapacağını da."

"Neden onu durdurmuyorsun o hâlde?" diye sordu Cassie. "Kitabımı yok etmek yerine onu yok et! Elindeki kitapları saklamak yerine ona karşı kullan mesela?"

Drummond tokat yemiş gibi irkildi. Cevap vermeye çalışır gibi ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı.

"Ben..." dedi zorlanarak. "Ben bir savaşçı değilim, Cassie. Sessiz binalarda oturup kitabımı okurum. Onun yanında ben neyim ki? Onu gördün. O ölümcül."

Cassie aynı kanıda değilmiş gibi başını iki yana salladı. "Lokantada şu Barbary denen herife kafa tuttun. Izzy'yle beni korudun..."

"Sadece yapmam gerekeni yaptım. Kaçmak için, seni ve Izzy'yi korumak için, kitapların onun eline geçmesine mâni olmak için."

"Aynı şey," dedi Cassie. "Kadın'a karşı durmalı ve kitapların onun eline geçmesine mâni olmalıyız."

Drummond öksürüğü andıran bir kahkaha patlattı. Belli ki onunla aynı fikirde değildi. "Aynı şey *değil.* Hugo Barbary yalnızca bir insan ve ödümü patlatıyor. Fakat Kadın... O bin beter. Kendi gözlerinle gördün."

Cassie bu fikirle boğuştu, Drummond'ın haklı olduğunu biliyordu fakat Kapılar Kitabı'nın yok edilmesine göz yumamayacağının da farkındaydı. Düşünmesi gerekiyordu. Ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu. Ayaklandı.

"Kendi zamanımıza geri dönmeliyiz," dedi.

Drummond başını kaldırıp hüsranla ona baktı.

"Yalnızca arkadaşımı görmek istiyorum, Drummond," dedi Cassie. "Kafamı toplamam gerek. Ben... şu anda bununla baş edemem. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Tamam," dedi Drummond. "Tamam."

"Dostlarını kaybettin ve bunun için çok üzgünüm," dedi Cassie sesini yumuşatarak. "Ama Izzy hâlâ hayatta. Az önce şahit olduklarımdan sonra sadece nasıl olduğunu görmek istiyorum."

Drummond başıyla onayladı. "Anlıyorum," dedi. "Hadi gidip güvende olduğundan emin olalım."

Sessizce yürüyerek Bryant Park'tan çıkıp öğle arası kalabalığıyla boğuşarak 42. Sokak'tan doğuya yöneldiler. Şehir sıcak metal ve beton kokuyordu, ayrıca hava basık ve pisti. Bir yeraltı otoparkı buldular ve rampadan aşağı yürüyerek serin havaya adım attılar. Gözlerden uzak bir kapı arıyorlardı. Cassie doğru kapıyı, kimsenin bakmadığı veya dikkatini çekmeyen gizli saklı kapıları bulmakta gittikçe iyileştiğini düşündü. Bu tür yerler âdeta Kapılar Kitabı için yaratılmıştı. Binanın içindeki yangın merdivenine açılan bir kapı buldu.

"Burası işimizi görür," dedi.

"Kapıyı aralık bırak," dedi Drummond. "Orada birinin olması ihtimaline karşı. Bir kaçış rotasına ihtiyacımız var."

Cassie başını onaylarcasına salladı ve ardından kapıyı açıp dairesinin koridorunu gözler önüne serdi.

"Bu da ne?" diye sordu sokak kapısının yakınlarındaki yere bakarak. "Kan mı?"

Birkaç adım atıp ahşaptaki yapış yapış, kırmızı birikintilere baktılar. Cassie'nin kalbi panikle çarptı.

"Evet," dedi Drummond tekdüze bir sesle. "Kan."

"Izzy!" diye bağırdı Cassie. Koşarak Drummond'ın yanından geçip oturma odasına daldı. İlk bakışta her şey normal görünüyordu ama Cassie içeriye göz gezdirdikçe birtakım tersliklerin farkına vardı. Ortalık darmadağındı, TV ünitesi parçalanmıştı. Havada sanki idrar kokusu vardı.

"Aman tanrım!" diye mırıldandı ellerini havaya kaldırıp olduğu yerde dönerek.

Mobilyaların ve eşyaların devrildiğini, kanepenin minderlerinde bir leke olduğunu ve kapının arkasında saklanan adamın üstüne geldiğini gördü.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Cassie, Hugo Barbary öfkeden çarpılmış yüzüyle tepesine çullanırken.

"Ne oldu?" diye seslendi Drummond şaşkınlıkla koridordan.

Ama Cassie yanıt veremedi çünkü Hugo Barbary'nin kürek gibi eli boynuna dolanmış boğazını sıkıyor, nefes almasını ve doğru düzgün düşünmesini engelliyordu. Adamın eline vurdu ama çabaları sonuçsuz kaldı. Cassie kısa boylu değildi fakat Hugo Barbary'den kısaydı, ayrıca adamın kolu ağaç gövdesi gibi kalın ve sertti. Barbary onu kendine doğru çekti ve Cassie adamın suratının bir yarısının şişip kızarmış olduğunu gördü.

"Şunu alayım," diye mırıldandı Barbary kulağına. Sonra boştaki elini Cassie'nin cebine sokup Kapılar Kitabı'nı aldı.

Cassie adamın koluna bu defa daha sert vurdu fakat beyni ona nefes alamadığını, kitabın o kadar da önemli olmadığını haykırıp duruyordu.

"Çok teşekkür ederim," dedi Hugo tam da Drummond'ın kapıda belirdiği anda.

"Ne..." diye başladı Drummond. "Kahretsin," diye bitirdi.

"Bay Fox," dedi Hugo caka satarcasına. Kapıdan birkaç adım uzaklaştı. "Sizi tekrar görmek ne kadar güzel. Hanım arkadaşınız ve kitabı elimde."

Cassie, Hugo'nun mengeneden farksız elinin altında nefes almak için çırpınırken bu sözcükleri hayal meyal duydu, sanki duyan o değil de bir başkasıydı.

"Ne yapacaksın, Kütüphaneci?" diye sordu Hugo. "Yine Gölgelere karışıp arkana bakmadan kaçacak mısın? Geçen seferki gibi?"

Drummond bocaladı. Gözleri Cassie'yle Hugo arasında mekik dokuyordu, kararsızlığın vücut bulmuş hâli gibiydi.

"Ödlek," dedi Hugo tükürürcesine.

O anda Cassie adamın bacak arasına olabildiğince sert ve ağır bir tekme indirdi. Bunun yeterli olmasını umuyordu.

Hugo nefesini tutup ciyakladı ve Cassie'yi bırakıverdi. Cassie sendeleyerek ondan uzaklaşırken Hugo Barbary'nin suratı pancar gibi kızardı.

Cassie, Drummond'ın yanına gitti ve birlikte geri geri odadan çıktılar. Bu esnada Hugo kendini toparlamış, gözlerini onlara dikmiş, zorla da olsa üzerlerine yürümeye başlamıştı.

"Bir gün için yeterince acı çektim!" diye mırıldandı.

Drummond, "Hadi," diyerek çekiştirdi Cassie'yi, Hugo'nun ne yapacağını bilir gibi.

"Izzy'ye ne yaptın?" diye sordu Cassie hırıltılı bir fısıltıyla. "Arkadaşım nerede?"

Cassie'nin odasının kapısına doğru ilerliyorlardı, geçmişe açılan kapıya, kaçış rotalarına. Hugo aralıktan kapının ötesinde ne olduğunu gördü ve gözleri ışıldayarak üzerlerine yürüdü.

"Harikulade," dedi. Sonra Cassie'ye baktı. "Belki de canımı sıktığı için arkadaşını öldürmüşümdür," dedi.

"Hayır," dedi Cassie ona inanmayı reddederek. Barbary'nin lafına inanmanın sonu olacağını biliyordu; yere çarpan bir kristal gibi parçalanırdı.

"Yalan söylüyor," dedi Drummond.

"Öyle mi?" diye karşılık verdi Hugo. "Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Çünkü sen busun," diye yanıtladı Drummond.

"Bu iş artık can sıkıcı olmaya başladı."

Cassie bakışlarını aşağı kaydırdı ve Hugo'nun Kapılar Kitabı'nı cebine atıp oradan başka bir kitap çıkardığını gördü.

"Sen... Seninle biraz daha işim var," dedi Hugo, Drummond'a.

Sonra elindeki kitap can bulurken, loş koridora mor ve kırmızı kıvılcımlar saçarken Cassie'ye baktı.

"Sana gelince... Seninle işim bitti."

Cassie yukarıya ve geriye doğru çekiştirildiğini hissetti, ardından yatak odasının kapısından geçmişe savruldu. Drummond'ın, "Hayır!" diye haykırdığını duydu ve otoparkın zemininde yuvarlanırken sert betonu altında hissetti.

Biçimsizce durduğunda bacakları altında düğüm olmuştu. Derken Barbary kapı boşluğunda belirdi. Etrafına bakınıp Cassie'nin artık bambaşka bir yerde olduğunu görünce gülümsedi.

Barbary, "Elveda," derken Cassie hâlâ ayağa kalkmak için debeleniyordu fakat çok yavaştı.

Barbary kapıyı kapattığında çarpma sesi otoparkta gök gürültüsü misali yankılandı ve Cassie, Kapılar Kitabı olmadan geçmişte bir başına kaldı.

Üçüncü Bölüm:

GEÇMİŞTEKİ YANKILAR

GEÇMİŞTE BİR BAŞINA

Cassie gürültünün ve ışığın, New York trafiğinin ve turistlerin ortasında yapayalnızdı.

Times Meydanı'nın kalbindeki TKTS'nin kırmızı basamaklarının tepesinde oturmuş, ılık akşam havasında terliyordu. Beresini ve atkısını ceplerine tıkıştırdığı paltosu katlanmış vaziyette kucağında duruyordu. Başını nereye çevirse gözünü alan parlak ışıklar ona âdeta bağırıyor, zihnini dertop olmaya zorluyor, Cassie'nin kaçıp karanlık ve sessiz bir yere saklanmak istemesine neden oluyordu. Ama aklına gidebileceği hiçbir yer gelmiyordu. Geçmişte mahsur kalmıştı. Ne parası vardı, ne arkadaşı ne de eve dönmesinin bir yolu. Times Meydanı gece boyu aydınlıktı ve turisti hiç eksik olmazdı. Ama en azından güvenliydi. Gürültülü, parlak, sarsıcı ama güvenli.

"İnsan neden Times Meydanı'nı görmek ister ki?" dedi kendi kendine, Izzy'nin asırlar önce, hayatları altüst olmadan önce söylediği bir şeyi hatırlayarak. "Turistlerle teröristler dışında kimse Times Meydanı'nı sallamaz."

Gözyaşları o anda usulca akmaya başladı, gözleri mağlubiyetin gözyaşlarıyla doldu ve New York'un ışıkları bulanıklaştı.

"Ah tanrım," diye sızlandı kendi kendine.

Cassie'nin daha önce de zor dönemlerden geçtiği olmuştu. Dedesinin hastalığı, ölümü ve dünyada ilk defa gerçekten yapayalnız kaldığı sonraki karanlık haftalar. Ne var ki o zaman bile kendini şimdiki kadar yalnız ve çaresiz hissetmemişti.

"Ne yapacağım?" diye sordu kendi kendine eski kazağının yeniyle gözyaşlarını silerek.

Yatak odasının kapısı yüzüne kapatıldıktan sonra kapının tekrar açılmasını, Drummond'ın imdadına koşmasını umarak bir süre otoparkta beklemişti. Fakat dakikalar saatlere dönüştükçe umudunu kaybetmeye başlamıştı. Drummond'ın Kapılar Kitabı'nı kullanıp kullanamayacağını bile bilmiyordu. Hatta kitabı kendisinden başka kimse kullanamıyor olabilirdi.

Hemen paniğe kapılamayacak kadar uyuşmuştu. Ümitleri suya düşünce otoparktan çıkarak sıcak New York ikindisine adımını atmıştı. Zihninin o günlük kepenkleri indirmişçesine sessizliğe büründüğü bir süre amaçsızca yürümüştü. Sokaklarla, insanlarla ve trafikle boğuşmuş, en nihayet kendini Central Park'ta bir bankta otururken bulmuştu. Bir yandan köpeklerini yürüyüşe çıkaranları ve koşucuları izlerken diğer yandan da sorununu akılcı bir şekilde ele almaya, sadece mantıklı birkaç adım ötedeki bariz çözümü bulmaya çalışmıştı.

Fakat ortada çözüm falan yoktu. Parası yoktu. Yalnızdı. Yanında taşıdığı kimliğin tarihi daha gelmemişti bile, hâliyle geçmişte hiçbir işe yaramazdı.

Panik süratle yükselen sel suları misali içinde fokurdamaya başlamış, onu boğmakla tehdit ediyordu. New York çevresinde işine bakar ve onu kasıtlı olarak görmezden gelirken solukları sıklaşan Cassie bayılmamak için bankın kolçağına sımsıkı tutunmuştu.

Yalnızdı. Her zamankinden daha yalnız.

Şimdi, yani aradan birkaç saat geçtikten sonra, Times Meydanı'nın ışıkları çökmek üzere olan karanlığa kafa tutmaya çalışırken Cassie'nin zihni içine saklandığı tavşan deliğinden çıkıp ona yardımcı olmayı denedi.

Genç bir Japon çift önünde poz verirken, "Olumlu tarafından bak," dedi kendi kendine. Ondan fotoğraflarını çekmesini isteseler mi diye kendi aralarında tartıştıklarını gördü ama gözyaşı lekeli yüzüne şöyle bir bakınca onun yerine birkaç adım ötedeki orta yaşlı bir adama gittiler.

"Hava sıcak," dedi Cassie başını aşağı yukarı sallayarak yine kendi kendine. "Mevsimlerden yaz. En azından donarak ölmeyeceksin."

Kucağındaki paltoya eliyle pat pat vurdu. Eğer gerekirse bütün geceyi basamaklarda geçirebilirdi. Güvende olacağı gibi üşümezdi de.

"Şu anda ateş hattında değilsin."

Olumlu şeyleri kafasına iyice sokmaya çalışarak tekrar başıyla onayladı.

"Harika. Yani hemen ölmeyeceksin."

Bu kadardı. Hepsi bu kadardı.

Cassie hareket etmekten tuhaf bir şekilde korkarak gece boyunca basamaklarda oturdu; hareket etmek sanki her şeyi gerçek kılacaktı, azıcık bile kıpırdarsa sanki her şeyle başa çıkmak zorunda kalacaktı. Şehir bir türlü uykuya dalmadı, hatta Times Meydanı'nda gözünü bile kırpmadı. Sokak lambaları göz kırpıp vızıldadılar. Sabahın erken saatlerinde sayıları azalsa da yoldan geçen taksiler ve turistler hiç eksik olmadı. Derken her şey tekrar can buldu, trafik sıkıştı, gürültüler arttı ve Cassie oturduğu yerde uyukladığını fark etti. Aniden kendine geldi, paniğe kapılmıştı, gözlerini kırpıştırıyor, Times Meydanı'nda neden tek başına olduğunu hatırlamaya çalışıyordu.

On yıllık bir filmin reklamını görmesiyle gerçek, panik ve korku aniden tepesine çullandı. Çaresizliğin pençesine bir kez daha düşmemek için ayağa kalkmak, harekete geçmek zorundaydı.

Hem tuvalete girmesi de gerekiyordu. Ayrıca dili damağı kurumuştu. Hâl böyle olunca işe giden ya da işten gelen insan dalgasının onu sürüklemesine izin vererek Yedinci Cadde'den Penn İstasyonu'na doğru yürüdü. İstasyona girer girmez etrafında yankılanan hiddetli, agresif konuşmaları olabildiğince duymazdan gelerek tuvalete girdi ve işi bittiğinde kimsenin onunla konuşmasına fırsat vermeden koşar adım oradan uzaklaştı. Çeşmeyi buldu ve susuzluğu dinene kadar kana kana su içti, şehir havasının ağzında bıraktığı kötü tattan kurtuldu.

İstasyonun koridorlarında dolaşırken burnuna sosisli sandviçlerin kokusu çalındı. Henüz acıkmamıştı ama an meselesi olduğunu biliyordu. Yaşamak istiyorsa bir şey yapmak zorunda olduğunu biliyordu.

İki elinde de şişkin birer torba olan, kat kat giyinmiş evsiz bir kadına rastladı ve onda kendi geleceğini gördü. Unutulup meçhule karıştığını, New York'un sathının altında saklanan insanlardan birine, gelecekten geldiğine dair çılgınca hikâyeler anlatan bir kimsesize dönüştüğünü gördü.

Birdenbire Penn İstasyonu boğucu oldu, kaçmasının mümkün olmadığı bir fare kapanına dönüştü ve panik Cassie'yi sıcak sabah havasına çıkmaya zorladı. Bir kez daha kuzeye doğru yola koyuldu çünkü zihni yürürken daha az panik yapıyor gibiydi ve kendini Bryant Park'ta, önceki gün Drummond'la oturup genç Drummond'ı ve arkadaşlarını izledikleri yerde buldu.

Cassie bir masaya geçip rahatlamaya çalıştı. Tek istediği bir yataktı. Eviydi. Izzy'ydi.

"Ah, hayır, Izzy," dedi, Hugo Barbary'nin onu kapı dışarı etmeden önce söylediklerini hatırlayarak: *Belki de canımı sıktığı için arkadaşını öldürmüşümdür.*

Başını ellerinin arasına gömdü.

Bu doğruysa ne olacaktı?

O adam Izzy'yi *öldürdüyse* ne olacaktı?

Cassie'nin içi kabarıp çalkalanan fırtınalı bir denizdi, hiç olmadığı kadar dağılmıştı. Gözleri dolunca çevresindeki dünya bir kez daha bulanıklaştı. Gözyaşlarını sildi ama yaşların ardı arkası kesilecek gibi değildi; hıçkıra hıçkıra ağlıyor, silmekten yanakları acıyordu. Fakat gözünün yaşı dinmedi. Gözyaşının sonu yoktu.

Artık tükendiğinde, ümitten yoksun biçare bir kabuğa dönüştüğünde kendine ona kimin yardımcı olabileceğini sordu. Tek başına hayatta kalamazdı. Geçmişte tanıdığı kimler olduğunu düşündü.

Dedesi başka bir kıtadaydı ve ona ulaşabilse bile Cassie'ye yardım eder miydi? Ne yapabilirdi? Zaten elinde bakıma muhtaç bir Cassie vardı.

Izzy, New York'ta bir yerlerdeydi ama Cassie nerede olduğunu bilmiyordu. Hem on sene önceki Izzy, Cassie'yi tanımıyordu. Neden ona yardım etsindi ki?

Ardından aklına Drummond Fox geldi. Gelecekteki Drummond Fox'un onu kurtarmak için geri dönmesini ummuştu ama öyle olsaydı herhâlde şimdiye kadar gelirdi? Neticede Cassie'nin nerede olduğunu biliyordu. Hâliyle Cassie ona da bel bağlayamazdı.

Peki ya geçmişteki Drummond Fox'a? Drummond Fox'un on sene önceki hâline?

Bu Cassie'nin gözüne elle tutulur bir fikir, kayda değer bir fırsat gibi göründü. Yatak odasının kapısı arkasından kapandığından beri ilk defa ilerleme kaydetmesinin mümkün olduğunu hissetti.

Ayağa kalktı ve ayaklarının onu Bryant Park'ta gezdirmesine izin verdi. Bakışlarıysa içe dönüktü; narin bir bitkiymiş gibi bu fikrin, bu umudun üzerine titriyor, onu besleyip büyütüyordu.

Eğer Drummond Fox'u bulabilirse ona Kapılar Kitabı'ndan ve gelecekte olanlardan bahsedebilirdi... Drummond ona inanırdı, Cassie bundan emindi.

Ani bir adrenalin dalgasıyla geçmişteki Drummond Fox'un şehirde olduğunu fark etti. Cassie ve *Cassie'nin* Drummond'ı onu önceki gün, Bryant Park'ta izlemişlerdi...

Fakat sonra bütün umutları bir uçurumun kenarından atladı çünkü Drummond Fox gitmişti. Önceki akşam arkadaşlarının Kadın tarafından katledilişine tanık olmuştu. Aynı âna Cassie de şahit olmuştu, Drummond'ın anılarında, *oradaydı*. Drummond, Kadın'dan ve kıyıma uğrayan arkadaşlarından kaçmıştı. Drummond Fox on yıl boyunca kaçıp saklanacak ve Gölgelerde yaşayacaktı. Cassie'nin, Drummond'ı nerede bulacağını bilmesinin imkânı yoktu, ta ki on yıl sonra, onu Izzy'yle birlikte Library Hotel'in teras barında göreceği güne kadar.

"Hayır," dedi kendi kendine gerçekler yavaşça gün yüzüne çıkarken. Bir anda durdu ve insanlar onun etrafından dolanmak zorunda kaldılar. Cassie ne sinirle söylenenleri duydu ne de ondan yana atılan ters bakışları gördü. Kendi düşüncelerinde kaybolmuştu.

Drummond Fox ona yardım edemezdi.

Zihninin cevap vermesini, dişe dokunur bir alternatifle çıkagelmesini bekledi.

Eğer Drummond Fox'u bulamıyorsa ve geçmişte ona yardım edebilecek kimse yoksa o hâlde kendi başının çaresine bakmalıydı. Ve kendi zamanına dönmesinin tek bir yolu vardı.

"Kapılar Kitabı'nı bulmalıyım," dedi alçak sesle. Bu sonuca on iki saat önce varması gerektiğini düşünerek kendine kızdı.

Ama nereden başlayacaktı? Böyle bir kitabı nereden bulabilirdi?

Cevap basitti: Kitabı ona veren adamdan başlayacaktı.

Bay Webber'i bulması gerekiyordu.

Cassie, Bay Webber'i evinin önünde bekledi. Neyse ki adam akşamüstü sularında evden çıktı ama Cassie önce onu tanımadı. Bu Bay Webber'in saçları daha koyu, kemikleri daha gençti.

Cassie ona köşe başına varmadan yetişti. "Bay Webber!"

Adam durup ona baktı. Cassie adamın yüzünde nazik bir gülümseme, merak ve ihtiyat gördü.

"Bay Webber, sizi görmek çok güzel," diye çağladı Cassie. Bir duygu seline kapılmıştı. "Neler oldu bir bilseniz! Lütfen, yardımınıza ihtiyacım var." Sözleri bir taşkındı; tanıdık bir çehre gördü diye on iki saatlik korku, endişe ve panik sel olup taşmıştı. Oysa o çehrenin sahibi onu tanımıyordu. "Kusura bakmayın, beni tanımadığınızı biliyorum ama yardımınıza ihtiyacım var ve sizden başka tanıdığım kimse yok."

Bay Webber'in kaşları çatıldı, Cassie'nin kim olduğunu çıkarmaya çalışır gibi onu tepeden tırnağa süzdü.

"Kapılar Kitabı'na ihtiyacım var. Gelecekte onu bana verdiniz. Neden bilmiyorum ama öyle yaptınız. Fakat şimdi geçmişte mahsur kaldım ve eve dönebilmek için ona ihtiyacım var. Aklıma bana yardım edebilecek başka kimse gelmiyor, ah tanrım..." Tek elini başına götürdü. Beyni ona abuk sabuk konuştuğunu söyledi. Onu tanımayan bir adamın gözüne nasıl göründüğünü biraz düşünmesini tembihledi. Cassie kendini nefes almaya, sakinleşmeye zorladı. "Kulağa delice geldiğini biliyorum. Nasıl göründüğümü biliyorum."

"Yardıma ihtiyacınız var, öyle mi?" dedi Bay Webber başını nazikçe sallayarak.

"Evet!" dedi Cassie. "Evet! Yardıma ihtiyacım var, lütfen... Kapılar Kitabı. Onu kullanmam gerek. Yalnızca bir kerecik."

Bay Webber başını bu defa yavaşça salladı. Göz ucuyla İkinci Cadde'nin keşmekeşine ve gürültüsüne baktı. "Korkarım bahsettiğiniz şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Ama sıcak bir yemeğe ve sıcak bir içeceğe ihtiyacınız varmış gibi görünüyor."

Cassie ne diyeceğini bilemedi. Konuşmanın nereye gittiğinden emin değildi.

Bay Webber'in cebinden birkaç banknot çıkarıp kendisine uzatmasını, sonra da zorla eline tutuşturmasını izledi.

"Karnınızı güzelce doyurun. Eğer yanılmıyorsam Midtown'da bir kadın sığınma evi olacaktı. Size yardım ederler. Üzgünüm ama elimden daha fazlası gelmez."

Bunun ardından Bay Webber oradan koşar adım uzaklaştı ve giderken de kaçık kadının peşinden gelip gelmediğini kontrol etmek için omzunun üstünden endişeli bir bakış attı.

Cassie elinde banknotlarla birkaç dakika boyunca orada öylece kalakaldı. Umursamaz şehir etrafında çalkalanıyordu.

CASSIE ANDREWS'UN İNANILMAZ HİKÂYESİ

Cassie aklına gelen yegâne şeyi yaptı: Tanıdığı, düşünebileceği bir yere gitti. Kellner Kitapçısı'na. Sıcak, yapış yapış şehir sokaklarından sonra kitapçının kapısından girmek içini rahatlattı. Dükkân aynı görünüyordu, gerçi raflardaki kitaplar farklıydı ve Cassie çalışanların hiçbirini tanımıyordu. Burası güvenli, huzur verici bir yerdi. Cassie mekânın arka köşesinde eski bir berjer bulup elinde rasgele bir kitapla oturdu, okur gibi yapacaktı ama asıl amacı çılgına dönmüş zihnini zorla da olsa sakinleştirmekti.

Bir süre orada oturdu; zihni yatışmaya başlasa da ümitsizliği inatçı çıkmıştı, bütün başarısızlıklarını birer birer listeliyordu.

Eve neden dönmüştü?

Hugo Barbary'yi oturma odasında neden görmemişti? Aptal mıydı, yoksa kör müydü?

Kendisi Drummond'la giderken Izzy'yi neden arkada bırakmıştı?

"Ah hayır," diye mırıldandı yerdeki kanı hatırlayınca. Midesi kasıldı. Izzy neredeydi?

Yakınındaki bir kitaplığa göz gezdiren bir müşteri ümitsizliğinin sesine dönüp bakınca Cassie gülümseyerek müşterinin endişesini gidermeye çalıştı. Sonsuza dek burada kalamayacağını biliyordu. Havanın yakında kararacağını ve kalacak hiçbir yeri olmadığını biliyordu. Bir geceyi daha Times Meydanı'nda yapayalnız geçirmenin düşüncesi bile iç karartıcıydı. Hayatı bundan böyle sokaklarda mı geçecekti?

Bay Webber'in bahsettiği sığınma evini düşündü. Oraya gitse miydi? En azından bir yatağı olurdu. Karnı doyardı.

Sonra avucuna sıkıştırılmış banknotları hatırladı ve aniden guruldayan, boş midesinin farkına vardı. Gün içinde sakinleşmek için kilometrelerce yol yürümüştü ve Drummond'la lokantada yedikleri öğle yemeğinden, dedesiyle görüştüğünden beri ağzına tek lokma koymamıştı. Bir şeyler yemesi gerekiyordu. Drummond'ın Lyon'da ona aynı şeyi söylediğini anımsayınca hafifçe gülümsedi ve onu özlediğini fark etti. Adamı yalnızca bir gündür tanıyordu ve onu özlemişti.

Kendini ayağa kalkmaya zorladı. Kitabı raftaki yerine koydu ve dükkânın ön tarafındaki kahve tezgâhına yöneldi. Koca bir dilim çikolatalı kekle koca bir fincan kahve alıp boş masalardan birine kuruldu ve ancak ondan sonra, şehrin sokaklarında geçirdiği gecenin ardından pis kokuyor olabileceğini fark etti ve diğer müşterilerin kokuyu almamasını umdu.

Çikolatalı kekini acele etmeden, sanki son yemeğiymiş gibi aldığı her lokmanın tadını çıkararak, gıdım gıdım yedi. Midesi dolup damarlarında kahve gezinmeye başlayınca biraz daha makul düşünebilmeyi, zihninin duvarlarını azgın duygu seline karşı sağlamlaştırmayı başardı.

Dükkânın ön tarafına ve ötesindeki sokağa bakarak orada öylece oturdu. Ne sorunlarına çare aradı ne de imkânsızı çözmeye kalkıştı. Yalnızca oturdu, sakin ve sessizdi.

Derken sokağa bakan kapı açıldı ve Bay Webber, Kellner Kitapçısı'na girdi.

Başta Cassie'yi fark etmedi, zaten Cassie de dikkatini çekmeye çalışmadı. Bay Webber her zamanki gibi tezgâha gidip içecek siparişi verdi. Cassie adamın kolunun altında şimdi bir kitap olduğunu görüyordu, onu yolda durdurduğunda yanında olmayan bir kitap.

Bay Webber'in üç masa ilerideki yerine oturmasını izlerken adamın Kellner Kitapçısı'na çıkagelmesinin son şansı olduğunu anladı. Kapılar Kitabı'na giden yol oydu. Ne yapıp ne edip onu hikâyesine inandırması gerekiyordu.

Ona nasıl yaklaşacağını, en azından konuşmaya yanaşacak kadar inanmasını nasıl sağlayacağını düşünmeye çalışarak birkaç dakika boyunca kitabını okuyup kahvesini yudumlamasını izledi.

Ardından kahvesini de yanına alarak ayağa kalktı ve gidip adamın karşısına oturdu. Bay Webber başını kitabından kaldırıp ona baktığında Cassie adamın yüzünde sırasıyla şaşkınlık, şok ve ihtiyat gördü.

"Para için teşekkür ederim, Bay Webber," dedi. "Büyük incelikti."

Bunun Bay Webber'in yelkenlerini suya indirdiğini gördü. İhtiyat silinip gitti.

"Sıcak bir içecek ve yiyecek bir şeyler aldım. Buna gerçekten ihtiyacım vardı." Gülümsedi. "Sanırım yolda önünüze çıktığımda biraz manik davrandım. Sizi endişelendirdiysem çok özür dilerim."

Bay Webber, Cassie istediğini söyleyemeden konuşmayı nazikçe sonlandırma arzusuyla kafasını iki yana salladı.

"Size tek bir şey söylememe izin verin," dedi Cassie. "Sonrasında eğer isterseniz sizi yalnız bırakacağım. Söz veriyorum. Tek bir şey."

Bay Webber bir an için dudaklarını büzdü, düşünüyordu. "İtiraf etmeliyim ki adımı bilmeniz beni şaşkına çevirdi, hanımefendi."

"Lütfen," dedi Cassie, gözlerinin sakinliğini koruma gayretiyle kendiliğinden kapandığını hissederek. "Lütfen size tek bir şey söylememe izin verin."

"Pekâlâ," dedi adam. "Bana söylemek istediğiniz şey nedir?"

Cassie başını aşağı yukarı salladı ve o anda ümidin ve ümitsizliğin tek anda, tek cümlede topaç misali döndüğünü hissetti.

"Gençliğinizde Roma'dayken," dedi ardından. "Trevi Çeşmesi yakınlarındaki bir otelde kaldınız. Oteli işleten kadın kahvenizi bırakmak için odanıza girdiğinde sizi çırılçıplak buldu."

Bay Webber yüzünde bomboş bir ifadeyle bunu sindirdi ve ardından sandalyesinde arkasına yaslanıp kaşlarını çatarak Cassie'ye uzun uzun baktı.

"Kimsin sen?" diye sordu.

"Adım Cassie."

"Bu hikâyeyi kimseye anlatmadım. Tek bir kişiye bile. Bunu benden başkasının bilmesi mümkün değil. Sen nereden biliyorsun?"

"Bana siz anlattınız," dedi Cassie. "Biz arkadaşız. Adınızı da oradan biliyorum. Nerede oturduğunuzu da. Siz evden çıktığınızda aslında sizi orada bekliyordum. Buraya sık sık geldiğinizi, burada kitap okumayı sevdiğinizi de oradan biliyorum. *Monte Cristo Kontu*'na bayıldığınızı da."

"Ama tüm bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Bay Webber kafasını iki yana sallayarak. "Hiç karşılaşmadık ki."

"Evet," dedi Cassie ona hak vererek. "Zaten dananın kuyruğunun koptuğu yer de burası, Bay Webber. Ben gelecekten geliyorum. Sizinle gelecekte tanışıp arkadaş olduk. Tamam, buna inanmanızı beklemiyorum çünkü... of, çok fazla oldu, değil mi?"

Bay Webber onu izliyordu fakat Cassie adamın içsel bir tartışma yaşadığını, çelişkili gerçeklerle boğuştuğunu görebiliyordu.

"Tehlikeli değilim, Bay Webber," dedi. "Sadece burada mahsur kaldım. Yapayalnızım. Ne param ne de bana yardım edecek bir arkadaşım var. Bana faydası dokunabilecek tanıdığım tek kişi sizsiniz."

Bay Webber kahvesinden bir yudum aldı. "Sana inanıp inanmadığımı bilmiyorum," dedi. "Söylediğin şey... fazla fantastik, fazla çılgınca."

Cassie başını kederle sallayarak bakışlarını masaya indirdi. Elbette ona inanmayacaktı. Kim neden inansındı ki?

Ama Bay Webber onu masasından kovmamıştı da. Cassie tekrar başını kaldırıp ona baktığında adamın gözleri hâlâ üstündeydi.

"Roma meselesini bilmene hâlâ akıl sır erdiremiyorum," dedi fakat daha ziyade kendi kendine konuşur gibiydi. "O hikâyeyi *kimseye* anlatmadım. Hiçbir yere yazmadım. Bu bir tür üçkâğıt ya da dümense bile o olayı nereden öğrenebileceğini kestiremiyorum. Ayrıca bugün sana para da verdim. Benimle konuşmak için başka ne gibi bir gerekçen olabilir?"

"Üçkâğıt değil," dedi Cassie usulca.

Bir süre çıt çıkarmadan oturdular.

Kitapçı artık sakinleşmiş ve içeride, kitap bakan birkaç kişi ile diğer masalardan birinde kafa kafaya vermiş, kıkır kıkır kıkırdayan genç bir çiften başka kimse kalmamıştı. Gün geçiyor, akşamüstü yerini akşama bırakıyordu ve kitapçının huzur verici aşinalığından ayrılıp kimsesiz geceye adım atacağı ânın yaklaştığını düşündükçe Cassie'nin içi sıkılıyordu.

"Telefonun var mı?" diye sordu Bay Webber düşüncelerini bölerek.

"Ne?" diye sordu Cassie.

"Telefon," dedi Bay Webber. "Cep telefonu. Son zamanlarda herkesin cebinde bir tane var."

"Evet," dedi Cassie istemsizce paltosunun ceplerine pat pat vurarak.

"Telefonunu görebilir miyim lütfen?" dedi Bay Webber tek elini uzatırken.

"Neden?" diye sordu Cassie.

"Sana inanmamı istiyorsan, şu anda ayağa kalkıp gitmemi istemiyorsan telefonuna bakmama izin ver."

Cassie bu talebi biraz düşündü ve istediğini yapmakta hiçbir sakınca görmedi. Telefonunu cebinden çıkarıp adama uzattı.

"Kilidini aç, lütfen," dedi Bay Webber telefonu geri vererek.

Cassie şifreyi girip telefonunu adama teslim etti ve birkaç dakika boyunca Bay Webber'in cihazı incelemesini, ekrana dokunmasını ve gözlerini kaydırarak okumasını bekledi. Derken Bay Webber telefonu masaya koydu; eli telefonun üstünde duruyor, sessizce masanın yüzeyine bakıyordu.

"Ne var?" diye sordu Cassie sabrı tükenince.

"Bu telefon gelecekten gelmiş," dedi Bay Webber kirpiklerinin altından ona bakarak. "Dışarıdan bakıldığında sanılanın aksine teknoloji karşıtı bağnazlardan değilimdir. Benim de telefonum var." Elini cebine attı ve Cassie'nin iPhone'unun bilmem kaç nesil evvelki öncüllerinden birini çıkardı. "Seninkinin benimkinden çok daha gelişmiş olduğu apaçık görülüyor."

"Önümüzdeki beş yıl boyunca şarj bile edemeyeceğim," dedi Cassie efkârlı efkârlı.

"Ve tarayıcında açık olan web sayfası," diyerek konuşmayı sürdürdü Bay Webber başını yavaşça iki yana sallayarak. "Tarih damgası yıllar sonrasına ait. Bu imkânsız."

"Evet," dedi Cassie ona hak vererek. "Öyle."

Bunun üzerine Bay Webber ağır ağır, bezgince iç çekti. Telefonu masanın üstünden Cassie'ye doğru itti, Cassie de onu alıp cebine koydu.

Bay Webber kahvesini yudumlayıp sandalyesinde arkasına yaslandı. "Hayatımın büyük bölümünde yalnızdım," dedi. "Uzun yıllar sadece annemle ikimiz vardık, sonra o öldü ve yalnız kaldım." Anlamlandırmakta zorlandığı bir şeyle boğuşur gibi kaşlarını çattı. "Çocukluğumdan beri neden yalnız olduğumu hiç bilmiyorum," dedi sonra. "Daha fazla arkadaşımın, sevebileceğim birinin olması çok hoşuma giderdi. Fakat çalışma hayatımı oradan oraya seyahat ederek geçirdim ve o kadar çok çalıştım ki sosyalleşmeye fırsatım olmadı. Yeni insanlarla tanışmakta zaten zorlanıyordum ve dürüst olmam gerekirse bir süre sonra pes etmek daha kolay geldi."

Cassie, Bay Webber'in nereye varmak istediğini merak ederek dinledi.

"Anlayacağın hayatımın çoğunu yapayalnız geçirdim ve tek başına olduğunda insanları gözlemleme kabiliyetin gittikçe gelişir. Hep dikkatliyimdir. Çünkü dikkatimi dağıtacak bir sohbet yok, dostlarım ya da hayat arkadaşım hakkında endişelerim yok, ertesi gün üstümden kamyon geçmiş gibi hissedeceğim sarhoş geceler yok. Artık insan sarrafı oldum. Ve sorun şu ki, delinin teki olduğunu hiç sanmıyorum, canım. Ağzından bir tane mantıklı laf çıkmamasına rağmen beni dolandırmaya çalıştığını da sanmıyorum. Yine de söylediklerine akıl erdiremiyorum."

"Kusura bakmayın," dedi Cassie ve Bay Webber başını öne doğru eğerek özrünü kabul etti. "Henüz korkup kaçmadığınıza göre size hikâyemin geri kalanını da anlatabilir miyim?"

Bay Webber başıyla onayladı. "Olur," dedi. "Anlat bakalım hikâyeni."

Böylelikle Cassie, Bay Webber'in ani ölümünü atlayarak hikâyesini anlatmaya koyuldu; Bay Webber ise ara sıra kahvesini yudumlayıp sandalyesinde kıpırdanarak onu lafını bölmeden dinledi.

Cassie anlatmayı bitirdiğinde Bay Webber'in ağzını bir süre bıçak açmadı. Uzun parmaklarıyla boş kahve fincanında bir ritim tutturmuş, gözlerini aralarındaki masaya dikmişti.

"Çılgınca, değil mi?" dedi Cassie az önce ağzından çıkan her kelimenin inanılmaz olduğu konusunda onu temin etme ihtiyacı duyarak. "Öyle olduğunu biliyorum. Ama anlattıklarımın hepsi doğru."

"Doğru olup olmadığını bilemem," dedi Bay Webber. "Ama telefonunu gördükten sonra... ve benim hakkımda bildiklerini de hesaba katınca inanmak eskisinden daha kolay geliyor. Fakat söylediklerin gerçekten doğruysa..."

"Evet?"

"Tek bir noktada tıkanıyor."

"Hangi noktada?" diye sordu Cassie.

"Sana verdiğimi söylediğin şu sihirli kitapta."

"Kapılar Kitabı mı?"

"Öyle bir kitabım yok," dedi Bay Webber. "Ne olduğuna ya da gelecekte onu sana nasıl vereceğime dair en ufak fikrim yok."

Cassie duyduklarına inanmakta zorlanarak kafasını iki yana salladı. "Elinize geçecek olmalı," diye diretti. "Önümüzdeki on yıl içinde elinize geçecek olmalı. Aksi takdirde onu bana veremezdiniz ve bunların hiçbiri yaşanmazdı."

Bay Webber omuz silkti. "Muhtemelen. Ama şu anda elimde değil. Hâliyle geleceğe dönmene yardım edemem."

Cassie mağlubiyetin etkisiyle büzüldüğünü hissetti. "Ne yapacağım peki şimdi?" diye yakındı, Bay Webber'den ziyade kendine. "Burada mahsur kalamam."

Yaşlar, o zalim, o amansız yaşlar yine gözlerine hücum etti.

"O vakit mecburen bekleyeceksin, canım," dedi Bay Webber ve Cassie adamın yüzünde endişe gördü. Onu ağlatanın kendisi olduğunu düşünür gibiydi.

Cassie içinde kabaran paniğin de etkisiyle, "Bekleyemem," diye yükseldi. "Geri dönmem gerek. Param yok, evim yok. Burada, geçmişte mahsur kalmışken ne yapabilirim?"

Bay Webber yanıt vermeden önce biraz düşündü. "Bütün sorunları aynı anda çözmeye çalışıyorsun," dedi. "Neden adım adım ilerlemiyorsun? Yatacak bir yere ihtiyacın var. Sağlam bir uyku çektikten sonra kafan daha iyi çalışır."

"Nerede uyuyacağım ki?" diye sordu Cassie. "Evsizler barınağında mı?"

Bay Webber iç geçirerek kafasını iki yana salladı. Bakışlarını sokağa çevirdi. Sonra tekrar Cassie'ye döndü. Cassie adamın içinde yine bir tartışma olduğunu, farklı fikirler tarafından sağa sola çekiştirildiğini görebiliyordu. Derken başını aşağı yukarı salladı, kararını vermişti.

"Evim buraya pek uzak sayılmaz," dedi fakat sonra hatasını fark etti. "Gerçi sen bunu gayet iyi biliyorsun, öyle değil mi canım?"

Cassie gözyaşları içinde başıyla onayladı.

"Boş bir odam var. Kafanı toplayana kadar o odada kalabilirsin. Uzun süreli olmaz ama en azından ne yapacağına karar verene kadar seni misafir edebilirim. Bir, taş çatlasın iki gün. Bunun faydası olur mu?"

Cassie gözlerini kırpıştırdı ve yaşların birazını sildi. "Ciddi misiniz?" diye sordu.

"Aslında emin değilim," diye itiraf etti Bay Webber. "Ama seni bu hâlde bırakmak yanlış olur. İmkânım var. Ama sadece bir iki günlüğüne. Böylelikle kendimce bir önlem almış olacağım. Tamam mı?"

"Söz veriyorum," dedi Cassie durumunun iki günde nasıl düzeleceğine dair hiçbir fikri olmasa da.

Bay Webber kahvesini bitirdi ve birlikte sessizce kitapçıdan çıktılar.

GÜNLERİN GEÇİŞİ

İlk iki gün Cassie, Bay Webber'in dairesinde bir türlü rahat edemedi. Her an kapı dışarı edilecekmiş gibi hissetti. Bir işin ucundan tutmaya, içecekleri hazırlamaya, markete gitmeye, Bay Webber'in ortalığı toparlamasına yardım etmeye çalıştı. Bay Webber bazen yardım teklifini kabul ediyordu ama Cassie bunun onu huzursuz ettiğini görebiliyordu, sanki onu kapı dışarı etmesin diye etrafında pervane olduğundan endişelenir gibiydi. Bu iki gün içinde ondan hikâyesini tekrar anlatmasını istedi; ayrıntılar hakkında ona sorular soruyor, anlayamadığı şeyleri sorguluyordu. Cassie'nin cevapları onu bir türlü tatmin etmiyordu ama Cassie bunun hikâyesine inanmadığından mı, yoksa hikâyesinde hata bulamamasından mı kaynaklandığını kestiremiyordu.

Kellner Kitapçısı'nda karşılaşmalarını takip eden ikinci günün akşamında Bay Webber azıcık kestirmeye gittiği odasından döndüğünde Cassie'yi parmaklarını raflardan birinde gezdirirken buldu.

"Kitap koleksiyonunuza bayılıyorum," dedi Cassie. "Hep bunun gibi bir kitaplığımın, tek başıma oturup gönlümce kitap okuyabileceğim bir yerimin olmasını istemişimdir."

Bay Webber koltuğuna oturup kitaplarına göz gezdirdi. "Evet," dedi. "Ben de öyle. Ve şimdi var."

Sonra nihayet kendisi gibi birini bulmuşçasına Cassie'ye gülümsedi. Ardından bütün akşamı kitaplardan konuşarak geçirdiler: okudukları ve okumak istedikleri kitaplardan, sevdikleri ve sevmedikleri kitaplardan. Cassie ikisine de birer fincan çay

yaptı. Biraz vakit geçtikten sonra da birer sandviç. Böylece kitaplardan konuşmaya devam ettiler. Bay Webber kitaplardan bahsetmeyi seviyordu; Cassie yıllar önce Kellner Kitapçısı'nda çalışmaya başladığında yakınlaşmalarının sebebi de buydu.

Üçüncü gün Bay Webber, Cassie'den evi terk etmesini istemedi. Kalabileceğini söylemedi ama gitmesini de rica etmedi. Onun yerine kahvaltı sofrasında, "Eve dönmene nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Cassie ona şaşkınlıktan fal taşı misali açılmış gözlerle bakınca Bay Webber elini havada şöyle bir salladı. "İnandığımı söylemiyorum. Ama sana memnuniyetle ayak uydururum. Eve dönmene yardımcı olmak için ne yapabilirim?"

Bunun üzerine Cassie, New York'ta bir başına sersefil olduğu o ilk gece aklından geçen düşünceleri onunla paylaştı. Drummond Fox'un izini sürmekten ve bunun imkânsızlığından bahsetti.

"Çünkü şu an saklanıyor," dedi Bay Webber. "Kitapları isteyen şu hanımdan."

"Doğru," dedi Cassie. "Bu yüzden size geldim. Çünkü Kapılar Kitabı'nı bana siz verdiniz."

"Ama öyle bir kitabım yok," dedi Bay Webber.

"Evet," dedi Cassie elindeki kaşığı kahvaltılık yoğurduna daldırarak. Acınacak hâldeydi.

"O hâlde şöyle yapacağız," dedi Bay Webber. "Şu Kapılar Kitabı'nı arayacağız. Belki de elime böylelikle geçmiştir? Onu aramama vesile olduğun için?"

Cassie bu ihtimale biraz kafa yorunca umutlarının yeşerdiğini hissetti. "Evet," dedi bu fikre ısınarak. "Evet, haklı olabilirsiniz! Bu çok mantıklı!"

Lokantada beklerlerken Drummond'ın zaman yolculuğu hakkında söylediklerini düşündü. Dediğine göre geçmişi değiştiremezdiniz, sadece olacaklara vesile olabilirdiniz.

"Belki de kitap gerçekten de *bu şekilde* elinize geçiyordur!" dedi hemfikir olarak.

Böylece el birliğiyle Kapılar Kitabı'nı aramaya koyuldular ve günler haftaları, haftalar ayları kovaladı.

Bay Webber'le geçirdiği ilk birkaç ay boyunca, Kapılar Kitabı'nı aramadığı günlerde Cassie huzur verici bir rutin tutturdu. Sabah erkenden uyanıp hafif bir kahvaltı ediyor, sonrasında ya ipucu peşinde ya da sırf bacaklarını esnetmek için şehirde sabah yürüyüşüne çıkıyordu. Dolayısıyla da kilo verip kondisyon kazandı; hiç olmadığı kadar zinde hissediyordu. Ardından sıcaklar bastırmaya başladığında öğle yemeği için eve dönüyor ve Bay Webber'le birlikte adamcağızın kitapları tarafından istila edilmiş olan pencere kenarında oturup, kahvelerini yudumlayıp hamur işlerini ya da sandviçlerini yiyorlardı. Kitabın yerini tespit etme stratejilerini, kontrol edecekleri nadir kitapçıları, ziyaret edecekleri kütüphaneleri tartışıyorlardı ve Cassie onu bulduklarını hakkında bilgilendiriyordu. Çoğu zaman, Bay Webber akşamüstü saatlerinde dışarı çıkıyor –"Sağlığım için, canım; yaşlı uzuvlarımı hareket ettirmeliyim, yoksa ölür giderim"– ve Cassie de ya evi temizliyor ya da televizyon izliyordu. Zaman zaman kanepeye kurulup Fox Kütüphanesi'ni, aklına geldikçe içini ısıtan o harika, huzur verici yeri düşlüyordu. Drummond Fox'u, gülümsediğinde yakışıklılığı ortaya çıkan o adamı da düşünüyor ve gelecekte ne yaptığını merak ediyordu. Güvende olduğunu umuyordu. Onu tekrar görmeyi umuyordu.

Akşamları o ve Bay Webber birlikte akşam yemeklerini yiyor ve ardından ya sessizce kitaplarını okuyor ya da okudukları kitaplardan konuşuyorlardı. Hava güzelse yakındaki bir restorana ya da kahveciye doğru yürüyorlardı. Bazen bir taksiye atlayıp Central Park'a gidiyor ve akşamı altın rengi günışığı altında geçiriyorlardı. Aylar ayları kovaladı ve Cassie kendini Şükran Günü'nü, Noel'i ve yılbaşını kutlarken buldu. Yalnızca ikisiydiler; sade, doğaçlama bir aile olmuşlardı.

Tüm bu zaman boyunca Bay Webber ona inanılmaz bir yoldaş oldu. Cassie'den yoldaşlığı dışında hiçbir şey istemedi. Cassie ne zaman konuşmak istese dinledi, genelde bilgece öğütler verdi

ve Cassie sohbet havasında olmadığında konuşmakta diretmedi. Cassie ondan hayatını, otoriter annesiyle geçirdiği yapayalnız çocukluğunu, genç yaşta aldığı müzik ödüllerini –"Yoksa altın çocuk olduğumu bilmiyor muydun? Büyümüş de küçülmüş tiplerden değildim fakat kesinlikle dâhiydim!– ve ardından piyanistlik ve bestecilik kariyerini dinledi. Servetini dünyanın dört bir yanında piyano çalarak değil, 1990'ların popüler televizyon dizilerinden bazıları için bestelediği jenerik müziklerinden kazandığını öğrendi.

"Bana o kadar saçma, o kadar yüklü meblağlar ödüyorlardı ki," dedi Cassie'ye bir gün, SoHo'da gezinirlerken. "Özellikle de diziler yerel kanallara satıldığında. Bir tanesi acayip basit bir melodiydi. Telefon zili gibi hepi topu dört notadan oluşuyordu ama akılda kalıcıydı. O dört nota bana bestelediğim diğer şarkıların toplamından daha fazla kazandırdı. Bu evi ve kitaplarımın çoğunu o sayede satın alabildim."

Aylar yılları kovaladı.

Yaz aylarında şehir zaman zaman dayanılmaz hâle geldi; kirlenen hava ağırlaşıyor, sıcak çöp kokuyordu. Metro terli, yanakları kızarmış ve asabi insanlarla dolu bir fırını andırıyordu. Sonbaharda hava serinledi ve insanlar betonarme kanyonları süpüren soğuk rüzgârların, kışın acı soğuğunun beklentisiyle atkılara ve paltolara sarındılar. Derken döngü yeniden başladı, sokaklar ısındı, çiçekler ve ağaçlar çiçek açtı, kışın siyah ve beyazı yerini baharın gösterişli renklerine bıraktı. Mevsimler değişir ve Kapılar Kitabı'nı arama çalışmaları sürerken Cassie kendini alçak perdeden bir öfkeye, üstünden bir türlü atamadığı kalıcı bir sabırsızlığa yakalanmış hâlde buldu. Onu neyin beklediğini biliyordu ve hikâyesine kaldığı yerden devam etmek için sabırsızlanıyordu. Okumayı bitirmediği bir kitap, yarısı yenmiş bir yemekti.

Fakat ikinci senenin sonlarına doğru sabırsızlığının ateşinin sönmeye yüz tuttuğunu, rutininin rahatlığına ve kanaatkârlığına boyun eğdiğini hissetti.

"Burayı iyiden iyiye kanıksamaya başladım," diye itiraf etti bir akşam Bay Webber'e. "Hoşuma gitmeye başladı. Sorunlarımdan mı saklanıyorum, yoksa sorunlarımın patlak vereceği anı mı bekliyorum bilmiyorum. Kapılar Kitabı'nı bulmayı gerçekten

istiyorum fakat bir yanım benimle aynı fikirde değil. Bir yanım tehlikelerle dolu o hayata geri dönmek istemiyor."

Cassie, Kapılar Kitabı'nı hâlâ arıyordu fakat ilk birkaç ayki kadar azimli değildi. Bu neredeyse bir hobiye, varını yoğunu tüketen bir takıntıdan ziyade canı istediğinde, ara sıra yaptığı bir aktiviteye dönüşmüştü.

"Neden ikisi birden olamıyor?" diye sordu Bay Webber. Mutfak masasında oturmuş, dondurma yiyorlardı ve Bay Webber kaşığını yalayıp kâsesine bıraktı. "Yahut neden ikisinden biri olamıyor? Neden illa bir şey olmak zorunda?"

Cassie omuz silkti, anlamamıştı.

"Bir şeyleri düşünmeye çalışmaktan vazgeç," dedi Bay Webber. "Bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Şu dünyada daha çok insanın beynini kullanması gerektiği düşüncesinin katı bir savunucusuyum ama, canım, eğer daha az düşünmesi gereken biri varsa o da sensin. Tek yaptığın kukumav kuşu gibi düşünüp endişelenmek. Beyninin durmaksızın kullandığı enerjiyle bütün evi ısıtabiliriz. Oysa tek yapman gereken ânı yaşamak. Kapılar Kitabı'nı ya bulursun ya da bulamazsın. Her hâlükârda geldiğin yere döneceksin. Bu endişe şimdi ile gelecek arasında hayatının her ânını işgal etmek zorunda değil. Hayatın tadını çıkarmak senin de hakkın. Hayatının bu dönemini ıstırap olarak görüyorsun fakat lütuf olarak görmeyi de seçebilirsin."

Cassie kâsesinin dibindeki erimiş dondurmaya çizgiler çizerek adamın söylediklerini düşündü.

"Kitabı bulmak zorundayım," dedi kendine. "Geri dönmek zorundayım. Dönemezsem ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ben biliyorum, canım," dedi Bay Webber. "Ayakta kalacaksın. Gençsin ve başına gelebilecek en kötü şey geleceğe ânı yaşayarak dönmen olur. Burada güvendesin; endişelenmene lüzum yok. En kötü ihtimalle, zaman seni bıraktığın yere nihayet geri döndürdüğünde ne yapacağını planlamak için birkaç yılın olacak. Bu o kadar da kötü bir kader değil, öyle değil mi?"

Cassie araştırmasına devam etti ama hayaletlerin ve anıların, efsanelerin ve yanlış anlaşılmaların peşinde koşuyordu. Ekmek kırıntıları, sihirli kitaplara atıflar, açıklaması veya tanımı

olmayan isimler –Aynalar Kitabı, Sonuçlar Kitabı, Cevaplar Kitabı– buldu ama bunların gerçek mi, yoksa uydurma mı olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Özel kitapların dünyasını mercek altına almaya çalıştı fakat her şey son derece gizli, gizemli ve hatta manasız görünüyordu. Bunun dalga yaklaşırken sahile kumdan kaleler inşa etmeye çalışmaktan hiçbir farkı yoktu.

Araştırmasından yine eli boş döndüğü bir günün ardından gece vakti küçük yatak odasında tek başına uzanırken Cassie kendini odanın yan tarafındaki eski gardıroba, pencerenin denizliğindeki küçük kitap yığınına bakarken buldu ve Bay Webber'in dairesine ilk girdiği gün, ölümünden sonraki o gün aniden gözünün önüne geldi.

Şu anda bakmakta olduğu gardıroptaki kıyafetleri, şimdi denizlikte duran karton kapaklı kitapları hatırladı. O vakit bunların Bay Webber'in sevgililerinden ya da akrabalarından birine ait olduğunu düşünmüştü. Ama bunlar *Cassie'nin* kitapları, *Cassie'nin* kıyafetleriydi. En başından beri hepsi onundu.

Bu hatıra, bu farkındalık onu öyle bir sarstı ki ağzı bir karış açık vaziyette yatakta doğrulup oturdu.

O gün gardıropta daha fazla kıyafet vardı ve denizlikteki kitap yığını da şimdikinden daha büyüktü.

Cassie bir süre daha Bay Webber'in yanında kalacağını anlayınca kafasını iki yana salladı.

"Kapılar Kitabı'nı bulamayacağım," diye itiraf etti kendine.

O andan sonra da aramayı bıraktı.

I

Günler, haftalar, aylar, yıllar.

Zaman su gibi akıp geçti ve Cassie eve dönmesinin tek yolunun anbean, günbegün, aybeay yaşamak olduğunu yavaş yavaş kabullenmeye başladı. Hayatına, rutinine odaklandı ve oraya zamanın müsaade ettiğinden daha erken varamayacağını artık bildiğinden günlerin geçip gitmesine izin verdi.

DİĞER CASSIE

"Bugün seni gördüm, canım," dedi Bay Webber berjerine otururken. Cassie'ye tedirgin, hatta dalgın göründü. "Seni değil," diye açıkladı Bay Webber. "Diğer seni."

Cassie'nin Kellner Kitapçısı'nda Bay Webber'le karşılaşmasının, geçmişe açılan bir kapıdan itilmesinin üstünden neredeyse dört yıl geçmişti. Dört kış, dört ilkbahar ve şimdi bir başka yaz. Bu yıllar boyunca Bay Webber, Cassie'nin hikâyesine müsamaha gösterse de anlattıklarına hiçbir zaman körü körüne inanmamış gibiydi. Ayaklarını tabureye uzatırken yüzünde beliren ifade bir şeylerin değiştiğine delalet ediyordu.

"Beni mi gördünüz?" diye sordu Cassie. Elinde bir kurulama beziyle mutfakta öylece dikiliyordu. Yine temizlik yapıyordu; bu, eve katkısı olduğuna kendini ikna etmek için yaptığı şeylerden biriydi. Üç yıldır tüm masraflarını Bay Webber karşılıyordu ve bu Cassie'nin içine fena hâlde dert oluyordu fakat gelecekten gelen bir sığınmacı olarak para kazanmanın yolunu bulmakta zorlanıyordu.

"Gençtin," dedi Bay Webber bakışlarını yanındaki pencereye kaydırırken. Yaz mevsiminin sonlarıydı ve hava boğucu ve sıcaktı. Bay Webber'in yüzü yürümekten kızarıp terlemişti. Dairedeki boğucu havayı bir parçacık hareketlendirme umuduyla pencereyi aralamışlardı fakat yaptıkları, odayı sokağın gürültüsüyle doldurmaktan başka işe yaramamıştı. "Şu anda genç olmadığını söylemiyorum tabii. Ama şimdikinden bile daha genç görünüyordun."

Cassie tezgâha yaslandı ve hayatıyla hareketlerine dair düşüncelere daldı. Son birkaç yıldır, Kellner Kitapçısı'nda daha genç

hâliyle tanıştığında doğruyu söylediğini anlayacağını söyleyerek Bay Webber'e takılıyordu. İşe başladığı tarih arz ettiği önem açısından âdeta sembolleşmişti. Fakat Cassie işe başladığında zaten bir süredir şehirde olduğunu ve boş vakitlerini çoğunlukla Kellner Kitapçısı'nda geçirdiğini unutmuştu.

"Kitapçıda mı?"

Bay Webber başıyla onayladı. Sıklıkla yaptığı gibi akşamüstü yine yürüyüşe çıkmıştı ve ne zaman yürüyüşe çıksa onu kitapçının önünden geçiren birkaç blokluk bir parkuru takip ederdi. Bir şeyler içme bahanesiyle –sıcak günlerde buzlu kahve– kitapçıya uğrar ve fırsattan istifade raflara göz gezdirip yanında taşıdığı kitaptan birkaç sayfa okurdu. Cassie'nin de Kapılar Kitabı'nı aradığı günlerden miras kalmış benzer bir rutini vardı fakat o, evden nöbetleşe çıkmak konusunda anlaşmışlar gibi sabahları yürürdü. Parkuru Bay Webber'inkinden daha uzundu. Metroya atlayıp adanın ücra bir köşesine ya da Brooklyn'e gider ve saatlerce yürüyerek oradan tek başına eve dönerdi. Zihni eşsiz mücevherler misali incelenip parlatılan aynı düşüncelerle, aynı fikirlerle dolu olurdu. Eve nasıl dönecekti? Nasıl geçmişte mahsur kalacak kadar aptal olabilmişti? Kapılar Kitabı'nı aramazlarsa kitap Bay Webber'in eline nasıl geçecekti? Izzy'ye ne olmuştu ve arkadaşını nasıl koruyacaktı? Drummond ne yapıyordu ve onun için endişeleniyor muydu?

"Tabii ya," dedi Cassie genç hâlini düşünerek. "New York'a bu vakitler gelmiştim. Yazın başlarıydı." Pencerenin kenarına gidip leğen kemiğini denizliğe yaslayarak gözlerini aşağıdaki sokağa dikti. "Pansiyonlarda kalıyordum," dedi Chelsea'deki altı yataklı yatakhaneyi, ortak kullanım alanlarını ve diğer turistleri hatırlayarak. "Kendime ait bir yerim olmamasından nefret ediyordum."

Bay Webber'e baktı ve adamın onu sanki ilk defa görüyormuş gibi dikkatle incelediğini fark etti.

"Az kalsın kalbime inecekti," dedi adam nüktedanlıktan eser olmadan. "Sendin ve kitapçıdaydın. Az daha yanına gelecektim, neyse ki arkanı döndün de saçlarının farklı olduğunu gördüm. Çok daha kısaydı."

Cassie kederle gülümsedi. "Seyahat ederken saçlarımın kısa olmasını yeğlerdim. Bitlenme riski varken uzun saçtan daha kötüsü yoktur."

"Bugün yanımdan geçerken bana gülümsedin," dedi. "Hatırlıyor musun? Beni gördüğünü hatırlıyor musun?"

Cassie şehirdeki ilk günlerinden aklında kalanları eşeledi. İmgelerden, kokulardan ve gürültülerden ibaret bir keşmekeş, heyecan verici, ihtimallere gebe ve ona iyimserlik aşılayan günlerdi.

"Hatırlamıyorum," dedi. "Uzun zaman oldu..."

"Bugündü."

"Özellikle de ne kadar tesadüfi bir an olduğu düşünüldüğünde..."

"Aslında sana hiç inanmamıştım," dedi Bay Webber gözlerini hafifçe kısıp kalbinin hâlâ kan pompaladığından emin olmak istercesine tek elini göğsüne götürerek. "Bu konuda konuştuğumuzu ve o sohbetlerde sana dengim gibi yaklaştığımı biliyorum. Fakat her defasında kendi kendime senin delinin ya da kaçığın teki olduğunu söylüyorum. Hikâyenin sonunu, aydınlanma ânını ya da gerçeği bekliyorum."

Cassie tüm bunları zaten bildiğini itiraf etmeden, hatta tek kelime etmeden onu izlemeyi sürdürdü.

"Ama doğruymuş. Hepsi gerçekmiş."

"Evet," dedi Cassie sadece. "En başından beri doğruydu. Gelecekten geldim ve Kapılar Kitabı elinize geçene kadar burada mahsur kalacağım."

"Kapılar Kitabı," diye mırıldandı Bay Webber bakışlarını yana kaydırıp dışarıdaki dünyaya bakarak.

"Çay içelim mi?" diye sordu Cassie çünkü Bay Webber yürüyüşten döndüğünde çay içmeyi severdi.

"Olur," dedi adam beceriksizce gülümseyerek. "Güzel olur."

Cassie mutfağa dönerken omuzlarından yük kalkmış gibi hissetti. Bay Webber kibar bir ev sahibi olmaktan çıkıp artık müttefiki olmuştu. Fakat genç hâliyle aynı şehirde olma fikri kafasını kurcalıyordu. Çay yaparken karşılaşmaları hâlinde ne olacağını merak etti. Kendine nasıl görüneceğini. Genç hâlini,

diğer insanların Cassie Andrews'a baktıklarında gördüklerini görmeye gidip gidemeyeceğini. Drummond Fox'un Bryant Park'ta genç hâlini gördüğü ânı ve bu deneyimin onu nasıl derinden etkilediğini hatırladı.

"Şimdi ne yapacaksın, Cassie?" diye sordu Bay Webber, Cassie çayını getirirken.

"Öncelikle sizinle oturup çayımı içeceğim," dedi Cassie. Pencerenin denizliğindeki yerine geri döndüğünü gören Bay Webber gülümsedi.

"Genel anlamda sormuştum," dedi.

Cassie omuz silkti. "Son dört yıldır ne yapıyorsam onu yapacağım," dedi. "Yaşayıp bekleyeceğim. Bir süre daha buralarda olacağımı biliyorum. Ya Kapılar Kitabı ortaya çıkacak ya da terk ettiğim geleceğe dönecek kadar uzun yaşayacağım."

"Kitabı fiilen aramayı bıraktın, değil mi?" diye sordu Bay Webber.

Cassie gözlerini kaçırdı. Bu bir itiraftı.

"Neden?"

Cassie lafı dolandırdı. "Bir süre daha burada olacağımı anladım. Bazı şeyler mantıklı gelmeye başladı."

Bay Webber ne demek istediğini anlamış gibi başıyla onayladı ama Cassie onu artık o kadar iyi tanıyordu ki bir şey sakladığını anladığına kalıbını basardı.

"Onu bulamazsan ne olacağını düşündün mü? Eğer ortaya çıkmazsa?" diye sordu Bay Webber.

"Başka bir şey düşündüğüm yok ki," diye geveledi Cassie. "Düşünmekten geceleri gözüme uyku girmiyor."

Bay Webber iç geçirdi. "Seni burada ağırlamaktan memnuniyet duydum, Cassie," dedi fincanına bakarak. "Yalnızlığıma deva oldun. Bu eski eve can verdin. Öyle ki ilk birkaç günden sonra delinin teki olmanı bile umursamadım."

"İltifat ediyorsunuz," dedi Cassie gülümseyerek.

"Ama artık anlattıklarının doğru olduğunu bildiğimden" –kafasını iki yana salladı– "öylece oturup senden bu şekilde istifade edemem."

"Benden istifade etmiyorsunuz," diyerek güldü Cassie. "Bay Webber, siz bana yardım eli uzatmasaydınız ne yapardım hiç bilmiyorum. Evsiz ve beş parasızdım."

"Yine de," dedi Bay Webber, "bu durumdan benim de çıkarım var. Yalnız kalmamak için senden istifade ediyorum."

"Bence aradığınız kelime arkadaşlık," dedi Cassie.

"Bu yerde kapana kalmış vaziyette yaşamana izin veremem," diyerek konuşmayı sürdürdü Bay Webber sanki onu dinlemiyormuş gibi. "Kitabını bulmalıyız. Şu inanılmaz, harikulade kitabı. Sana yardım etmek için elimden ne gelirse yapacağım. Hiçbir masraftan kaçınılmayacak. Derhâl işe koyuluyoruz. Bana ne yapmamız gerektiğini söyle de yapabileceğim bir şeyse hemen yapayım."

Sonra Cassie'ye mutlulukla gülümsedi. Cassie elinde bir fincan çayla pencerenin denizliğinde oturduğu, şehrin sesleri tarafından sarmalandığı, kitap duvarının önündeki koltuğunda oturan Bay Webber'e uzun uzun baktığı bu ânı ileride hiç unutmayacaktı. Ne zaman Bay Webber'i yâd etse aklına hep bu hâliyle gelecekti: Yardım etmeye hevesli ve oğlan çocuklarına has bir coşkuyla gülümserken.

"Pekâlâ," dedi. "Fakat kitabı bulmaya çalışmanın şimdilik işimize yarayacağını sanmıyorum."

"O hâlde işimize yarayacak bir şey söyle?"

Cassie iç çekti. Son zamanlarda aklında başka bir şey vardı. "Bıraktığım yere geri döndüğümde ne yapacağıma karar vermem gerek. Kitabı bulsak da bulamasak da orada karşılaşacaklarımla yüzleşmeye hazır olmalıyım. Hazır olayım ki arkadaşlarıma yardım edebileyim."

"Tamamdır," dedi Bay Webber başını ciddiyetle sallayarak. "Peki neye ihtiyacın var?"

Doktor Barbary'nin göz korkutucu ve dehşet verici cüssesi tüm heybetiyle Cassie'nin gözünün önüne geldi. Kitapları ve güçleri olan öyle bir adama karşı ne yapabilirdi? Peki ya Drummond'ın anılarındaki o dehşet verici, güzel Kadın ne olacaktı? Cassie geri dönecekse hazır olmalıydı.

Peki ya Izzy? Izzy'ye nasıl yardım edebilirdi?

Tabii bir de Drummond vardı... Neden onu aklından çıkaramıyordu?

"Bilmiyorum," dedi itiraf edercesine. "Ama düşüneceğim."

Aradığı cevap –nihai olmasa da en azından makul bir cevap– damdan düşercesine şak diye aklına geldi. Cassie her zamanki yürüyüşlerinden birindeydi. Bay Webber'le konuşmalarından birkaç ay sonra, sonbaharın ortalarında, bulutlu bir gündü. Bir kahve içmek için Bryant Park'a uğramıştı. Orada oturup kahvesini yudumlarken, arkadaşlarının öldüğü gün onları izledikleri sırada Drummond'la konuştukları geldi aklına. Cassie sık sık kendini Drummond'la yaptıkları fakat artık uzun yıllar öncesinde kalmış konuşmaları düşünürken buluyordu. Derken unuttuğu bir ayrıntıyı, bir gerçeği hatırladı ve hatırlamasıyla birlikte bedenini istila eden adrenalin dalgasının etkisiyle zınk diye doğrulup kahvesini döktü.

Bu gerçeği ve ondan yavaş yavaş filizlenen fikri tartıp, kusurlarını ve zaaflarını aradı. Fakat bir tane bile bulamadı. Tek görebildiği fırsattı.

Doktor Barbary'yle daha eşit koşullarda karşılaşma fırsatı.

Fakat sonra bunun hiçbir önemi kalmadı çünkü Bay Webber ona Kapılar Kitabı'nı bulduğunu söyledi.

KAPILAR KİTABI BULUNDU

"Ne?" dedi Cassie.

Yürüyüşten yeni dönmüştü. Mevsimlerden sonbahar, hatta kıştı; günler karanlık ve rüzgârlıydı. Kapıdan girmiş, antrede paltosunu çıkarıyordu ve Bay Webber ışıl ışıl parlayan gözlerle koşarak yanına gelmişti.

"Kapılar Kitabı'nı buldum," dedi. Az kalsın sevinçten zıp zıp zıplayacaktı, kıpırdamadan durmakta zorlanıyordu.

"Ne?" diye sordu Cassie tekrar. Kafası duvara toslamış bir araba misali duruvermişti.

"Gel, otur," dedi Bay Webber. Onu kanepeye sürükledi ve ardından açıklamaya girişti. "Diğer seni, genç hâlini gördüğüm günden beri bazı araştırmalar yapıyorum. İnanmaya başladığımdan beri."

"A-ha," dedi Cassie.

"Bütün tanıdıklarıma, daha doğrusu bütün kitapkurdu arkadaşlarıma e-postalar gönderdim."

"Kitapkurdu arkadaşlarınız var," dedi Cassie. Bu bir soru değil, beyandı.

"Nadir kitap koleksiyoncuları. Kitap mezatlarına giden insanlar. İlk baskıları severim." Etraflarını saran rafları işaret etti.

"A-ha," dedi Cassie tekrar. Kendini kaptırmamak, meseleye şüpheci yaklaşmak için elinden geleni yapıyordu.

"Bu sabah Morgenstern adında bir ahbabımdan bir e-posta aldım. Kendisi Toronto'da yaşayan bir koleksiyoncudur."

"Onlara ne söylediniz? Gönderdiğiniz e-postalarda?" Cassie'nin zihni sohbetin hızına ancak yetişiyordu ve pek çok

insana sihirli kitaplardan bahseden bir e-posta gittiği düşüncesiyle ikaz çanlarını çalmaya başlamıştı.

"Ah, ser verdim sır vermedim," dedi Bay Webber. "Kitabı bana tarif ettiğin şekliyle tarif ettim. Bazı kimseler tarafından Kapılar Kitabı adıyla bilindiğini söyledim. İçinde okunaksız yazılar ve eskizler olduğunu söyledim."

"Pekâlâ," dedi Cassie. Gerginlikten dizini titrettiğinin farkındaydı. "Toronto'daki şu Morgenstern'e gelirsek..."

"Evet!" dedi Bay Webber. "Onu buldu. Yahut bulduğunu düşünüyor. Doğu Avrupa'da tatildeydi ve biz kitapkurtları ne yaparız? Gezilmedik kitapçı, gidilmedik panayır bırakmayız. Hep kitap peşindeyizdir."

"Bulmuş mu?" diye sordu Cassie. Kulaklarına inanamıyordu.

"Bak!" dedi Bay Webber. Orta sehpada duran dizüstü bilgisayarına uzanıp Cassie'nin ekranı görebileceği şekilde çevirdi. Bir e-postanın ekini açmasıyla Cassie'nin kalbini tekleten bir fotoğraf bilgisayarın ekranını doldurdu. "O mu?" diye sordu Bay Webber.

Cassie ekrana doğru eğilerek fotoğrafa yakından baktı. Fotoğrafta kitap bir adamın elindeydi. Kitabın önüyle sırtını görebiliyordu sadece.

"Bir de şu var," dedi Bay Webber ikinci bir fotoğrafa tıklayarak. Bu seferki kitabın içini, siyah mürekkeple karalanmış sıkış tepiş pasajlarla dolu sayfaları gözler önüne seriyordu. Görüntünün çözünürlüğü düşük olduğundan ne yazdığını okumak mümkün değildi fakat Cassie kalbinin coşkuyla sıçrayıp göğsünde bir zafer turuna çıktığını hissetti.

"Olabilir," dedi sakinliğini korumaya çalışarak.

"O hâlde olabilir!" diye bağırdı Bay Webber. "Kapılar Kitabı elime bu şekilde geçmiş olabilir. Bu eve gidebileceğin anlamına geliyor!"

Bay Webber o akşam arkadaşının Manhattan'a gelebilmesi için gerekli ayarlamaları yaptı. "Kısa bir uçuş," dedi. "Masraflarını

ben karşılarım, onu güzel bir otele yerleştiririm. Bu onun aklını çeler. Lükse bayılır."

Cassie onu dinlemiyordu bile. Sakince oturacak vaziyette olmadığından odada volta atıyordu. Zamanda mahsur kalalı dört yıldan biraz fazla olmuştu ama şimdi bugüne hazırlanmaya hiç vakti olmamış gibi hissediyordu.

Başını sallayarak, "Izzy'yi bulmam gerek," dedi kendi kendine. "En önemlisi bu. Kitaba ulaşabilirsem belki zamanda bir parçacık geriye giderek onu Hugo Barbary gelmeden önce evden uzaklaştırabilirim."

Kendi kendine konuşup durduğunun farkındaydı. Bir an sonra durdu ve Bay Webber'in mutfak tezgâhına yaslanmış vaziyette kendisini izlemekte olduğunu gördü. Adamın yüzü ciddiydi.

"Ne oldu?" diye sordu Cassie.

Bay Webber gülümsedi ama bu, buruk bir gülümsemeydi. "Senin adına gerçekten çok mutluyum," dedi. "Bulduğumuz kitap umarım Kapılar Kitabı'dır ve evine geri dönebilirsin."

"Ama?"

Adam iç çekti. *Her ne diyecekse kendine bile itiraf etmekte zorlanıyor,* diye düşündü Cassie.

"Seni özleyeceğim, canım. Eve dönmen burayı terk etmen demek."

Cassie ne diyeceğini bilemedi. Bir süre öylece yaşlı adamın gözlerine baktı.

"Ah, Bay Webber," diye mırıldandı sonra.

Mutfağa gidip ona arkasından sarıldı.

"Ben de sizi özleyeceğim. Yeniden buluşuncaya kadar."

Bay Webber göğsündeki elini hafifçe sıvazladı ve Cassie adamın başını aşağı yukarı salladığını hissetti.

"Sanırım yola çıkana kadar biraz kestireceğim. Beni uyandırırsın, değil mi?" dedi Bay Webber.

Sonra onu orada bırakıp yatak odasına yöneldi ve Cassie yaşlı adamın üzüntüsünü belli ettiği için utandığını düşündü.

"Ah, Bay Webber," dedi tekrar, bu defa usulca.

Morgenstern'le Plaza Hotel'deki Champagne Bar'da buluştular. Kilolu bir adamdı, saçları uzun ve dalgalıydı, ayrıca kalın çerçeveli bir gözlük takıyordu. Üstünde pahalı bir takım elbise, boynunda da bir kravat vardı.

"Morgy!" diye bağırdı Bay Webber adamın elini sertçe tutup sıkarak.

"Webber!" diye yanıtladı Morgenstern ve ardından Cassie'yi baştan aşağı yavaşça süzdü.

"Tanıştırayım, araştırma asistanım Bayan Andrews," dedi Webber.

Morgenstern, Cassie'yi başıyla selamlayıp şöyle bir gülümsedi ama elini uzatmadı. Sonra yanındaki sandalyeleri işaret etti ve hep birlikte oturdular. İçeriye sohbet mırıltıları ve arkadan çalan piyanonun hoş tıngırtıları hâkimdi.

"Plaza Hotel'de bir gece geçirebilmek ne büyük zevk," dedi Morgenstern, Webber'e. "Bana burada yer ayırtman büyük nezaket."

"Ah," dedi Bay Webber, "elimden keşke daha fazlası gelseydi."

Cassie'nin gözleri masadaki pakete mıhlanmıştı. Kahverengi kâğıda sarılı bir kitaba benziyordu. Kapılar Kitabı ebatlarında bir kitaba.

"Hımmm," dedi Morgenstern. "Girdiğin zahmeti gördükçe kendimi bu kitabın neden böylesine önemli olduğunu merak etmekten alıkoyamıyorum. Beni apar topar buraya getirdin. Sonra bu şahane, harikulade otele yerleştirdin." Bulundukları salonu eliyle şöyle bir gösterirken omzunun dibinde bir garson belirdi. "Dostlarıma şampanya," dedi Morgenstern ve garson seri adımlarla yanlarından uzaklaştı.

"Aslında," dedi Bay Webber, "getirdiğin kitabın özel bir yanı olup olmadığını henüz bilmiyoruz, öyle değil mi? Bu yüzden buradasın, bunun aradığım kitap olup olmadığını anlayabilelim diye."

"Peki aradığın kitap neymiş?" diye sordu Morgenstern.

"Bu o mu?" diye araya girdi Cassie masadaki paketi göstererek.

Morgenstern keyifsizce iç çekti. Cassie'nin bakışları Bay Webber'e kaydı ve adam ona, *Bu işi bana bırak*, diyen sitemkâr bir bakış attı.

"Kim bu kız?" diye sordu Morgenstern.

"En iyisi sadede gelelim, Morgenstern," dedi Bay Webber sandalyesinde hafifçe doğrularak. "Burada benim misafirim olarak bulunuyorsun, masraflarını ben karşılıyorum. O yüzden meslektaşıma kabalık etmesen iyi edersin. Artık şu kitabı göster de aradığım kitap olup olmadığına bakabilelim. Eğer oysa, seni temin ederim ki cömertçe ödüllendirileceksin."

Morgenstern düşünme işini biraz abarttı. Somurtarak şampanyasını yudumladı ve ardından garsonun masaya iki kadeh daha koyup Cassie'yle Bay Webber'in şampanyalarını doldurmasını bekledi.

Cassie çığlık atmak istiyordu. Masanın üstünde ne var ne yoksa savurup yere çalmak istiyordu. Paketi kaptığı gibi kâğıdını yırtmak istiyordu. Kapılar Kitabı'nı istiyordu.

"Öyle olsun," dedi Morgenstern asık suratla. Kitabı tek parmağıyla Bay Webber'e doğru itti.

"Kitabı nerede bulmuştun?" diye sordu Bay Webber kitabı masadan alıp Cassie'ye uzatırken.

"Romanya'da," dedi Morgenstern paketin el değiştirmesini izlerken. Sonra şampanyasını yudumladı fakat Cassie kitabın sarıldığı kâğıdı cart diye yırtınca çevrelerinde oturan insanlardan bazıları dönüp ondan yana baktı.

Kâğıdın altından kitabın deri kapağını görmesiyle kalbi tekledi ve elleri titremeye başladı. Sahiden de Kapılar Kitabı'na benzediğini görünce etrafındaki her şey arka plana karıştı: Gürültü, insanlar, Morgenstern'in sözleri ve Cassie'nin ne yaptığını izlerken Bay Webber'in başını nazikçe sallayışı.

Cassie kahverengi kâğıdı biraz daha yırtınca kitabın sırtı gözler önüne serildi ve hâlâ Kapılar Kitabı'na benziyordu.

"Hakikaten o..." diye mırıldandı kendi kendine.

Biraz daha yırttı ve kahverengi kâğıt sonbahar yaprakları misali süzülerek bacaklarının arasından yere düştü. Cassie kitabı elinde tutuyordu... *o* kitabı...

Titreyen elleriyle kitabı kenarlarından sıkıca kavradı ve telaşla açtı. O eskizleri, gelişigüzel karalanmış gibi görünen sözcükleri görmek için yanıp tutuşuyordu.

Siyah mürekkep kargaşasından ibaret pasajları gördü.

"Abuk sabuk karalamalarla dolu," dediğini duydu Morgenstern'in kibirli bir ses tonuyla. Cassie hayatı boyunca hiç kimseyi böylesine tokatlamak istememişti.

Derken gözleri metne kaydı ve her şey bir anda anlam kazandı. Nefesi göğsünde tıkandı ve dünya âdeta durdu.

Ne yazdığını anlamıyor fakat harfleri tanıyordu. Kesinlikle bir insan elinden çıkmış cümleleri gördü, muhtemelen Romence ya da başka bir Avrupa dilinde yazılmışlardı.

"Acaba..." diye mırıldandı, çaresizce yakarırcasına.

Birkaç sayfayı daha çevirip çizimleri, eskizleri, Kapılar Kitabı'nın içinde olduğunu bildiği şeyleri aradı.

Ve yüreği sıkıştı çünkü yer yarılmış, hayal kırıklığı ayaklarının dibinde derin bir uçuruma dönüşmüştü. Kapılar Kitabı olmayan kitaba hissizce baktı ve dünyadaki her şeyden ve herkesten nefret etti.

"Cassie?" dedi Bay Webber ve sesi Cassie'nin düşüncelerini balona batırılmış bir iğne gibi delip geçti.

Ona bakıp kafasını iki yana sallarken gözlerinde yaşlar vardı.

Cassie'nin hayal kırıklığını atlatması günler sürdü. Bay Webber ondan defalarca özür diledi fakat Cassie her defasında onu başından savdı çünkü adamcağız özür dilemesini gerektirecek hiçbir şey yapmamıştı.

"Bir umuttu," dedi Cassie. "Bana birkaç saatliğine umut verdiniz ve çok hoştu."

Yine de moralsizliği Bay Webber'in içine dert oluyor gibiydi. Birkaç gün sonra evde, akşam yemeği sofrasında konusu açıldığında Cassie ona neden kendini kötü hissetmemesi gerektiğini söyledi.

"O an orada kahroldum," dedi. "Fakat eve dönmeyi ne çok istediğimi fark etmemi sağladı. O konuda düşünmeye başlamam gerektiğini fark etmemi sağladı. Birkaç hafta önce aklıma bir fikir gelmişti. Drummond Fox'un bana söylediği bir şey. Oradan ilerlemek istiyorum."

"Kapılar Kitabı'nı bulmakla mı ilgili?" diye sordu Bay Webber.

Cassie kafasını iki yana salladı. "Kendi zaman çizgimle arayı kapattığımda hazırlıksız yakalanmamak adına yapabileceğim bir şeyle ilgili. Beni bekleyen tehlikelerle baş etmeye hazır olabilmem için."

Bay Webber yavaşça başıyla onayladı. "Pekâlâ," dedi.

Sonraki aylarda Cassie bu fikri yavaşça olgunlaştırdı; bir kitabı aramak yerine bir insanın peşine düştü. İstediği teması kurması neredeyse altı ayını aldı ve sonraki birkaç ay tartışmalarla, iki insanın tedbiri elden bırakmadan birbirini tanımaya çalışmasıyla geçti. Sık sık Bay Webber'e danıştı, düşüncelerine ve fikirlerine dair eleştirilerini dinledi.

Bryant Park'taki aydınlanma ânından yaklaşık bir yıl, geçmişe gelmesindense aşağı yukarı beş yıl sonra Cassie tek başına uzun bir yolculuğa çıktı. Biriyle buluştu ve uzun süren tartışmaların ardından onunla bir anlaşmaya vardı. Sonrasında New York'a, zamanla yuva bellediği eve döndü.

"Eee?" dedi Bay Webber, nihayet eve döndüğünde.

Cassie başıyla onayladı. "Oldu. Geriye sadece beklemek kaldı."

BAY WEBBER'E SON VEDA

Bay Webber'le geçirdiği dokuzuncu yılda Cassie son sürat yaklaşan kaçınılmaz gelecekten başka bir şey düşünemez oldu. Uzun zaman boyunca on yıl hiç geçmeyecekmiş, endişeli bekleyişi hiç bitmeyecekmiş gibi gelse de şimdi hazırlanmaya yetecek kadar zamanı bile olmadığı kanısındaydı. İleri baktığında gözüne sonsuzluk gibi görünen şey, geriye dönüp baktığında kısacık bir andan ibaretti.

Bay Webber yıllar içinde zayıflayıp çelimsizleşmişti. Bu süreç öylesine peyderpey ve sinsice ilerlemişti ki Bay Webber günün birinde dermansız dizleri yüzünden koltuğundan kalkmakta zorlanıp mahcup mahcup gülümseyene dek Cassie'nin ruhu bile duymamıştı. O vakit Bay Webber'e dikkatle bakmış ve son zamanlarda ne kadar zayıfladığını, sarkık boynunu görmüştü. Yüzü kaymak gibiydi ve hâlâ genç gösteriyordu, saçları gür ve beyazdı ama elleri acayip çelimsizleşmişti, uykuları da günbegün uzuyordu. Cassie adamın zamanının tükenmek üzere olduğunun farkındaydı. Bunların ömrünün son demleri olduğunu, son Şükran Günü, son Noel'i, son yılbaşı olduğunu bilmek onu içten içe kahrediyordu. Fakat bilmemesi gereken bir şeyi ele vermekten korktuğundan Bay Webber'in yanında duygularını gizlemeye mecburdu.

Kendini bir anda dedesini ve Matt'in yerindeki konuşmalarını düşünürken buldu. Ona sağlık durumundan bahsetmeye çalışsa da dedesi dinlemeyi reddetmişti. Cassie bir fark yaratıp yaratmayacağını bilmiyordu ama Bay Webber'e bakınca adamın başına geleceği değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey

olmadığını her nasılsa anlayabiliyordu. O hayatını son nefesine kadar doğal akışında yaşamış bir adamdı.

"Ah, gözlerimin feri yavaş yavaş sönüyor, Cassie," dedi Bay Webber bir akşam ona fakat sesi hüzünden yoksundu. "Ama hiç dert etmiyorum. Er ya da geç hepimiz öleceğiz, dahası her şey hesaba katıldığında sıkıntısız bir hayatım oldu."

Cassie, "Böyle konuşmayın lütfen," diyerek onu bir güzel fırçaladı. "Gayet iyisiniz. Aklınız başınızda. Ayrıca dışarı çıkıp yürüyebiliyor ve kitapçı kitapçı gezebiliyorsunuz. Hâlâ okuyabiliyorsunuz, öyle değil mi?"

"Şikâyet ettiğim yok, Cassie. Sadece gerçekçi davranıyorum."

Cassie bu konuya girmek yerine mutfağa dönüp lüzumsuz ev işleriyle meşgul oldu.

Bay Webber, Cassie'ye arkadaş olmuştu, belki de hayatı boyunca sahip olabileceği en yakın arkadaş. En çok ihtiyacı olduğunda kaya gibi durmuş, istikrar timsali olmuş, onu korumuş, nezaket ve şefkat göstermişti. Artık hayatından çıkacak olması Cassie için dayanılmazdı. Öylesine bir tanıkken arkasından zaten yas tutmuştu; şimdi en yakın arkadaşının yasını tutmak zorunda kalacağını düşündükçe yüreği parçalanıyordu.

Bay Webber'in öleceği yılın, yani Kapılar Kitabı'nın diğer Cassie'nin eline geçeceği yılın yaz aylarında Cassie, Bay Webber'in yanından ayrılması gerektiğini fark etti. Yakında olacaklara hazırlanması gerektiği için oradan ayrılmasının elzem olduğunu söyledi kendine ama asıl sebebin Bay Webber'in gözlerinin önünde günden güne eridiğini görmeye dayanamaması olduğunu biliyordu.

Bir akşam, şehre sessizlik ve karanlık çöktükten sonra, oturma odasında oturup mutfaktaki radyodan gelen hafif barok müziği dinlerlerken bunu ona söyledi.

"Gitmem gerek," dedi.

"Biliyorum," diye cevapladı Bay Webber. "Geçmişin yine neredeyse şimdin oldu." Yaptığı kelime oyunu hoşuna gitmiş olacak ki gülümsedi.

Cassie başıyla onayladı.

"Kapılar Kitabı elime hiç geçmedi, öyle değil mi?" dedi Bay Webber. "Şu saatten sonra elime geçse de pek bir önemi kalmadı zaten. Birkaç ay ileriye sıçramanın hiçbir kıymeti yok."

"Yok," diyerek ona hak verdi Cassie.

Ne var ki Kapılar Kitabı sorusu gizemini koruyordu. Neticede kitabı ona verebilmesi için önce kitabı ele geçirmesi gerekirdi.

Cassie iç çekti.

"Sorun nedir?" diye sordu Bay Webber.

"Su gibi akıp geçti. On yıl. Göz açıp kapayıncaya dek bitti gitti. Oysa ilk gece buraya geldiğimde tek düşünebildiğim on yılın ne kadar uzun olduğuydu. Sonsuzluk gibi gelmişti."

"Aynı şeyi genel anlamda hayatın kendisi için de söyleyebilirim," dedi Bay Webber. Bir nebze hüzünle gülümsedi. "Sana bir tavsiye vereyim. Hayatını zihnine saklanarak heba etme. Sahip olduğun zamanı doyasıya yaşa, aksi takdirde bir de bakmışsın hiç zamanın kalmamış."

"Biliyorum," dedi Cassie.

"Hazır duygusala bağlamışken sana söylemek istediğim bir şey daha var. Son on yıldır yanımda olduğun için sana teşekkür etmek istiyorum." Cassie'ye doğru uzandı ve Cassie kendisine uzatılan eli tuttu. "Hayatımın en güzel on yılıydı." Bay Webber gülümsüyordu fakat Cassie adamın gözlerindeki yaşları görebiliyordu. "Arkadaşım olduğun için çok mutluyum; benim için çok anlamlıydı."

"Benim için de," dedi Cassie. Onun da gözleri dolmuştu. "Ama merak etme," dedi Bay Webber elini çekip oturduğu yerde doğrularak. "Kellner Kitapçısı'nda seni yoklamaya devam edeceğim. Hâlâ arkadaş olabiliriz; sadece sen arkadaşlığımızın ne kadar köklü olduğunu bilmeyeceksin, en azından şimdilik."

Cassie gülümseyip başıyla onayladı ama Bay Webber'in onu pek uzun süre yoklayamayacağını biliyordu.

"Roma'daki ilk gününüzde siz çıplakken odanıza dalan kadın hikâyesi var ya?" dedi Cassie.

"Hı-hı."

"Yıllar içinde, onu bana defalarca kez anlattınız," dedi. "Hep unutkanlığınıza verdim ama unutkan falan değildiniz, hatta

uzaktan yakından alakası yoktu. O hikâyeyi hatırlamamı istediğiniz için mi bana anlatıp durdunuz? Burada mahsur kaldığım gün size o hikâyeyi anlattığımda bana inanmanıza vesile olduğu için mi?"

Bay Webber gülümsedi. "Kadının görmediği yerim kalmadı resmen!"

Cassie kış mevsiminin başlarında Bay Webber'in dairesinden son kez çıktı. Bay Webber'in ona verdiği parayı yatırdığı bir banka hesabı vardı. Yıllar içinde biriktirdiği kıyafetlerden birazını bir çantaya doldurdu, ayrıca geçmişe beraberinde getirdiği ve yeni modeli piyasaya sürülür sürülmez satın aldığı şarj aletiyle şarj edilmiş cep telefonunu da yanına aldı. Diğer Cassie'nin kullandığı telefonla çakışıp çakışmayacağını bilmediğinden telefonunu henüz açmamıştı. Onu bu noktaya getiren olayları değiştirecek bir şey yapmak istemiyordu.

"Evet, benden bu kadar," dedi mutfakta dikilmekte olan Bay Webber'e. Başlarıyla onayladılar fakat ikisi de ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Sonra Cassie yanına gidip ona sarıldı. "Teşekkür ederim," dedi.

"Hayır," dedi Bay Webber. "Ben teşekkür ederim."

Bir an sonra ayrıldılar.

"Endişelenme," dedi Bay Webber. "Bugün akşamüstüne doğru yürüyüşe çıkacağım. Kellner Kitapçısı'na uğrayıp diğer seni göreceğim. Birkaç ay içinde, sular durulduktan sonra belki beni ziyarete gelirsin? Arkadaşlığımızın bitmesi için ortada hiçbir sebep yok, değil mi? Ne de olsa artık senin zaman çizginde yaşayacağız."

"Evet," dedi Cassie gülümsemeye çalışarak.

"Maceralarını dinlemeyi iple çekeceğim," dedi Bay Webber onu kapıya doğru geçirirken. "Sihirli kitapların hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum. Bu arada kendimi oyalayacağım. Okunacak bir sürü kitabım var."

"Okunacak kitaplar hiç bitmez zaten," dedi Cassie antreye çıkarken.

"Eski gözdelerimden biriyle özlem gidermeyi düşünüyorum," dedi sonra Bay Webber. "*Monte Cristo Kontu*'nu bir kere daha okuyabilirim."

Cassie yüreği sızlasa da gülümsedi. "Harika bir kitaptır," dedi.

"Evet," dedi Bay Webber. "Öyledir."

Cassie ona tekrar sarıldı. Âdeta sonsuza dek süren ama yine de yeterince uzun olmayan bir kucaklamaydı bu.

"Hadi, git," dedi Bay Webber. "Git ve ne yapman gerekiyorsa onu yap. Yakında görüşürüz."

Cassie adamın yanağına bir öpücük kondurdu ve arkasına bakmadan yürüyüp gitti. Bu, Bay Webber'e son vedasıydı.

Evden çıktıktan sonra yürüyerek Penn İstasyonu'na gitti. Güneye giden bir trene bilet almıştı ve birkaç gün sonrasına bir randevusu vardı. Görüşmenin kısa süreceğini biliyordu ve ardından gerisin geri kuzeye, New York'a doğru yola koyulacaktı.

Ninova

SAHAF (2)

Cassie, Lottie Moore'la, yani namı diğer Sahaf'la hayatında ikinci kez buluştu. Yıllar önce kararlaştırdıkları gibi akşam onda New Orleans'ta, Jackson Meydanı'ndaki Café Du Monde'da buluştular. Cassie mekâna vardığında Lottie önünde kahve ve şekerli çörekle dışarıda, yeşil beyaz sayvanın altındaki masalardan birinde oturuyordu. Gece havası kıvamlı bir yahni misali yapış yapış ve sıcaktı. Dolayısıyla Cassie kan ter içinde kalmıştı. Kafeye girdiğinde tepede tembelce dönen vantilatörlere minnet duydu.

"Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum," dedi Sahaf, Cassie yanına otururken. "Her şeyin hayal gücümün bir ürünü olduğundan şüphelenmeye başlamıştım."

"Ben de seni burada bulacağımdan emin değildim," dedi Cassie. Saat geç olmasına rağmen masalarda oturan başkaları da vardı. Bunlar ya içip partilemeye bir süre ara vermiş gençler ya da geceyi kahve ve şekerli çörekle noktalayan turistlerdi. Decatur Yolu'nda yaşlı, siyah bir adam taburesine oturmuş, eski tubasını çalıyor ve bakırımsı notalar kesif gece havasına delikler açıyordu. Arada sırada tuba sesi kesiliyor ve adam genizden gelen, hırıltılı sesiyle şehrin uğultusunu bıçak misali yaran birkaç kuple okuyordu.

"Gece geç saatte daha güzel olur," diye açıkladı Lottie, Cassie etrafa bakınırken. "Burası gündüzleri turist kaynar. Ben de oturacak bir yer bulabildiğim ve kimsenin kahvemi bitirip kalkayım diye gözümün içine bakmadığı sessiz sakin zamanları tercih ederim. Burası olmadan yaşayamam. Bu kahve, bu hamur işleri. Hayat dediğin budur."

Orta yaşlı Çinli bir kadın ayaklarını sürüyerek masalarına yaklaştı ve Cassie'ye ne istediğini sorarcasına kaşlarını çatarak baktı. Cassie bir *café au lait* istedi.

"Demek bana inanıyorsun?" dedi Cassie, garson masadan uzaklaştıktan sonra.

Sahaf başıyla onayladı. "Neticede olacağını söylediğin her şey oldu. Yani ya gelecekten geldin ya da psişiksin. Yahut iyi bir tahmincisin. Her hâlükârda ikinci bir buluşmaya değerdi. Ayrıca beş yıl önce tanıştığımızda seni sevmiştim. Enerjin hoşuma gitmişti."

"Şimdiye dek kimse beni enerji sahibi olmakla itham etmemişti ama teşekkürler." Garson masaya döndü ve Cassie'nin önüne bir fincan kahve bıraktı.

Sahaf çöreğinden bir ısırık alırken üstüne biraz pudra şekeri döktü, sonra da dökülenleri elinin tersiyle silkeledi. "Sen de bir tane yemelisin," dedi. "İğne ipliğe dönmüşsün."

"Zayıf olmakla da itham edilmemiştim," dedi Cassie ama tatlı çöreklerden birini alıp birkaç ısırıkta mideye indirdi. Lezizdi. Aklına Drummond'ı ve Lyon'da yedikleri kruvasanları getirdi. Onu yakında tekrar göreceğini biliyordu ve bu, midesinde nereden geldiğini anlamadığı kelebekler uçuşturdu.

Lokmasını çiğnerken el bezi kadar giysiler giymiş genç kadınlardan ibaret gürültücü bir grubun sokakta müzisyene doğru yürümelerini izledi. Genç kadınlar müzisyene yaklaşınca sokağın ortasında güle oynaya dans etmeye, tubadan süzülen melodiye bağıra çağıra eşlik etmeye başladılar ve yoldan geçmeye çalışan bir arabayı korna çalmaya mecbur bıraktılar.

Parmaklarındaki şekerleri yalarken, "Bana yardım edeceğini söylemiştin," dedi Cassie, Sahaf'a.

"Anlaşmamızı hatırlıyor musun?" diye sordu Sahaf.

"Hatırlıyorum. Arkadaşımı koruması için birini göndereceksin."

"Izzy," dedi Sahaf ve Cassie kadının Izzy'nin ismini hatırlamak için notlarını kontrol etmeye ya da ipucuna gerek duymamasından etkilendi. "Hatırlıyorum."

"Benim için çok önemli," dedi. "Güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

"Anlıyorum. Nerede ve ne zaman olduğunu söyle."

Cassie kahvesinden bir yudum aldıktan sonra kucağına dökülen pudra şekerlerini silkeledi. "Vakit yaklaşınca sana ayrıntılı bir e-posta atacağım. Bana bir e-posta adresi ver."

Sahaf başıyla onayladı.

"Onu yatağında mışıl mışıl uyurken bıraktım," diye açıkladı Cassie bakışlarını tekrar sokağa çevirirken. "Birinin ona göz kulak olması gerek. Sonra, yani sabah olup da Izzy uyandığında onu güvende olacağı bir yere götürmeli."

"Anlaşılmıştır."

"Ayrıca Doktor Barbary'ye karşı bana yardımı olacak bütün kitaplarını ödünç almak istiyorum."

Sahaf bir süre konuşmadı ve gözlerini kahvesine dikip fincanı tabağın üstünde döndürmekle yetindi. Cassie tubaya ve yan masalarda Garden semtinden, mezarlardan ve bamyanın ne kadar kötü olduğundan bahseden turistlere kulak verdi.

"Benden istediğin şey," dedi Lottie, Cassie'nin ilgisini tekrar üstüne çekerek, "öyle ufak tefek bir şey değil. Bunun farkında mısın?"

Cassie omuz silkti. "Karşılığında sana vereceğim şey de pek ufak tefek sayılmaz."

"Tabii eğer gerçekten varsa," dedi Sahaf.

"Olduğunu biliyorsun, yoksa şimdi burada olmazdık. Bu konuları çoktan geçtik. Ayrıca New York'a geri dönmeliyim."

Sahaf gülümsedi. "Tavrın gerçekten çok hoşuma gidiyor, kızım," dedi. "Çok özgüvenlisin."

"İtham edilmediğim bir şey daha," diye mırıldandı Cassie. Derken tubanın ve kafedeki sohbet seslerinin ötesinde, arkasında bir yerde, muhtemelen geniş Mississippi'de seyir hâlindeki bir gemide bir çanın çaldığını duydu. Gemilerin gece geç saatte sefere çıkıp çıkmadığını bilmiyordu. Bunun karanlıkta yapayalnız kalmaktan farksız olduğunu düşündü.

"O hâlde şu soruma cevap ver," dedi Sahaf. "Eğer kitabını Hugo Barbary'den almayı başarırsan neden zamanda geri gidip seni geçmişe fırlatmasına mâni olmuyorsun? Neden tüm bunları hiç yaşanmamış kılmıyorsun?"

Cassie gülümsedi. O ve Bay Webber uzun geceler boyunca zaman yolculuğunu tartışmışlardı. "Zaman yolculuğunun o şekilde çalıştığını sanmıyorum," dedi. "Bir keresinde biri bana geçmişi değiştiremeyeceğimizi, yalnızca içinde yaşadığımız şimdinin yaratılmasına vesile olabileceğimizi söylemişti."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Biraz zaman yolculuğu yapınca anlamaya başlıyorsun," dedi Cassie. "Her şey olduğuna varıyor. Başıma geleceğe engel olabileceğimi sanmıyorum. Daha da önemlisi engel olmak istediğimden emin değilim."

"Öyle mi?" diye sordu Sahaf.

Cassie omuz silkti. Geçmişte hapsolduğu ilk birkaç ay çok zorlanmıştı. Böylesi bir ümitsizliğe hiç düşmemişti. Fakat ondan sonra, sonraki senelerde, Bay Webber'le geçirdiği dönemde gayet mutluydu. Bay Webber'le dostluk bağı kurmuştu ve o günlerin hayatında özel bir yeri vardı. Bunu değiştirmek istemiyordu; o hatıraları feda etmek istemiyordu. "Önemi yok," dedi. "Burada olmamın sebebi bu değil."

Sahaf kolunu kaldırdı ve kafenin diğer tarafında oturan bir adama el etti. Bu uzun boylu, solgun benizli, beyaz bir adamdı. Yanlarına gelip Lottie'ye bir evrak çantası uzattı.

"Bu Elias," diye açıkladı Lottie. "Kendisi emanetçimdir. Kitapları ona emanet ederim."

Elias ifadesizce Cassie'ye baktı. Adamın bakışlarında bir tuhaflık vardı. Başka şartlar altında, özellikle de takdim faslı olmasa görenin ödünü koparırdı.

Lottie fincanları ve tabakları itekledi, evrak çantasını masaya koydu ve kilidini boynundaki zincirin ucundan sallanan anahtarla açtı.

"Asla satmayacağım tek bir kitabım var," dedi. "Üç nesildir ailemde. Onun sayesinde böyle bir hayat yaşayabiliyorum. Beni yıllardır kitap avcılarından ve diğer insanlardan korudu. Bu kitap olmadan dımdızlak kalırım. Bu hafife aldığım bir risk değil."

"Kapılar Kitabı'nı ele geçirir geçirmez onu sana geri getireceğim," dedi Cassie.

"İki kitabı da bana getireceksin," dedi Lottie.

Cassie gönülsüzce onayladı. "Anlaşmamız böyle."

"Eğer sözünü tutmazsan," dedi Sahaf, "bu dünyada hiçbir şey beni seni bulup öldürmekten alıkoyamaz. Dediğimi anlıyor musun?"

"Gayet net."

"A-ha." Sahaf azarlar gibi Cassie'ye parmak salladı. "Enine boyuna düşünmeden söz verme. Ben Hugo Barbary değilim. Ben egolu, aptal herifin teki değilim. Ben bir profesyonelim ve insanlar tekerime ancak bir kere çomak sokar."

"Anlıyorum," dedi Cassie.

Sahaf tehdidinin altını çizmek istercesine gözlerini Cassie'ninkilere dikti. Ardından evrak çantasını masada çevirdi.

Çantanın içindeki kitap Kapılar Kitabı'yla aynı ebattaydı – *tıpkı tüm özel kitapların* olduğu *gibi,* diye düşündü Cassie– ama bu kitabın kapağı saf porselen ya da dalındaki pamuk gibi bembeyazdı.

"Çok güzelmiş," dedi Cassie başına sardıkları onca belaya rağmen özel kitapların ne kadar güzel olduğunu hatırlayarak. "Ne işe yarıyor?"

"Al onu," dedi Sahaf.

Cassie kitabı çantadan alıp iki elinin arasında tuttu. O kadar hafifti ki bulutları tutmaktan farksızdı. Yüzeyi hafifçe dokuluydu, pütürlü fakat yumuşak bir sargı bezi gibiydi.

"Bu Esenlik Kitabı," dedi Sahaf gözlerini Cassie'nin parmaklarının arasındaki kitaptan ayırmadan. "Eğer onu yanında taşırsan kılına bile zarar gelmez. Kimse seni incitemez. Yara bile almazsın." Sonra omuz silkti. "Seni güvende tutar."

Cassie derin bir nefes aldı ve ardından kitabı açarak keşfin heyecanını, kitap suretindeki sihrin coşkusunu hatırladı.

Gözleri Esenlik Kitabı'nın üstünde gezinirken gülümsedi çünkü artık Hugo Barbary'nin sorun olmayacağını biliyordu.

Sokakta müzisyen tubasını çalmayı bırakıp şarkının sözlerini kesif, karanlık havaya şakıdı.

BAY WEBBER'İN SESSİZ ÖLÜMÜ (2)

Cassie paltosunun cebinde taşıdığı Esenlik Kitabı'yla New York'a döndü. Ortalıkta görünmemeye dikkat ederek iki gün otellerde konaklayıp kafasını dinledi.

Üçüncü gün karanlık çöküp de hava iyice serinledikten sonra kaldığı otelden ayrılıp yürüye yürüye Kellner Kitapçısı'nın önüne geldi. Karın eli kulağındaydı, onu havada hissedebiliyordu ve paltosunun yakasını kaldırdı. Sokağın karşısında, suşi restoranının yanındaki bir kapı boşluğuna sığındı ve Kellner Kitapçısı'nın camından gençliğini seyre daldı. Hayatının sonsuza dek değiştiği günkü Cassie'yi izledi.

Kahve tezgâhının oradaki masaları sokaktan göremiyordu ama Bay Webber'in orada olduğunu, kahvesini yudumlayarak *Monte Cristo Kontu*'nu okuduğunu biliyordu.

Derken diğer Cassie'nin kolunun altında bir yığın kitapla dükkânın ön tarafındaki kasanın arkasından ayrıldığını gördü. Kar nihayet başlamıştı ve dükkânda bir yerde Bay Webber'le Dumas ve Roma hakkında laflıyordu.

Cassie yanağında bir şey hissetti ve bunun bir kar tanesi olduğunu sandı fakat elini yanağına götürdüğünde ağladığını anladı.

Diğer Cassie dükkânın vitrininde belirdi, karın atıştırmakta olduğu geceye hayretle bakıyordu. Arkasında bir yerde Bay Webber sessizce ölüyordu.

İkinci defa, Bay Webber'in son anlarında onunlaydı, en azından yakınındaydı. Yanı başında olabilmeyi, elini tutabilmeyi, son nefesini verirken ona eşlik edebilmeyi diledi. Aynısını dedesine de yapmak istemişti fakat günlerdir onunla ilgilenmekten

yorgun düşüp uyuyakalmıştı. O ânı kaçırmış olmak hâlâ yüreğini dağlıyordu.

Kellner Kitapçısı'nda genç Cassie ayağa kalktı ve koşar adım görüş alanından çıktı.

Cassie kapı boşluğundan ayrıldı ve sokağın aşağısına doğru yürüdü. Sığınacak bir başka kapı boşluğu buldu ve oradan önce paramediklerin, sonra polislerin gelişini ve dakikalar sonra olay mahallinden ayrılmalarını izledi. Çok geçmeden genç Cassie de kitapçıdan çıktı. Kapıyı kilitledi ve kalın paltosuna, bordo atkısına ve beresine sıkıca sarınmış vaziyette yutkundu. Sokak boyunca yürüdü ve Cassie'nin onu izlemekte olduğu kapı boşluğunun tam önünde durdu. Cassie, genç hâlinin Kapılar Kitabı'nı cebinden çıkardığını ve açıp içine şöyle bir göz attığını gördü. Ardından genç Cassie kafasını iki yana salladı, kitabı gerisin geri cebine attı ve yeni maceralara doğru yürüyüp gitti.

Genç hâlinin kar tarafından yutulmasını izlerken Cassie yanaklarından süzülen yaşların sonuncusunu sildi.

"Artık ağlamak yok," dedi kendine.

Bu, Cassie'nin Kapılar Kitabı'yla ilk kez yolculuğa çıkacağı geceydi.

Birkaç gün içinde Drummond Fox'la birlikte evine döndüğünde Doktor Barbary'yi kendisini yaka paça geçmişe fırlatmayı beklerken bulacaktı.

Fakat bu defa Cassie on yaş daha olgun ve hazır bir hâlde onu bekliyor olacaktı.

Dördüncü Bölüm:

UNUTULMUŞ BİR YERDE DANS

FOX KÜTÜPHANESİ'NDE BİR BULUŞMA: SİHRİN TABİATI VE KÖKENİ ÜZERİNE (2011)

Drummond Fox ve arkadaşları üçünün New York'ta ölmesinden önceki sene, Fox Kütüphanesi'ndeki son toplantılarında sihrin kökenini ele aldılar.

Rengârenk bir bahar günüydü ve pencerelerden yemek odasına süzülen güneş ışığı, camları ve sofra takımlarını ışıl ışıl parlatıyordu. Drummond'ın, arkadaşlarının gelişini kutlamak için ayarladığı mükellef bir öğle yemeğinin tadını çıkarıyorlardı.

"Eee? Öğrendiklerini bizimle paylaşacak mısın?" diye sordu Drummond, Wagner'a bakarak.

Bu hafta sonu buluşmalarının sebebi buydu. Wagner önceki görüşmelerinde bahsettikleri deneyleri yapmak üzere ödünç aldığı kitapları iade etmeye gelecekti. Lily ve Yasmin, deneylere ve Wagner'ın keşiflerine dair ayrıntıları dinlemek için İskoçya'ya gelmişlerdi.

"*Ja*," diye yanıtladı Wagner tabağındaki kuzu rostoyu bıçağıyla dilimlerken. "Öğrendiklerimi elbette sizinle paylaşacağım," dedi. "Hatta tek kelimeyle özetleyebilirim: Hiç."

Masanın etrafındaki diğerleri kendi aralarında bakıştılar.

"Hiç mi?" diye sordu Drummond. "Hiçbir şey bulamadın mı?"

"Hem de hiç," dedi Wagner.

"Hiç derken?" diye sordu Lily. "Ta Hong Kong'dan buraya bir hiç uğruna mı uçtum? Hong Kong uçaklarının kaça patladığından haberin var mı, Wagner?"

Wagner, Lily'nin ona takıldığını bildiğinden gülümsedi. "Bilimsel açıdan kitaplar tamamen normal görünüyor."

"Birini kullanmayı denedin mi?" diye sordu Yasmin. "Bilirsin işte, ışık falan." Sihir yapar gibi parmaklarını oynattı.

"*Ja*." Wagner başıyla onayladı. "Işık algılanmadı. Görünüşe göre insan gözü dışında hiçbir şey tarafından görülemiyor. Yakalayabildiğim bir parçacık da olmadı, hâliyle ne ağırlıklarına bakabildim ne de ölçüm yapabildim. Sihir sanki bilimsel incelemeye tabi değil gibi." Bir parmağını kaldırdı. "Bu fevkalade olağandışı bir durum."

"Bu ifade biraz yetersiz mi kaldı sanki?" dedi Yasmin.

"*Ja*," dedi Wagner. "Hem de nasıl."

Birkaç dakika boyunca sessizce yemeklerini yediler ve moral bozucu havadisi sindirmeye çalıştılar.

"Bana kitaplardan yayılan renkli ışık sihrin *kaynağıymış* gibi geliyor," dedi Lily. Çatalını tabağındaki yarım patatese saplayıp inceler gibi önünde tuttu. "Bence sihrin *kökeni* renk. Yalnızca sihir uyandığında beliriyor. Kitap hep orada ama renk yalnızca sihirle birlikte peyda oluyor."

Lily patatesi ağzına atarken Wagner başıyla onaylıyordu. "*Ja*," diyerek ona hak verdi. "Henüz akıl sır erdiremediğimiz evrensel bir güç gibi."

"Ama onu deney yoluyla tespit edemedin, öyle mi?" diye sordu Drummond.

"Aynen," dedi Wagner. "Fakat onu tam anlamıyla kavrayabildiğimizde o kadar da esrarengiz olmadığını görebiliriz."

"Yani elektrik veya yerçekimi gibi olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Yasmin kaşlarını çatarak.

Wagner tatlılıkla omuz silkti. "*Olabilir*. Bu şeyleri de tam anlamıyla kavrayana dek sihir sandık."

"Elektrik ne olduğunu bilmeyen birine epey büyüleyici görünebilir," dedi Drummond ona hak vererek. Dışarıda, yemek odasının karşı duvarındaki yüksek pencerelerin ötesinde pembeli beyazlı çiçekler çimenlerin üstünde uçuşuyordu.

"Belki de bu evrene ait bir güç değildir," diyerek konuşmayı sürdürdü Wagner. "Belki başka bir gerçeklikten buraya sızmıştır. Farklı bir gerçeklikten. Tabiatını bu yüzden anlayamıyor olabiliriz. Ya da evrenin bizim arkamızda kalan bir parçasından. Maddenin ve gerçekliğin kaynağı olan temel bir noktadan."

Bu iddialı fikirleri öğle yemeklerini çiğnedikleri gibi çiğneyerek biraz düşündüler. Drummond'ın nazarında toplantılarının en güzel yanı buydu: Buldukları cevaplar değil, sordukları, düşündükleri ve tadını çıkardıkları sorular. Hiçbir fikir terslenmiyor veya dalga konusu edilmiyordu; bütün düşünceler kıymetliydi. Arkadaşları ondan daha bilgili, değişik şeyleri anlayan insanlardı ve kimi zaman, farklı bakış açılarıyla bir araya geldiklerinde bir sonuca varabiliyor gibiydiler.

"Ama neden kitap?" diye sordu Lily bir süre sonra. "Bu gücü... sihri kanalize edebilen ya da içinde barındırabilen yegâne şey neden bu kitaplar?"

"Güzel soru," dedi Wagner. "Cevabını bilmediğim bir soru." Wagner bir et parçasını çatalıyla ağzına atıp çiğnemeye koyuldu. "Kuzu çok lezizmiş, Drummond. Şahane."

Drummond övgüyü kabul edercesine başını eğdi.

"Kitaplar insanlara has şeyler, öyle değil mi?" dedi Yasmin. "Doğada kitaba rastlamak mümkün değil. Kediler ve köpekler kitap yazmaz."

"Bir köpeğin yazdığı kitabı okurdum," diye yorumda bulundu Lily ve Wagner sırıttı.

"Diyorum ki," diyerek konuşmayı sürdürdü Yasmin. "Sihir ya da ne olduğunu henüz kavrayamadığımız bu güç... o veya bu şekilde kitaplara *koyulmuş* olmalı. Wagner'ın önerdiği gibi başka bir evrenin parçasıysa bile duvarlar nasıl çatladı ve o parçacıklar nasıl oldu da kitaplarla özdeşleşti?"

"Hep bir insanın eseri olduğunu düşünmüşümdür," diye itiraf etti Drummond. "Belki çağlar önce bu sihirli kitapları tasarlayıp üretebilen biri tarafından. Bir şey kanalize etti veya buldu ve yüzyıllar içinde kitaplar el değiştirerek dünyanın dört bir yanına dağıldı."

"Tüm bunları bir kişi mi yaptı?" diye sordu Wagner kaşlarını çatarak. "Tüm bu kitapların tek bir kişinin eseri olduğunu mu söylüyorsun?"

"Kitapları seven birinin," dedi Drummond başını aşağı yukarı sallayarak fakat bunun aptalca ve romantik bir yaklaşım olduğunun içten içe farkındaydı.

Lily başıyla onaylıyordu. "Evet," dedi. "Yalnızca kitapları seven biri özel kitapları yaratabilir. Kaza eseri olamayacak kadar güzeller."

"Katılıyorum," dedi Yasmin. "Sihrin kitaplarla özdeşleşmesi bir kaza değil. Bunu yapanın tek bir insan olup olmadığını veya o insanın kitapları sevip sevmediğini bilmiyorum fakat sihrin kitaplarda olmasının bir nedeni var."

"*Ja*," dedi Wagner ona katılarak. "Bu kitapların pek çok benzer özelliği var, öyle ki bir takımın parçası olabilirler. Aynı üretim sürecinden geçmiş gibiler. Belki de aynı insan elinden çıkmışlardır."

"Veya aynı varlığın elinden?" diye sordu Lily.

Drummond sırıttı. "Ne yani, uzaylıları mı kastediyorsun?"

"Bir tanrıya ne dersin?" dedi Lily. "Tıpkı beşerî hikâyelerin sihirle dolu olması gibi tarih de tanrılarla dolu. Zamanın bir noktasında tanrılar gerçekten var olmuş olabilir. Belki bu kitaplar doğaüstü bir varlığın relikleri ya da yadigârlarıdır."

"Tüm bunlar varsayımdan ibaret," dedi Wagner omuz silkerek. "Bilmiyorum. Asla öğrenemeyebiliriz. Kitaplara *bilim yapmanın* bize hiçbir faydası olmadı."

Lily önceki buluşmalarında seçtiği sözcüklere Wagner'ın bilinçli olarak atıfta bulunması karşısında gülümsedi.

"Bildiğim tek şey ana yemeğin ardından bizi bekleyen ev yapımı bir Bakewell tartım olduğu," dedi Drummond. "Bu da başlı başına doğaüstü bir deneyimdir."

Gülüştüler ve yeni keşfedilen kitaplara dair dedikodulardan, bir süredir haber alamadıkları ortak arkadaşlarından ve kitap peşinde dünyada ayak basılmadık yer bırakmayan güzel kadına dair anlatılan hikâyelerden dem vurarak sohbete devam ettiler.

BARBARY'NİN YENİ KİTAPLARI

Drummond yerden kalkmaya uğraşırken, "Şu kadın da ne baş belası çıktı," dedi Barbary sohbetvari bir üslupla. Ardından sırıttı. "Erkek erkeğe daha iyi değil mi? Kadınlar zararsız esprilere hemen güceniveriyor."

"Ne yaptın, Hugo?" diye sordu Drummond. "Onu kapıdan diğer tarafa mı ittin? Geçmişte mahsur kalacak!"

Barbary pis pis sırıttı. "Sence umurumda mı?"

Barbary bileğini şöyle bir büktü ve Drummond ânında havaya savrularak yerden otuz santim kadar yukarıda asılı kaldı. Barbary'nin elinde tuttuğu Kontrol Kitabı ışıklar saçıyordu.

"Çok kötü bir gün geçirdiğimi bilmeni isterim," dedi Barbary. Yüzünün yan tarafını eliyle gelişigüzel işaret etti ve Drummond ilk defa o anda adamın suratının şişmiş olduğunu fark etti. "Gözüm kan çanağına döndü. Orangutanın teki bana karısına vurur gibi vurdu. Peki başka ne yaptığını bilmek ister misin?

Drummond ona baktı. Hareket edemiyordu, vücudunun her yanı kaskatı kesilmişti. Fakat zihnindeki çarklar hızla dönüyordu. Bir kaçış yolu bulmaya, Cassie'nin ne yapacağını tahmin etmeye, Barbary'nin neler planladığını anlamaya çalışıyordu.

"Lanet kitabımı çaldı!" diye bağırdı Barbary hiddetle tükürükler saçarak. Ardından Drummond'ın suratına bir yumruk indirdi.

"Sen de Cassie'nin kitabını çaldın," dedi Drummond, Barbary'nin diğer elindeki Kapılar Kitabı'nı başıyla göstererek. "Ahlaki açıdan pek matah sayılmazsın, Hugo."

Barbary, Kapılar Kitabı'nı kaldırıp inceledi. "Ah evet, meşhur Kapılar Kitabı." Sayfaları hızla çevirdi. "Bununla ne eğlenirim ama! Pek öyle çarpıcı bir görüntüsü yok gerçi, değil mi?" Kapağına göz gezdirdikten sonra kitabı yere, ayaklarının dibine bıraktı. "Bir hayli sıradan. Fakat muhteşem bir ganimet."

Drummond aniden harekete geçti, Barbary'nin kolunu ya da boynunu yakalamayı amaçlamıştı fakat adam bunu bekliyordu. Elini şöyle bir savurdu ve Drummond'ın kolu sert bir duvara çarpmışçasına yarı yolda donakaldı.

"Boşuna uğraşıyorsun," dedi Barbary neredeyse anlayışlı bir ses tonuyla. "Her hamleni önceden kestirebiliyorum. Ama bana kendi kitaplarını yanında taşıdığını hatırlattın."

Barbary elini iki defa oynattı ve Drummond'ın kolları çarmıha gerilmişçesine iki yana açıldı. Barbary onu oturma odasına doğru itekledi ve pencerenin önünde asılı duracak şekilde konumlandırdı.

"Rezilliğin böylesi," dedi Barbary sonra, oturma odasını ve arkasındaki mutfağı göstererek. "Doksanlara has moral bozucu, modernist bir sahne dekoru gibi. İnsanlar gerçekten böyle mi yaşıyor?"

Sorusunun cevabını beklemedi. Kürek gibi elini Drummond'ın iç cebine soktu ve Anılar Kitabı'nı bulana kadar örümcek misali karıştırdı.

"Çok hoş," dedi kitabı incelerken. "Bunun Anılar Kitabı olduğunu sanıyorum." Drummond yanıt vermedi. Barbary sayfaları inceleyebilmek için kitabı arka kapağından tuttu ve yaprakların kendiliğinden açılmasına müsaade etti. "Çok hoş." Kitabı yere bırakıp örümceği andıran elini tekrar Drummond'ın cebine daldırdı ve Şans Kitabı'yla Gölgeler Kitabı'nı da aldı. "Muazzam," dedi Şans Kitabı'nın altın rengi kapağına hayran hayran bakarak. "Peki acaba ne?"

Drummond cevap vermeyi reddederek gözlerini Barbary'nin kafasının arkasında bir yere dikti. Barbary omuz silkti. "Zararı yok. Zamanla öğreniriz." Diğer iki kitabı da yere, Anılar Kitabı'yla Kapılar Kitabı'nın yanına bıraktı. Diğer yanında Kontrol Kitabı rengârenk ışıklar saçmaya devam ediyordu.

"Turnayı resmen gözünden vurdum," dedi. "Belki Kadın'ınkine rakip olacak bir koleksiyon toplamaya başlayabilirim, ne dersin Drummond? Hangi canavarı tercih edersin? Beni mi, onu mu?"

"Ah, kesinlikle seni," dedi Drummond.

Barbary başını yana yatırdı, meraklanmıştı. "Neden peki?"

"Çünkü o ödümü koparıyor ama sen ahmağın tekisin. Senin yüzünden uykum bile kaçmaz, Hugo."

Barbary, Drummond şahane bir cevap vermiş gibi kıkırdadı. "Bakalım bu konudaki fikrini değiştirebilecek miyim?" Drummond'a baktı. Ona ne tür bir işkence yapacağına karar vermeye çalışır gibi bir hâli vardı. "O orangutanın Istırap Kitabı'mı çalması büyük talihsizlik oldu. Seni bülbül gibi şakıtmak çok hoşuma giderdi." Dilini şaklatarak önündeki seçenekleri değerlendirdi. "Belki kitap olmadan da biraz eğlenebilirim... belki seni eski usul konuştururum. Ne dersin? Biraz işkenceye var mısın?"

Barbary'nin düşünceleri cebinden gelen tek bir çınlama tarafından bölündü. Telefonunu çıkarıp bir süre ekrana baktı.

"Sürtük," diye mırıldandı.

"Ne?" dedi Drummond.

"Siktiğimin dazlak siyah sürtüğü."

"Sahaf mı?" diye sordu Drummond.

"Kitabımı satıyor," dedi Barbary. "Şu Japon ve orangutan onun namına çalışıyor olmalı."

Barbary elleri belinde, gözleri Drummond'ın yanında bir an öylece dikildi. Ya plan yapıyor ya da nasıl cevap vermeli diye düşünüyordu.

"Öf, onu öldürmek zorunda kalacağım," dedi sanki bu en bariz çözümmüş gibi.

Kaşlarını şüpheyle havaya kaldırarak, "Sahaf'ı mı?" diye sordu Drummond tekrar.

"Onu ve kitaplarımı elimden almaya yeltenecek diğer şerefsizleri. Ne de olsa Kontrol Kitabı hâlâ benimle," dedi yanında tuttuğu parlayan, ışıklar saçan kitabı havaya kaldırarak. "Çok zor olmamalı."

"Müzayedelere kitap sokturmaz," dedi Drummond. "Bunu biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum," diye mırıldandı Barbary. "Açık artırmalarının hiçbirine gitmedim. Fakat bu durum ekmeğime yağ sürer. Eğer kimsede kitap yoksa hepsi çantada keklik demektir. Ben de hepsini vururum." Paltosunu geriye savurarak uyluğundaki silahı gözler önüne serdi. "Belki ilk seni vururum. Böylece şu çenen nihayet kapanmış olur."

Drummond havada asılı vaziyetteyken omuzlarını silkmeyi denedi. Artık gerçekten umurunda değildi. Bedeni böylesine bitkin düşmüşken ruhunda korkuya ne kadar az yer kaldığına şaşırdı. "Hadi o zaman, dostum, lütfen. Tanrı aşkına elini biraz çabuk tut."

Drummond o anda bir gürültü duydu. Anahtarın kilide sürtündüğünü, sonra da dairenin kapısının açıldığını. Fakat Barbary sesi duymakta gecikmişti ve antreye döndüğü anda bir kadın oturma odasına adım attı.

Öyle alelade bir kadın değildi bu. Cassie'ydi.

Daha farklı, yaş almış bir Cassie'ydi ve gözlerinde azim vardı.

"Merhaba," dedi. "Uzun zamandır bu ânı bekliyordum."

ESENLİK KİTABI

Barbary ona bön bön bakarken oda bir anlığına sessizliğe gömüldü. Arkasında, Drummond çarmıha gerilmiş vaziyette havada asılı kalmıştı ve arkasındaki pencereden süzülen ışık yüzünü görmeyi güçleştiriyordu. Onu gördüğünde Cassie'nin midesi mutluluk ve heyecanla kasıldı. Aradan on yıl geçmişti, Drummond pejmürde ve bitkin görünüyordu.

Odaklan!

Drummond'ı havada tutan Barbary'nin kitabı yanında ışıklar saçıyordu.

"Sen," dedi Barbary gözlerini kısarak onu tepeden tırnağa süzerken. "Farklı görünüyorsun."

"Kitabımı ver," dedi Cassie. Başına gelenlerden konuşmak ilgisini çekmiyordu.

Barbary güldü. "Siktir git, sürtük. Kendi koleksiyonumu toplamaya başladım. Senin kitabına da, onunkilere de el koydum." Arkasındaki Drummond'ı işaret etti ve çömelerek ayağının dibinde duran kitapları toplayıp tek tek ceplerine attı.

Cassie ona doğru birkaç adım yürüyünce Barbary'nin kaşları şaşkınlıkla havalandı ve yüzüne keyifli bir gülümseme yayıldı. "Bay Fox," dedi omzunun üstünden konuşarak, "hanım arkadaşınız epey cesaretlenmiş. Ne yapacaksın, tatlım? Yüzümü cırmalayıp saçımı mı çekeceksin?"

"Cassie," dedi Drummond. Bu bir uyarıydı.

"Bana hiçbir şey yapamazsın," dedi Cassie.

"Öyle mi?" dedi Barbary. "Bunu test etmeyi iple çekiyorum."

Kolunu aniden açtı ve Cassie, Barbary'nin uzattığı eline doğru sürüklendi. Barbary parmaklarını Cassie'nin boynuna dolayıp ayaklarını yerden keserek suratını kendisininkine yaklaştırdı.

"Bilirsin, dünyanın başına gelen en kötü şeylerden biri siz kadınların biz erkeklere denk olduğunuzu düşünmeye başlamanızdı." Barbary'nin baharatlı etle ter karışımı kokusu burun deliklerini doldurunca Cassie öğürmek istedi. "Bazen doğanın kanununun hâlâ yürürlükte olduğu yetmişli yıllarda yaşamak istiyorum. O zamanlar hayat çok daha basitti. Suratına tokadı basıp seni akşam yemeğimi hazırlamaya gönderebilirdim ve kimse gözünü bile kırpmazdı."

Barbary sırıttı ama sonra yüzü aniden hiddetle çarpıldı. "Birinin sana dersini vermesi gerek, kızım, tıpkı eski günlerdeki gibi." Barbary'nin arkasında Drummond yere düştü, pabucu resmen dama atılmıştı. Neredeyse aynı anda Barbary belden yukarısını judo yapar gibi döndürdü ve Cassie'yi yere çaldı. Cassie'nin bedeni güm diye yere çarptı ve göğsünde titreşimler hissetti ama acı yoktu.

Esenlik Kitabı onu koruyordu; kumaşın üstünden sıcaklığını hissedebiliyordu. Kimse kılına bile zarar veremezdi. Bu hakikatin gerçekliği, ruhundaki bulutları delip geçen güneş ışığıydı.

"Aptal sürtük," diye mırıldandı Barbary. Sonra da Cassie'nin üstünden atlayıp koridorda başkasının olmadığından emin olmak istercesine başını kapıdan dışarı uzattı. Fakat arkasına döndüğünde Cassie çoktan ayaklanmıştı. Barbary şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Daha iyisini yapman gerek," dedi Cassie.

Ardından suratını kendisininkine yaklaştırdığında kılıfından çektiği silahı kaldırıp nişan aldı. Hiç ateş etmemişti, ayrıca bu silahın ucunda susturucu olduğunu varsaydığı uzun bir boru vardı fakat zorlanacağını sanmıyordu. Barbary iri yarı bir tipti ve çok yakındı. Cassie tetiğe bastı ve boğuk bir patlama sesi duyuldu ve neredeyse aynı anda Barbary omzuna bir yumruk yemişçesine koridora doğru savruldu.

Drummond dirseği üstünde doğrulmaya çalışırken, "Kitapları al," diye mırıldandı arkasından.

Cassie koridora doğru yürürken Barbary doğrulup oturdu. Tek eli omzundaydı.

"Beni vurdun!" diye bağırdı öfkeden köpürerek.

"Kitabımı ver," diye buyurdu Cassie.

"Siktir git," dedi Barbary tekrar. Elini salladı ve Cassie havaya ateş etti fakat kapının kasasının üst kısmı yerinden kopup beline gelse de canı yanmadı.

"Canımı acıtamazsın," dedi Cassie. "Ama ben seninkini acıtabilirim."

Barbary parmaklarını oynatınca Cassie bu defa geriye, mutfağa doğru savruldu ve ancak firma çarparak durabildi.

"Canını acıtamıyor olabilirim," dedi Barbary odaya geri dönerek. "Ama seni savuşturabilirim."

Cassie tekrar ateş etti ve Barbary'nin sol yanını kıl payıyla ıskaladı. "Mermileri de savuşturabilir misin?"

Barbary tereddüt etti; o düşünüp taşınırken Cassie gözlerini ondan bir an olsun ayırmadan ayağa kalktı.

"Peki ya bir kurşun yağmurunu savuşturabilir misin?" diye sordu. "Yoksa er ya da geç göğsüne bir tane isabet ettirir miyim?"

Barbary köşeye sıkıştığını anlamış olacak ki ona zehir saçan gözlerle baktı. Cassie adamın kafasını çalıştırdığını, bir çıkış yolu bulmaya çalıştığını görebiliyordu ama ona plan yapacak zaman tanımak niyetinde değildi.

"Kitabımı ver," diye çıkıştı, "yoksa normalde beyninin olması gereken boşluğa bir kurşun yiyeceksin."

Barbary kıpırdamadı. Cassie adamın onun isteğini yerine getirmek istemediğini apaçık görebiliyordu. Ona istediğini vermek dışında her şeyi yapmaya hazırdı.

Bir anda Drummond şaşırtıcı bir hızla yerden fırladı, tek ayağından güç alarak kanepenin üstünden atladı ve Barbary'nin dikkatinin dağınık olmasından istifade ederek adama yandan hücum etti. İkisi birlikte kapının yanındaki duvara çarpıp uzuvlardan ve öfkeden ibaret bir kördüğüm oldular. Kâh bağırıp kâh homurdanıyorlardı, derken Kontrol Kitabı Barbary'nin elinden düşüp odanın diğer tarafına savruldu. Kısa bir süre boğuştular. Barbary, Drummond'ın üstüne çıktı ve homurdana mırıldana

Drummond'ın suratına birbiri ardına yumruklar indirmeye başladı.

"Dur," dedi Cassie yalnızca. Ona arkasından yaklaşmış, tabancanın soğuk namlusunu etli ensesine dayamıştı.

Barbary dondu, yumruğu havada asılı kaldı.

"Ayağa kalk," dedi Cassie silahı Barbary'nin ensesine bastırarak. Adam güçlükle doğrulurken Cassie gerileyip Drummond'ın yerden kalkmasını bekledi. Drummond'ın suratı kan revan içindeydi. Uzanıp Kontrol Kitabı'nı düştüğü yerden aldı. Çaprazlamasına taranmış gibi dokulu, alelade, gri bir şeydi.

Yeniyle gözlerini silerken, "Diğer kitapları ver," dedi Drummond, Barbary'ye. "Hepsini."

Barbary yüzünde pis bir sırıtışla onlara kaşlarının altından bakarken Cassie silahın namlusunu ona doğrultmaktan bir an olsun vazgeçmedi.

"Gerçekten kötü bir gün geçiriyorsun," dedi Drummond. "Kitaplarının ikisini de kaybettin. Ceplerindeki kitapların hiçbiri şu anda sana yardım edemez. Özellikle de Kontrol Kitabı'yla bir silahın karşısında. Eğer onları bana verirsen yaşamana izin veririm."

Barbary burnundan derin bir nefes aldı ve ardından elini cebine sokup kitapları tek tek çıkararak önlerine attı: Şans Kitabı, Anılar Kitabı, Gölgeler Kitabı ve nihayet Kapılar Kitabı.

"Beni öldürseniz iyi edersiniz," dedi. "Çünkü hayatta olduğum sürece canını alana kadar sana rahat vermeyeceğim. Sana da öyle."

"Kimseyi öldürmek istemiyorum," dedi Cassie eğilip Kapılar Kitabı'nı yerden alırken. Kitabı ellerinin arasında tutmayalı on yıl olmuştu ve o anda kalbi mutluluktan âdeta şakıyordu. "Ama ömrümün geri kalanını arkamı kollayarak geçirmek de istemiyorum."

Cassie düşünürken Drummond, Kontrol Kitabı'nı açtı ve yüzünde kasvetli bir gülümsemeyle kitabın ilk sayfasına baktı. "*Kontrol*," diye okudu ve ardından kitabı çevirip Cassie'ye gösterdi. "Kontrol" kelimesi boş sayfadaki yegâne kelimeydi, siyah mürekkeple ve büyük harflerle yazılmıştı. "Pek şairane sayılmaz, öyle değil mi?"

Cassie homurdanırken Barbary ona ateş saçan gözlerle baktı.

Drummond kitabı elinde tutup kaşlarını çatarak odaklandı. Bir an sonra kitap ellerinde ışık saçmaya başladı ve kanepe döşemelere sürtünerek duvardan birkaç santim uzaklaştı.

Işık cılızlaşarak dağılırken, "Sandığım kadar zor değilmiş," dedi Drummond, Barbary'ye. Sonra Cassie'ye döndü. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Ne yapmak istediğimi biliyorum," dedi Cassie. Koridora çıkıp yatak odasının kapısını kapadı. "Kapıyı açtığımda onu oraya gönder."

Drummond başıyla onayladı, anlamıştı. Kontrol Kitabı tekrar ışık saçmaya başladı. Cassie yatak odasının kapısını iterek açıp işlek bir New York sokağını gözler önüne serdi. Trafik akıyordu, yayaların üstünde bambaşka bir döneme ait giysiler vardı. Drummond elini hareket ettirince Barbary öne doğru savrulup kapıdan dışarı yuvarlanarak kendini kasvetli sokakta buldu.

Cassie kapıdan adamın ayağa kalkmasını izledi.

"Bakalım yetmişlerde yaşamak ne kadar hoşuna gidecek!" diye haykırdı on yıllık öfkeyi ve acıyı salıvererek. Cassie kapıyı suratına kapatırken Barbary hâlâ etrafına bakınıyordu, nihayet jetonu düşmüştü.

Drummond kendini kanepeye bıraktı. Yorgunluktan bitmiş tükenmişti. Cassie ona mutfaktan birkaç kâğıt havlu getirdi ve mahvolmuş suratından kanları silmesini bekledi.

"Farklı görünüyorsun," dedi Drummond nihayet ve Cassie adamın onunla göz göze gelmekten kaçındığı hissine kapıldı. "Değişmişsin."

Cassie tek kelime etmedi. Kollarını kavuşturmuş, pencerenin önünde dikiliyordu. On yıl sonra eski dairesine dönmek kendini bir tuhaf hissetmesine neden olmuştu.

"Sana ne oldu?" diye sordu Drummond.

Ninova

"On yıl oldu," dedi Cassie. Sesi yumuşaktı, kızgın değildi, bağırmıyordu. Öfkesi akıp gitmişti.

Drummond şaşkınlıktan fal taşı misali açılmış gözlerle baktı ona.

"On yıl," dedi Cassie tekrar, Drummond'ın duyduğundan emin olmak ister gibi.

"Nasıl?" diyecek oldu Drummond ama sonra dilini tuttu. Belki de soruların artık hiçbir manası olmadığını fark etmişti. Bir kez yutkundu ve Cassie düşüncelerini yeniden sıraya koyduğunu gördü. "On yıl bekledin, öyle mi?"

Cassie omuz silkti. "Başka yolu yoktu."

Drummond bunu bir süre düşündükten sonra, "Onu nereye gönderdin? Barbary'yi?" diye sordu.

"Bana ne yaptıysa aynısını yaptım," dedi Cassie. "Onu geçmişe gönderdim. Yetmişlerde yaşamaya pek hevesliydi, ben de onu oraya postaladım. Bakalım sevecek mi?"

"Ya geri dönerse?" diye sordu Drummond. "Sen döndün."

Cassie bunu biraz düşündü.

"Ben on yılımı feda etmek zorunda kaldım ve bu bile yeterince zordu. Onun geçmişte elli yıl geçirmesi gerek. Sence geri döndüğünde kaç yaşında olur? Doksan falan mı?"

Drummond omuz silkti.

"Tabii eğer o kadar yaşarsa," dedi Cassie. "Bizim için tehdit arz edeceğini hiç sanmıyorum."

Drummond yara bere içindeki suratını hafifçe bastırarak silmeyi sürdürdü. "Çok üzgünüm," dedi sonunda.

Cassie başıyla onayladı. "Senin hatan değildi," dedi.

Drummond ona baktı. "Emin misin?"

Cassie iç geçirdi. "Bilmiyorum, Drummond," dedi. "Ama seni bunca zaman sonra tekrar görmek güzel."

Biraz sonra Drummond başını aşağı yukarı salladı. Birkaç saniye boyunca Cassie'yi sessizce süzdü; bakışlarını yavaşça yüzünde dolaştırıyor, belli ki ne kadar değiştiğine bakıyordu.

"Senin nazarında aradan on yıl geçtiğine inanamıyorum," dedi usulca. "Nasıl hayatta kaldın? Nasıl devam ettin?"

"Yardım aldım," diye itiraf etti Cassie. "Bir ara anlatırım. Fakat şimdi Izzy'ye gitmemiz gerek. Onu on yıldır görmedim ve gerçekten ama *gerçekten* onu tekrar görmek istiyorum."

"Izzy'nin nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Drummond. "Ona ne olduğunu bilmiyorum. Üzgünüm."

"Ben biliyorum," dedi Cassie.

Drummond ona soru sorarcasına baktı.

"Bir anlaşma yaptım," dedi Cassie. "Sahaf'la. Barbary'yle başa çıkabilmem için Esenlik Kitabı'nı bana ödünç verdi. Ve Izzy'ye göz kulak olacak birini göndereceğine söz verdi."

"Barbary bir Japon'dan bahsetti," dedi Drummond. "Muhtemelen Azaki'dir. Bir de yanındaki kimse, o."

Cassie omuz silkti. Ayrıntıları bilmiyordu.

"Neyin karşılığında?" diye sordu Drummond. "Ne anlaşması yaptın?"

Cassie, Kapılar Kitabı'nı havaya kaldırdı. "Bunun karşılığında. Üzgünüm, Drummond, ama eğer Kapılar Kitabı'nı istiyorsan onu önce Sahaf'tan satın almalısın. Izzy'yi güvende tutarsa kitabı ona vereceğime söz verdim."

UNUTULMUŞ BİR YER

Batı 27. Sokak'ta bulunan unutulmuş bir yerde Izzy, gün yavaş yavaş gece yarısına doğru sürünürken kitap avcılarının Sahaf'ın açık artırmasına gelmelerini izliyordu.

Eski Macintosh Hotel'in art deco tarzındaki lobisinin bir üst katında, vaktiyle bar olarak kullanılan asma kattaydı. Lobinin ön tarafındaki bir zamanların şaşaalı ana girişi şimdi kerestelerle kapatılıp dünyadan yalıtılmıştı. Onun yerine keresteler kesilerek tek kanatlı bir kapı açılmıştı. O anda kapı aralandı ve beyaz saçlı, teni köseleye dönmüş, sıska, ihtiyar bir adam içeri adım attı. Izzy adamın bakışlarının acımasız ve önyargılı olduğunu düşündü, ayrıca nereye baksa hoşuna gitmeyen bir şey görmüş gibi davranıyordu. Memnuniyetsizliğin vücut bulmuş hâliydi.

"Şu kim?" diye sordu.

"Papaz Merlin Gillette ve iki korkunç çocuğu," dedi Sahaf. "Yanlış anlaşılma olmasın, çocuklarından sadece ikisinin korkunç olduğunu söylemiyorum. Hepsi öyledir. Fakat bugün yanında ikisini getirmiş."

Adamın arkasından biri kadın, diğeri erkek olmak üzere ikize benzeyen iki genç yetişkin lobiye girdi. İkisi de uzun boylu ve zayıftı, ayrıca hacimli ve dalgalı sarı saçlarla kutsanmışlardı.

"Şampuan reklamından fırlamışa benziyorlar," dedi Izzy bir gözlemde bulunarak. "Naziler için."

Yeni gelenlerin üçü de gri takım elbiseler giymişti; erkekler kravatlıydı, diğer yandan kızın boynundaki zincirin ucundan bir haç sallanıyordu.

"Adam nerenin papazı?" diye sordu Izzy.

"Ah, Güney Carolina'da bulunan ve kaçkınlarla zenginlerin gittiği Pentecostal bir kilisenin," dedi Sahaf. "Özel kitapların iblisin işi olduğunu ve yok edilmeleri gerektiğini düşünüyorlar. Dediklerine göre insanlığın ihtiyacı olan tek özel kitap Kitab-ı Mukaddes imiş." Sahaf gözlerini devirdi. "Korkunç insanlardır ama büyük resme bakıldığında bir hayli zararsız kalıyorlar. En azından bu gece burada olacak insanlardan bazılarının yanında."

Papazla çocuklarının tepeden tırnağa aranmalarını ve ardından lobiden geçirilerek asma katın altında gözden kaybolmalarını sessizce izlediler.

"Nereye gidiyorlar?" diye sordu Izzy.

"Balo salonuna," dedi Sahaf. "Açık artırmayı orada yapacağım. Yeterince geniş olduğundan kimse kimsenin burnunun dibine girmek zorunda kalmayacak. Bu gibi etkinliklerde genelde böylesi daha iyidir."

Sahaf iş görüşmesinden önce hoşbeşe tahammül etmek zorunda kalan biri gibi dalgın, hatta kaygılı görünüyordu.

Izzy'nin Ace Hotel'in lobisinde onunla ilk karşılaşmasının üstünden saatler geçmişti. Görüşmeleri bittikten sonra Sahaf onları şehrin içinden geçirerek Batı 27. Sokak'taki kırmızı tuğlalı, alelade bir binaya götürmüştü. Sokaktan bakıldığında bir hayli köhne görünüyor, çevresindeki grafiti kaplı ahşap paneller restorasyondan geçmekte olduğunu düşündürüyordu. Sahaf onları az evvel Merlin Gillette'in girdiği küçük kapıdan içeri sokarak geniş, loş lobiye götürmüştü. Izzy içeriye, siyah beyaz halılara, resepsiyon masasının üstündeki art deco harflere hayran hayran bakmış ve mekânın solgun altın ve gül ağacından ibaret bir katedrale benzediğine karar vermişti. Duvarlarda kimi çatlamış kiminin yerinde yeller esen devasa aynalar asılıydı. Burası unutulmuş bir yer, terk edildiği karanlığın içinde ufalanmaya yüz tutmuş geçmişten kalma bir oteldi.

Sahaf elektrik düğmesine basıp mekâna cılız bir ışıkla can verdikten sonra, "Burası neresi?" diye sormuştu Izzy devasa lobiyi ağır ağır turlarken.

"Eskiden oteldi," demişti Sahaf. "Binayı inşa ettiren aile savaştan sonra bütün servetini kaybetti. On yıllardır borç ödüyor

ve günün birinde burayı tekrar açabileceklerine dair çılgınca bir umut beslediklerinden mekânı ellerinde tutuyorlardı. Burayı yirmi sene önce onlardan satın aldım. Şehirde kendime ait, kayıt dışı bir yerim olması işime geliyor."

Sahaf, Izzy'yle Lund'u heybetli bir merdivenden çıkarıp ilk kattaki geniş bir odaya almıştı. Burası iki oda birleştirilerek elde edilmiş, sonra da mülkün geri kalanına kıyasla modernize edilmiş bir alandı. İçeride deri kanepeler, düz ekranlı geniş bir televizyon, mutfak, pahalı gri taşlarla döşeli bir banyo ve bir de duşakabin vardı.

"Burada bekleyeceksiniz," demişti sonra. "Mutfakta yiyecek içecek var. Gönlünüzce dolaşabilirsiniz. Boş fakat güvenlidir. Ne yaptığınız umurumda değil, yeter ki binadan ayrılmayın. Açık artırma bitene kadar buradasınız."

Izzy birkaç saat uyumayı başarmıştı. Rüyaları unutulmuş anılardan, dehşetten ve Lund'un izlemekte olduğu televizyon programının gürültüsünden ibaret bir kokteyldi. Uyanınca dolapta bulduğu erişteden biraz atıştırmış, sonra da iyiden iyiye sabırsızlanıp huzursuzlanmıştı. Hâl böyle olunca otelde yürüyüşe çıkıp sigara dumanıyla parfüm kalıntılarının hâlâ havada asılı olduğu havasız, uzun ve loş koridorlarda dolaşmıştı. Duvarların sıvası yer yer çatlamıştı, vitray süslemeler loş ışıkta donuk ve cansız görünüyordu. Kapıları gelişigüzel açmış ve her seferinde çürümenin ve terk edilmişliğin başka bir boyutuyla karşılaşmıştı. Döşemeleri aşınmış eski berjerler, toz içinde kalmış ağır perdeler, asırlar önce söndürülmüş ve zaman içinde kuruyup kıvrılmış sigara izmaritleriyle dolu cam kül tablaları görmüştü. Bazı odalarda yataklar vardı, bazılarıysa boştu. Bazılarında halılar kaldırılıp perdeler sökülerek geride tozlu, ahşap bir kabuk bırakılmışken bazıları neredeyse zamanda donmuş gibi görünüyordu.

Bir süre amaçsızca dolaştıktan sonra o günün erken saatlerinde Sahaf'ın çıkarlarken onlara eşlik ettiği geniş merdivenden, çatı pencerelerinden süzülen ışığın istila ettiği sütun şeklindeki boş alandan geçerek asma kata ve bara ulaşmıştı. Geniş bir mekândı, sandalyeler ve masalar o kadar eskiydi ki neredeyse tekrar moda olacaklardı ve yan tarafta uzun, ahşap bir bar, arkasındaki duvarda

da içki şişelerinin sergilendiği raflar vardı. Barın bir köşesine üst üste istiflenmiş cam kül tablaları sanki bir gece toplanmışlar da o zamandan beri orada öylece duruyorlarmış gibi görünüyordu. Izzy yığını ancak pahalı bir mimarın elinden çıkabilecek türden fütürist bir binanın ölçekli maketine benzetmişti.

Sahaf ona fark ettirmeden yanına geldiğinde barın arkasındaki içki şişelerine göz gezdiriyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Sahaf ona bön bön bakarken Izzy şaşkınlıkla irkilmişti.

"Sıkıldım," demişti. "Biraz yürüdüm. Burayı neden elden geçirmiyorsun? Sana çuvalla para kazandırır."

"Çok işi var," demişti Sahaf. Tırabzanlara kadar yürüyüp aşağıdaki lobiyi seyre koyulmuştu sonra.

"Sihirli kitapları arayıp bulmaktan, sonra da satmaktan daha mı çok?" diye sormuştu Izzy kuşkuyla.

Sahaf kendi kendine gülümsese de hiçbir şey söylememişti.

Izzy onun yanına gitmiş ve koyu renk takım elbiseli, silahlı adamların lobiye açılan ana girişin önünde toplanmalarını izlemişti. Elinde evrak çantası taşıyan açık renk saçlı, uzun boylu bir adam kapının yanındaki masanın arkasında yerini henüz almıştı ki Merlin Gillette ve korkunç çocukları çıkagelmişti.

Papaz gözden kaybolduktan sonra Izzy kapının yanında bekleyen, evrak çantalı, açık renk saçlı, uzun boylu adama işaret etti. "O kim?"

"Elias," dedi Sahaf. "Emanetçim. Bütün özel kitaplar girişte teslim edilir. Elias onlara göz kulak olur ve giderlerken onları sahiplerine iade eder. Herkes için en iyisi bu. Bak, arka odada falan beklemek istemediğinden emin misin? Şu anda kimseye arkadaşlık edecek vaziyette değilim."

"Hayır, böyle iyiyim," dedi Izzy.

"Bu bir tekliften ziyade emirdi."

"Biliyorum," diye yanıtladı Izzy. "Ama ben senin çalışanın değilim."

Sahaf gıcık olmuş gibi iç çekti ve ardından başparmağıyla omzunun üstünden arkasındaki bara işaret etti. "Aralarında hâlâ içilebilecek durumda olan var mı?"

Izzy omuz silkti.

"İlla burada duracaksan beni öldürmeyecek bir şey getir bardan bari."

Izzy açılmamış birkaç şişe votka ve tozlu kadehler buldu. Bluzuyla kadehlerin tozunu aldı, şişelerden birini açtı, deney babında kokladı ve kadehlere ikişer parmak votka doldurdu.

"Sek votka," dedi kadehlerden birini Sahaf'a uzatırken. Ardından kadeh kaldırdı, Sahaf kendisininkini onunkiyle tokuşturdu ve içkilerinden birer yudum aldılar. "Sertmiş," dedi Izzy suratını buruşturarak.

"Bence gayet iyi," dedi Sahaf. Sonra suymuş gibi kafasına dikip tek seferde içti.

Geleni gideni sessizce izlediler ve Izzy, Sahaf'ın kalabalığı coşturmak üzere az sonra sahneye çıkacak bir performans sanatçısı misali seyircisini tarttığını anladı. Kendisi de ensesi kalın katılımcıları incelemeye koyuldu. Hepsi saatler önce ona işkence eden şeyi elde etmek için yanıp tutuşuyordu. Istırapla, çaresizlikle, ümitsizlikle dolup taşan o anları hatırladı ve midesi ağzına geldi. Kazanan katılımcının kitapla ne yapacağını merak ediyordu. Aynı deneyimi başkalarına mı yaşatacaklardı? Kitabı onun üstünde kullanıldığı şekilde kullanacak birinden milyonlarca dolar alabilir miydi? Kendini içinde bulduğu ikileme şaşarak gerginlikten tırnaklarını kemirdi.

"Bu Okoro," dedi Sahaf o anda kapıdan giren iri yarı, siyah adama işaret ederek. "Çok tehlikelidir. Kiralık katil ve suikastçıdır. Batı Afrika'daki uyuşturucu çetelerinden bazılarına liderlik ettiğinden emin gibiyim."

Adam cebinden bir kitap çıkarıp emanetçiye teslim etti. Kitap evrak çantasının içinde gözden kayboldu.

"O nedir?" diye sordu Izzy.

"Madde Kitabı," dedi Sahaf.

"Ne işe yarıyor?"

"Maddeyi kontrol etmesini sağlıyor. Katıyı sıvıya, sıvıyı gaza dönüştürebiliyor. Istırap Kitabı'nı da koleksiyonuna eklemeye can attığından eminim. Istırap Kitabı, Okoro gibi bir adamın çok işine yarayabilir."

Izzy votkasının son yudumunu içti ve kadehini tekrar doldurmak üzere bara dönmeyi düşündü. Kafasının ayık olmasını istiyordu ama aynı zamanda, ne olduğunu anlamadan kendini içinde bulduğu bu acayip dünyanın keskin kenarlarını yumuşatmak için içkiye de ihtiyaç duyuyordu.

"Ah, Belarus devlet başkanının vekilleri," dedi Sahaf içeri giren iki yaşlı, beyaz adamı başıyla işaret ederek. Uzun bir günün sonuna gelmiş yorgun ofis çalışanlarına benziyorlardı. "Istırap Kitabı'yla kimbilir neler yaparlar..." Dilini şaklatıp kafasını iki yana salladı.

"Kitabın kime gideceğini hiç umursamıyor musun?" diye sordu Izzy.

"Bu bir müzayede," dedi Sahaf. "En yüksek teklifi veren kazanır."

"Müzayedenin ne demek olduğunu biliyorum," diye mırıldandı Izzy sinirle. "Onu sormak istemediğimi bal gibi biliyorsun."

"Kızım, çenenin bu kadar düşeceğini bilseydim kapıyı üstünden kilitlerdim."

Izzy bekledi.

"Hayır, kime gideceği pek umurumda değil," diye itiraf etti Sahaf bir an sonra. "Çünkü olmamalı. Aksi takdirde açık artırmayı dürüstçe yönetemem. İştirakçiler arasında taraf tutamam."

Izzy, Sahaf'ın sözünün henüz bitmediği izlenimine kapıldığından biraz daha bekledi.

"Ama evet, sanırım kitapların, onları kötü emellerine alet etmeyecek insanlara gitmesini yeğlerim. Fakat günün sonunda bir iş kadınıyım; para kazanmak için buradayım ve sattığım kitapların karşılığında kazandığım parayı dünyayı daha iyi bir yer hâline getirmek için kullanabilirim. O noktada kontrol bende."

"Peki bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu Izzy. "Kazandığın onca parayla dünyayı daha iyi bir yer hâline getirmek için ne yapıyorsun?"

Sahaf, Izzy'ye onu tekrar değerlendirir gibi göz ucuyla baktı ama sonra cevap vermeden bakışlarını gerisin geri ana girişe kaydırdı.

"Hımmm, ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı Izzy.

İnsanlar akın akın geldi, çoğu paralı kimselerin dalkavukları ya da destekçileriydi ve paralı kimselerin çoğunun emanetçiye

bırakılacak kitabı yoktu. Elias'a toplamda yalnızca üç kitap teslim edilmiş gibi görünüyordu. Okoro'nun Madde Kitabı'na ek olarak iyi giyimli, orta yaşlı bir kadın Sıhhat Kitabı'nı ("Bu Elizabeth Fraser. İngiliz'dir ve en az yüz yirmi yaşındadır," dedi Sahaf. "Gençliğini o kitaba borçlu. Gerçi yaşlanmasına mâni olsa da onu huysuzluk etmekten alıkoyamıyor.") ve orta yaşlı, gri takım elbiseli, Hispanik bir adam da Suretler Kitabı'nı ("Bu da Diego," dedi Sahaf. "İspanyol ya da Portekizli olmalı. Bildiğim kadarıyla uzmanlık alanı sanayi casusluğu ama suikast tekliflerini de geri çevirmez. Tıpkı bir film yıldızı gibi Kaliforniya'da yaşıyor. Suretler Kitabı onu ister erkek ister kadın dilediği herkese benzetebiliyor. İşini yaparken muhakkak çok faydasını görüyordur.") teslim etmişti.

"Yani üç kitap toplandı," dedi Izzy. "Onca insandan çıka çıka üç kitap mı çıktı?"

"Özel kitapların olayı budur," diye açıkladı Sahaf. "Onlardan haberi olan insanların çoğu hayatları boyunca bir tanesini bile görmemiştir. Kitaplara sahip olmak isteyenlerin sayısı, onlara sahip olanların sayısından katbekat fazla. Son derece nadir ve kıymetli mallar olduklarından açık artırmada satılmak açısından idealler." Sahaf saatine baktı. "Gitmelisin," dedi Izzy'ye. "Gidip şu insan azmanını bul ve Istırap Kitabı'nı alt kattaki balo salonuna getir. Açık artırma tam gece yarısında başlayacak. Gözümün üzerinizde olabilmesi için ikinizi de salonda istiyorum."

"Bizi güvende tutmak için mi yani?"

"Evet," dedi Sahaf boş kadehine bakarak. "Öyle tabii."

Izzy bütün akşamüstünü geçirdiği odaya döndü ve Lund'u Yanılsamalar Kitabı önünde açık vaziyette mutfak tezgâhının başında dikilirken buldu. Izzy içeri girdiğinde Lund şaşalayıp kitabı eliyle kapatmaya çalıştı.

"Onu saklamaya mı çalışıyorsun?" diye sordu Izzy.

Lund omuz silkti. "Bu kitaplardan birinin elinde olduğunu insanların bilmemesi bana daha doğru geliyor."

Izzy başıyla onayladı. "Bir sürü insan geldi. Müzayede gece yarısı başlayacak."

Lund başını aşağı yukarı salladı.

"Kitapla ne yapıyorsun?" diye sordu Izzy.

"Nasıl kullanıldığını anlamaya çalışıyorum," diye itiraf etti Lund. "Ama bir türlü çözemiyorum."

"Sanırım Cassie, Kapılar Kitabı'nı neredeyse eline alır almaz kullanabilmişti," dedi Izzy. "Zorlanmadı bile."

"Hah," dedi Lund hayal kırıklığıyla.

"Neden yanılsama yaratmak istiyorsun?"

Lund bu soruyu bir süre düşündükten sonra, "Neden istemeyeyim ki?" dedi.

Izzy bunun iyi bir cevap olduğunu düşündü. "Ben de deneyebilir miyim?"

Lund omuz silkti. "Zaten ben de lavaboya gidecektim."

Lund giderken Izzy kitabı eline aldı. Derinin dokusunu, incecik altın damarların pürüzsüzlüğünü hissetti. Sanki onu eline almadan önce radyatörün üstünde duruyormuş gibi hafifçe ısınmıştı. Kitap siyahıyla, altın varağıyla pek güzel ve gösterişliydi. Fabergé ya da kıymetli madenlerle yaptıkları şık tasarımlarla ünlü başka bir pahalı mücevherci tarafından üretilmiş gibiydi. Izzy kitabı açtı ve siyah mürekkeple çizilmiş eskizlere, sayfalar dolusu karalamaya göz gezdirdi. Kitap beklediğinden daha ağırdı. Kitabı kapattı, arkasını çevirdi ve ağırlığını açıklayabilecek bir şey bulma umuduyla kapaklarını inceledi. Izzy kitabı elinde evirip çevirirken Lund banyodan çıktı, çıkmasıyla da odanın kapısının dan diye açılması bir oldu.

Izzy, Yanılsamalar Kitabı'nı ortadan kaldırmak için cebine attı. Sahaf'ın güvenlik ekibinden iri yarı, siyah kıyafetli bir adam yüzünde ciddi bir ifadeyle onlara bakıyordu.

"Sahaf ona katılmanızı istiyor," dedi. "Mal yanınızda mı?"

Lund, Istırap Kitabı'nı cebinden çıkardı. Izzy ona bakmaktan kaçındı.

"Güzel," dedi güvenlik görevlisi. "O hâlde gidelim. Açık artırma başlamak üzere."

MACINTOSH HOTEL'İN BALO SALONU

Macintosh Hotel'in balo salonu Lottie'nin en sevdiği yerlerden biriydi. Sanki güneş camdan yapılma bir düğün pastasının içine sığdırılmış gibi tavanın ortasından sarkan devasa art deco avizesiyle gösterişli, kare şeklinde bir salondu. Tuvaletlere, mutfaklara ya da arka ofislere açılan kapıların ve apliklerin arasına serpiştirilmiş uzun, dikdörtgen aynalar duvar boyunca sıralanıyordu. Odanın kenarlarındaki halı siyah beyaz çizgileri ve geometrik desenleriyle devre şemasını andırıyordu ve odanın ortasında, uzun yıllardır ihmal edilmenin neticesinde parkeleri aşınıp kabarmış geniş, kare şeklinde bir dans pisti vardı. Hâlâ etkileyici bir mekândı –Lottie oteli satın aldığı günden beri buraya bayılıyordu– ve yüzyıl önceki hâlini, salonun köşesindeki caz grubunun havayı delip geçen ritmik bas notalarına eşlik ederek sigara dumanının ve alkolün verdiği esriklikle dans pistinde dönen şık elbiseli ve smokinli zengin beyaz insanları rahatlıkla hayal edebiliyordu.

Balo salonunun eski hâlinden artık eser kalmamıştı; sıvaları çatlamış ve tavanın bir köşesinden su almıştı fakat atmosferi bakiydi. Şu derbeder hâliyle bile insanın içinde ihtişam ve zarafet hissi uyandırıyordu.

Lottie otelin lobisinden salona geçilen çift kanatlı geniş kapıdan girdiğinde müşterileri dönüp ona baktı. Mekânın dört bir yanına dağılmışlardı. Kimi tek başına kimileri de grup hâlinde takılıyordu. Lottie bir anlığına kendini ilk dans için sahneye doğru yürüyen bir gelin gibi hissetti fakat bu çocukça hayali bir kenara itip önemli olduğunu düşündüğü insanlara kâh başıyla

kâh bakışıyla selam vermeye odaklandı. Bunlar ya zengin ya tehlikeli ya da hem zengin hem de tehlikeli insanlardı. Normalde açık artırmalarda daha özgüvenli olurdu. Normalde Esenlik Kitabı yanında olurdu. Fakat bu defa tehlikeye cesurca göğüs germek zorundaydı, en azından Cassie gelene kadar.

Tabii eğer *gelirse,* dedi Lottie kendi kendine.

Lottie, Cassie'nin arkadaşını terk edeceğine ihtimal vermiyordu fakat onu hayatta bulunduğu noktaya getiren insanların sadece iyi yönlerini görmesi değildi.

Balo salonunun diğer tarafına, normalde gelinle damadın oturacağı veya danslar esnasında grubun çalacağı yükseltilmiş platforma bir kürsü yerleştirilmişti. Lottie platforma çıkıp kürsünün arkasına geçti ve oradan insan kalabalığına baktı. Sabırsızlık, kurnazlık, apaçık düşmanlık gördü ve hepsini görmezden geldi.

"Hanımlar ve beyler," dedi, "müzayedemize hoş geldiniz."

"Bu kadar şaklabanlık yeter," diye bağırdı Okoro salonun sol tarafından. "Kitabımı elimden aldın, o da yetmezmiş gibi üstümü başımı aradın. Yoklanmadık yerim kalmadı. Bu onur kırıcı davranışlara daha ne kadar katlanmak zorundayım?"

Lottie adama ifadesizce baktı. Tek kelime etmedi. Okoro'dan korkuyordu ama onun gibi insanlarla baş etmenin köpek eğitmeye benzediğine inanıyordu. Kafanızı ısırıp koparabilecek olsa bile ona haddini bildirmek zorundaydınız.

"Sizi buraya zorla getirmedim, Bay Okoro," dedi tekdüze bir sesle. "Gitmekte özgürsünüz." Tek elini kaldırıp salonun arka tarafındaki kapıyı işaret etti. "Siz gidene kadar bekleriz."

Onu utandırarak boyun eğmeye zorlamak riskli bir stratejiydi fakat Lottie'nin bildiği iki şey vardı. İlk olarak Okoro'nun Istırap Kitabı'nı gerçekten istediğini biliyordu. Yüz ifadesindeki açlığı görebiliyordu. İkinci olaraksa Macintosh Hotel'i satın aldığında binada birtakım değişiklikler yapmıştı. Lottie'nin hemen arkasındaki duvarda asılı duran ayna aslında bir panik odasının kapısıydı. Panik odası gizli bir geçide açılıyor, geçidin sonunda da onu binanın arka tarafına açılan bir çıkış kapısı bekliyordu. Eğer korumalarının üstesinden gelemeyeceği bir sıkıntı

Ninova

çıkarsa Lottie'nin tek yapması gereken üç basamak inip aynadan geçmekti. Sonra güvende olacaktı. Esenlik Kitabı'nın yanında olmasını yeğlerdi ama o olmadan bile dizginler kendi elindeydi. Bir kere kaçmaya karar verdi mi Okoro bile ona ulaşamazdı.

"Gitmiyor musunuz?" diye sordu Okoro'ya. Adam kollarını kavuşturup öfkeli gözlerle ona baktı. Adamın önüne kemik atar gibi, "Bizimle kalmanızı çok isterim, Bay Okoro," dedi Lottie göstermelik bir saygıyla. "Ne kadar kalabalık o kadar iyi, öyle değil mi?"

"O zaman işine bak," diye mırıldandı Okoro.

"Evet, işine bak," diye bağırdı Papaz Merlin Gillette arazi motosikleti gibi cırtlak ve genizden gelen bir sesle. "İşine bak, kadın!"

"İşime bakacağım," diye çıkıştı Sahaf, yaşlı adama ikaz niteliğinde bir bakış atarak. "Ama canım ne zaman isterse o zaman. Bundan böyle hiçbir müdahale istemiyorum. Konuşmak isterseniz elinizi kaldırıp söz alın. Anlaşıldı mı?"

Seyircileri ona çıt çıkarmadan baktılar.

"Hanımlar ve beyler, şahsi kitapları olanlara onları Elias'a emanet ettikleri için teşekkür ederim." Sahaf balo salonunun arka tarafına, Elias'ın elinde evrak çantasıyla dikilmekte olduğu kapı boşluğuna işaret etti. "Âdet olduğu üzere emanetçi şimdi aramızdan ayrılıp oteldeki güvenli bir yere gidecek. Açık artırma bittiğinde geri dönecek ve otelden ayrılmadan evvel kitaplarınız tarafınıza iade edilecek."

Elias başıyla onayladı ve ardından çekip gitti. Lottie birkaç saniye boyunca konuşmadı ve kalabalığın Elias'ın gidişini izlemesine izin verdi. Tam o anda, Izzy'yle Lund'u getirmesi için gönderdiği güvenlik görevlisi peşinde iki kafadarla salona girdi. Sonra da devle kızı salonun kenarından dolaştırdı.

"Şimdi," dedi Lottie, "işimize bakalım. Bugün buraya Istırap Kitabı'nın sahibi olmak üzere teklif vermeye geldiniz."

Lund balo salonunun ön tarafına vardığı esnada Lottie ona başıyla işaret verdi ve Lund platforma çıkıp yanında dağ gibi dikildi. Kitabı ona uzattı ve Lottie kitabı elinde Kitab-ı Mukaddes'le cemaate seslenmek üzere olan bir vaiz misali havaya

kaldırdı. Bütün gözler kitaba mıhlandı. Derken Lund platformdan inip duvarın dibindeki Izzy'nin yanına geçti.

"Bu gördüğünüz Istırap Kitabı. Kapağı mor ve yeşil renklerde," dedi. "Sahiciliğine ve durumuna şahsen kefilim." Rasgele bir sayfayı açtı ve salondaki diğer herkesin içindekileri görebilmesi için kitabı havaya kaldırdı. "Her kim Istırap Kitabı'na sahip olursa canının istediğine muazzam bir acı ve cefa çektirebilir," dedi Lottie.

"Bu iblisin işi, nerede görsem tanırım!" diye ciyakladı Merlin Gillette, Lottie'nin söz almak için el kaldırma talimatına aldırış etmeden.

Bu çıkışa karşılık Elizabeth Fraser, yani Sağlık Kitabı'yla gelen kadın elini kaldırdı ve Lottie ona başıyla söz verdi.

"Istırap Kitabı başkalarının acısını almaya da yarar," dedi insanı hem şaşırtan hem de memnun eden alto bir sesle. "Eziyet ettiği kadar acıyı da dindirir. Şeytanlıkla uzaktan yakından alakası yoktur. Bu batıl ve gelişmemiş bir zihnin yorumu."

Birkaç kişi kıs kıs güldü. Merlin Gillette birkaç adım arkasında duran yaşlı kadına döndü.

"Sana gelişmemiş zihni gösteririm, seni cadı!" diye bağırdı.

"Zaten gösterdin, genç adam," dedi Elizabeth tatlı tatlı.

Gillette'in kızı babasını tuttu, sonra kulağına bir şeyler fısıldadı ve adam tekrar önüne döndü.

"Bu kadar yeter," diye bağırdı Lottie, içinden gelenden daha sert bir üslupla. Teklif verme faslına geçmeden evvel bu tür sürtüşmeler yaşanmasının hep faydası olurdu. Sevişmeden önceki kavgaydı. "Hepiniz uslu duracaksınız, durmayanı dışarı attırırım."

Merlin Gillette ona isyankâr bir bakış attı ama ağzını açmadı.

"İzin ver de deneyelim," diye seslendi biri kalabalığın arkasından.

Bu çağrıya cevap veren Okoro oldu. "Evet, gerçek olduğunu ispat edebilmek için birinin üstünde denememize izin vermen gerek."

"Hayır," diye yanıtladı Sahaf sertçe. "Kimse Istırap Kitabı'nı bu müzayedede kullanmayacak. Tamamen gerçektir. Eğer

sözüme inanmıyorsanız teklif vermek zorunda değilsiniz. İsteyen biz başlamadan önce gidebilir."

Bekledi. Kimse kıpırdamadı. Salonda iğne düşse sesi duyulurdu.

"Pekâlâ," dedi Lottie. "Artık açık artırmaya başlayabiliriz. Para birimi pek tabii Amerikan doları olacak. Teklif vermek için elinizi kaldırın. Aksini belirtmediğiniz takdirde her artış beş yüz bin dolar sayılacak. Biri kazanana kadar teklif vermeye devam edilecek. Havale derhâl yapılacak ve para hesabıma geçer geçmez Istırap Kitabı kazanana teslim edilecek."

İnsanlar kıpırdanarak hazırlandılar. Birbirlerine bakarak rakiplerinin heveslerini ve zenginliklerini tarttılar. Balo salonunun kenarlarındaki aynalarda, yansımaları tıpatıp aynı şeyi yaptı.

Derken Lottie, "Kim açık artırmayı on beş milyondan başlatmak ister?" diye sordu.

Kimse hareket etmedi, kimse teklif vermedi. Herkesin beklediği o an gelip çatmıştı. İhtiyatlı boksörler gibi kimse ilk yumruğu atan olmak istemiyordu.

"On beş milyon dolar!"

Teklif salonun arkalarından geldi. Bu tiz ve cırtlak bir kadın sesiydi. Şangay'dan gelen ikizlerden birine aitti. Antika meraklısı ya da sanat koleksiyoneri olduklarına dair dedikodular geziyordu. Gerçi esasen Komünist Parti namına çalıştıklarına dair söylentiler de vardı.

"Teşekkürler, Bayan Li," dedi Sahaf. "Açık artırmamız başlamıştır."

Açık artırma sürdü. Başlarda tek tük teklif geliyordu ama sonra enerji değişti, insanların kararlılığı ve özgüveni artarken Istırap Kitabı'nın ederi tırmandıkça tırmandı.

"Yirmi iki milyon," diye seslendi Lottie. "Var mı artıran?"

Daha fazlasını bekliyordu. Ciddi insanların hiçbiri henüz teklif vermemişti; amatörlerin heveslerini almasını bekliyorlardı.

Ninova

"Yirmi beş milyon."

Bu kaşlarını çatmış, kollarını kavuşturmuş vaziyette dikilen Okoro'ydu.

Lottie başını aşağı yukarı sallayarak teklifi kabul etti ve ardından salondakiler için meblağı yineledi.

"Yirmi altı," diye bağırdı bir adam ağır aksanlı bir İngilizceyle.

"Yirmi altı," dedi Lottie, "Belaruslu misafirimizden. Var mı artıran?"

Teklif verme faslı duraksamış gibiydi, insanlar nefes alıp servetlerini tartar ve bütçelerini kitaba sahip olma arzularıyla kıyaslarken salondaki enerji hafifçe tekledi. Lottie henüz bitmediğini biliyordu. Okoro, Belaruslu adama ters ters bakıyordu. Diego, yani İspanyol canı sıkılmış gibi duvara yaslanmıştı fakat Lottie son saniyede saldırıya geçmeye hazır olduğunu görebiliyordu. Şangay'dan gelen ikizler kendi aralarında fısıldaşıyordu, Merlin Gillette'in çocuklarıysa aynı anda babalarının kulağına bir şeyler fısıldıyorlardı. İnsanlar taktiklerini gözden geçiriyordu.

"Yirmi altı milyon doları artıran var mı?" diye sordu Lottie dirseklerini kürsüye dayayarak.

"Bu iş çok uzamaya başladı," dedi Diego aniden ve duvardan güç alarak doğruldu. "Otuz milyon dolar. Bu işi burada bitirelim!"

"Otuz milyon dolar," dedi Lottie insanlar Diego'ya öldürecekmiş gibi bakarlarken. Daha fazla teklif gelip gelmeyeceğini anlamak için insanların yüz ifadelerini incelemesine kalmadan yakındaki bir odadan güm diye bir ses, duvarları sarsan ve gök gürültüsünden farksız bir çatırtı geldi.

Herkes başını çevirip sesin geldiği yana baktı. Lottie hemen güvenlik ekibinden biriyle göz göze geldi. Adamın tek eli kulağındaydı ve sanki duymayı beklediği şeyi duymuyormuş gibi kaşlarını çatmıştı. Adam Lottie'nin bakışlarına karşılık verdi ve tek bir kez kafasını iki yana salladı: *Bilmiyorum.*

"Otuz milyon dolar," dedi Lottie tekrar, sesini yükselterek. Bu açık artırmayı tamamlamaya kararlıydı. Cassie, Kapılar Kitabı'yla çıkagelmese bile Istırap Kitabı'ndan işe bir süre ara vermesine yetecek kadar kâr edebilirdi.

Bir güm sesi daha duyuldu. Bu defaki daha yakındı. Bunu üçüncü bir gümbürtü takip etti. İnsanlar mırıldanmaya, duvarlardan uzaklaşmaya ve diğerlerinin ne yaptığını görmek için etraflarına bakınmaya başladılar.

"Rica ediyorum," diye seslendi Lottie. "Bize bir dakika verin."

Balo salonunun kapısında, yani Lottie'nin tam karşısında bir karaltı durdu. Lottie gözlerini karaltıya dikince diğerleri de o yana döndü.

"Dur!" diye bağırdı Lottie. "Kimsin sen?"

Eski püskü bir pardösü giymiş, kafasına da kovboy şapkası takmış uzun boylu bir adama benziyordu. Bir bacağı sıkıntılıymış gibi topallayarak ağır ağır salona girdi.

"Kimsin sen?" diye sordu Lottie tekrar. Sesi öfke ve otorite yüklüydü. Adam salona girer girmez durdu ve ardından tek elini kaldırıp şapkasını çıkararak bir kenara fırlattı. Gözler önüne serilen yüz aşınmış ve kırışmıştı, olması gerekenden çok daha yaşlıydı, avurtları çökmüş, yanakları sarkmıştı ama Lottie yine de onu tanıdı.

"Benim adım Hugo Barbary," diye bağırdı adam kurbağalarınkini andıran ince, tiz bir sesle. Bir kolunu uzattı ve Lottie'ye otomatik bir silah doğrulttu. Tabancanın ağzı tüyler ürpertici ihtimale açılan devasa bir boşluktu. "Şimdi lanet kitabımı geri ver, seni sürtük!"

UNUTULMUŞ BALO SALONUNDA ACI

"Burada olmaya hakkın yok," dedi Lottie hissettiğinden daha sakin bir ses tonuyla. Barbary'nin apansız ortaya çıkması karşısında şok olmuştu ama hislerini bir sinir kalkanının ardına sakladı. "Geleceğini önceden bildirmedin."

"Sikik bir e-posta gönderebilecek vaziyette gibi mi görünüyorum?" diye cırladı Barbary. "Kitabımı çaldın! Buraya onu senden satın almaya gelmedim. Bunun için elli yıl bekledim!"

"Kendini küçük düşürüyorsun," diye yanıtladı Lottie. Barbary'nin sözleri aklını karıştırsa da duymazdan geldi. Salondaki diğer insanların yüzleşmenin nasıl sonuçlanacağını öngörmeye çalışarak bir Barbary'ye, bir kendisine baktığının farkındaydı. "Şimdi bas git, yoksa seni bizzat kapı dışarı etmek zorunda kalacağım."

Barbary gülümseyince yumuşak, kırış kırış teni gerilerek sapsarı dişlerini gözler önüne serdi. "Çok uzun zamandır bu anı bekliyorum, Sahaf. Saklanıp hep bugünü bekledim." Çocuk gibi kıkırdadı. "Aynanın arkasındaki gizli odandan haberim var, Sahaf."

Lottie güvenlik ekibinin liderine bakıp gözlerini kırptı. Bu adamın beklediği sinyaldi. O ve ekibin iki üyesi –Lund ve Izzy'ye eşlik eden de bunlardan biriydi– salonun iki yanından Hugo Barbary'ye doğru taarruza kalktı. Hiçbiri yeterince hızlı değildi. Hugo topuğunun üstünde döndü, iki kere ateş etti, sonra diğer yana döndü, tekrar ateş etti ve koşmakta olan üç adamın üçü de alınlarında birer kurşun deliğiyle yere serildiler. "Gördüğün gibi formum yerinde!" dedi Barbary kıkırdayarak Lottie'ye. "Artık silahlı adamın kalmadı."

Lottie salonun yan tarafındaki kızın, yani Izzy'nin nefesini tuttuğunun ve oradan kaçmaya çalışırcasına gerilediğinin farkındaydı. Barbary de bu hareketi yakaladı ve dikkatini o yöne çevirdi. Lottie, Lund'un kızın önüne geçtiğini gördü ve o anda çam yarmasından hoşlandığına karar verdi.

"Siz," dedi Barbary tükürürcesine. Yaşlı suratı öfkeden ve tiksintiden ibaret bir kördüğüm hâlini aldı. Silahı Lund'a doğrultarak öne doğru topalladı. "Kitabımı siz çaldınız."

"Kimse bu ahmakla ilgili bir şey yapmayacak mı?" diye seslendi Merlin Gillette. "Burada ne tür bir tiyatro çeviriyorsun, kadın?"

Barbary kolunu savurdu ve Gillette'i alnının ortasından vurdu. Kan ve beyin parçacıkları volkandan püsküren lavlar misali adamın arkasındaki aynaya sıçradı. Gillette'in iki çocuğu bağıra çığıra babalarının yanına çöktü. Kimsenin güvende olmadığı anlaşılınca salondaki diğerleri kımıldanmaya, Izzy'yle Lund'a doğru topallaya topallaya yürüyen Barbary'nin etrafından dolaşmaya başladılar. Lottie birkaç kişinin koşarak salondan çıkıp lobiye yöneldiğini gördü. Diğer pek çoğunun canlarını kurtarmakla Istırap Kitabı'nı ele geçirmek arasında gidip geldiğinin farkındaydı.

Barbary, Lund'a doğru yürümeyi sürdürüyordu.

"Önce seni öldüreceğim," diye mırıldandı Barbary. "Sırf keyfim yerine gelsin diye."

Lund'un kendisine yaklaşmakta olan adama ifadesizce baktığını gören Lottie adamın neden korkmadığını merak etti.

Barbary salonun diğer ucuna varamadan Okoro başını eğip ona doğru hücuma kalktı ama Barbary hareketi aynalardan birinde gördü ve acemice arkasını döndü.

Okoro, Barbary'ye tosladı ve iki adam uzuvlarla öfkeden ibaret bir kördüğüm hâlinde yere devrildiler. Silah bir kere ateş aldı, mermi hedefi ıskalayarak sol duvardaki aynalardan birini parçalayıp ortalığı cam yağmuruna tuttu. Lottie, Lund'a baktı.

"Sen," dedi, "ayır şunları."

Lund gözlerini bir kere kırptı ve ardından boğuşmakta olan adamlara baktı. Birkaç adım atıp Okoro'yu yaşlı adamın üstünden kaldırdı.

"Bırak beni, seni ahmak!" diye bağırdı Okoro, Lund'a. Ayakları yere basar basmaz pahalı takım elbisesini elinin tersiyle

silkeledi. Lund bakışlarını Barbary'ye çevirdi ve yaşlı adamı bileklerinden sıkıca kavrayıp ayağa kaldırırken aynı anda silahını da elinden aldı.

Sahaf platformdan inip onlara yaklaştı. Barbary kırış kırış suratı ve ağarmış kirli sakallarıyla ona küstahça baktı.

"Sana ne oldu?" diye sordu Lottie, sahiden merak etmişti.

"Kitabım sende," dedi Barbary tükürürcesine. "Onu çaldılar." Çenesiyle Lund'u işaret etti. "Artık işlerini böyle mi yürütüyorsun, Sahaf?" diye sordu. "Siparişle kitap çaldırıp sonra onların satışlarından para mı kazanıyorsun?"

"Bu soruya cevap vererek itibar kazandırma niyetinde değilim," diye yanıtladı Lottie fakat insanların bu soruyu düşündüğünü, müşterilerinin onu kısık gözlerle izlediğini hissedebiliyordu. "Hem açıkçası elinde bir silahla tek başına buraya gelip açık artırmalarımdan birini engellemeyi düşünebildiğine göre aklını kaçırmışsın demektir." Silahı Lund'un elinden aldı ve sanki çocuk oyuncağıymış gibi inceledi. "Bununla mı? Silahlı yaşlı bir adamla başa çıkamayacağımı mı sandın?"

Barbary kaşlarının altından ona bakarak sırıttı.

"Ne var?" diye sordu Sahaf. "Neden gülümsüyorsun?"

"Haklısın. Dediğini yapmak için aklımı kaçırmış olmam gerekirdi. Fakat bu ânı çok uzun zamandır bekliyorum. Hazırlanmak için yıllarım oldu, Madam Sahaf. Ne yapacağımı en ufak ayrıntısına kadar planlayabileceğim uzun yıllar."

Barbary söylemek üzere olduğu şeyin herkes tarafından duyulması adına biraz bekledi.

"Açık artırmalar esnasında emanetçini nerede aramam gerektiğini öğrenecek kadar vaktim oldu. Yanında taşıdığı bütün kitapları nasıl ele geçireceğimi çözecek kadar."

Lottie'ye göre balo salonu bir anlığına eğilip büküldü ve Barbary pis pis sırıtarak dişlerini gösterdi.

"Aynen öyle!" dedi.

Birdenbire Barbary'nin bacakları boşaldı, sanki dizlerinin bağı çözülmüştü ve Lottie, Lund'un onu bırakmasını izledi. Fakat

adam yere devrilmedi. Bir elini pardösüsünün geniş cebine atarken diğeriyle dans pistine dokundu. Tam o anda Lottie ayaklarının altındaki zeminin yumuşadığını hissetti. Şok içinde yere baktı, sonra telaşla birkaç adım geriledi. Lund'un da aynı şeyi yaptığını gördü. Lottie ne olup bittiğine anlam vermeye çalışırken ahşap dans pisti Barbary'nin etrafında bir yüzme havuzunun yüzeyi gibi dalgalandı. Adam daire şeklindeki bir sertliğin üstünde yere çömelmişti, öyle ki suya daldırılmış bir sütunun üstünde durur gibiydi. Salondaki diğerleri de gerileyerek yaşlı adamın etrafında geniş bir çember oluşturdu.

"Bay Okoro," diye bağırdı Barbary, nabız misali zonkladıkça havaya kıvılcımlar ve ışıklar saçan Madde Kitabı'nı cebinden çıkarırken. "Kitabınız acayip eğlenceliymiş!"

Okoro'nun yanıt vermesine, hatta tekrar saldırıya geçmesine fırsat kalmadan Barbary elini hızla kaldırıp indirdi ve sıvı zemin üç metre kadar yükselerek sahile doğru yuvarlanan bir dalga misali balo salonunun kapısına akın etti. Böylelikle Merlin Gillette'in cesedi de dâhil olmak üzere oradaki herkes dalgaya kapılıp sertçe tavana savruldu. Zemin yükseldiği hızla alçalıp sertleşince de insanlar ve sıvalar, iniltiler ve çatırtılar eşliğinde yere çarptı.

O kargaşada Barbary ileri atılıp Lottie'nin elindeki silahı kaptı. "Şunu alayım."

Lottie ona direnmedi, şok ve şaşkınlık düşüncelerini ağırlaştırmıştı.

"Gördüğün gibi çok ama çok daha yaşlıyım," diyordu Barbary. "Kapılar Kitabı'na el koyan şu sürtük beni geçmişe tatile gönderdi. Anlayacağın kitabımı çaldığın zamankinden elli yıl daha yaşlıyım."

"Cassie mi?" diye sordu Izzy.

"Kes sesini," diye çıkıştı Barbary. Gözlerini tekrar Lottie'ye çevirdi. "Doksan dört yaşındayım ama eskisinden bile daha iyi hissetmeye başladım. Bunu adamından aldığım diğer kitaplardan birine borçlu olmalıyım. Sıhhat Kitabı mıydı? Yoksa Şevk Kitabı mı?" Kendi kendine havlamadan farksız, keyifli ve muzaffer bir kahkaha patlattı. "Bu kitap olmasa muhtemelen o adamları vuramazdım bile! Yıllardır böyle hissetmemiştim!"

Silahı gelişigüzel doğrultup neşeyle ateş etti ve mermi duvarlardan sekti.

"Tamam," dedi Lottie aniden ve Barbary'nin suratındaki ifade şaşkınlığa dönüştü. "Bunu mu istiyorsun?" dedi Lottie, ona Istırap Kitabı'nı göstererek. Adamın gözlerinin dikenli tele takılan kumaş misali kitaba sabitlendiğini gördü. Yüzündeki hislerin birer birer silinerek yerini mutlak açlığa bırakmasını izledi. Sinirin. Öfkenin.

Istırabın, diye düşündü ve sonra Elizabeth Fraser'ın birkaç dakika önce söyledikleri aklına geldi.

"Alabilirsin," dedi Lottie kitabı ona uzatarak. Kitap öfkeyle yazıldığını düşündüren kargacık burgacık, sıkış tepiş pasajlarla ve çığlık atan suratlarla keskin silahların karalamalarıyla doluydu.

Yaşlı adam uzanıp kitabı bir ucundan tuttu ama Lottie kitabı bırakmak yerine, "Bütün acını dindireceğim," dedi.

Barbary'nin gözleri şaşkınlıkla belerdi ve kitabın her yanından renkler akın etmeye başladı. Bir an sonra Barbary dizlerinin üstüne çöktü. Kitabı hâlâ ucundan tutuyordu, Lottie de diğer ucundan. Aralarında bir havai fişek tutan iki insandılar; kitap bir rabıtaydı ve Lottie adamın bütün acısının dindiğini kitap aracılığıyla hissedebiliyordu. Fiziksel travmalarını, kemiklerindeki ama bilhassa da sol bacağındaki ağrıyı, vücudunu kalbura çeviren eski kurşun yaralarını hissedebiliyordu. Fakat onun altında ve ötesinde, Hugo Barbary'nin bilinç havuzunun derinliklerindeki diğer acıyı, onu o yapan ruhani ve psikolojik acıyı hissedebiliyordu. Orada derinlerde kıvrıla kıvrıla yüzüyor, dönerek gözden kayboluyordu.

Lottie o acıyı Barbary'nin zihninden söküp almayı düşündü. Tutamlarını hissince çekiştirmeye başladı. Tel tel ve sertti, tıpkı duş giderindeki bir tutam saç gibi asıldıkça ona karşı koyuyordu. Lottie gözlerini yumdu ve onu oradan söküp almaya, artık ruhu hâline gelen yarayı temizlemeye odaklanarak bütün acıyı yüzeye çıkardı, derleyip toparladı ve şekillendirdi.

Barbary önünde diz çökmüş vaziyetteydi, avazı çıktığı kadar bağırıyordu, bütün acısının aynı yerde toplanmasından ötürü şoka girmişti

Lottie karanlık, ıstırap ve buruk öfke tutamlarını adamın ruhundan çekmeye, çektikleri de ışıkta dağılıp parçalanmaya devam etti. Gözlerini açtığında Barbary'nin allak bullak olmuş suratının, fal taşı misali açılmış camsı gözlerinin, korkudan tir tir titreyen bir çocuğun gözlerinin kendisine baktığını gördü. Bakışlarına karşılık verdi ve gözlerini onunkilerden ayırmadan karanlığı yüzeye çekmeyi sürdürdü.

"Seni acından azat ediyorum," dedi dişlerini birbirine bastırarak.

Bir hareketlenme olduğunun, görüş alanının ötesinde bir şeyin yükseldiğinin farkındaydı. Bir an sonra, Barbary'nin ruhuna yaptığı cerrahi müdahaleyi bitirmesine ramak kala rabıta koptu ve Barbary tepesine çullanan Okoro'yla birlikte yerde yuvarlanmaya başladı.

Bağlantının kopmasıyla Lottie'nin nefesi kesildi ve geriye doğru sendeledi. Tam yere devrilecekti ki iki kol imdadına yetişti. Boynunu çevirip baktığında Lund'un arkasından onu tuttuğunu gördü.

"Bay Okoro!" diye bağırdı. Bazı kimseler, en genç ve en zinde olanlar Barbary'nin dalgasının onları fırlattığı yerlerden kalkmaya başladılar. Diğerleri ya ölmüştü ya da yaraları ağırdı. Sıhhat Kitabı yanında olmayan Elizabeth Fraser da bunlardan biriydi. Fakat ilk toparlanan Okoro olmuştu. "Okoro, dur!"

Okoro ve Barbary yerde debeleniyorlardı. Okoro birbiri ardına gaddarca yumruklar indirirken Barbary kaldırdığı kollarıyla yüzünü korumaya çalışıyordu fakat Lottie'nin yaptığı şey yüzünden sersemlemiş olduğu her hâlinden belliydi.

"Al o zaman!" dedi Barbary tükürürcesine ve kitabı cebinden çıkarıp gelişigüzel fırlattı. "Al şu lanet kitabını!"

Madde Kitabı dans pistini boylu boyunca aşarak aşınmış halıya gelince durdu.

Okoro ânında ayağa fırlayıp kıymetlisinin peşine düştü, Barbary'yi çoktan unutmuştu. Dans pistini arşınladı, kitabı yerden aldı, tozunu silkeledi ve göğüs cebine koydu. Sonra gözlerini Lottie'ye çevirdi.

"Diğer kitabı da alayım," dedi ona doğru yürürken elini uzatarak.

Lund araya girdi, Okoro'ya en az otuz santim tepeden bakıyordu. Tek kelime etmedi. Tek yaptığı kıpırdamadan orada

öylece dikilip adama bakmaktı. Lottie insan azmanının neden onu koruma gereksinimi duyduğunu bilmiyordu fakat Okoro'yla aralarına girdiği için ona minnettardı.

"Benimle oynamak mı istiyorsun?" diye sordu Okoro istifini bozmadan. "Daha önce de senin gibi dev bozuntularını öldürdüm."

Lottie durumun iyice zıvanadan çıktığının farkındaydı ama en azından Istırap Kitabı hâlâ elindeydi. İnsanların dikkati Lund'la Okoro arasındaki atışmadaydı. Barbary yerde yatmış, sersem gibi tavana bakıyordu. Lottie'nin arkasındaki Izzy duvarın dibine sinerek küçük ve önemsiz görünmeye çalışıyordu. Lottie belki de kaçma zamanının geldiğini düşündü. İleride bir gün başka bir açık artırma düzenleyebilirdi.

Gerilemeye, kürsünün arkasındaki aynaya doğru ilerlemeye başladı.

Derken karşı duvardaki, Lund'la Okoro'nun arkasındaki kapı açıldı ve Cassie'yle Drummond Fox balo salonuna daldı. Arkalarındaki kapıdan bambaşka bir yer, farklı bir binaya ait bir oda görünüyordu.

Bu şekilde arzıendam ettiklerini görmek herkesi hayrete düşürdü, hatta Lottie'yi bile. Ağzının bir karış açıldığını hissetti ve salondaki diğer herkesin, hatta Okoro'nun bile dönüp onlardan yana baktığını fark etti.

"Kütüphaneci bu," dedi biri.

Cassie ve Drummond oldukları yerde kalakaldılar ve çarpık cesetlerle kandan ibaret kargaşayı sindirmeye çalıştılar. Derken Cassie'nin gözleri Izzy'yi buldu ve Lottie, Izzy'nin arkadaşının adını haykırdığını duydu.

O anda Hugo Barbary yerden kalktı.

"Hugo," diye mırıldandı Drummond onu görünce. "Yine mi sen?"

Lottie onun Cassie'ye göz ucuyla ters ters baktığını gördü.

Hugo silahını kaldırıp Lottie'nin arkasındaki Izzy'ye nişan aldı.

"Kontrol Kitabı'mı hemen geri ver, Kütüphaneci," dedi. "Yoksa arkadaşının güzel yüzüne bir delik açarım."

Sonra Cassie'ye döndü.

"Her ihtimale karşı şu Kapılar Kitabı'nı da alayım."

BAZI GEÇ KALIŞLAR

Bütün gözler Cassie'ye döndü. Salondaki herkes duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu. Hatta Okoro bile Lund'a arkasını dönmüş, dikkatli gözlerle Cassie'ye bakıyordu.

"Beni duydunuz mu?" dedi Barbary. "Verin şu lanet kitapları."

Ama sonra yüzü değişti. Her nedense buruştu; bir duygu ve şüphe fırtınasıyla içine çöktü. Boştaki elini kafasına götürüp homurdandı.

"Bana ne yaptın?" diye sordu kederli gözlerle Lottie'ye bakarak.

Sonra kendini topladı ve silahı tekrar doğrultarak tehdide kaldığı yerden devam etti.

Lottie, Lund'un önce Barbary'den yana, sonra da önünde duran Okoro'ya baktığını gördü ve hangisinin daha büyük bir tehlike arz ettiğini kestirmeye çalıştığını anladı. Belki de kimi koruyacağına karar vermeye çalışıyordu: Lottie'yi mi, Izzy'yi mi?

"Acını dindirdim," dedi Lottie. "Daha doğrusu çoğunu. Bölünene kadar."

Barbary tekrar homurdandı ama kısık gözlerle, Cassie'nin geniş bir daire çizerek Izzy'ye doğru yürümesini izledi.

"Onu öldüreceğim!" diye bağırdı ama Lottie'ye daha çok kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi geldi. Ve gözlerinde yaşlar varmış gibi. Onu düzeltmeye çalışırken daha fazla bozup bozmadığını merak etti.

"Silahı indir," dedi Lottie tatlı tatlı.

Okoro yana doğru bir adım atınca Lund da aynısını yaparak adamla Lottie arasındaki pozisyonunu korudu.

"Bana ne yaptın?" diye sordu Barbary tekrar. Bu seferki bir sorudan ziyade yakarıştı. "Neden onu öldürmek istemi–"

Cümlesini tamamlayamadı. Lottie'nin fark etmekte geciktiği bir hareketlilik oldu ve Diego, Lottie'nin dikkatinin dağılmasından istifade ederek Istırap Kitabı'na doğru hücuma kalktı. Fakat ona ulaşamadı. Üç metre bile yaklaşamadan pahalı ceketinin ensesinden tutulup çekilmiş gibi havalandı ve balo salonunun kapısının yanındaki duvara doğru savruldu. Bir ayna daha parçalandı ve Lottie, Drummond'a baktığında onu saniyeler önce yaptığı şeye inanamıyormuş, bir insanı odanın diğer ucuna fırlatarak öldürmenin ne kadar kolay olduğuna şaşırmış gibi elini indirip geriye doğru sendelerken buldu.

Lottie, Barbary'nin cevap vermesini bekliyordu ama adam düşüncelere dalmış, kendi zihninin labirentine hapsolmuş gibiydi. Silahı tutan kolu gevşekçe yanından sarkıyordu.

"Cassie?" Izzy'nin sesi Lottie'nin arkasından geldi, tereddütlüydü.

Lottie, Cassie'nin ilgisinin salonun ortasında, Okoro'yla Lund'un göğüs göğüse geldiği ve Barbary'nin dizlerinin üstüne çöktüğü yerde olduğunu gördü. Drummond ise neler olacağını görmeyi ve açık artırmanın yeniden başlamasını beklerken odanın kenarlarında oyalanan diğer insanları izliyordu.

Lottie de aynı ihtimali değerlendiriyordu: Belki de en kötüsü geride kalmıştı. Belki hâlâ bir satış yapabilirdi. Hatta iki. Ne de olsa Kapılar Kitabı da artık buradaydı.

"Ben neyim?" diye sordu Barbary bakışlarını yerden kaldırarak. "Neydim?"

Aklı karışmış gibi bir anlığına etrafına bakındı ama sonra katiyet gözlerine geri döndü ve silahını tekrar kaldırdı.

"Drummond!" diye bağırdı Cassie. Dakikalar önce girdikleri kapıya koşup ardına kadar açtı. Drummond'ın elini tekrar oynatmasıyla Barbary'nin ayakları yerden kesildi ve silahı elinden düşüp ahşap zeminde birkaç kez sekti. "Geçmişe geri dön, seni pislik!" diye bağırdı Cassie, Drummond adamı odanın diğer tarafından alıp kapı dışarı ederken. Lottie kapının ötesinde geçen seferkinden de farklı bir yer, güneşli bir sokak gördü. Tam o

anda Cassie kapıyı savurup güm diye kapattı. Salondaki herkes âdeta aynı anda derin bir nefes aldı, ne de olsa tehdit ortadan kalkmıştı.

"Bay Okoro," diye bağırdı Lottie ondan sonra. "Poz kesmeye devam etmek mi istersiniz, yoksa sorun giderildiğine göre açık artırmaya kaldığımız yerden devam mı edelim?"

Okoro tepki vermedi.

"Teklif sahiplerinin çoğu ya yaralandı ya da çok daha kötüsü oldu," dedi Lottie. Okoro'nun gözleri Lottie'ninkileri buldu. Alt metni anlamıştı: *Muhtemelen kazanacaksın.*

Okoro sahiden de Lund'la kavgaya tutuşmak ister gibi görünüyordu. Kanıtlayacak bir şeyi varmış gibi.

Doğrusu erkekler çok çocuksu, diye düşündü Lottie. *En azından bazıları.*

"Pekâlâ," dedi Okoro gömleğinin manşetlerini ceketinin yenlerinden çekiştirerek. "Devam edelim."

Kalabalık salona dağılıp insanlar birbirlerine gergin bakışlar atarlarken Lottie tekrar platforma çıktı. Drummond Fox bir kenarda, Cassie'yle çıkageldikleri kapının yanında dururken Cassie salonu boylu boyunca arşınlayıp Izzy'yi kucaklamıştı. İki kadın duvarın dibinde kafa kafaya vermiş, alçak sesle konuşuyordu. Lund güvenlik ekibinin rolünü üstlenmişçesine Lottie'nin kürsüsünün birkaç adım önünde duruyordu. Lottie onu izlerken Lund, Barbary'nin düşürdüğü silahı ayak altından kaldırmak için duvarın dibine doğru tekmeledi.

"Yeniden başlayalım. Son teklif, İspanyol beyden gelmişti," dedi Lottie bilinci kapalı ya da ölü vaziyette odanın köşesinde yatmakta olan Diego'yu işaret ederek, "fakat kendisi devam edemeyecek gibi görünüyor. Bu nedenle bir önceki teklife geri döneceğiz, o da Belaruslu beyin yirmi altı milyonluk teklifiydi."

Bunu ardı ardına yağdırılan bir dizi teklif izledi. İnsanlar işi bitirmeye hevesliydiler. Şangay'dan gelen ikizler yirmi yedi milyon teklif etti, sonra Okoro otuza çıkardı. Belaruslu adam otuz bir teklif etti, Okoro bu defa otuz ikiyle karşılık verdi.

Lottie'nin nazarında bunlar ısınma turlarıydı. Teklifler birbiri ardına gelirken Kapılar Kitabı'nı açık artırmaya sunmak için

doğru zaman olup olmadığıyla ilgili kendiyle bir tartışmaya tutuştu. Böylelikle bu defteri sonsuza dek kapatabilir, parasını alabilir ve çok geç olmadan özel kitapların dünyasından çıkabilirdi. Fakat şartların Kapılar Kitabı'nı en yüksek fiyattan satmaya uygun olup olmadığına karar veremiyordu. En zengin katılımcıların çoğu ya ölmüştü ya da teklif verecek vaziyette değildi. Bir ya da iki hafta sonra ayrı bir müzayede daha fazla ilgi toplar ve daha fazla insanı buraya çekerdi.

"Otuz dört!" Bu İngiltere'den gelen Hintli adamdı. O âna kadar hiç teklif vermemişti. Belli ki taktiği açık artırmanın kızışmasını bekleyip ondan sonra mevzuya dalmaktı. Okoro adama sanki bu kadar ileri bir aşamada teklif vermeye hakkı yokmuş gibi kızgın kızgın baktı.

"Duman nereden geliyor?"

Soru odanın diğer ucundan, Şangaylı ikizlerin birinden gelmişti. Lottie o yana baktı ve uzaktaki insanları eskisi kadar net göremediğini fark etti. Hava yoğunlaşmıştı da görüş açısını kısıtlıyordu sanki.

"Bu duman değil," dedi Drummond. Sesi endişeli geliyordu. Duvardan güç alarak doğruldu ve koşar adım Cassie'nin yanına gitti. "Bu pus."

Lottie kaşlarını çattı, hiçbir şey anlamamıştı.

"Kitabı ver!" diye buyurdu Drummond, Cassie'ye. "Hemen."

"Yine ne oldu?" diye sordu Okoro.

Salonun karşı tarafı şimdi gri bir duvardı, oradaki insanlar pusun içinde süzülen bulanık şekillere dönmüştü.

Derken pus, sahnedeki perdeler gibi ikiye ayrıldı ve açıklıkta bir kadın belirdi. Güzel bir kadındı. Kuzgun tüyüne benzeyen siyah, kat kat bir etek ve beyaz bir büstiyer giymişti. Saçları mürekkep karasıydı ve arkasından sımsıkı toplanmıştı. Ayrıca dumanlı bir göz makyajı yapmıştı. Kayışını dirseğine geçirdiği siyah bir çanta taşıyordu ve elinde gri ışıklar saçan bir kitap tutuyordu. Başı dikti, bakışları arzıendam edişini izleyen yüzlerde geziniyordu.

"Bu Kadın," dedi biri.

Lottie iç geçirdi. korkamayacak kadar yorgundu.

Niyeti çok geç olmadan bu işleri bırakmaktı. Son bir satış yapacak ve ardından bu defteri sonsuza dek kapatacaktı.

Ama görünüşe bakılırsa şansını fazla zorlamıştı.

Görünüşe bakılırsa çok geç olmuştu.

Ninova

BALO SALONUNDA ÖLÜM

Lottie açık artırmaya devam ederken Cassie, Izzy'yi var gücüyle kucakladı ve ona, gemi enkazından sağ kurtulan bir kazazedenin uçsuz bucaksız okyanusta küçücük bir kaya parçasına tutunacağı gibi tutundu.

"Seni öyle çok özledim ki!" dedi Cassie. İçi içine sığmıyordu ve gözlerine yaşlar hücum etmişti. Geriye çekildiğinde Izzy bu duygu seli karşısında şaşkınlığa uğramış gibi göründü, ardından Cassie'nin yüzünü inceledi.

"Sana... sana ne oldu?" diye sordu. "Farklı... görünüyorsun."

Cassie kafasını sallayarak bu soruyu geçiştirdi. "Mühim değil. Anlatacağım ama seni çok özledim. Öldüğünü sanıyordum."

Izzy kafasını iki yana salladı. "Ben... şey... çok fazla şey oldu." Salonun ortasında duran uzun boylu adamı gösterdi başıyla. "Lund bana yardım etti. O adam –Hugo– eve girdi ama Lund bana yardım etti."

Cassie başıyla onayladı ve ardından Izzy'yi bir kez daha bağrına bastı.

Bu kadarı gücünü aşıyordu. On yılını ıstırapla, şüpheyle, boşlukla geçirmişti ama Izzy buradaydı. Cassie, Izzy'nin sabununun kokusunu içine çekti. Bu o kadar tanıdık bir kokuydu ki kendini evlerine, tüm bu çılgınlık patlak vermeden önceki gibi sessiz, gösterişsiz yaşamlarına geri dönmüş gibi hissetti. O anda Cassie varlığının orta yerinde bir sızıyla o basit hayata özlem duydu.

"Her şey için özür dilerim," diye mırıldandı Izzy'nin kulağına. "Olanlar için özür dilerim. Seni dinlemeliydim. Kitabı hiç kullanmamalıydım."

Konuşmaları koşarak yanlarına gelip ikisini de yerlerinden sıçratan Drummond Fox tarafından bölündü. Adamın gözleri fal taşı misali açılmıştı ve telaşlı bir hâli vardı. "Kitabı ver!" dedi Cassie'ye. "Hemen!"

Cassie, Drummond'ın gözlerindeki korkuyu gördü ve arkasına baktı. Tam o anda Kadın bir tür tanrı ya da iblis gibi kesif bir pus bulutunun içinden çıkmaktaydı. Cassie bu kadını daha önce Drummond'ın anılarında görmüştü. O hatırayı yaşamasının üstünden tamı tamına on yıl geçmişti fakat Kadın'ı unutması mümkün değildi.

Salon Kadın'ın etrafında tekrar şekillendi, insanlar yer değiştiriyor, kendi aralarında fısıldaşıyordu. Derken Hugo'yla boğuşan siyah adam salonun ortasından ona doğru bir adım attı.

"Demek herkesin ödünü patlatan şu manyak beyaz kadın sensin?" dedi sessizliği bölüp Kadın'a kibirli bir bakış atarak. "Bana o kadar da korkutucu gelmedin, kadın."

"Bay Okoro," dedi Sahaf. Bu bir uyarıydı.

"Kitabı ver," dedi Drummond, Cassie'ye. Bu sefer sesi alçaktı. "Onu Gölgelere götüreceğim."

Cassie ona bakarak başını iki yana salladı.

"Onu Sahaf'a vereceğime söz verdim," dedi fakat bunu söylerken duyguları ona ihanet etti. Kitaptan vazgeçmek istemiyordu. Kapılar Kitabı on yıl sonra daha yeni eline geçmişti. Kolay kolay pes edecek değildi, en azından başka çaresi kalmayana kadar.

Salonun ortasında Kadın'ın gözleri bir çehreden diğerine geziyordu fakat Cassie'yle Izzy'nin yanı başındaki Drummond'a gelince durdu.

"Bu kim?" diye sordu Izzy. Cassie gözlerini Kadın'dan ayırmadan başını iki yana sallamakla yetindi.

"Kanını taşa çevirmeme ne dersin?" dedi Okoro, Kadın'a pis pis sırıtarak. Ardından Madde Kitabı'nı çıkarıp yanında tuttu ve kitaba kalkan olmak için Kadın'a hafifçe sırtını döndü. "Bir anda geberip gidersin? Yoksa ciğerlerindeki havayı sıvıya çevirsem de boğulsan mı?"

Cassie, Kadın'ın gözlerinin salonda şöyle bir gezinip Okoro'yu bulduğunu gördü. Yüzündeki ifade çocuğu yaramazlık yapan bir

annenin takınacağı ifadenin aynısıydı. Kadın kafasını sadece bir kez iki yana salladı ve pus ânında geri dönerek hızla salonu doldurup tek tek herkesin arasına perde çekti.

"Acele et!" diye tısladı Drummond. Sesi Cassie'nin kulağının yakınlarından geliyordu fakat gövdeden yoksundu. Cassie, Izzy'nin elini sımsıkı tutuyordu; pusun içinde onları birbirine bağlayan yegâne şey elleriydi. Derken Izzy'nin onu salonun diğer ucuna doğru çekiştirdiğini hissetti.

"Bu numaralar bana sökmez!" diye bağırdı Okoro arkalarından bir yerden. Sesi salondaki diğer insanların panik yüklü zırıltılarını bastırmıştı. Neredeyse pus çöker çökmez Cassie gri havayı delip geçen hayal meyal bir ışık gördü ve pus suya, yere çarpıp çalkalanarak salonun duvarlarını döven bir yüzme havuzuna dönüştü.

Cassie az ileride Lottie'nin platformdan geri geri indiğini ve arkasında bir aynanın açılıp gizli bir geçidi gözler önüne serdiğini gördü. Koşarlarken Izzy başını çevirip Cassie'ye baktı ve kaçış güzergâhını işaret etti. Cassie başıyla onayladı, sonra da dönüp arkasına baktı ve Drummond'ın onları birkaç adım geriden takip etmekte olduğunu gördü. Yüzü ve vücudu az evvel tepelerine inen sudan ötürü ıslaktı. Biraz daha geride sırılsıklam insanlar balo salonundan tüymeye çalışıyor, dans pistinde karşılıklı dönüp duran Kadın'la Okoro'ya omuzlarının üstünden gergin bakışlar atıyorlardı.

Izzy, Cassie'yi aksi istikamette çekiştirdi. "Cassie, hadi!" diye yalvardı, Sahaf'ın gizli geçidine yönelirken.

Salonun ortasında Okoro, "Ölme vakti, cadı," diye haykırdı ve Cassie kendini tutamadı. Dönüp bakmak, adamın Kadın'ı *öldürüp öldüremeyeceğini* görmek zorundaydı.

Kadın gözlerini yumdu ve saniyesinde bir ışık patlaması oldu. Işık duvarlarla aynalardan akan sulardan, yerdeki su birikintilerinden yansıdı ve salondaki herkes irkildi. Cassie arkaya doğru sendeledi ve elini Izzy'ninkinden kurtarıp gözlerine siper etti.

"Işık Kitabı!" diye haykırdı Drummond ve Cassie, Drummond'ın anılarındaki Mısırlı kadını hatırladı. Kadın, Drummond'ın arkadaşının kitabını kullanıyordu.

Işık başını çevirmiş olmasına ve ellerini gözlerine siper etmesine rağmen kör ediciydi. Cassie yanındaki duvara doğru sendeledi, tek eliyle uzanıp ıslak sıvayı, aynanın serinliğini hissetti.

"Izzy!" diye seslendi duvarı kılavuz niyetine kullanarak el yordamıyla ilerlerken.

Derken salonda gayri insani bir çığlık yankılandı. Bu fazla basınç altında tekerlekten boşalan havanın sesini andıran, yüksek perdeden bir ciyaklamaydı. Işık bir anlığına daha da yoğunlaştı sanki ve ardından söndü, geriye bir tek Cassie'nin gözlerindeki anısı kaldı.

Cassie gözlerini kırpıştırıp gözlerinin önündeki eciş bücüş şekillerden kurtulmaya çalışarak etrafına bakındı. Salonun ortasında, pahalı bir takım elbisenin içinde muazzam bir kan ve kemik yığını vardı. Kadın onun birkaç adım gerisinde dikilmiş, eskiden Okoro olan dehşet verici manzaraya bakıyordu. Başını yavaşça kaldırıp, az evvel avladığı hayvanın leşini kapının eşiğine bırakmış bir kedinin bakışlarıyla Cassie'ye baktı: *Bak, ne yaptım.*

Cassie'nin midesi bir perende attı ve dönüp ayaklarının altındaki sırılsıklam halıya kustu. Salonun arka tarafına baktığında Izzy'nin Sahaf'ın gizli çıkışına doğru uzandığını fakat o anda aynanın güm diye kapandığını gördü.

"Hayır!" diye haykırdı Izzy aynayı yumruklayarak. Cassie toparlanmaya çalışırken, platformun önünde dikilen şu iri yarı adam –Izzy ona Lund demişti– Izzy'ye ulaştı. Korumacı bir tavırla yanında dikilerek gözleriyle salonda bir tehdit emaresi aradı.

Izzy'yi seviyor, diye düşündü Cassie. Bu düşünce hiç yoktan peyda olmuştu ama kesindi ve bu Cassie'yi az da olsa keyiflendirdi.

"Hayır!" diye haykırdı Izzy tekrar, aynayı yumruklamayı sürdürerek. Cassie iyi yarı adamın Izzy'nin elini tutup onu salonun arkasından dans pistinin diğer tarafına sürüklemesini izledi. Derken biri tarafından sertçe çekiştirildi ve o yana döndüğünde Drummond'ı burnunun dibinde buldu.

"Kitabı bana ver!" diye buyurdu Drummond, öfkeli olmaktan ziyade telaşlıydı. "Onu durduramayız!"

Cassie'nin gözleri Drummond'ın omzunun üstünden salonun ortasına kaydı. Kadın yere eğilmiş, elini az öncesine kadar Okoro olan kırmızı bulamaca uzatıyordu. Cassie vıcık vıcık bir ses duydu ve midesi bir perende daha attı.

"Ah tanrım," diye mırıldandı. Tam bir kâbus gibiydi. Evde Hugo Barbary'yle kozlarını paylaştıktan sonra bile buna hazır değildi.

Birkaç umutsuz yaşam kırıntısı hâlâ varlığını sürdürüyormuş gibi yerdeki kırmızı bulamaç zayıfça titredi. Kadın elini geri çektiğinde parmaklarının arasında bir kitap tutuyordu: Madde Kitabı. Kadın'ın güzel çehresine tatmin yüklü bir gülümseme yayıldı.

O anda kurumuş bir tahtanın kırılma sesini andıran beklenmedik bir çatırtı duyuldu ve hâlâ salonda bulunan birkaç kişi silah sesi karşısında şaşkınlıkla bağırdı.

Drummond'ın dakikalar önce salonun diğer ucuna savurduğu İspanyol, Hugo Barbary'nin düşürdüğü silahı Kadın'ın sırtına doğrultmuştu.

"Bütün kitapları bana ver!" diye buyurdu adam. Tavana bir el daha ateş etti ve Kadın başını çevirip omzunun üstünden ona baktı.

"Kitabı ver!" dedi Drummond tekrar, bu defa Cassie'nin kolunu tutarak.

Cassie kafasını salladı. Yapamazdı. Salonun karşı tarafındaki kapıya, yani içeri girdikleri kapıdan yana baktı. Sonra gözleriyle duvarı takip etti ve Lund'un Izzy'yi oraya doğru götürdüğünü gördü. Eğer Cassie oraya ulaşabilirse hep birlikte buradan kaçabilirlerdi.

"Hadi, gidelim!" dedi Drummond'a. Kolunu sertçe çekip ondan kurtardı ve kapıyı işaret etti. "Hemen!"

Salonun ortasında bir el daha ateş edildi ve Cassie içgüdüsel olarak kafasını iki kolunun arasına alıp panik içinde Izzy'ye baktı. Izzy bakışlarına karşılık verdiğinde Cassie orada korku gördü. Sonra kapıya işaret etti, Izzy ise önce başıyla onaylayıp sonra da Lund'un omzuna hafifçe dokunarak mesajı ona iletti.

Salonun ortasında Kadın silahlı adama döndü ve Cassie, Madde Kitabı'nı kaldırırken canı sıkılmış gibi dudağını büktüğünü gördü. Bu Kadın'ın yeni oyuncağıydı, oynayabileceği yeni bir şey.

Silahlı adam Kadın'ın gözlerinde bir şey görmüş olacak ki kitapların neticede o kadar da önemli olmadığına karar vermiş gibi göründü. Silahı savunmacı bir edayla önünde tutarak geriledi. Başlarda yavaş hareket ediyordu. Fakat Kadın elinde ışıklar saçmaya başlayan Madde Kitabı'yla üzerine yürüdü.

"Geber, kadın!" diye bağırdı adam. Şimdi bir yandan geriliyor, diğer yandan da ateş ediyordu. Ne var ki mermiler Kadın'ın içinden geçip gidiyordu âdeta. Lund'la Izzy'nin kapıya doğru adım adım ilerledikleri duvarda bir ayna patladı.

Kadın bir anda yerinden fırladı ve tam bir bulanıklık hâlinde adama doğru koştu.

Başka bir mermi duvarda bir delik açtı ve Kadın'ın tıpkı bir hayvan gibi hırlayarak tepesine çullandığı İspanyol adam çığlık atmaya başladı. Kapı, yani kurtuluşları sadece birkaç adım uzaktaydı. Izzy'yle Lund'un duvar boyunca hepi topu birkaç adım daha atması gerekiyordu, çok yakındılar. Cassie ikisinin birden havayı delen çığlığın kaynağına istemsizce döndüğünü gördü.

Cassie, Izzy'ye seslenmek, ona ne yapacağını söylemek üzereydi ki başıboş bir mermi Lund'un omzuna bir delik açtı ve adam acıdan homurdanarak geriye savrulup duvara çarptı.

Derken ikinci bir mermi Izzy'nin kafatasını patlattı, beyninin bir kısmı arkasındaki aynaya sıçradı ve Izzy yere devrildi.

Cassie acı dolu bir çığlık duydu, ümitsizlik kuş olup uçtu ve bir an sonra bunun kendi sesi olduğunu anladı.

Dans pistinde dizleri üstüne çöküverdi. Izzy kan ve beyin sıvısının duvarda bıraktığı izin dibinde yatıyordu. Sanki şaşırmış gibi ağzı da geride kalan gözü de ardına kadar açıktı.

"Izzy!" diye feryat etti Cassie. Ses telleri uzayıp yırtıldı. Tekrar haykırdı, elleri yanaklarına gitti, tırnakları tenine gömüldü. Dudaklarının arasından çıkan ses esasında bir sözcük değil, acının, ıstırabın ta kendisiydi.

Ninova

Bedeninde eller hissetti, biri onu ayağa kaldırmaya çalışıyordu ama önemi yoktu, hiçbir şeyin önemi yoktu; sırf arkadaşına kavuşmak için on sene sabretmişti ama şimdi Izzy ölmüştü. Güzel arkadaşı sıcaklığı, espri anlayışı ve sevgi dolu yüreğiyle birlikte bir anda yok olmuştu. Saniyeler önce Cassie'nin her şeyinin olduğu yerde artık engin, uçsuz bucaksız bir boşluk vardı.

Cassie benliğini istila eden ıstırabın pençesinden kurtulamayarak tekrar haykırdı.

Bunu parlak ışık takip etti, salonda âdeta bir güneş patlamıştı. Hem kör edici hem de rahatlatıcıydı. Cassie bir tetiğe basıldığını duydu. Adam şarjörü boşalmasına rağmen hâlâ ateş etmeye çalışıyordu.

Artık Cassie'nin umurunda değildi; o acının, kaybın ve ıstırabın insan suretine bürünmüş hâliydi.

Izzy onun yüzünden, yaptığı seçimler yüzünden ölmüştü.

Cassie de ölmek istiyordu. Bu korkunç dünyadan hiçbir beklentisi kalmamıştı artık.

Kendini kaçarken, hayatı boyunca dertlerinden kaçtığı gibi duvardaki kapıya doğru koşarken buldu. Gözlerinden yaşlar akıyor, ölümcül ışık onu kovalıyordu.

Cassie kapı boşluğunda gözden kayboldu; tek istediği hiç olmak, hiçliğe karışmaktı.

Duzenleme
Ny.ozlem

Beşinci Bölüm:

HİÇ VE HİÇLİK

Hiç olmuş, hiçliğe karışmıştı. Gerçekliğin ötesindeki sessizlikte sadece düşüncelerden ve hatıradan ibaretti.

Hiçbir yerle her yerin yekvücut olduğu bu yerde hiçbir şey yoktu; hiçbir şey var olamazdı. Yaşayan hiçbir şey, insani hiçbir şey. Saniyeler öncesine kadar Cassie'yi Cassie yapan düşünceler ve bilinç de var olamazdı aslında, tabii Esenlik Kitabı'nı yanında taşıyor olmasaydı. Kitabın özünün küçücük bir parçası varlığını korumuş, Cassie'nin hiçliğe karışmasına engel olmuş, onu var oluşa demirlemişti.

Cassie hiçbir yerde ve her yerdeydi. Düşünceleri ruhsuzca, avare avare süzülüyor, var oluşa pamuk ipliğiyle tutunuyordu. Var olan tek şey düşünceydi, sonsuzlukta yavaşça şekillenen tek bir düşünce. Varlık düşüncesi. Fakat Cassie'yi oluşturan, vaktiyle Cassie olan bu şey sarsılmış ve şuursuzdu, yaradılışın ötesindeki hiçliğe yayılmıştı.

Derken bir imge belirdi: Bir kadın.

Izzy.

Izzy!

Yüzü şaşkındı, parçalanmıştı, boştu.

Hiçte ve hiçlikte bir renk patlaması oldu. Bir gökkuşağı çığlık attı. Bütün bilinci sarsıp zangır zangır titreten uğultulu, derin bir bas notası duyuldu. Gerçeküstünü delip geçen devasa bir sis düdüğü.

Bunu sessizlik takip etti. Izzy'yi o vaziyette görmenin şoku bilincin korkmuş bir mahluk gibi tekrar karanlığa kaçmasına neden oldu. Bilinç saklanmaya, yok olmaya çalıştı. Fakat düşünce olmadan var olmak imkânsızdı. Düşünmeme arzusu bile düşünmekti.

Davetsizce şekillenen düşünceler, hatıralar, duygular ve imgeler. İnsanı insan yapan her şey.

Bilinç bunlara sırtını döndü ama yüzünü dönebileceği hiçbir yer, arkasına saklanabileceği hiçbir şey yoktu. Yalnızca düşünce vardı.

Bilinci tedirgin eden bu düşünceler başta belli belirsizdi, karşı kıyıdaki bir şey gibiydi, kesinlikle oradaydı ama hayal meyal ve şekilsizdi. Bilinç bunları önce görmezden geldi fakat kısa süre sonra onlara doğru çekildiğini hissetti. Zaman geçtikçe korkusu azaldı. Bu şeylere –anılara ve duygulara– uzandı çünkü düşüncenin düşünecek bir şeye ihtiyacı vardı.

Önce duyular geldi ve bilinç duyuları hatırladı. Başka bir tür düşünce: Ağırlığı olan bir düşünce, dış dünyaya açılan bir kapı.

Yağ ve odun, yağmurlu bir günün ıslaklığı.

Sonra sesler, makine vızıltıları, ahşaba sürtünen zımparanın ritmik sesi.

Sonra bir imgenin ışığı ve dokusu: Tezgâh başında uzun boylu, geniş göğüslü bir adam. Tamamen işine odaklı.

Ve duyu, dokunmanın neye benzediğini hatırladı: Kitap sayfalarının parmaklarında bıraktığı hissi. Genç kasların, güçlü uzuvların lütuftan farksız esnekliğini.

Tezgâhın başındaki adam bilince –Cassie'yi oluşturan şeye– baktı ve bilinç o anda sanki içinde çiçekler açmış gibi hissetti. Sanki bir çayır dolusu tomurcuk aynı anda çiçeğe durmuştu. Güzeldi, huzur vericiydi, gökkuşağının çığlığı kadar rengârenkti ama korkutucu ya da dehşet verici değildi. Bu mutluluktu ve Cassie mutluluğun tadına vardı.

Bilinç o anda bir şey daha hissetti, düşüncenin ötesinde bir şey. Kendini, Cassie'nin kişiliğini, isteklerini ve arzularını, korkularını ve mutluluklarını. Ve bilinç bu mutluluk çayırı gibi nicelerini istedi.

Derken bir imge daha belirdi: ılık bir gün, yüzünde güneş ışığı, yanaklarını gıdıklayan esinti. Bir şapka gözlerini koruyor, şapkanın siperliği rüzgârda çırpınıyor ve denizin tuzlu kokusu burun deliklerini dolduruyordu. Yine genç bir kadındı, beyaz bir katedralin önünden, yüksek bir falezin tepesinden Akdeniz'e bakıyordu. Esintiyle süzülen bir martının attığı çığlık falezin tepesinde dikilmekte olan Cassie'nin –çünkü adı buydu, adının Cassie olduğundan emindi– kulağına kadar geldi.

Renkler geri döndü. Gerçeğin dokusu, çiçek açan çayırlar, gökyüzünü boydan boya aşan bir gökkuşağı ve sis düdüğü. Fakat bu defa duyulan, iç titreten feryat figan bir çığlıktansa canlı ve neşeli bir majör notasıydı.

Cassie o falezin tepesinde ne kadar mutlu, özgür ve şanslı hissettiğini hatırladı ve sis düdüğü majör notasını bir kez daha öttürdü. Bu kaçılacak şey değildi. İnsani duyguların, duyuların, hayatın coşkusuydu.

O anda düşüncelerinin orta yerinde karanlık bir anı patlak verdi, hoş bir partiye habersizce çıkagelen davetsiz bir misafir gibiydi: Eskiden dedesi olan fakat artık bir deri bir kemik kalmış, gözlerinin feri günden güne sönen adamın loş bir odadaki tarumar olmuş bedeni. Büyüdüğü ev, biricik yuvası artık olmak istemediği bir yere dönüştü. Eskiden sıcak ve samimi bulduğu ev artık boğucuydu, duvarlar üstüne üstüne geliyordu ve yatak örtüleri ter, kan ve acı kokuyordu. Burası ölümün eviydi ve Cassie haftalardır ona bakmaktan bitap düşmüş hâlde bir sandalyede uyurken dedesinin tek başına öldüğü yer de burasıydı.

Hiçlikteki Cassie evinin dönüştüğü şeyden duyduğu gizli korkuyu hatırladı ve sis düdüğü bir kere daha öttü. Bu seferki sinirli, ahenksiz, merhametten yoksun bir sesti ve bilinci tir tir titredi. Gökkuşağı çığlığının da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Daha canlıydı, daha korkutucuydu, ciyak ciyak bu hatıranın ıstırabını haykırıyordu. Cassie, yani bilinci apar topar oradan kaçtı ve unutup saklanmak için dertop oldu.

Cesaretini toplayıp da saklandığı yerden çıktığında bilinci kendini yüzeye çıkmaktan alıkoyamadı, böylece anılar ve duygular âdeta taarruza geçti. Gittikçe hızlanıyorlardı, her biri bir ışık ve ses patlamasıydı, tüm insani duygular ve anılar gerçekliğin arkasındaki hiçe ve hiçliğe yayılıyordu. Cassie bir şeyler yarattığını fark etti, hatırlayarak ve var olarak. Bütün gerçeklik değişiyordu. Cassie'nin anıları ve acıları, ümitsizliği ve mutluluğu, kaçışı ve korkuları gerçeküstünü titretip sarstı. Kişiliğin ve insanlığın yapıtaşları olan tüm bu duygular, tüm bu hatıralar Cassie'nin bilincinin içinde tutamayacağı kadar fazlaydı.

Cassie hiçte ve hiçlikte düşünce suretinde süzülürken güçlüydü. Cassie'nin bilinci hiçte ve hiçlikte gökkuşağının çığlığını, yaradılışın

enerjisini kullanarak duygularını ve anılarını, yani hayatının onu yok edip sil baştan inşa eden, sonra tekrar yok eden parçalarını sakladı. Fakat çok fazlalardı, o yüzden onları başka bir yere koyacaktı.

Tüm bunları kitaplardan başka nereye koyabilirdi ki? Hayatın tüm neşesinin ve mutluluğunun bulunduğu yer dışında nereye hapsedebilirdi duygularını? Ve bu kitapları, hiçbir yerde ve her yerde doğup her biri anılarından, duygularından, gerçekliğinin parçalarından yaratılan, sayfaları eski ve yeni, bilinen ve bilinmeyen dillerde sözcükler ve eskizlerle, yani her yerin diliyle dolu olan bu özel kitapları yarattıkça onları dünyaya, kendisinden uzağa fırlatıp gerçekliğin ve zamanın dört bir yanına saçtı.

Hiçbir yerde ve her yerde zamanın hiçbir anlamı olmadığından bir çağ boyunca buna devam etti ve ancak tüm ıstıraplarından ve mutluluklarından kurtulduktan, bütün özel kitapları gerçekliğe fırlattıktan, içi boşaldıktan sonra huzur buldu.

Bir zamanlar Cassie olan ve şimdi yine Cassie'ye dönüşen bilinç uykuya daldı. Ya da gerçeküstünde uykuya en yakın duruma geçti. Uyandığında –ya da hiçbir yerde ve her yerde uyanıklığa en yakın duruma geçtiğinde– geride bilinçten çok Cassie kalmıştı. Hiçbir yerdeki Cassie paniklemedi; başka bir yerde olduğunun ve o yerin hiçlik olduğunun farkındaydı.

Buraya yaptığı şeyin korkunçluğundan ve gerçeklikten kaçmak için açtığı bir kapıdan gelmişti.

Şimdi o dehşeti hatırlarken ne çığlık atan gökkuşakları ne çiçek açan çayırlar ne de sis düdüğü vardı. Bir tek anılar kalmıştı.

Geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Bilinci bu yerde var olamazdı.

Ve Esenlik Kitabı'nın bir parçası nasıl varlığa tutunup onu yaşamın var olmaması gereken bir yerde hayatta tuttuysa Kapılar Kitabı'nın bir parçası da onunla kalmıştı. Cassie geri dönmeyi düşünürken bir kapı belirdi. Hiçlikten yalnızca belli belirsiz varlığıyla ayrışan alelade bir dikdörtgen.

Kapı var olan tek şeydi ve onu kendine doğru, Cassie'nin ışık olduğunu anladığı bir şeye doğru çekti.

Onu hiçbir yerden ve her yerden çıkarıp gerisin geri gerçekliğe sürükledi.

Altıncı Bölüm:

BEŞ AŞAMALI BİR PLAN

KADIN,
AÇIK ARTIRMADAN SONRA

New York'taki açık artırmanın ardından Kadın arabasına atlayıp eve döndü. Önce boş ve karanlık olan, şafak söküp de gün öğlenden akşamüstüne doğru ilerledikçe kalabalıklaşan yollarda tam on üç saat araba kullandı.

Memnundu, ki bu nadiren hissettiği bir duyguydu. En azından bir süreliğine gözü doymuştu. Koleksiyonuna bir kitap daha eklemişti: Madde Kitabı. Diğer kitaplarıyla yaptığı gibi onunla da deneyler yapmak, sınırlarını ve onu diğer insanların üstünde nasıl kullanabileceğini test etmek hoşuna gidecekti.

Açık artırmanın bazı anlarını kafasının içinde tekrar tekrar oynatıp hissettiği tatminin keyfini sürerek zihninde göreceli bir sessizlikle araba kullanmayı sürdürdü. En çok zevk aldığı şey acı ve elemdi. Diğer insanların suratlarında ıstırap görmeye bayılıyordu ve ıstırabın uzununu kısasına yeğlerdi.

Drummond Fox'u tekrar görmüştü ve bu çok hoşuna gitmişti fakat adam bir kez daha paçayı kurtarmayı başarmıştı. Kadın onu elinden kaçırdığı için öfkeden kudurması gerektiğini biliyordu ama öfkeli değildi. Aksine canlanmış hissediyordu. Artık adamın hâlâ hayatta olduğuna dair kanıtı vardı, üstelik koleksiyonu da genişlemişti. Gelecek yıllarda koleksiyonuna kitap eklemeyi sürdürecekti. Drummond Fox'un zamanının yavaş yavaş tükendiğinin farkındaydı. Fox Kütüphanesi'ne adım adım yaklaşıyordu. Artık buna hiçbir şey engel olamazdı. Bu deneyimin uzun süreceğini bilmek ona şimdilik yetiyordu. Adamın kâbuslarına girdiğini umdu.

Kadın kulübesine giden yolda ağır ağır ilerlerken çakıl kaplı garaj yolunda park hâlinde bir araç görünce hayal kırıklığına uğradı. Bu büyük bir kamyonetti, kulübeye bakacak şekilde park edilmişti. İki adamdan biri aracın kaportasında otururken diğeri tam karşısında ayakta duruyordu. Kamyonetin hoparlörlerinden yükselen bangır bangır müzik ikindi dinginliğinin hâkim olduğu ormanlık araziye ısrarla gürültü pompalıyordu. Kadın onlara yaklaşırken gülüyorlardı, derken arabayı gördüler ve sohbetlerine ara verip dönerek ona baktılar. İkisinin de elinde birer kutu bira vardı ve kaportanın üstünde oturan, Kadın'ın yavaşlayarak durmasını izlerken birasından lakaytça bir yudum aldı. Uzun boylu, zayıf ve sarışındı. Üstünde kendisinden daha sık yıkanmış gibi görünen bir Kiss tişörtü vardı. Diğer adam daha kısa boylu ve kiloluydu, kahvaltı niyetine donut yiyen tiplere benziyordu ve benzin istasyonundaki mesaisi yeni bitmiş ya da ilerleyen saatlerde çalıştığı benzin istasyonunda işbaşı yapacakmış gibi giyinmişti.

İkisi de Kadın'ın arabadan inmesini izlediler. Kadın buraya daha önce gelip gelmediklerini merak etti. Ne de olsa sık sık seyahate çıkıyordu. Belki de canları sıkıldığında burada takılıp kafa çekmeyi huy edinmişlerdi. Kadın arabanın kapısını kapatıp onlara bakarken akşamüstüne has serin, yoğun havayı ve çevresindeki ormanlık arazinin nemini hissetti. Önce Kadın'ın bakışlarına karşılık verdiler, sonra kendi aralarında bakışarak vücudunu tepeden tırnağa süzdüler. Uzun boylu ve sarışın olanın bakışları aç ve pisti. Kadın bu tiplerin yabancısı değildi. Dünyanın dört bir yanındaki küçük kasabalarda bunlar gibi nicesi vardı.

"Selam, tatlım," dedi.

Kadın hiçbir şey söylemedi.

"Burası senin evin mi?" diye sordu başıyla evi işaret ederek.

Başıyla onaylarken Kadın'ın yüzü ifadeden yoksundu.

"Evine dokunduğumuz yok, sadece birkaç bira içmeye geldik," dedi adam. "Öyle değil mi, George?"

"Aynen," dedi George başıyla onaylayarak fakat kendinden pek o kadar emin değildi. George sadece arkadaşına ayak uyduruyordu.

Kadın ağzını açmadan uzun olanın bakışlarına karşılık verdi bir süreliğine.

"Elbisen de pek güzelmiş, fıstık," dedi adam.

Kadın yanıt vermeden eve doğru yürüdü. Önce kilidi, sonra kapıyı açtı, o esnada kapının menteşeleri kuş gibi şakıdı. Omzunun üzerinden onlara son bir bakış attı ve içeri girdikten sonra kapıyı arkasından açık bıraktı. Bu bir davetti.

Vakit kaybetmeden kamyoneti kapatıp koşar adım eve daldılar.

Kendi hatalarıydı. Öylece çekip gitselerdi Kadın peşlerine düşmeyecekti.

Evde, bodrum kapısının yanında kolunda çantasıyla dikilerek onları bekledi. Mama saati gelmiş köpeklerinkine benzeyen surat ifadeleriyle eşikten paldır küldür içeri daldıklarında bodrum kapısını açtı ve önlerinden eski, ahşap basamakları indi. İki adam aşağıda ona katıldıklarında temkinli bakışlarla etrafı süzdüler. Uzun boylu olanı köşedeki şilteyi görünce diğer adamı dirseğiyle dürttü. Burada hiçbir tehlike emaresi görmediler, tek gördükleri fırsattı.

Kadın açık artırmadaki siyah adamdan aldığı kitabı, yani Madde Kitabı'nı denemek istediğine karar verdi. Potansiyelini anlamak için onunla deneyler yapmalıydı. Bu iki adamın öylece avucuna düşüvermesi ne güzel tesadüftü!

Uzun boylu olana odanın ortasına gelmesini işaret etti eliyle. Sonra da yere yatmasını.

"Ne? Burada mı?" diye sordu adam arkadaşına gülücükler atarak. "Yerde mi?"

Kadın başıyla onayladı ve adam memnuniyetle ona itaat ederek tavandan sarkan ampulün altına, beton zemine sırtüstü uzanıverdi.

Kadın omzunun üstünden diğer adama baktı ve ona köşedeki şilteye geçmesini işaret etti. *Korkuyor,* diye düşündü ama adam başını uysalca sallayarak yanından geçip şiltenin oraya gitti.

"Umarım buna hazırsındır, tatlım," dedi yerdeki adam ona ağzının sularını akıtarak bakarken. "Benim gibisine hiç denk gelmemişsindir!"

Kadın ona yukarıdan bakarken adam iki eliyle onu yanına çağırdı. Kadın çömelerek tek elini beton zemine koydu, diğeriyse çantasındaki Madde Kitabı'na gitti. İradesini zemine yönelterek adamın altındaki betona sıvılaşmasını buyurdu. Sonra eliyle adamın göğsüne bastırdı. Adam başta anlamadı; Kadın'ın ne yaptığını merak ederek bir iki saniye boyunca sırıtmaya devam etti. Ayakkabılarını mı çıkarıyor diye ayaklarına baktı. Derken batmakta olduğunu fark etti. İfadesi değişti, neler olduğunu anlayamıyordu ve Kadın bu manzaraya bayıldı.

"Hey, bekle!"

Çorba kıvamındaki betonun içinde çırpındı ama tutunacak hiçbir yer bulamadı ve çırpındıkça da battı. Bir an sonra beton yüzüyle aynı hizaya gelmiş, bacaklarını kaplamıştı. Panikle kendini kurtarmaya, hayata tutunmaya çalışırken hâliyle sesi çıkmıyordu. Kadın beton tarafından yutulurken gözlerinin belerip fal taşı gibi açıldığını gördü.

Bir an sonra gözleri yok oldu; betonun dışında kalan tek yeri dudakları, burun delikleri ve bir elinin parmaklarıydı. Kadın zemini tekrar katılaştırdı ve beton adamın cılız gövdesinin etrafında bir çıtırtıyla sertleşti. Birkaç dakika boyunca adamın dudaklarının çırpınmasını, dilini dışarı çıkarmasını izledi, ampul tepesinde ileri geri sallanıyor, ezilmiş göğüs kafesinin içindeki ciğerleri şişmeye, adam nefes almaya çalıştıkça gölgeler büyüyüp küçülüyordu. Karanlıkta boğulurken aklından neler geçtiğini merak etti.

Derken dudakları çırpınmayı bıraktı, hırıltılı solukları kesildi ve bedeninin görünen kısımları hareketsiz kaldı.

Odanın köşesinde, diğer adam şiltenin üstünde dertop olmuş, inliyordu. Kadın ona baktığında sesi kesildi. Elleri ağzının önünde kenetlenmişti, saklanmaya çalışır gibi bir hâli vardı. Belermiş gözlerinde dehşet vardı.

"Lütfen," diye yalvardı gözlerinde yaşlarla. "Lütfen beni öldürme. Ne istersen yaparım. Zaten kılına bile dokunmayacaktık."

Kadın adamın sözlerini duymadı. Elinde Madde Kitabı, aklındaysa açık artırmadaki siyah adamın ciğerlerini suyla doldurma ya da kanını taşa çevirme tehdidiyle ona yaklaştı. Bir canlıya başkalaşım geçirtme fikri Kadın'ın ilgisini çekmişti. Özbeöz

yapıtaşı başka bir şeye dönüşürken insanın ne tür bir dehşete kapılacağını merak etti. Hâliyle denedi. Adamın hücrelerini sıvılaştırmaya karar verdi.

Bir kez daha çömeldi, uzattığı elini nazikçe adamın bacağına koydu. Diğer elinde Madde Kitabı ağırlaşmaya, loş odada parlamaya, kilerin en ücra köşelerine rengârenk ışıklar saçmaya başladı. Şiltedeki adam onu dehşet içinde izlerken Kadın iradesini kanalize etti. Adamın hücrelerinin sıvılaşmasını istedi ve neredeyse ânında adamın suratının sarktığını gördü.

Lıkır lıkır bir ses duydu. Derken adamın teni kemiklerinden şurup misali damlamaya başladı. Adam bir kere daha lıkırdadı. Bunun üzerine Kadın bir şey söylemeye çalışıyor olabileceğini fark etti. Belki de avazı çıktığınca haykırıyordu.

Biraz daha odaklandı ve adamın organları, hatta kemikleri bile kıvamlı bir sıvıya dönüşerek çikolatadan yapılma, sıcakta eriyen bir heykel gibi içine çöktü.

Adamdan geriye tek kalan, eski şiltenin üstünde birikip kenarından yere damlayan pembe, köpüklü bir çorbaydı. Kadın elini çekip parmaklarına bulaşan sıvıyı şilteye silerken dünyanın rengi çekildi ve Madde Kitabı yeniden uykuya daldı.

Kadın ayağa kalkıp eserine, titreşip duran çorbaya baktı. Bir lıkırtı daha duyduğunu sandı. Belki de bu şiltedeki sıvı birikintisinin ümitsizce koyverdiği son feryattı.

Derken bir ses daha duyar gibi oldu, duymadıysa da havada bir kıpırtı sezdi ve Kadın'ın zihni aniden sessizleşti. Merdivene, betonun yuttuğu diğer adama bakarak havayı neyin dalgalandırmış olabileceğini bulmaya çalıştı. Bu tuhaf bir andı, daha önce hiç böyle hissetmemişti. Fakat kısa sürdü... göz açıp kapayıncaya dek geçip gitti.

Kadın gözlerini boşluğa dikip kulak kesildi. Ama orada hiçbir şey yoktu. Sadece iki ölü adam veya onlardan geriye kalanlar vardı.

Kadın köşedeki kasanın yanına gitti. Kilidini açtı ve kitapları çantasından çıkardı. Bunlardan üçü o sabah yanına aldıklarıydı, Madde Kitabı'ysa koleksiyonunun en yeni parçası. Sonra kasayı kapattı ve yürüyerek oradan uzaklaştı. Kordonu çekip ışığı söndürdü ve yıkanıp şehrin kokusundan arınmak için yatak odasına yöneldi.

GERÇEKLİĞE DÖNÜŞ

Cassie gerçekliğe düşüverdi, hiçliğin ışığından varlığın karanlığına.

Gerçi karanlık mutlak değildi; bir ışık vaadi vardı. Başını kaldırır ve gözleri gerçekliğe tekrar alışırken sağında daha az, solunda daha çok karanlık gördü.

Ellerinin ve dizlerinin altındaki zemin yumuşaktı... yumuşak ve ıslak.

"Halı," dedi. Sözcük, salonun tekdüze akustiğinde yere düşen ölü bir kuştu.

Geniş bir yerdeydi... ve sağındaki ışık şimdi daha ayırt edilebilirdi. Orada bir kapı vardı ve ötesinde hayal meyal şekiller görünüyordu.

Cassie titreyen bacaklarının üstünde doğrulup geriye doğru sendeleyerek sert bir şeye çarptı. Bir duvara. Uzattığı eline bir kapı kolu geldi. Bir kapı. Bir... aynanın pürüzsüz serinliği.

Ve işte o zaman hatırladı.

Balo salonunu ve orada kopan kıyameti.

Tabii bir de Izzy'yi.

Bu hatıra midesine âdeta bir yumruk indirdi ve nefesini kesti. Cassie bir kez daha dizlerinin üstüne çöktü.

"Izzy," diye feryat etti.

Biricik arkadaşı. Şarabını fincandan içen ve üşüdüğünde Cassie'nin yatağında uyuyan güzel arkadaşı. Gitmişti. Onu o yapan her şey göz açıp kapayıncaya dek yok olmuştu.

Cassie ıslak zeminde yattı ve içi boşalana kadar ağladı.

Neredeyse bir asır sonra, artık dökecek gözyaşı kalmadığında, üzüntüden uyuştuğunda kapıya yöneldi. Tavan pencereleri olan yakınlardaki merdivenden ışık geldiğini görebiliyordu. Titreyen eliyle elektrik düğmelerini bulup bastı ve arkasındaki balo salonunda ışıklar titreşerek yandı.

Tam da hatırladığı gibiydi. Kare şeklinde ve genişti, yerler kırılan aynaların ve avizelerin parçalarından geçilmiyordu. Havada bir rutubet vardı ve Cassie suya dönüşen pusu hatırladı. Halının yanında, duvarın alt tarafında boylu boyunca uzanan siyah küf lekeleri gördü ama ortalıkta ceset falan yoktu. Izzy'yi ardına kadar açılmış, boş boş bakan tek gözüyle orada öylece yatarken bulmaktan korktuğundan ışığı açıp açmamakta tereddüt etmişti. Fakat biri cesetleri ortadan kaldırmıştı. Cassie, Izzy'nin şimdi nerede yattığını merak etti. Diğer cesetlerde birlikte isimsiz bir mezarda mıydı? Sonsuza dek yapayalnız ve unutulmuş olarak mı kalacaktı?

Bu gaddarca düşünceleri bir kenara itti, o anda zihnini bu tür ihtimallere açabilecek hâlde değildi.

Balo salonunun diğer ucuna, az evvel gerçekliğe yuvarlandığı kapıya doğru yürürken istemsizce aradan ne kadar zaman geçtiğini merak etti. Durdu ve kapının yanındaki duvara baktı. Izzy'nin düştüğü yerin burası olduğunu biliyordu ama duvarda tek bir kan lekesi bile yoktu.

Cassie gözlerini salonun geri kalanında gezdirdi. Duvarlarda yer yer lekeler, diğer kurbanların kanları, kurşun delikleri vardı. Cesetleri götüren her kimse salonu temizlememişti. Halıdaki ıslaklık bunu kanıtlıyordu. Ortalığı toplayıp hasarı gidermek için hiçbir gayret gösterilmemişti.

O hâlde neden Izzy'nin kanı temizlenmişti?

Cassie başını ovuşturdu, yanlış hatırlıyor olabileceğinden şüpheleniyordu. Kalbinin çorak topraklarında bir umut tohumu filizlendi ama Cassie onu sulamayı reddetti. Ne gördüğünü biliyordu. Kimse o tür yaralanmadan sağ kurtulamazdı.

Ninova

Küfü, ıslaklığı ve kıyametin anılarını ardında bırakarak balo salonundan çıktı ve kendini bir lobide buldu. Lobiyi boylu boyunca arşınlayarak vakti zamanında epey heybetliymiş gibi görünen fakat şimdilerde camları ve kapıları kerestelerle kapatılmış girişe doğru yürüdü. Ahşaba açılmış tek bir kapı vardı fakat o da dışarıdan kilitli gibi görünüyordu. Kalın bir sürgüye takılı asma bir kilitle belki. Cassie kapıyı zorladı ama yerinden oynatamadı.

Sessizlik tarafından kuşatılmış hâlde bir süre orada öylece dikildi. Ne yapacağını bilmiyordu. Bilinçli, net bir düşünce ortaya koymakta bile zorlanıyordu.

"Düşün, kadın," diye mırıldandı.

Ceplerini yokladı ve yanında hâlâ iki kitap olduğunu keşfetti. Görünüşe göre yanında taşıdığı hiçbir şey, hatta üstündekiler başındakiler bile gittiği yerde zarar görmemişti.

Durdu ve kaşlarını çatarak o yere kafa yordu. Döndüğünden beri orası hakkında ilk defa doğru düzgün düşünüyordu.

Orası hiçlikti, hiç kimsenin var olmaması gereken bir yerdi. Yaradılışın dışında bir yerlerde, belki de farklı bir evrende ya da gerçeklikteydi. Ama Cassie oradan sağ salim dönebilmişti.

"Kitaplar sayesinde," dedi. "Esenlik Kitabı sayesinde."

Hayatta kalmış ve farklı bir yerden, farklı bir gerçeklikten geri dönmüştü. Orasının kitapların geldiği yer olduğunu biliyordu artık. Orası *sihrin* geldiği yerdi.

Sihir gerçek ama o bile Izzy'yi geri getiremez, diye düşündü acı acı.

O anda Sahaf geldi aklına. Kızılca kıyamet koptuğunda aynadan geçerek kaçtığını ve Izzy'nin kaçış yolunu kapattığını hatırladı.

"Ödlek," diye mırıldandı kendi kendine.

Derken Drummond'ın onu korumak için Kontrol Kitabı'nı kullandığını hatırladı ve acıyan kalbi birazcık ısındı. Ona ne olduğunu merak etti. Kendini Drummond için endişelenirken buldu.

Sonra da Kadın'ı hatırladı. Kitaplarla korkunç şeyler yapan o canavar, güzel kadını.

Onun kitaplarıyla.

Çünkü Cassie artık kitapların kendisinin olduğunu biliyordu. Hiçte ve hiçlikte bizzat kendisi tarafından yaratılmışlardı.

Kitaplar onundu ve Kadın'ın onları kullanmaya devam etmesine izin veremezdi. Buna göz yumamazdı.

Cassie, Kapılar Kitabı'nı kullanarak balo salonundaki kapılardan birinden Izzy'yle paylaştığı dairedeki yatak odasına döndü. Güneşli bir gün olduğunu gördü, yatağının kenarındaki pencereden masmavi bir gökyüzü görünüyordu.

On yıldan uzun süredir bu odaya ayak basmamıştı, üstelik o hiçte ve hiçlikteyken aradan yine bir o kadar zaman geçmiş gibi hissediyordu her nedense.

Kıyafetlerinden teker teker kurtuldu, hiçbir şeyi umursamadan yatağına girdi, gözlerini yumdu ve dünyayı dışarıda bırakmak için yorganını kafasına kadar çekti.

Uyudu.

Uyandığında kendini bir nebze de olsa yine eski Cassie gibi hissetti, artık bu ne demekse. Derken Izzy'nin öldüğünü hatırladı ve yüreği dipsiz bir kuyuya düştü.

"Ah, Izzy."

Hiç olmadığı kadar ağır ve tamtakır hissederek doğrulup yatak örtüleri belinin etrafında toplandı. Uzun bir süre orada öylece oturup Izzy'nin ışığının ve ruhunun artık bu dünyada olmadığı gerçeğini kabullenmeye çalıştı. Pencereden dışarı baktı. Aradan sadece birkaç saat geçmiş gibiydi. Dışarısı hâlâ aydınlıktı ama akşam çökmek üzereydi. Şehrin normalliğiyle iç rahatlatan seslerini duyabiliyordu: Trafik, korna sesleri, bağıran insanlar. Mucizevi bir şekilde sıradandı.

Gözleri yatağının ayak ucundaki kitaplıkta gezindi ve Bay Webber'in *Monte Cristo Kontu*'na gelince durdu. On yıl boyunca onunla yaşadığı mutlu anları hatırlayarak hüzünle gülümsedi.

Etrafı neden bunca hüzünle çevriliydi?

Kendini yataktan çıkıp duş almaya ve temiz kıyafetler giymeye zorladı. On yıldır görmediği gardırobunu ve çekmecelerini birkaç dakikalığına bile olsa karıştırmak keyfini az da olsa yerine getirdi. Bu öylesine basit fakat muazzam bir zevkti ki! Kitaplarını yanından ayırmak istemediğinden giyindikten sonra ikisini de cebine koydu.

Sessiz adımlarla daireyi arşınlayıp Izzy'nin kapısına gitti. Bir an için kapının önünde durdu, içinde kopan fırtınayı dindirmek için derin bir nefes aldı ve sonra odaya girdi. Arkadaşının sabun, şampuan ve parfüm karışımı kokusu âdeta bir hatıra misali havada asılı kalmıştı. Izzy'den geriye kalan tek şey buydu ve o da zamanla yavaş yavaş kaybolacaktı.

Cassie odada gezinirken duygularının tekrar kabardığını hissetti. Gözleri Izzy'nin duvarına bantla tutturulmuş fotoğraflara ve kartpostallara takıldı: Yıllardır birlikte çekildikleri fotoğraflar, Kellner Kitapçısı'ndaki hâlleri ve şu korkunç Florida seyahati. Izzy'nin annesiyle babası tarafından gönderilmiş kartpostallar da buradaydı. Bunları gitmek istediği yerlere ait olduklarından değil, arkalarına yazılmış mesajlar için saklıyordu. Bir de Izzy'nin bilhassa sevdiği pahalı kıyafetler içindeki modellerin dergilerden kesilmiş fotoğrafları vardı.

Cassie elini Izzy'nin bütün makyaj malzemelerini koyduğu şifonyerinde gezdirdi. Her nedense üstü gözüne boş göründü, sanki Izzy'nin eşyalarından bazıları alınmış gibiydi. Cassie kaşlarını çattı. Yoksa yanlış mı hatırlıyordu?

Birkaç dakika oyalandıktan sonra Izzy'nin çekmecelerini, gömme dolabını açtı ve açtıkça da Izzy'nin eşyalarından bazılarının eksik olduğundan daha da emin oldu. İki Noel önce ona aldığı yün kazak neredeydi? Peki ya en sevdiği taytı? Siyah kotu? Izzy'nin yatağının başucundaki şifonyerin çekmecesinde sakladığı küçük mücevher kutusu neredeydi? Eve hırsız mı girmişti?

Cassie odasına geri döndü ve eve geldiğinde üstünden çıkardığı kıyafetleri karıştırdı. Telefonunu buldu ve açtı.

Telefonun açılması birkaç saniye sürünce sabırsızlığı iyice arttı. Açıldığında da birbiri ardına gördüğü üç şey yüzünden nefesi kesildi.

İlk olarak, mart ayının başlarıydı; balo salonundaki hadisenin üstünden aylar geçmişti.

İkinci olarak, Izzy'nin ölümünden birkaç gün sonra Izzy'nin telefonundan Cassie'ninkine bir sesli mesaj bırakılmıştı.

Ve üçüncü olarak, son üç aydır biri Cassie'ye birkaç günde bir mesaj gönderiyordu. Mesajlarda kapı fotoğrafından başka hiçbir şey yoktu ve her kapı bir öncekinden farklıydı.

Ninova

GECE VAKTİ KUMSAL ATEŞLERİ

Amerika Birleşik Devletleri'nin batı kıyısında, şafak vaktiydi ve Lund bir sahilde ateş yakıyordu. Odunu, çırayı ve ateşi yakmakta kullandığı eski moda plastik çakmağı kasabadaki hırdavatçıdan almıştı.

"Ver de şuna bir bakayım," dedi Izzy elinde bir poşetle ona yaklaşırken. Lund çakmağı ateşin üstünden attı ve Izzy kuma otururken onu havada yakaladı. "Gençliğimde bunlardan bir tane de bende vardı. Bir süre sigara içmeyi denemiştim," diye açıkladı. Bu bir hikâyenin başlangıcı gibiydi ama devamını getirmedi ve dalgınlaşan bakışları ateşe kaydı.

Pasifik Okyanusu, Lund'un karşısında mırıldanıyor ve rüzgâr, karanlık göğe bakmakta olan Lund'un yanağını okşuyordu. Mart ayıydı ama ılık bir akşamdı, bir tek havada hafif bir esinti vardı.

Artık epey kuzeydeydiler, Kaliforniya'dan ayrılıp Oregon'a geçmişlerdi ama hava son bir haftadır onlara nazik davranıyordu. Altın rengi bir kumsal ve geniş bir koy boyunca uzanan üç ya da dört sokağa park edilmiş karavanlarla yazlıkların bir arada var olduğu Pacific City'deydiler. Burası yerli ve yabancı turistler arasında epey popüler olan, hâliyle iki gezginin kolaylıkla araya kaynayabileceği, turistik bir yerdi.

"Cips ve kola aldım," dedi Izzy. Çakmağı cebine attı ve cips paketini Lund'a uzattı. "Umarım sana uyar."

"Uyar," dedi Lund.

Ateş iyiden iyiye harlanmıştı, alevler kütükleri yalıyor, ateşi izlemekte olan Izzy'nin yüzünü aydınlatıyordu.

Lund burada zaman öldürdüklerinin farkındaydı. Balo salonunda ve New York'ta yaşananlardan sonra saklanmak, bir şeyler olana kadar zaman öldürmek amacıyla yer değiştirip duruyorlardı. Lund neyi beklediklerini bilmiyordu fakat beklemekten memnundu. Önce Greyhound otobüsleriyle güneye ve batıya seyahat etmişler, indikleri yerde bir sonraki duraklarına karar vermişler ve nihayet kendilerini Kaliforniya'nın batı kıyısında bulmuşlardı. Her kasabada ancak birkaç hafta kalmışlardı. Peşlerinde bir şey olduğundan şüphelenmeye başladıklarında, ufuktaki bir gölgenin yaklaştığından korktuklarında tekrar harekete geçmişlerdi. Yolculuklarının son kısmında kâh otostop çekerek kâh barlarda tanıştıkları insanların araçlarına binerek batı kıyısından Pasifik Kıyısı Otobanı boyunca yukarı çıkmışlardı.

Izzy'ye baktı. Kollarını dizlerine dolamış, yüzü Pasifik'e dönük vaziyette oturuyordu. Arkasından topladığı saçları rüzgârda oynaşıyordu. Güzeldi ve güzelliğinin hiç farkında değildi.

Lund daha ilk görüşte, Azaki'yle konuşurlarken arkadaşının kötü moda zevki hakkındaki şu espriyi patlattığı anda ondan hoşlanmıştı. O zamandan beri onunla olmak istiyordu ve Izzy de Lund'un yanında olmasından hoşnut görünüyordu. Fakat hepsi bu kadardı ve Izzy sürekli o kadar dalgındı ki Lund başka bir imada bulunmaya bir türlü cesaret edememişti. Tadı diliyle aklını çelmeyi beklemiyordu elbette. Süslü laflar etmek ona göre değildi. Ama Izzy'nin yanında olmak, onun güvenini kazandığını bilmek bile Lund'u mutlu ediyordu. Izzy'nin zamanla ne isteyip ne istemeyeceğini görmeyi beklemekten de memnundu. Zaten gidecek başka yeri yoktu.

Ateşin iyice tutuştuğundan emin olduktan sonra kuma uzandı. Bacaklarını uzatıp tek dirseğinin üstünde doğruldu. Alevlerin sıcaklığını yüzünde hissedebiliyordu. Ateş çıtır çıtır bir şeyler anlatıyordu, deniz fısıldayıp onları pışpışlıyordu, Izzy ise sessizdi. Arkalarında, sahilin sınırında bir dizi yazlık apartman yükseliyordu ve Lund ellerinde şarap kadehleri ve omuzlarında sıcacık battaniyelerle balkonlarında oturup geceyi izleyen insanların coşkulu sohbetlerini duyabiliyordu.

Cipse uzanıp paketi açtı. Gökyüzüne serpiştirilmiş yıldızları inceleyerek bir süre atıştırdı.

"Güzel," dedi elini tepesine doğru şöyle bir sallayarak.

Izzy onu duymamış gibiydi. Lund onun arkadaşını düşündüğünü biliyordu. New York'tan kaçtıklarından beri kafasını meşgul eden esas mesele buydu. Arkadaşı balo salonundaki bir kapıdan çıkıp sırra kadem basmıştı ve o andan beri kendisinden haber alınamıyordu. Lund birkaç defa arkadaşının temelli gitmiş olabileceği hakkında onunla konuşmaya çalışmıştı fakat Izzy bunu aklına bile getirmek istemiyor veya getiremiyordu, hâl böyle olunca Lund da konuyu açmaktan vazgeçmişti. Şimdi yalnızca bekliyordu. Izzy'nin neyi gözden kaçırdığını ve arkadaşına ne olduğunu kendi kendine çözmesi gerekiyordu.

"Ye," dedi Lund cips paketini ona doğru atarak.

Izzy pakete baktı ve o kafasını oynattığında Lund kumsalın ilerisinde bir karaltı gördü. Kumsalda Izzy ve Lund gibi ateş başında oturan başkaları da vardı. Birkaç çift el ele yürüyordu. Hatta bir grup genç çocuk bağıra çığıra oradan oraya koşuşturuyordu fakat bu karaltı hemen kendini gösteriyordu çünkü yalnız ve hareketsizdi. Dahası Izzy'yle Lund'a bakıyor gibi görünüyordu.

Izzy paketten bir avuç cips aldı ve ardından Lund'un arkasında bir yere baktığını fark etti.

"Ne var?" diye sordu başını çevirerek.

Kumsalın ilerisindeki karaltı o anda hareketlendi, onlara doğru birkaç adım attı, başka bir ateş yüzünü aydınlattı.

"Cassie?" dedi Izzy fısıltıyla.

Lund yerden güç alarak doğrulup oturdu.

Karaltı gittikçe yaklaştı ve Lund, Izzy'nin haklı olduğunu gördü.

"Cassie!" diye bağırdı Izzy avucundaki cipsleri atarak ayağa fırlarken.

İki kadın birbirlerine doğru koşup kucaklaştı.

Lund beklediklerı şeyin nihayet çıkageldiğini düşünerek bakışlarını ateşe kaydırdı. Bu durumun canını sıktığını fark etmekse onu şaşırttı.

0

"Öldüğünü sandım," dedi Cassie. Ateşi ortalarına alarak Lund'un karşısına oturdu, alevler yüzünde resimler çiziyordu. Cassie oturmadan önce Izzy onları tanıştırmıştı.

"Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim," demişti Cassie ona el sıkışırlarken.

Lund omuz silkmiş ve hiçbir şey söylememişti. Bunun üzerine Cassie başını aşağı yukarı sallamakla yetinip ateşin diğer tarafına, Lund'un tam karşısına oturmuştu. İki kadın birkaç dakika boyunca konuşmuşlardı, ikisi de Lund'un orada olduğunu unutmuş gibiydi. Bu Lund'un başına ilk defa gelmiyordu; cüssesine rağmen sosyal çevrelerde pek ses getirmezdi. Arka plana karışırdı. Hep dışarıda kalır, diğer herkesten bir adım uzakta dururdu.

"Biliyorum," dedi Izzy. "O mesajı sana o yüzden bıraktım. Öldüğümü düşünmene katlanamazdım."

Uzanıp diğer kadının kolunu tuttu ve bir süre öylece durdu.

"Ne oldu?" diye sordu Cassie. "Nasıl oldu da ölmedin?"

Izzy omuz silkti ve ardından ateşin öbür yanındaki Lund'a baktı. Bu konuda özellikle ilk birkaç gün sık sık konuşmuşlardı. Daha doğrusu Izzy konuşmuştu, Lund ise onu dinleyip arada sırada bir iki kelime etmişti.

"Doğrusunu söylemem gerekirse bilmiyorum," dedi Izzy. "Aklımıza gelen en iyi fikir hayatımı Yanılsamalar Kitabı'na borçlu olduğum yönünde."

Cassie kaşlarını çattı. "Yanılsamalar Kitabı mı?"

"Yanılsamalar yaratıyor," dedi Izzy. "İnsanların her şeyi olduğundan farklı görmesine neden oluyor." Izzy yardım ararmış gibi Lund'a baktı.

"Yanılsamalar Kitabı, Izzy'nin cebindeydi," dedi Lund.

"Peki kitap nereden çıktı?" diye sordu Cassie.

"Benden," dedi Lund. "Daha doğrusu bir arkadaşımdan. Açık artırmadan önce otelde onu kullanmayı deniyordum. Bir

şekilde Izzy'nin cebine girdi. Birden ortalık yangın yerine dönüp de kurşunlar havada uçuşmaya başladığında Izzy dehşete kapıldı. Ben vurulduktan sonra kendini korumak için istemsizce Yanılsamalar Kitabı'nı kullandığını düşünüyoruz. Sanki kitap başka kimsenin Izzy'ye zarar verememesi için onu ölmüş gibi gösterdi."

Lund'un omzu hâlâ ağrıyordu, özellikle de hava soğuduğunda. Fakat balo salonunda yediği kurşun köprücük kemiğinin hemen altından girip sırtından çıkmış gibiydi. Birkaç gün kanamış, birkaç hafta boyunca da fena can yakmıştı fakat birkaç ay sonra günü ağrı kesici içmeden geçirebilir olmuştu. O kol şimdi ona zayıf geliyordu, bilhassa da belli başlı hareketleri yaparken ama hayatını etkilememişti.

"Ne yani? Bir yaralanma ve ceset mi peyda etti?" diye sordu Cassie.

"Vurulacağımı sandım," dedi Izzy ateşe dalgın dalgın bakarken. "Lund'u gördükten sonra beynime bir kurşun yediğimi hayal ettim sadece."

"Benim gördüğüm de buydu," dedi Cassie.

"Kitap onu korudu," dedi Lund. "Sen kapıdan çıkıp ortadan kaybolduktan sonra Kadın ilgisini seninle gelen adama yöneltti."

"Drummond," dedi Cassie.

"Bir anda puf diye ortadan kayboldu," dedi Lund. "Olan biteni seyrediyordum. Orada yatmış, diğer cesetlerin arasında beni fark etmemesini umarak ölü numarası yapıyordum. O adam – Drummond– ortadan kaybolduktan sonra Kadın bana bakmadı bile. Keza Izzy'ye de. Veya başka birine. Öylece çekip gitti."

"Yanılsamalar Kitabı'nın yanında olduğunu bilmiyordu," dedi Cassie, Izzy'ye. "Bilseydi onu senden alırdı. Sonra da seni öldürürdü."

Izzy başıyla onayladı. Kabahatli kabahatli gülümsedi. "Bir dakika sonra doğrulup oturduğumda Lund'un yüzünü görmeliydin."

Lund gözlerini ateşe dikip Izzy'nin ânın tadını çıkarmasına izin verdi.

"Hayalet görmüşe döndü," dedi Izzy.

Lund kendi kendine gülümsedi. Izzy'nin hâlâ hayatta olduğunu görmek onu o anda çok mutlu etmişti.

"Onu hayalet olmadığıma, hâlâ hayatta olduğuma ikna edene kadar abuk sabuk bir şeyler geveleyip durdu."

Izzy ondan sonra otelden nasıl çıktıklarını anlattı. Cassie'yle paylaştıkları eve döndüklerini. Çünkü aklına gidilecek başka bir yer gelmemişti. Lund'un yarasını ellerinden geldiğince temizleyip sarmışlardı ve Izzy birkaç parça eşyasını topladıktan sonra herhangi bir yere giden ilk otobüse binmek için evden ayrılıp otogara gitmişlerdi.

"Nereye gideceğimizi bilmiyorduk," dedi Izzy. "Yalnızca olduğumuz yerde kalmak istemedik. Onun peşimize düşeceğinden korktum."

Lund, Cassie'nin bunu başıyla onayladığını gördü.

"Ve sana ne olduğunu bilmiyordum," diyerek konuşmayı sürdürdü Izzy. "Ama bizi bulabileceğinden emin olmak istedim. O yüzden durduğumuz her yerden sana bir kapı fotoğrafı gönderdim. Gelip gelmeyeceğini bilmiyordum ama umudumu hiç yitirmedim..."

"Bizi burada nasıl buldun?" diye sordu Lund. "Sahilde?"

"Pansiyona sordum. Henüz çıkış yapmadığınızı söylediler. Ben de pansiyondan çıkıp sesi ve hareketliliği takip ettim. İnsan bunun gibi bir kasabada akşam vakti başka nereye gider ki?"

"Geldiğine o kadar sevindim ki," deyiverdi Izzy o anda. Uzanıp Cassie'yi bir kez daha kucakladı.

Lund'sa kolasını yudumlayıp ânın tadını çıkarmalarına müsaade etti.

Cassie geçmişte geçirdiği on yılı Izzy'ye anlatırken Lund bir süre konuşmalarına kulak misafiri oldu. Kulağa inanılmaz geliyordu fakat şimdiye dek o kadar çok inanılmaz şey görmüştü ki artık duyduklarına şüpheyle yaklaşmıyordu.

"Ne yani?" diye sordu Izzy kaşlarını çatarak. "Artık benden sekiz yaş mı büyüksün?"

"Aynen öyle," dedi Cassie. "Yaşlıyım, sarkmaya başladım ve saçlarıma aklar düştü. Ben senin geleceğinim."

"Nereye gittin?" diye sordu Lund o anda. Her nedense mutluluklarının içine turp sıkma ihtiyacı duymuştu. Neden böyle hissettiğini bilmiyordu. "Balo salonundan? Bunca zamandır neredeydin?"

Cassie hemen cevap vermedi. Ateşe bakarken gözleri camsılaştı ve ardından kaşları hafifçe çatıldı. "Başka bir yere gittim," dedi. "Hiçlikteydim, insanların gitmediği bir yerde."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Izzy.

Cassie omuz silkti. "Açıklaması güç. Öldüğünü sandığımda tek istediğim kaçmaktı; hiç olmak, hiçliğe karışmak istedim. Ben de bir kapı açtım ve oraya gittim. Hiçliğe..." Kafasını iki yana salladı. "Tam hatırlamıyorum bile. Rüya gibiydi, belki de... Hani rüya görürsün de uyandığın anda aklından silinir gider."

Lund duyduklarını anlamlandıramadı. Ateşin diğer tarafına baktı ve Izzy'nin Cassie'yi incelediğini gördü.

"Derken, bir noktada, eve dönmek istediğimi fark ettim. Bir kapı belirdi ve o kapıdan geçtim. Ve işte buradayım."

Izzy başını yavaşça sallayarak onayladı. "Neyse," dedi, "her nereye gittiysen döndüğüne sevindim."

"Belki bir gün daha fazlasını anlatırım," dedi Cassie. "Tabii neler olduğunu çözebilirsem."

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Izzy.

"Bilmiyorum," dedi Cassie itiraf edercesine. "Fakat hayatımı o kadından kaçarak geçirmek istemiyorum."

Izzy, Lund'a bir bakış attı. Yaptıkları şey tamı tamına buydu.

"O kim?" diye sordu Izzy.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Cassie. Izzy, Lund'a döndü ama Lund omuz silkti.

"Onu durdurmayı mı deneyeceksin?" diye sordu Lund, Cassie'nin bakışlarını üstüne çekerek. Cassie onu bir anlığına sessizce süzdü, sonra o da omuz silkti.

"Bilmiyorum," dedi. "O kadar ilerisini henüz düşünmedim. İlk önceliğim sizi bulmaktı."

"Yardım ederiz," dedi Lund. Şimdi kadınların ikisi de ona bakıyordu. "Ne yapmak niyetindeysen sana yardım ederiz."

"Ne zamandan beri benim adıma konuşuyorsun?" diye sordu Izzy ama sesi nüktedandı. Lund söylediği şeyin Izzy'nin hoşuna gitmiş olabileceğini düşündü.

"Pardon," dedi. "Yani *ben* yardım ederim. Izzy adına konuşamam."

"Teşekkür ederim," dedi Cassie ona gülümseyerek. "Memnun olurum."

"Yalnız değilsin, Cassie," dedi Izzy tekrar ona uzanarak. "Artık arkadaşlarının yanındasın."

Lund sahilin birkaç sokak arkasındaki marketten içecek bir şeyler ve cips almaya gitti. Izzy'yle Cassie'nin birkaç dakikalığına da olsa baş başa kalabilmesi için biraz oyalandı. Geri döndüğünde kumsal sessizleşmiş, okyanustan esen rüzgâr sertleşmişti. Bir süre ateşle oynadı, ısınabilmeleri için alevleri canlandırdı ve Izzy'yle Cassie'ye birer bira uzattı.

"Nerede kalıyorsun?" diye sordu Izzy.

"Sizin pansiyonda bir oda tutarım," dedi Cassie. "Boş odaları yoksa da başka bir yere giderim. Ne de olsa kitap yanımda."

Birkaç dakika boyunca sessiz kaldılar. Geride sadece dalgaların sesi ve ateşin çıtırtısı kaldı.

"Kitabı ne yaptınız?" diye sordu Cassie ondan sonra, gözlerini alevlerden ayırmadan. "Yanılsamalar Kitabı'nı?"

Izzy, Lund'a baktı.

"Onu gömdük," dedi Lund.

"Üstümüzde taşımamızın güvenli olmadığını düşündük," dedi Izzy.

"Onu tekrar kullandın mı?" diye sordu Cassie, Izzy'ye. "Nasıl yanılsama yaratacağını çözdün mü?"

Izzy kafasını iki yana salladı. "Belki sadece mutlak ölümle burun buruna geldiğimde sihir yapabiliyorumdur. Drummond'ın Lyon'da ne dediğini hatırlıyor musun? Bazı insanlar kitapları kullanmayı öğrenebilir."

"Evet," dedi Cassie.

"Belki ben de Yanılsamalar Kitabı'nı kullanmayı öğrenebilirim," dedi Izzy. Ateşe baktı. "Gerçi öğrenmek istediğimden emin değilim."

"Kitaba ihtiyacımız var," dedi Cassie. "Eğer Kadın öldüğünü sandıysa yanılsamalar onun üstünde de işe yarıyor demektir. Belki bir yanılsama sayesinde onu alt edebiliriz."

"Kitabı kazıp çıkarabiliriz," dedi Izzy.

"Uzakta mı?" diye sordu Cassie.

"Evet," dedi Lund. "Uzakta."

"Ne kadar uzakta?"

"Eğer araban varsa oraya varmamız birkaç gün sürer."

"Arabaya ihtiyacımız yok," dedi Cassie. "Bize sadece o civarda bir kapı gerek."

Lund birasından bir yudum alıp kafasını iki yana salladı. "Yakınlarda kapı falan yok," dedi. "Kitap seni sadece bir yere kadar götürecektir. Bunu düşündük. Kitabının başka birinin eline geçmesi ihtimaline karşı."

Cassie'nin başını aşağı yukarı salladığını gördü. Belli ki temkinli davranmaları hoşuna gitmişti.

"Hava soğuyor," dedi Izzy ondan sonra. "Ve herkes gidiyor. Acaba biz de gitsek mi? Etrafta kimsenin olmadığı açık alanlardan hiç hoşlanmıyorum."

"Tam bir şehir kızı," diye mırıldandı Cassie.

Lund ayağa fırlayıp ateşi üstüne kum atarak söndürdü.

Cassie'ye, "Geliyor musun?" diye sordu Izzy, Lund onu ellerinden çekerek ayağa kaldırırken.

"Ben biraz daha takılacağım," dedi Cassie. "Düşünmeye ihtiyacım var."

Izzy tereddüt etti.

"Yine sırra kadem basmayacağım," dedi Cassie. "Söz."

"Basmasan iyi edersin," diye mırıldandı Izzy. Sonra dönüp Lund'a başıyla işaret verdi ve birlikte bayır yukarı tırmanarak pansiyona doğru yürümeye koyuldular.

Lund bir defaya mahsus arkasına baktı. Cassie orada tek başına oturmuş, karanlık gökyüzüne ve onun altında göz alabildiğince uzanan okyanusa bakıyordu.

KUMSALDAKİ GÖLGE

"Artık çıkabilirsin," dedi Cassie rüzgâra. "Yalnızız."

Bir süre hiçbir şey olmayınca Cassie yanıldığından şüphelenmeye başladı. Fakat biraz sonra Drummond Fox sanki karanlık bir cepten çıkmış gibi yanında peyda oldu. Aynı görünüyordu, üstünde aynı dağınık kıyafetler vardı ama Cassie'nin gözüne daha zayıf göründü. Gözlerinin altındaki halkalar da koyulaşmıştı.

Elleri ceplerinde, önündeki kumları tekmeleyerek Cassie'ye doğru yürüdü ve yanına çöktü.

"Selam," dedi Cassie'nin bakışlarına karşılık vererek.

Cassie ona gülümsedi.

"Seni tekrar görmek güzel," dedi Drummond. Gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdikten sonra bakışlarını karanlık okyanusa kaydırdı. "Bu defa ne kadar sürdü?"

"Bu defa *bana* çok kısa geldi," dedi Cassie. "Konuşmamıza kulak misafiri mi oldun?"

Drummond başıyla onayladı. "Açıklayamadığın bir yere gittin."

"Sana Izzy'ye anlattığımdan daha fazlasını anlatabilirim," diye itiraf etti Cassie. "Gittiğim yer, sihrin geldiği yerdi." Drummond ona döndü, gözlerinde kıvılcımlanan merak, karanlık bir odada yakılan kibrit misali ışıldıyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

Cassie başıyla onayladı. "Bundan eminim. Öyle olduğunu *biliyorum*. Aslında hayatta kalmamam gerekirdi ama Esenlik Kitabı beni korudu. Başka bir yerdi, bu gerçekliğin dışında bir yer.

Ama arada sırada rengârenk ışıklar da gördüm, kitapların hünerlerini konuştururken etrafa yaydıkları gibi ışıklar."

Drummond alt dudağını dalgın dalgın ısırarak bunu düşündü. "Hepsini dinlemek isterim. Hatırlayabildiğin her şeyi."

Cassie başını aşağı yukarı salladı. "Sana anlatmak hoşuma gider. Orayı... ve... birtakım başka şeyleri." Ona kitaplardan, kitapların kendi eseri olduğundan bahsetmek istiyordu fakat bu konunun şu anda açılamayacak kadar büyük ve karmaşık olduğu kanısındaydı. "Sana zamanı geldiğinde anlatmak istediğim başka şeyler de var."

Drummond ellerini dizlerinin altından kenetleyerek oturduğu yerden bir anlığına onu süzdü. Muhtemelen Cassie'nin nereye varmak istediğini anlamaya çalışıyordu. "Olur," dedi. "Dinlemekten memnuniyet duyarım. Ne zaman istersen."

Cassie başıyla onayladı ve böylece sözleşmiş oldular.

"Bunca zamandır onları takip ediyordun, değil mi?"

Drummond başını onaylarcasına salladı. "Saklanmakta pek iyi değiller," diye yorumda bulundu.

"Yani... Adam iki metre," dedi Cassie.

"Ve Izzy'nin de hayatım boyunca tanıştığım insanların en suskunu olduğu söylenemez," dedi Drummond oyuncu bir gülümseme yanaklarını yukarı çekiştirirken. "Arkadaşın olduğunu biliyorum. Fakat çenesi hiç durmuyor."

"Durmaz," dedi Cassie ona neşeyle hak vererek.

"Ama onu sevdim," dedi Drummond, Cassie'ye ciddiyetle bakarak. "Izzy zeki ve nazik biri, ayrıca sana ölesiye sadık. Onu gerçekten çok sevdim, Cassie."

Cassie, Drummond'ın sözleri karşısında içinin ısındığını hissetti ve ona sarılmak istedi.

"Lund'u okuması daha zor," diyerek konuşmayı sürdürdü Drummond, sözlerinin Cassie'yi nasıl etkilediğinden habersizdi. "Fakat Izzy'ye düşkün görünüyor. Acayip bir çift olmuşlar."

"Yanında birinin olmasına sevindim," dedi Cassie sanki Izzy'yle Lund'u uzaklaşırken görebilecekmiş gibi omzunun üstünden arkasına bakarak. "Yalnız olmadığına sevindim."

"Değildi," dedi Drummond.

"Kurtulmayı nasıl becerdin?" diye sordu Cassie merakla. "Bunca zamandır bir başınaydın."

"Sandığın kadar zor değil. On yıldır yalnızım. Gölgeler Kitabı'nı kullandığında... soyutlaşıyorsun. Anlayacağın canımın istediği yere gidebilirim; arabalara ya da otobüslere binebilirim ve orada olduğumu kimsenin ruhu bile duymaz. Durduklarında da civarda boş bir oda bulup geceyi orada geçiririm."

"Neden?"

Drummond ona baktı.

"Neden onları takip ettin?" diye izah etti Cassie.

"Çünkü geri dönersen, yani... geri döndüğünde ilk iş ona gideceğini biliyordum. O senin eski hayatına attığın çıpa. Onunla on yıl görüşemedin, öyle değil mi? Fakat balo salonunda on kelime bile konuşmadınız. Seni tekrar bulmamın tek yolu onun dibinden ayrılmamaktı."

Cassie'nin midesinde kelebekler uçuştu; Drummond'ın karşısında kıvranıyor, elini kolunu nereye koyacağını bilemiyordu. Kendini ilk randevusuna çıkmış bir liseli gibi hissetti. Bakışlarını ondan kaçırmak zorunda kaldı.

"Onların yanında olmana sevindim," demeyi başardı sonra. Sesi belli belirsiz titremişti. "Tekrar ortaya çıkmamı beklemene de öyle."

Karanlıkta sessizce oturdular; yıldızlar tepelerinde dönüyor, dalgalar kumsalı biteviye dövüyordu. Arkalarında bir yerde, Pacific City sokaklarından birinde kadının teki mutlulukla ciyakladı ve onu bir adamın davudi kahkahası takip etti. Sıradan, mutlu hayatlar süren insanlar.

"Aynısını başkalarına da yapabilir misin?" diye sordu Cassie merakla. "Onları gölgeleri gibi takip edebilir misin?"

"Sanırım yapabilirim," dedi Drummond. "Neden?"

"Sadece merak ettim," dedi Cassie.

"Onu durdurmayı deneyeceksin," dedi Drummond, Cassie'nin bakışlarını üzerine çekerek. "Kadın'ı."

"Galiba," dedi Cassie.

"Peki *onu durdurmak*tan kastın ne?" diye sordu Drummond. "Polise mi teslim edeceksin? Kitaplarını mı alacaksın? Öldürecek misin?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Cassie. "Nasıl yapacağımı da bilmiyorum. Fakat vaktiyle biri bana bütün kitapları ele geçirirse neler yapabileceğini hayal etmemi söylemişti."

Drummond homurdandı.

"Bir keresinde kütüphanene ulaşamasın diye Kapılar Kitabı'nı yok etmek istediğini söylemiştin," dedi Cassie. "Eğer onu bir şekilde durdurmayı başarabilirsek Kütüphane, Gölgelerden çıkabilir. Ve belki de kitaplar iyilik namına kullanılabilir?"

Drummond'ın ağzını bıçak açmıyordu. Denize dönük suratı ifadesizdi.

"Kütüphane'ye dönmek çok hoşuma gider," dedi Cassie uzanıp elini Drummond'ın koluna koyarken. "Gölgelerden temelli çıkması çok hoşuma gider. Ama yardımına ihtiyacım var. Bunu sensiz yapamam."

Drummond bunu birkaç dakika boyunca düşündü. Sonra Cassie'ye göz ucuyla baktı. "İtiraf et, benim değil, dağlarımın peşindesin."

Bunun üzerine Cassie başını geriye atarak bir kahkaha patlatıp neşesini rüzgâra savurdu. Yıllardır ilk defa özgür ve mutlu hissediyordu.

Cassie, Drummond'ı odalarına götürdüğünde Izzy ve Lund başta adamı soğuk karşıladılar.

"Onu sokakta başıboş dolanırken buldum," dedi Cassie.

Izzy'nin kaşları şüpheyle kalktı. "Sahiden mi?"

"Şans Kitabı," dedi Cassie. "Ben'in Lokantası'nda ona nasıl rastladığımızı hatırlıyorsun, değil mi?"

"Merhaba, Izzy," dedi Drummond. "Son konuşmamızda benden nefret ettiğini söylemiştin."

"Öyle mi söylemiştim?" diye sordu Izzy. Sonra imalı imalı, "Hiç hatırlamıyorum," diye ekledi.

"Evet, o konuda senden özür dilerim," dedi Drummond yanına giderek. "Gerçekten, tüm samimiyetimle seni korumaya çalışıyordum sadece."

"İşe yaradığından pek emin değilim," diye mırıldandı Izzy.

"Hâlâ buradasın," dedi Lund gözlemde bulunurcasına. Izzy araya girmesinden hoşlanmamış olacak ki ona ters bir bakış attı.

Cassie'yle Izzy laflamaya başladıklarında ortam yatışır gibi oldu. Lund televizyonu açıp iki çift kişilik yataktan birine uzanarak bacaklarını şiltenin kenarından sarkıttı ve yakışıklı bir spikerin yüksek sesle bildirdiği dünyadan haberleri seyre daldı. Drummond kapının yanındaki berjere gömülüp gözlerini ekrana dikti. Cassie bunu görünce Drummond'ın o mevzunun arada kaynamasına sevindiğini düşündü.

"Karnı acıkan var mı?" diye sordu Cassie bir süre sonra. "Ben kurt gibi açım."

"Pizza söyleyebilirsin," diye önerdi Lund. "Masada bir paket servis menüsü var."

Izzy pizzacıyı aradı. Odadakilere içecek bir şey isteyip istemediklerini sorduğunda Cassie, "Viskileri var mıymış?" deyiverince Drummond ona şaşkın şaşkın baktı. Cassie kendini tutamayıp gülümsedi. Bunu gören Drummond'ın önce dudaklarının kenarları seğirdi, sonra da gözlerinin etrafı mutlulukla kırıştı.

Viskileri yoktu ama pizza, gazlı içecek ve kurabiye sipariş ettiler, ardından sessizce oturup siparişlerinin gelmesini beklediler. Cassie ve Izzy ikinci yatakta sırtlarını duvara vererek yan yana oturdular. Bir süre sonra Izzy konuşmaya başladı. Cassie'nin Kadın'ı nasıl bulacağını, kitaplarını nasıl alacağını ve onu nasıl alt edeceğini merak ediyordu. Cassie konuşmaya katıldı, Drummond'ın kulağının onlarda olduğunu görebiliyordu. Derken pizza geldi. Hepsi pizza dilimlerini ve içeceklerini alıp yerlerine döndüler. Sohbet sürdü. Lund konuşurlarken dikkatleri dağılmasın diye televizyonu kapattı. Kadın'dan ve hünerlerinin şahit oldukları kadarından bahsederek elindeki kitapları tahmin etmeye çalıştılar.

"Ne istiyor?" diye sordu Izzy merakla.

"Kitapları istiyor," dedi Cassie.

"Fox Kütüphanesi'ni istiyor," dedi Drummond. "Bana kendi ağzıyla söyledi. Onunla ilk karşılaştığımda." Pizzasındaki sucuk dilimlerini alıp koltuğunun yanındaki çöp kutusuna attı.

"Sucuğu israf etme, adamım," diye mırıldandı Lund.

"Fox Kütüphanesi nedir?" diye sordu Izzy.

Drummond da açıklamaya girişti ve ona Kütüphane'yi nasıl sakladığını anlattı.

"On yedi kitabın mı var?"

Drummond lokmasını çiğnerken başıyla onayladı ve Cassie kendini yıllar önce Kütüphane'ye yaptığı ziyareti yâd ederken buldu. O günlerin hengamesine ve belirsizliğine rağmen Kütüphane aklında özel bir yer olarak kalmıştı, tekrar ziyaret etmek istediği bir yer. Belki de kalmak istediği bir yer.

"Fox Kütüphanesi'ni yem niyetine kullanabilir miyiz?" diye sordu Izzy. "Onu orada tuzağa düşürsek?"

"Planın parçası olarak bile onu oraya götürmeyi göze alamam," dedi Drummond bu öneriye temkinle yaklaşarak. "Fazla tehlikeli."

"O hâlde biz de onu sahtesine götürürüz," dedi Izzy. "Onu orada tuzağa düşürüp hapsederiz falan?"

"Onu tuzağa düşürüp hapsederiz," diye tekrarladı Drummond fakat her kelimesinden şüphe akıyordu.

"Bilmiyorum. Ama en azından düşünüyorum."

"Bir yanılsamaya ne dersiniz?" dedi Cassie akıl yürüterek. "Yanılsamalar Kitabı nasıl olsa elimizin altında değil mi? Fox Kütüphanesi'nin yanılsamasını, en azından onu inandıracak kadarını yaratabilir miyiz?"

"Doğru! Balo salonunda vurulduğum yanılsamasına inanmıştı," dedi Izzy ona hak vererek. "Yani yanılsamalar onun üstünde işe yarıyor."

Cassie, Izzy'ye baktı. "Yanılsamalar Kitabı'nı kullanarak bir kütüphane yaratabilir misin?"

Izzy dudak büktü. "Balo salonundaki o şeyi bile nasıl yaptığımı bilmiyorum. Hayır, istesem bile dediğini yapabileceğimi sanmıyorum."

Cassie, Drummond'a baktı. "Sen eline geçen her kitabı kullanabiliyor gibisin. Yanılsamalar Kitabı'nı da kullanabilir misin? Onu Fox Kütüphanesi'nde olduğuna inandırabilir misin?"

"Yapabilsem bile neye yarar ki?" diye sordu Drummond. "Çünkü işin en zor kısmının onu bir yere çekmek olduğunu sanmıyorum. Onu istediğimiz yere çekebiliriz. Her hâlükârda kitapları yanında olacaktır. O kitaplarla başa çıkabilecek vaziyette olmalısın."

"Bu daha başlangıç," dedi Cassie. "Vaktiyle biri bana tüm sorunlarımı bir kerede çözmeme gerek olmadığını söylemişti. Adım adım gidelim. O tür bir yanılsama yaratabilir misin?"

Drummond iç geçirdi ve birasından bir fırt alarak düşündü. "Yanılsamalar Kitabı'nı hiç kullanmadım," dedi. "Gerçi kullanabilsem bile bu şartlar altında riske atmak istemem. Kaldı ki eğer Kadın'la karşı karşıya geleceksen muhtemelen başka şeyler yapmakta özgür olmamı yeğlersin."

Cassie başıyla onayladı, morali bozulmuştu.

"Azaki yapabilirdi," dedi Lund ve herkes ona baktı.

"Ne?" dedi Cassie.

"Azaki yapabilirdi. Çölde bir katedral peyda ettiğine şahit oldum. Bir kütüphane yaratabileceğine kalıbımı basarım."

"Azaki de kim?" diye sordu Cassie.

"Kim olduğunun önemi kalmadı," dedi Lund. "Öldü."

"Ne zaman? Ona ne oldu?"

Lund Azaki'yle yaptıkları yolculuklardan, New York'a gelişlerinden ve Cassie'nin dairesinde olanlardan, yani Hugo Barbary'nin ikisini birden vurduğundan bahsetti. Cassie, Drummond'a dönüp ona gözleriyle bir soru sordu.

"Bahsettiğin olaydan kısa süre sonra eve girdim," dedi Cassie. "Hatta ikimiz birlikteydik. Fakat ben ceset falan görmedim."

"Ben de," dedi Drummond.

"Koridorda kan vardı fakat Japon falan yoktu."

Lund bir süre düşündü, yüzü ifadesizdi.

"Benim de öldüğümü sanmıştın," diye bir yorumda bulundu Izzy. "Belki Azaki de ölmemiştir. Belki gördüğün sadece bir yanılsamaydı."

Lund kaşlarını çattı. Bu Cassie'nin bütün akşam boyunca Lund'un suratında gördüğü en net ifadeydi.

"Bana Bay Azaki'den bahset," dedi. "Birlikte seyahat ettiğiniz dönemde yalnız başına bir yere gittiği olur muydu hiç?"

"Neden?" diye sordu Lund şüpheyle.

Cassie pizzalar yenildikten, biralar içildikten ve gece geç vakte kadar Azaki hakkında konuşulduktan sonra kendi odasına doğru yollandığında, Izzy'yle aralarındaki ilişkinin sonsuza dek değiştiğini fark etti. Izzy, Lund'la kaldığı odada kalmaya devam edeceğini söyledi fakat pansiyonun diğer kanadına kadar Cassie'ye otoparkta eşlik etti.

"Onunla gayet iyi anlaşıyor gibisin," dedi Cassie yüreği sızlamasına rağmen yorumunun ağır kaçmamasına gayret ederek.

"İyi biri," dedi Izzy. "İlk bakışta anlaması güç çünkü o çok... bilmiyorum... sessiz, değil mi? Fakat ihtiyacım olduğunda yanımdaydı. Ve yalan söylemiyor. Olduğu gibi biri. Onunla olmayı seviyorum. Sanırım o da benden hoşlanıyor."

"Elbette hoşlanıyor," dedi Cassie. "Aksi takdirde aklından şüphe ederdim."

Bunun üzerine Izzy gülümsedi. "Biz iyiyiz, değil mi?" diye sordu Cassie'nin eline uzanarak.

"Elbette," dedi Cassie gülümseyerek. "Her zaman iyi olacağız, bazı şeyler değişse bile."

"On yıldır uzaktaydın, yani sana göre," dedi Izzy ciddi bir ifadeyle.

"Fakat sana göre değil," dedi Cassie. "Senin nazarında yalnızca birkaç hafta ayrı kaldık."

"Hayatta kalmayı nasıl başardın?" diye sordu Izzy.

"Bir arkadaş edindim," dedi Cassie. "İyiydim. Tuhaf olduğunu biliyorum ama buna ihtiyacım vardı."

"Farklı görünüyorsun," dedi Izzy, karanlıkta Cassie'nin yüzünü daha yakından inceleyerek. "Kendinden daha emin gibisin."

"Ben hâlâ benim," dedi Cassie. Ve Izzy'nin konuyu nereye getireceğini anladığından, "Hâlâ arkadaşız ve her zaman öyle kalacağız. Bu... bu çılgınlıkla hayatını mahvettiğim için bunu hak etmediğimi biliyorum ama..." diye ekledi.

"Ah, şşşt..."

"Ama sonsuza dek arkadaş kalacağız, tabii sen de istersen."

"Tabii ki isterim," dedi Izzy sadece. Ardından uzanıp Cassie'yi kucakladı. Birkaç dakika boyunca o vaziyette kaldılar ve Cassie huzurlu hissetti. Yıllardır omuzlarında taşıdığı gerilim kısacık bir anlığına da olsa ensesini bırakmıştı. "Şimdi gidip biraz uyu. Sabah kahvaltıda görüşürüz. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Eğer istersen dertli İskoç'u da getirebilirsin."

Drummond'ı Izzy'nin odasındaki berjerde sızmış hâlde bırakmışlardı.

"O kadar da kötü değil," dedi Cassie. "Son birkaç aydır size göz kulak oluyordu."

Bu Izzy'yi şaşırttı. "Harbiden mi?"

"Evet," dedi Cassie. "İyi olduğunuzdan emin olmak adına sizi takip ediyordu."

"Hah," dedi Izzy birtakım şeyleri yeniden gözden geçirir gibi başını çevirip odasına doğru bakarak. "Odaya dönünce ona bir kahve yaparım belki o zaman. Maksat hoşluk olsun."

"Çok iyi edersin."

Birbirlerine gülümsediler.

"Seni seviyorum, Cassie," dedi Izzy sözcüklere hiçbir utanç ya da sıkıntı tınısı katmadan.

"Ben de seni seviyorum, Izzy," dedi Cassie.

Izzy başını salladı ve otoparkı gerisingeri arşınlayarak odasına döndü.

Cassie kendi odasına girdiğinde yalnızlık çektiğini fark etti. Bir yoldaşa ihtiyacı vardı. O yüzden de kapıyı tekrar açtı ve dedesini son kez görmek için eski evine geri döndü.

Ninova

YUVA (2013)

Cassie yuvasına döndü. O yere, o kişiye.

Uzun yıllar öncesiydi, Drummond'la gittikleri hamburgercide dedesiyle görüşmesinden neredeyse bir yıl sonrasıydı. Bir kapıdan geçip Myrtle Creek'teki evinin etrafını saran verandaya adım attı. Yaz mevsiminin sonlarına doğru bir gece vaktiydi ve Cassie börtü böceğin vızıltısını duyabiliyordu. Hava nemli ve serindi. Burnuna çalınan ıslak toprak kokusuna dayanarak yağmurun yeni kesildiğine kanaat getirdi.

Veranda boyunca yürüyüp köşedeki eski ahşap sandalyelerden birine oturdu. Buradan dedesinin atölyesini görebiliyordu. İçeride ışık yanıyor, atölyenin penceresi karanlık gecede tıpkı bir fener gibi parlıyordu. Cassie çarpma ve hareket sesleri duydu. Dedesi Cassie yatmaya gittikten sonra ortalığı topluyordu. Gerçi sadece odasına gitmiş de olabilirdi çünkü Cassie odasına gittiğinde uyuyacak diye bir kaide yoktu. Kimi zaman geç saatlere kadar oturup kitap okurdu. Hatta çoğu zaman uyuduğunda dedesi saatler önce eve gelmiş olurdu. Fakat Cassie'nin odası evin diğer tarafındaydı ve penceresi ağaçlara bakıyordu. Ve genç Cassie okumakta olduğu kitaptaki karakterlerin başlarından geçen maceralara kendini fena hâlde kaptırdığından şu anda başka bir dünyada olmalıydı.

Birkaç dakika sonra atölyenin ışığı söndü ve dedesi geniş ön kapıdan çıktı. Atölye eskiden garajdı, sonra dedesi orayı atölyeye çevirmişti fakat kapısını bir türlü değiştirmemişti. Dedesi kapıyı kilitledi ve başını önüne eğip tek kolunu yanında sallayarak bahçeden eve doğru yürüdü. Ormanın içinde bir yerde bir

kuş yalnız fakat huzur verici bir sesle şakıdı ve dedesi verandaya çıkarken sesin geldiği yana baktı. Sonra başını diğer tarafa, Cassie'nin oturmakta olduğu tarafa çevirdi ve olduğu yerde donakaldı. Cassie de ona döndü ve gözleri buluştu.

Cassie dedesinin onu son görüşünden beri zayıfladığından emindi. Bir yıl içinde hastalığına tanı konulacaktı. Kanser çoktan hücrelerine sızmış, onu değiştiriyordu. Onu kemiriyordu. Cassie dedesinin bunu hissedip hissetmediğini merak etti. Bilip bilmediğini.

Dedesi ağırlığı altında gıcırdayan veranda boyunca yürüyerek Cassie'nin yanındaki diğer sandalyeye oturdu. Aralarında küçük bir masa vardı ve Cassie yaz aylarında, özellikle de havanın sıcak ve aydınlık olduğu günlerde burada birlikte oturup kola içtikleri günleri hatırladı. Fakat şimdi hava karanlıktı ve tek ışık arkalarındaki mutfak penceresinden geliyordu.

"Sen olduğunu sanmıştım," dedi dedesi. "Yani diğer sen. Yataktan kalktığını sandım."

"Hayır," dedi Cassie alçak sesle. "Hâlâ odamdayım. Muhtemelen kitap okuyorum."

"Evet," dedi dedesi. Onu dikkatle inceliyordu. "Gözlerim beni yanıltıyor olabilir, gerçi belki de ışıktandır ama daha yaşlı görünüyorsun."

"Öyleyim," diye itiraf etti Cassie. "Seni Matt'in orada görmemin üstünden on yıl geçti."

"Vay canına," dedi dedesi. Arkasına yaslanırken sandalye ağırlığı altında gıcırdadı. Birlikte garaj yoluna ve az ötedeki ana yola baktılar. Onlar sessizce otururken güneydeki Myrtle Creek istikametine giden bir kamyon geçti yoldan. Sonra dedesi tekrar konuştu: "Her şeyi hayal ettiğime karar vermiştim," dedi. "Seninle karşılaşmamızı. Rüya falan olduğuna inandırmıştım kendimi..."

"Falan?"

"Bilmiyorum. *Bir şey*. Çünkü her şey bundan daha mantıklıydı. Ama işte, yine buradasın."

"Rüya değildi."

"Biliyorum," dedi dedesi.

"Nasılsın?" diye sordu Cassie. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Dedesi yanıt vermeden önce biraz durdu ve cevabı Cassie'ye savunmaya geçtiğini düşündürdü: "İyiyim. Her zamanki gibi."

Ona daha zayıf göründüğünü söylemek, doktora gitmesini tembihlemek istedi fakat dedesinin onu nelerin beklediğini öğrenmek istemediğini biliyordu. Bildiği bir diğer şey ise geçmişi değiştiremeyeceğiydi. Şu anda olduğu ve artık bildiği pek çok şey dedesinin başına gelenlerle bağlantılıydı. Bu kırılması imkânsız bir zincirdi. Zaman yolculuğunun o şekilde işlemediğini biliyordu.

"Neden buradasın?" diye sordu dedesi.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Cassie. "Sadece kendimi tekrar evimde hissetmek istedim. Hâlâ bir evim olduğunu hissetmek."

Dedesi buna karşılık hiçbir şey söylemedi. Bir süre sonra uzanıp tek elini Cassie'ninkinin üstüne koydu.

"Zor ve korkutucu bir şey yapmak zorundayım," dedi Cassie. "Sanırım bunu yapmadan önce, dünyamda zor ve korkutucu şeylerden eser olmayan günlerin neye benzediğini hatırlamak istedim."

"Hayat zor ve korkutucu şeylerle doludur," dedi dedesi. "Bazen zor ve korkutucu bir şeyle yüzleşmek zorunda olduğunu bilirsin." Adam başını salladı ve Cassie dedesinin onunla olduğu kadar kendisiyle de konuştuğunu düşündü. "Fakat yine de yapman gerekeni yapmak zorundasındır. Oyunbozanlık etmenin veya sızlanmanın anlamı yok. Yapman gerekeni yap."

Cassie'nin yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Epey pragmatik oldu," dedi.

"Başka ne yapabilirsin ki?" diye sordu dedesi ve şimdi Cassie'ye, dünyaya kızgın görünüyordu. "Çünkü pes edersen kötülüğün kazandığını kabul etmiş olursun, öyle değil mi? Yapabileceğin tek şey savaşmaya devam etmektir. Mağlup olduğunda bile mağlubiyeti kabul etme. Kötülük yalnızca sen izin verirsen kazanır. Ben mağlup olmayı reddediyorum, Cassie. Reddediyorum."

Cassie onu hiç böyle görmediğini fark etti. Bu yanını ondan hep gizlemişti. Bu, hayatın ona yaptıklarına karşı duyduğu burukluğun ve öfkenin dışa yansımasıydı.

"Ben reddediyorum ve sen de aynısını yapmalısın." Bir parmağını ona doğrulttu. "Ne yapman gerekiyorsa yap ve sonra da yoluna devam et. Olanları arkanda bırak ve hayatını yaşamaya bak."

"Evet," dedi Cassie. "Kulağa iyi geliyor."

Bir süre daha sessizce oturdular. Cassie çocukluğuna ait sesler ve kokular tarafından kuşatılmış vaziyetteydi ve onlarda teselli buldu. Bu onun nazarında bir annenin kucaklamasına en yakın şeydi.

"Bir dakika burada bekle," dedi dedesi sonra. Homurdanarak sandalyesinden kalkıp eve girdi. İçeride gözden kayboldu fakat Cassie adamın mutfakta bir şeylerle uğraştığını duyabiliyordu. Bir an sonra geri döndüğünde elinde iki şişe kola vardı. Şişelerden birini ona uzattıktan sonra tekrar yerine oturdu. "Bir şeyler içelim," dedi. Anahtarlığındaki açacağı kullanarak şişeleri açtığı esnada sessiz geceye iki *pısst* sesi karıştı ve ardından şişelerini tokuşturdular. Cassie içeceğinden bir yudum aldı. Asit ve şeker onu zımba gibi yaptı.

"Seni bir daha görmeyecek miyim?" diye sordu dedesi elindeki şişeye bakarak.

"Umarım öyle olmaz," dedi Cassie. "Umarım seni tekrar görebilirim."

Dedesi bunu başıyla onaylayıp gülümsedi. "Güzel," dedi. "Seni böyle görmek hoşuma gidiyor. Büyüdüğünü görmek yani. Torunumla, çocuk değil de yetişkin hâliyle sohbet etmek güzelmiş."

"Benim için de öyle," dedi Cassie.

"O hâlde anlat," dedi dedesi elindeki şişeyi dudaklarına götürürken. "Kolanı bitirmek için acele etmene gerek yok. Eğer bir zaman yolcusuysan istediğin âna dönebilirsin, öyle değil mi?"

"Öyle," dedi Cassie gülümseyerek.

"O zaman içeceğinin tadını çıkar ve bana hayatından bahset. Geleceğin neye benzediğini öğrenmek istiyorum."

Cassie ne diyeceğini düşünürken ana yoldan aksi istikametlerde iki araba daha geçti; Orta Çağ'dan fırlama atlılar gibi birbirlerine doğru hızlanırlarken mızrağı andıran farları karanlığı deldi.

"Olur," dedi Cassie ve kolasını bitirene kadar konuştu. Dedesine dilediği her yere kapı açabilen sihirli kitabın masalını anlattı ve dedesi uyumadan önce kendisine anlatılan masalı dinleyen bir çocuğun kocaman açılmış gözleriyle dinledi onu.

BEŞ AŞAMALI BİR PLAN

Ertesi sabah, yani pizzayla, birayla ve sohbetle geçen gecenin ertesi günü Drummond otel odasının önünde yüzü otoparka dönük vaziyette yere oturmuş, ne tür bir adam olduğunu düşünüyordu. Uzun süre boyunca kaçıp saklanan bir adam olmuştu çünkü o anda yapılacak en doğru şey buydu. Bundan hâlâ emindi: Kadın'la savaşamazdı. On yıl önce. On yıl boyunca.

Tek başına.

Şimdi yine arkadaşları varmış gibi hissediyordu, onunla aynı amacı paylaşan insanlar. Kendine tek bir geceye, pizza ve biraya çok fazla anlam yüklediğini söyledi ama öyle olmadığını umuyordu. Arkadaş istiyordu. İnsanların ona yardım etmesini de. Çünkü bu yük tek başına kaldıramayacağı kadar ağırdı.

Güzel bir gündü, gökyüzü masmaviydi; hava şimdiden ısınmıştı. Yüzünü okşayan temiz hava Drummond'ın hoşuna gitti. Orada öylece oturup yürüyen insanları, ana yoldan geçen araçları izlemek hoşuna gitti. Derken Cassie'nin otoparkın karşı tarafındaki odasından çıktığını gördü. Cassie onu fark edince gülümseyip oraya doğru yürümeye başladı. Drummond'ın hoşuna giden şeylerden biri de buydu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Cassie yanına kurulurken.

"Huzurun ve sessizliğin tadını çıkarıyorum," dedi Drummond. "Ne yapacağımızı düşünüyorum."

"Anladım," dedi Cassie kısık gözlerle otoparka bakarak. Ellerini sarı saçlarından geçirdi ve arkasından atkuyruğu yapıp lastikle tutturdu.

"Bana kalırsa önce hep beraber kahvaltı etmeliyiz," dedi Drummond ve Cassie ona baktı. "Sen, ben, Izzy ve Lund. Dün geceki gibi cümbür cemaat oturup karnımızı doyurmalıyız."

"Neden?" diye sordu Cassie. "Karşı çıktığım yok. Sadece teklifinin nedenini merak ettim."

"İki nedeni var," dedi Drummond. "Çünkü hoşuma gidiyor. Kalabalık hoşuma gidiyor. Hepiniz hoşuma gidiyorsunuz ve başka insanlarla keyifli vakit geçirmeyeli çok uzun zaman oldu."

"Tamam," dedi Cassie.

"İkinci olarak da plan yapmamız gerek."

Dönüp Cassie'ye baktı.

"Senin zaten aklında bir şeyler var," dedi. "Dün gecenin olayı buydu. Azaki hakkında sorduğun sorular falan."

Cassie omuz silkti. İnkâr etmedi. "Geçmişteyken uzun oyunu düşünmekte epey ustalaştım," dedi Cassie. "Plan yapmakta da."

"Şahsen ben hayatta kalmakta ustayımdır. Hem de Kadın'ı hepinizden daha iyi tanıyorum. Lund'la Izzy'nin de bildiği birtakım şeyler var."

"Evet."

"Eğer plan yapacaksak hep birlikte yapmalıyız, hem de kahvaltı sofrasında."

Cassie gülümsedi ve Drummond'a her nedense rahatlamış gibi geldi. "Tamam," dedi Cassie. "Öylesi benim de hoşuma gider."

Birlikte konuşmadan oturup ılık sabah havasının tadını çıkardılar. İnsanı dünyada hiçbir kötülük olmadığına inandıracak türden güzel bir bahar günü olacaktı. Şüpheleri ve korkuları kovalayıp imkânsızı planlamak için harika bir gündü.

Izzy ve Lund kısa süre sonra odalarından çıktıklarında Drummond'la Cassie'yi yerde otururken buldular.

"Sandalyenin icat edildiğinden haberiniz vardır herhâlde," dedi Izzy onlara takılarak.

İlk ayağa kalkan Cassie oldu. "Burada nerede güzel bir kahvaltı edebiliriz?" diye sordu, Drummond ayağa kalkmak için debelenirken. "Hep beraber kahvaltı edip sonraki hamlemizi planlayacağız."

Izzy, Lund'a baktı ve Lund başıyla onayladı.

"Krep," dedi Lund.

"Harika," dedi Drummond.

Izzy kısa bir yürüyüşün ardından onları sahile ve Pasifik'e bakan kocaman pencereleri olan, ahır ebatlarında bir kafeye götürdü. Çatal bıçaklar ahşap masalardaki fincanlarda duruyordu ve içeride tek tük turist vardı. Krep, domuz pastırması ve kahve sipariş ettiler fakat Drummond, Izzy'nin sözünü keserek kahve yerine çay istedi. Siparişleri geldiğinde çaylarını ve kahvelerini yudumlayıp kreplerini yiyerek Cassie'yle Izzy'nin bir defasında Izzy'nin Florida'daki kuzenini ziyaret etmek için çıktıkları yolculuğu dinlediler.

"Greyhound Tepesi'nde iki gün. Hayatımın en kötü deneyimiydi!" dedi Izzy gülerek.

"Son on yıldır başıma gelmeyen kalmamasına rağmen," dedi Cassie tebessüm ederek, "o yolculuk en kötü deneyimlerim listesinin hâlâ en tepesinde."

Güzel, hoş bir sohbetti ve Drummond kendini evinde gibi hissetti. Fakat alınması gereken bazı kararlar vardı ve onlara artık sadede gelmeleri gerektiğini söylediğinde kendini onlara ödevlerini yapmalarını söyleyen bir yetişkin gibi hissetti.

Tabakları toplandı, içecekleri tazelendi ve ardından bir plan yapmaya koyuldular. Cassie'nin önceki akşamdan beri kafa yorduğu birkaç fikri vardı. Cassie aklındakileri onlarla paylaştığında Drummond sorunları ve riskleri belirterek eklemeler yaptı. Izzy sorular sorarken Lund dinledi. Derken Lund da bir soru sordu ve planın işe yaramayacağını anladılar. En baştan başladılar.

Ninova

Tartıştıkları bir saat boyunca turistler gelip gitti, Drummond'ın çayı soğudu. Sonra sahilde yürüyerek bir saat kadar daha tartıştılar, planı geliştirip gözden geçirdiler. Sahaf'ı, bir ihtimal ölü olan Azaki'yi ve Drummond'ın Kadın'ı takip etmek amacıyla çıkacağı riskli bir yolculuğu kapsayan beş aşamalı, karmaşık bir plandı. Üstelik işe yararsa, Kadın'la yüzleşmek zorunda kalacaklardı.

Güneş yüzünden gözlerini kısarak sahilde dikildikleri esnada, "Plan tıkır tıkır işlese bile Kadın hâlâ tehlikeli olacak," diye uyardı Drummond onları. Karşılarında dalgalar kükrüyor, tepelerinde kuşlar ötüşüyordu. "Kendi sonumuzu planlıyor olabiliriz."

Bunu duymak Izzy'yi memnun etmişe benzemiyordu. Lund her zamanki gibi gizemliydi. Fakat Cassie başını salladı.

"Sanmıyorum. Bence onu alt edebiliriz."

"Peki ne yapacaksın?" diye sordu Izzy. "Onu öldürecek misin?"

Cassie tereddüt etti. "O kadar ilerisini düşünmemiştim," dedi itiraf edercesine. "Ben katil değilim."

"Hayır, değilsin," dedi Izzy sertçe. "Ama onu yakalarsak ne yapacağız? Onu polise teslim edemeyiz."

Drummond uzun uzun denize baktı. Bu sorunun cevabını biliyordu. O sabah, henüz onlardan biriyle konuşmadan önce ne yapmaları gerektiğine karar vermişti.

"Onu öldüreceğiz," dedi ve üçü birden dönüp ona baktılar. "O şeytanın ta kendisi. Onunla başa çıkamayız. Asla vazgeçmez." Cassie'yi ikna etmesi gerektiğini bildiğinden ona döndü. "Arkadaşlarıma ne yaptığını gördün," dedi ve sesinin duyguların ağırlığıyla titrediğini duymak kendisini bile şaşırttı. Beyninin ücra bir köşesi ona, *Vay canına, gerçekten gerginsin*, dedi. "Anılarımda gördün."

Cassie başıyla onayladı.

"Balo salonunda ne yaptığını gördüğünüz. O kadar insanı mecburiyetten öldürmedi. Kitapları öylece alabilirdi ve kimse ona engel olamazdı. Öldürdü çünkü canı öyle istedi. Bunu da en korkunç şekillerde yaptı çünkü ölüm onu mest ediyor. Hatalıysam hatalısın deyin."

Cassie gözlerini ufka dikti. Az ileride iki çocuk ciyaklayıp kumdan bir kalenin temelinin etrafında çığlık çığlığa yakalamaca oynamaya başladılar. Çok normal, çok mutlulardı.

"Onu öldüreceğiz," dedi Drummond. "Ya buna razı oluruz ya da hiç başlamayız. Çünkü manası kalmaz. Başladığımız işi yarıda bırakamayız. Planı harfiyen uygulayacağız çünkü ancak ondan sonra özgür kalabiliriz. Ancak ondan sonra tüm bunlar" –eliyle çevredeki insanları işaret etti– "güvende olabilir."

"Bana uyar," dedi Lund. "Öldürelim."

Izzy, Lund'a şaşkınlıkla baktı. İkilemde kaldığı yüzündeki kırışıklıklardan belli oluyordu. Sonra Cassie'ye döndü.

"Cassie?" dedi.

Cassie gözlerini ufuktan ayırmadan başıyla onayladı. "Evet," dedi. "Gereken neyse onu yapacağız."

Izzy gönülsüzce başıyla onayladı. "Pekâlâ," dedi.

"Güzel," dedi Drummond. Kararı sindirmeleri için birkaç dakika bekledi ve ardından, "O hâlde işe koyulalım," diye ekledi.

PLAN, BİRİNCİ AŞAMA – AZAKİ'NİN HİKÂYESİ

Antofagasta, aylar önce

Azaki kendini bok gibi hissediyordu ve bu hayatında ilk değildi. Çöldeki yanılsama yaşlı kadın için olduğu kadar kendisi içindi de. Kadına arzuladığı, ihtiyaç duyduğu fakat ona asla veremeyeceğini adı gibi bildiği bir şey vadederek onu bir bakıma dolandırmış gibi hissediyordu kendini. Özel kitapları bulmak için yaptıkları içine dert olmaya başlamıştı.

"Bira, lütfen," dedi bara vardığında. Barmen ona başıyla selam verip tezgâhın arkasındaki dolaptan bir şişe çıkardı. Azaki birayı oda hesabına yazdırdı ve taburelerden birine kuruldu. Bar kalabalık değildi; sadece arka planda hoş bir mırıltı yaratmaya yetecek kadar insan vardı. "Bayan Pacheo'ya," dedi şişeyi havaya kaldırarak ve ardından birasından bir yudum aldı.

Daha ne kadar devam edebileceğini bilmiyordu ama duramazdı. Korktuğunun farkındaydı. Kadın'dan korkuyordu. Kadın onun gibileri öldürüp kitaplarını alıyordu. Tanıdıklarından, barlarda rastlaştığı diğer kitap avcılarından öyle duymuştu. Ona Washington Meydanı Parkı'ndaki katliamdan, sırra kadem basan kitap sahiplerinden bahsetmişlerdi. İnsan nasıl böylesine gaddar olabilirdi? Ne tür bir insan bütün kitapları ele geçirmek isterdi?

Azaki yalnızca tek bir kitap daha bulmak istiyordu. Onu Sahaf aracılığıyla satıp milyonlar kazanacak, sonra da gidip bir yerde saklanacaktı. Her şeyi arkasında bırakacaktı.

Yüzünün barın arkasındaki aynaya düşen yansımasına bakarak birasından bir yudum daha aldı.

Elbette satabileceği bir kitabı vardı. Kendi kitabı.

Yansımasına bakarak kafasını iki yana salladı: *Aklına bile getirme.*

Yanılsamalar Kitabı onundu. Onu satamazdı. Asla.

Birinin omzuna dokunduğunu hissetti ve aynadan, Lund'un heyula gibi tepesinde dikildiğini gördü.

"Odaya gideceğini sanıyordum," dedi Azaki ona dönmeden.

Lund'u severdi. Sessiz ve dertsizdi. Kusursuz fedainin sözlükteki karşılığıydı. Fakat Azaki onun bütün gece dirseğinin dibinde oturmasını istemiyordu.

Ona yanıt veren bir kadın sesi oldu: "Bu Lund, o Lund değil."

Azaki arkasına döndü ve Lund'un yanında sarışın, güzel bir kadının dikilmekte olduğunu gördü. Sonra Lund'un hakikaten değişik göründüğünü fark etti. Kıyafetleri değişmişti, saçları daha uzundu.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Kuytu bir yerde konuşmamız daha iyi olur," dedi kadın.

Azaki, Lund'a baktı ve iri yarı adam başıyla onayladı.

Mekânın köşesinde, herkesten uzakta bir masaya geçtiler.

"Eee? Neler oluyor?" diye sordu Azaki.

Kadın cebinden bir kitap çıkarıp masaya koydu. Azaki bir an için Lund'un bir kitap bulduğunu sandı ve kalbi özgürlük ihtimali karşısında tekledi. Fakat çok geçmeden yanıldığını anladı.

"Pekâlâ," dedi. "Bu nedir?"

"Ona kulak ver," dedi Lund.

"Bu Kapılar Kitabı," dedi kadın. "Benim adım Cassie. Hayatını kurtarmak için gelecekten, birkaç ay sonrasından geldik."

Azaki gözlerini kırpıştırarak duyduklarını hazmetmeye çalıştı, sonra Lund'a döndü.

"Gelecekten mi geliyorsunuz?"

Lund başıyla onayladı ve ardından, "Dediğim gibi, ona kulak ver. Çünkü birkaç ay içinde ortalık yangın yerine dönecek," dedi.

"New York'a gitmen gerek," dedi kadın. "Zaten Sahaf birkaç gün içinde arayıp senden oraya gitmeni isteyecek."

"Neden?" diye sordu Azaki.

Kadın başını salladı. "Açıklaması biraz zor. Çünkü ondan öyle yapmasını istedim. Geçmişte. Artık bir önemi yok."

Bunun üzerine Azaki gülümsedi çünkü komikti.

"Gülmeyi kes," dedi kadın. "Durum ciddi. Burada hayatını kurtarmaya çalışıyoruz."

"Neden?" diye sordu Azaki. "Neden gelecekte hayatımı kurtarmak istiyorsunuz?"

"Çünkü yardımına ihtiyacımız var," dedi Cassie. "Kadın'ı durdurmak için."

Azaki gülümsemeyi kesti çünkü artık o kadar da komik gelmiyordu. Cassie geleceğinden, aklındaki plandan bahsederken onu can kulağıyla dinledi.

"Sence mümkün mü?" diye sordu Cassie.

Azaki soruyu bir süre düşündü. "Mümkün," dedi. "Zor ama mümkün. Pratik yapmak için biraz zamana ihtiyacım olacak."

New York, birkaç gün sonra

Azaki kapıyı açtığında bir eli cebindeki Yanılsamalar Kitabı'ndaydı ve kendisiyle Lund'u durdukları yerden on beş santim sağda gösterecek bir yanılsama yarattı.

Hugo Barbary tam da Cassie'yle diğer Lund'un söylediği gibi oradaydı fakat Azaki yine de kendisine anlatılanların gerçek çıkmasına şaşırdı. Dosdoğru Barbary'nin silahının namlusuna bakıyordu. Ya da on beş santim sağda olsaydı öyle olacaktı.

Barbary ateş etti ve Azaki elini cebinden çıkarmadan yere serilerek yüzüstü yatıp kafasında kanlı bir kurşun yarasıyla ölü taklidi yaptı. Barbary tekrar ateş etti ve Lund, tıpkı Azaki'ye söylendiği gibi yere devrildi.

Bir süre kıpırdamadan öylece yatıp Barbary'nin diğer odada Izzy'ye işkence etmesini dinledi. Eğer kızın iyi olduğunu bilmeseydi müdahale etmeyi deneyebilirdi. Belki de sessizce ayağa kalkar ve çekip giderdi – hiçbir fikri yoktu. Kahraman olduğunu sanmıyordu ama şimdiye dek kendini o açıdan test etmesi gerekmemişti. Çocukluğunda bir keresinde babasının dediği gibi: *"Yumruğa karşı en iyi savunma orada olmamaktır. Kaç, evlat. Hayatta kalmanın utanılacak bir yanı yoktur."*

Birkaç dakika sonra Lund'un ayağa kalktığını duydu. İri adam yanına gelip Azaki'yi kontrol etti ama tek gördüğü kan revan içinde yerde yatmakta olan bir cesetti. Azaki, Lund'un sanki ölümüne üzülmüş gibi iç çektiğini duydu ve doğrusunu söylemek gerekirse buna biraz sevindi. Derken Lund şaşırtıcı derecede sessizce ayağa kalktı. Azaki birkaç dakika sonra Barbary'nin iri adamdan yediği yumruğun etkisiyle iki seksen yere serildiğini duydu ve içten içe Lund'a tezahürat etti. Bunun ardından Lund'un konuştuğunu işitti ve kadın koridorda yanından geçip odalardan birine girerek giysilerini bir çantaya doldurdu. O çantasını toplamakla meşgulken Lund, Azaki'nin yanına döndü. Bu en riskli kısımdı. Yahut gelecekteki Lund cebinden Yanılsamalar Kitabı'nı alırken hiçbir şey fark etmediğini söylememiş olsaydı öyle olurdu. Azaki elini cebinden çıkarıp altına alarak cebini açıkta bırakmıştı. Lund, Azaki'nin öldüğünü sandığından telaşlıydı; Azaki'nin başının yan tarafının mucizevi bir şekilde iyileştiğini fark etmedi.

Derken Lund ve kadın, Barbary kendine gelmeden oradan çıkabilmek için telaşla evden ayrıldılar.

Azaki, Lund'un o konuda çok net olmasına rağmen geri dönmeyeceklerinden emin olmak adına bir iki dakika bekledi ve ardından ayağa kalkıp üstünü başını silkeledi.

Yanılsamalar Kitabı cebinde değilken kendini bir tuhaf hissediyordu. Yirmi seneyi aşkın süredir onu yanından ayırmıyordu. En kıymetli mal varlığıydı. Onu geri almak için şimdiden sabırsızlanıyordu.

Koridorda birkaç adım ilerleyip oturma odasına baktı. Barbary oradaydı, karşı duvarın dibine yığılmıştı. Lund onu iyi benzetmiş olmalıydı.

"Bunu hak ettin," diye mırıldandı Azaki. "Adi şerefsizin tekisin."

Cassie Kütüphaneci'yle birlikte çıkagelmeden oradan ayrılması gerektiğini bildiğinden daireyi o hâlde bıraktı. Olayların kronolojisini iyi bellemişti.

Şimdi beklemek zorundaydı.

Bu gece bir açık artırma düzenlenecekti ve Kadın müzayedeyi basıp ortalığı kan gölüne çevirecekti.

Lund ve Cassie'nin arkadaşı Yanılsamalar Kitabı'nı da yanlarına alarak kaçacaklardı. Kitapla birlikte güneye yollanacaklar ve onu yol üstünde bir yere saklayacaklardı.

Azaki onu nereye saklayacaklarını biliyordu. Antofagasta'daki barda ona kitabın yerini söylemişlerdi. Orada bekleyecek ve onlar oradan ayrılır ayrılmaz kitabına kavuşacaktı.

Çöl, Las Vegas'ın güneyi

Azaki birkaç gün beklemesi gerektiğinden Las Vegas'taki Rio'da kendine bir süit tutmuş, vakit öldürüyordu. New York'tan beş saatlik bir uçak yolculuğuyla doğrudan Vegas'a uçmuştu. Harry Reid Uluslararası Havalimanı'na indiğinde New York'ta açık artırma daha başlamamıştı bile. Odasına yerleşmişti ve insanlar Istırap Kitabı'na teklif yaparlarken iç çamaşırlarıyla yatağında oturmuş, oda servisi menüsündeki en pahalı hamburgerlerden birini yiyordu. Çok geçmeden Lund ve Izzy –ve tabii Yanılsamalar Kitabı– güneye giden bir Greyhound'a binecekti. Azaki şehre varmalarına daha üç gün olduğunu biliyordu ama vardıklarında Strip yakınlarındaki Circus Circus'ta bulabildikleri en ucuz odayı tutacaklardı ve ertesi sabah bir araba kiralayıp I-15 üzerinden yarım saat boyunca güneye doğru yol aldıktan sonra SR 161'e varacaklardı. Oradan batıya dönüp çölden kuzeye doğru uzanan, elektrik hatlarına paralel bir toprak yola gireceklerdi. Lund üçüncü elektrik direğinin dibinde duracak, çölde yüzünü batıya dönüp on adım atacak ve diğer kolu askıda olduğundan sağlam koluyla bir çalının altını eşeleyip plastik torbadaki kitabı oracığa gömecekti.

"Senin adımların benimkinden daha büyük," demişti Azaki, Lund Şili'deki barda kitabı nereye gömdüğünü tarif ederken.

"O zaman on beş adım say," demişti Lund. "Çalıyı gözden kaçırmana imkân yok. Üçüncü direkle aynı hizada tek başına duruyordu."

Azaki onun dediği kadar kolay olmasını umdu.

Lund'un kitabı gömdüğü gün Azaki I-15'in altındaki yonca kavşakta bulunan Starbucks'ta bekliyordu. Oraya erkenden

varmış ve cam kenarına oturmuştu. O camdan dışarı bakarken Lund ve Izzy sabah saat on sularında Izzy'nin sürdüğü arabayla kahvecinin önünden geçti. Onlar yarım saat sonra aynı yoldan geriye dönerlerken Azaki kiralık arabasında sabırsızca bekliyordu. Eyaletler arası yola çıkmalarını ve oradan da kuzeydeki Las Vegas'a doğru yola koyulmalarını izledi. Orada, kitabı çölde bırakmakla akıllılık edip etmediklerini tartışarak geçirecekleri iki gün daha kalacaklardı. Lund bunu anlatırken Azaki'nin kıymetlisini öylece terk etmekten ötürü vicdan azabı çeker gibiydi. O anda, elektrik hatlarının yanındaki yola doğru otobanda son sürat ilerlerken Azaki, Lund'u affedebileceğini düşündü. Tabii kitabı bulması kaydıyla.

Elektrik hattı boyunca uzanan yolu buldu.

Derken üçüncü direği de buldu. Arabayı park ederken gördüğü tekerlek izlerinden Izzy'nin arabayı aynı yere park ettiğini anladı.

Lund'un arabadan uzaklaşan ayak izlerini bile gördü. Ayak izlerini takip ederek Lund'un ona günler önce anlattığı çalıyı buldu. Sırtını dağlayan kavurucu güneşe rağmen dizlerinin üstüne çöktü ve soğuk plastiği hissedene kadar iki eliyle birden kazdı.

Plastiğin üstünden bile kitap sıcaktı. Tanıdıktı. Onun yuvasıydı.

Çikolata paketini açan bir çocuğun hevesiyle poşeti açtı, siyah ve altın rengi kapağı görünce gülümsedi.

Güzeldi, her zamanki kadar güzeldi ama şimdi gözüne olduğundan daha güzel göründü çünkü onsuzluğu tatmıştı.

Yerden güç alarak doğruldu ve elinde kitapla bir süre öylece dikildi. Sonra parlaklık yüzünden gözlerini kısarak çöle baktı. Rüzgâr yanaklarına toz ve kum savurdu.

Gözlerini yumdu ve Yanılsamalar Kitabı'nı tuttuğu elinin parmaklarının arasından ışıklar ve renkler saçıldı. Azaki gökyüzüne manzaralar resmetti, devasa heykeller sanki bir fırtınanın gözünde dikiliyormuş gibi etrafında dönüp durdu. Çok geçmeden kum somut şekillere büründü, etrafında kâh tıslayarak kâh çığlıklar atarak dönüp duran yılanvari mahluklara dönüştü.

Ninova

Azaki bu yaratıkları hissetti, haykırışlarını duydu. Yanılsama mutlaktı.

Azaki bazen sırf eğlence olsun diye kaslarını esnetirdi.

Yılanvari mahlukları renklendirdi, kırmızıya, sarıya, maviye boyadı ve bir süre sonra kıvranan şekillerden dans eden ışıklara dönüştüler. Bu Azaki'nin en sevdiği yanılsamalardan biriydi. Çöldeki ışıklar, yağmursuz bir gökkuşağı. Hepsi Azaki'nin eseriydi. Sezon arasından sonra kaslarını ısıtan bir adetten farksızdı.

Hüneri, Yanılsamalar Kitabı'nın hüneri hâlâ oradaydı.

Gökyüzündeki ışıkların cılızlaşmasına izin verdiğinde kitaptan saçılan rengârenk ışıklar da yitip gitti. Ve orada sıcak, kavurucu güneşle bir başına kaldı.

Yürüyerek arabasına döndü.

Kuzeye gitmesi gerektiğini biliyordu.

Ona ihtiyaçları vardı, Kadın'ı alt edebilmeleri için onlara yardım etmesi gerekiyordu.

Yardım edeceğini söylemişti, onlara söz vermişti çünkü Barbary'den bahsederek hayatını kurtarmışlardı.

Kafasının içinde bir ses –belki de babasının sesi?– ona kaçmasını söyledi. Hayatta kalmanın utanılacak bir yanı yoktu. Onca yol tepip Las Vegas'a dönmeye, oradan da havalimanına gitmeye şimdiden külfet gözüyle bakmaya başlamıştı.

Neyse ki uçağa bindiğinde kafasındaki ses susmuştu ve Azaki içinde tuhaf bir huzur hissediyordu.

PLAN,
İKİNCİ AŞAMA – SAHAF

Cassie ve Sahaf, New Orleans'taki Café Du Monde'da gece geç vakitte ikinci kez buluştu fakat bu defa Sahaf'ın buluşacaklarından haberi yoktu.

Cassie buraya üç gece art arda gelmişti, tabii ülkenin diğer ucundaki otel odasından bir kapı açıp Café Du Monde'a adım atarak. İlk gece sıcak ve nemliydi. Cassie saat gece yarısını geçene kadar beklemişti ama Sahaf görünmemişti. İkinci gece sıcak ve kuruydu. Bu defa Cassie daha geç saatlere kadar beklemişti ama Sahaf yine ortaya çıkmamıştı. New Orleans'taki üçüncü gece –Cassie için aynı akşam– Cassie kafeye adım attığında Sahaf zaten oradaydı. Önünde kahve ve çörek, gözlerindeyse dalgın bakışlarla Cassie'yle buradaki ilk buluşmalarında oturdukları masada oturuyordu. Bir sandalye çekip karşısına oturana kadar Cassie'yi fark etmedi.

"Selam," dedi Cassie.

Sahaf ona istifini bozmadan baktı.

"Ben de seni tekrar görüp görmeyeceğimi merak ediyordum," dedi. Sesinde kızgınlık yoktu.

"Nasılsın?" diye sordu Cassie esasında umurunda olmamasına rağmen. Sahaf'ın zaman çizgisinde açık artırma düzenleneli iki aydan biraz fazla olmuştu. Cassie ise zamanda geriye gitmişti.

"Mis gibiyim," dedi Sahaf. "Özellikle de müzayedemin bir kitle katilinin en ıslak rüyalarına dönüştüğü düşünüldüğünde. O Barbary denen hayvanın tek gerçek arkadaşımı öldürdüğü düşünüldüğünde. Siktiğimin Istırap Kitabı'nı satmayı bile

beceremediğim düşünüldüğünde. Her şey hesaba katıldığında son iki ayın iyi geçtiği söylenebilir."

Cassie yorum yapmadan dinledi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Sahaf.

"Aslına bakarsan üç şey istiyorum," dedi Cassie. "İlk olarak kahve ve çörek istiyorum çünkü vaktiyle biri bana buranın kahvesiyle çöreğini pek övmüştü, üstelik haklıydı da. İkinci olarak Istırap Kitabı'nı istiyorum. Üçüncü olarak da yardımını istiyorum."

Sahaf duyduklarına inanamıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı ama ağzını açmadan önce garsonun gelip Cassie'nin siparişini almasını bekledi. "Yardımımı mı istiyorsun? Ne cüretle benden yardım istersin?"

Cassie gözlerini kırpıştırdı, anlamamıştı. "Ne cüretle mi?"

"Esenlik Kitabı'm hâlâ sende. Onu bana iade etmedin. Keza Kapılar Kitabı'nı da."

"Ah, şey," dedi Cassie. "Esenlik Kitabı'nı sana veremezdim, değil mi? Çünkü ilk fırsatta arkana bile bakmadan kaçtın."

Sahaf'ın dudakları sinirden dümdüz bir çizgi hâlini aldı.

"Kapılar Kitabı'nı da sana vermeyeceğim çünkü anlaşmanın üstüne düşen kısmını yerine getirmedin. Arkana bile bakmadan kaçtığından görememiş olabilirsin ama o kadını püskürtmeye çalışan bir adamın silahından çıkan kurşun Izzy'nin beynine isabet etti."

Sahaf bakışlarını kaçırdı, gözleri tenis maçı izler gibi iki nokta arasında mekik dokuyordu. Garson döndü ve çörek dolu tabağıyla kahvesini Cassie'nin önüne bıraktı.

"Sakin ol," dedi Cassie. "Ölmedi. Ama bunu bilemezdin çünkü arkana bile bakmadan kaçtın."

"Tamam tamam," diye çıkıştı Sahaf. "Anladık. Arkama bile bakmadan kaçtım. Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım. Eğer kaçmamış olsaydım o kadın koleksiyonuna bir kitap daha eklerdi."

Cassie çörekten bir ısırık aldı. Hatırladığı kadar güzeldi.

"Sanki başka kitaba ihtiyacı var da," dedi Sahaf daha ziyade kendi kendine. "Yaptığı şeyler. O hız. O vahşet. Okoro'ya ne yaptığını gördün mü? Yani o adam hayatı boyunca başka birinin

gününü mahvetmeyecek tek bir nefes bile almadı ama kimse o şekilde ölmeyi hak etmez."

"Tek ölen o değildi," dedi Cassie. "Yani açık artırmanda."

"Sence bunu bilmiyor muyum?!" diye çıkıştı Sahaf acıyla. "Başka bir şey düşündüğüm mü var sanki? İşi bırakmaya çalışıyordum fakat kendi felaketimi yine kendim hazırladım. Neyse, artık yoktum. O lanet olası kitaplarla hiçbir ilgim kalmadı."

"Dine mi geldin?" diye sordu Cassie tek kaşını şüpheyle kaldırarak.

"Sorun eskiden dindar biri olmadığım varsayımına dayanıyor. Karşımda oturup beni yargılayamazsın, küçük hanım. Benim hakkımda, hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Yaptığım hiçbir şey için özür dileyecek değilim."

"Buraya özür dinlemeye gelmedim zaten," dedi Cassie. Kahvesinden bir yudum aldı. Koyu ve acıydı, tereyağlı tatlı çöreğin ideal dans eşiydi.

"Evet, az evvel söyledin. Kahve, çörek ve yardım istemek için gelmişsin. Peki sana nasıl bir yardımım olacağını düşünüyorsun?"

"Istırap Kitabı nerede?" diye sordu Cassie.

"Güvenli bir yerde," dedi Sahaf. "Esenlik Kitabı'nı geri getirdiğinde onu alabilirsin."

Cassie başını aşağı yukarı salladı. Bu teklif sürpriz olmamıştı. Hep bir ağızdan tezahürat eden, diğer yandan da Cassie'yle Sahaf'ı gözleriyle yemekten geri durmayan gürültücü bir grup delikanlının yanlarından geçmesini bekledi.

"Siktiğimin turistleri," diye mırıldandı Sahaf. "Bu şehri mahvediyorlar. Esenlik Kitabı benim. Onu elinde tutmaya hakkın yok."

Cassie her türlü hakkı olduğunu ve Esenlik Kitabı'nın hiçbir zaman kendisine ait olduğu kadar Sahaf'a ait olmadığını düşünerek kahvesini yudumlarken kendi kendine gülümsedi.

"Ona el koymaya niyetim yok," dedi Cassie. "Ama kitabına kavuşmak istiyorsan bana yardım etmen gerek."

"Benden ne yardımı istiyorsun?"

"Kadın'ı durduracağım."

Sahaf ona bir an bön bön baktı ve ardından bir kahkaha patlattı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hakkını vermeliyim ki taşaklısın, kızım. Onu durdurmak mı istiyorsun? Sen ve Kapılar Kitabı'n?"

"Elimde Kapılar Kitabı'ndan başka kitaplar da var," dedi Cassie. "Ayrıca yalnız da değilim. Fakat elimde olmayan ve ancak senin temin edebileceğin bazı şeyler var."

"Neymiş bunlar?"

"Bir açık artırmaya daha ihtiyacım var. Kadın'ın dikkatini çekmek istiyorum. Son açık artırmana geldi. Nereden haber aldığını hiç merak ettin mi?"

Sahaf omuz silkti. "Yani, devlet sırrı sayılmaz. Herkese haber gönderiyorum. Ne kadar çok insanın haberi olursa müzayede o kadar kalabalık olur."

"Şahsen onu pek öyle dost canlısı birine benzetemedim."

"Şey, olabilir. Muhtemelen öldürdüğü insanlardan birinin telefonuna el koymuştur. Gönderdiğimiz bildirimi o telefondan görmüş olabilir."

"O hâlde bir sonraki müzayedede ona yine bildirim gidecek. Özellikle de kitapları istiyorsa.

"Hangi kitapları?" diye sordu Sahaf ve söylediği her şeye rağmen, Cassie orada bir ilgi kıvılcımı gördü.

"Fox Kütüphanesi," dedi Cassie ve şaşkınlıktan Sahaf'ın kaşları havalandı.

"Orayı buldun mu?"

"Nerede olduğunu biliyorum," dedi Cassie.

"Ve orayı yem olarak mı kullanacaksın? Sen o küçük beyaz beynini peynir ekmekle mi yedin? Ona oradaki kitapları da koleksiyonuna ekleme fırsatı mı vereceksin?"

"Geleceğinden emin olmam gerek," dedi Cassie. "En büyük ganimet orası."

Sahaf kafasını iki yana salladı. "İştahımı kaçırdın."

"Orada bulunmana gerek yok," dedi Cassie. "Sadece yer ve mekân ayarlaman, sonra da sana söylediğimde herkese bildirim göndermen gerek. Geri kalanını biz hallederiz."

"Biz derken?" diye sordu Sahaf. "Çetende kimler var? Kapıyı bile çenesiyle açmaya çalışan arkadaşın Izzy? Şu çam yarması? Ve aynadaki yansımasından bile korkup kaçan Drummond Fox?"

"İnsanlara hiç güvenmiyorsun," dedi Cassie.

"İnsanlar tarafından pek çok kez yüzüstü bırakıldım da ondan," dedi Sahaf.

"Son konuştuğumuz zamankinden daha... huysuz görünüyorsun," diye bir yorumda bulundu Cassie.

"Huysuz," dedi Sahaf. Sonra yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. "Şimdiye dek kimse beni huysuzlukla itham etmemişti."

"Sen bana yardım et, ben de sana Esenlik Kitabı'nı geri vereyim. Sözüm söz."

"Ah, şey, madem söz veriyorsun..."

Cassie ikinci çöreğini ortamın keyfini sürerek ağır ağır yedi. Kafede birkaç müşteri daha vardı; turiste benzeyen orta yaşlı bir çift, kahve ve şekerle ayılmaya çalışır gibi görünen birkaç sarhoş genç kadın. Garsonlar tezgâhın başında dikilmiş, alçak sesle sohbet ediyorlardı.

"Tamam," dedi Sahaf nihayet. "Bu saçmalığı ne zamana istiyorsun? Ve nerede?"

"Zamanını henüz bilmiyorum," diye itiraf etti Cassie. "Ama nerede olacağını biliyorum. Bir önceki açık artırmanı düzenlediğin yerde olmasını istiyorum."

"Otelimde mi?" diye sordu Sahaf. "New York'ta yani?"

"Neden olmasın?" dedi Cassie. "Orası bir otel. Bolca kapısı var."

PLAN,
BEŞİNCİ AŞAMA (I)

New York'taki unutulmuş bir yerde Cassie, Kadın'ı bekledi. Açık artırmanın üzerinden aylar, Cassie'nin gittiği yerden, yani kitapları yarattığı yerden gerçekliğe dönmesinin üstündense haftalar geçmiş olmasına karşın balo salonu hâlâ rutubet kokuyordu. Ne duvarlardaki kan lekeleri ne de yerlerdeki ayna ve cam kırıkları temizlenmişti. Tepedeki avizeden geriye kırık bir parça kalmıştı, hâliyle yaydığı ışık azalmıştı ve salonun köşelerine ulaşmakta zorlanıyordu. Salon biraz daha aydınlansın diye mum yakıp salonun kenarlarına yerleştirmişlerdi fakat mum ışıkları titreşip dans ediyordu. Eskiden kahkahaların çınladığı, ışıl ışıl pistinde insanların dans ettiği balo salonu şimdi gölgelerin, saklı köşelerin ve gizli tehditlerin istilası altındaydı.

Cassie salonun diğer ucundaki platformun üstünde, Sahaf'ın panik odasına ve oradan da kaçış rotasına açılan aynanın karşısında bağdaş kurmuş oturuyor, beklerken de Bay Webber'le geçirdiği yılları yâd ediyordu. Başlangıçta işkence, hatta ceza gibi gelmişti ama şimdi o günleri düşündükçe mutlu oluyordu. O günleri hep korunup kollandığı, hayattaki en basit zevklerin bile tadına varabildiği bir dönem olarak hatırlayacaktı. Deneyimlerin geçmişe dönüp bakıldığında, sonradan hatırlandığında hep daha güzel gelip gelmediğini merak etti. Bir şeyin tadını yaşandığı anda çıkarmak mümkün müydü?

Izzy'yi ve ona yaşattıklarını düşündü. Bu yüzden muazzam bir vicdan azabı çekiyordu. Birkaç saat önce, Kadın'ın gelmesini beklerlerken Cassie otelin boş kadehler ve şişeler tarafından

kuşatılmış barında Izzy'yle birlikte oturuyordu. Bu dağınıklık otelde geçirdikleri son birkaç günün eseriydi.

"Seni burada istemiyorum," demişti Cassie, Izzy'nin gözlerine bakmadan. "Seni tehlikeye atamam."

"Artık yaşça benden büyük olduğunu biliyorum fakat bana patronluk taslayamazsın," demişti Izzy. "Nereye istersem oraya giderim. Ve burada olmak istiyorum."

"Bu senin savaşın değil. Tüm bunları omuzlarına ben yükledim. Beni durdurmaya çalışan sendin."

Izzy omuz silkmişti. "Haklısın. Yine de hiçbir yere gitmiyorum. Arkadaş olmamızın sebebi her dediğimi yapman değil. Ve sırf başımıza gelmeyen kalmadı diye arkadaşın olmaktan vazgeçecek de değilim."

"O hâlde bana yardımcı olmak için yapmanı istediğim bir şey var," demişti Cassie ve Izzy, Cassie'nin bir şeyler karıştırdığından işkillenmiş gibi gözlerini kısmıştı. Cassie elini cebine atıp oradan çıkardığı kitabı Izzy'ye uzatmıştı. "Bunun onun eline geçmeyeceğinden emin olmam gerek. Bu Esenlik Kitabı. Eğer bunu ele geçirirse hiçbir şey onu durduramaz. Kitabı güvenli bir yere götürüp saklar mısın? Böylece, başımıza bir iş gelse bile onu asla bulamaz."

Izzy kitabı alıp elini kapağında gezdirmişti. "Neden diğer kitapları da bana vermiyorsun?" diye sormuştu sonra. "Eğer kitapların onun eline geçmesine engel olmak istiyorsan hepsini bana ver."

"Onlara ihtiyacımız var," demişti Cassie.

"Hepsine değil. Hepsini ona karşı kullanmayacağız."

Cassie tek kelime etmemişti.

"Yoksa sırf beni korumak için mi veriyorsun bunu bana?" diye sormuştu Izzy.

Cassie, Izzy'nin yanından ayrılmayacağını kabullenmişti. "Lütfen kitabı üstünde taşır mısın?" diye sormuştu. "Lütfen? Benim için? Eğer sana bir şey olursa kendimi asla affetmem. Lütfen?"

Izzy en sonunda başıyla onaylamıştı. "Ama sana da bir şey olmayacak, tamam mı? Bunun üstesinden hep birlikte geleceğiz."

Şimdi balo salonunda oturmuş, Kadın'ı beklerken Cassie, Izzy'nin haklı çıkmasını umuyordu.

Derken bir gürültü onu başıboş düşüncelerinden koparıp teyakkuza geçirdi ve başını kaldırıp dosdoğru balo salonunun diğer ucuna baktı. Duyduğu sesin açılıp kapanan bir kapıya ait olduğundan emindi. Biri gelmişti.

Cassie gergin bir nefes aldı, kalp atışları hızlandı. "Biri geldi," dedi salona. Hepsi burada, onunla birlikteydi: Drummond, Izzy, Lund ve Azaki. Oracıkta saklanıyorlardı, görünmezliklerini Azaki'nin yanılsamalarından birine borçluydular. Yalnız olmadığını bilmek Cassie'nin yüreğine az da olsa su serpti. İşler o raddeye gelirse bunun yardımı olmasını umuyordu.

Dirseğini dizine dayayıp çenesini eline yasladı, midesi muhtelif jimnastik hareketleri yapıyor olmasına rağmen yüzü kasten ifadesizdi.

Bekledi ve birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Bina aniden sessizleşmişti. Öyle ki duvarlar bile nefesini tutuyor gibiydi.

Derken pus geldi. Dokunaçları yılan misali kıvrılarak balo salonuna doluşup etrafı yokladılar. Bir süre sonra pustan bir duvara dönüşerek balo salonuyla giriş arasına set çektiler ve tıpkı geçen seferki gibi tiyatro perdesi aralandı ve Kadın o boşluktan geçip dans pistine adım attı. Yine kat kat siyah eteğini ve beyaz büstiyerini giymişti. Etek ayaklarının dibinde toplanarak bir gölge birikintisinde dikilir gibi görünmesine neden oldu. Tek elinde, kayışından tuttuğundan bacağının yanında sallanan küçük bir çanta taşıyordu, diğer elindeyse Pus Kitabı vardı.

Kadın salona şöyle bir göz gezdirdikten sonra bakışlarını Cassie'ye dikti.

"Yeni bir numaraya ihtiyacın var," dedi Cassie, Kadın'ın arkasında çalkalanmakta olan pustan duvara işaret ederek.

Kadın ona öylece bakmayı sürdürdü, suratında ifadeden eser yoktu.

"Herkesin nerede olduğunu mu merak ediyorsun?" diye sordu Cassie.

Platformdan aşağı atladı ve dans pistinde Kadın'a doğru birkaç adım attı.

"Burada başka kimse yok," dedi Cassie. "Sadece sen ve ben varız. Geçen sefer olanlardan sonra zaten kimsenin burada düzenlenen bir açık artırmaya gelmesi beklenemezdi."

Kadın'ın çenesi hafifçe kalktı, gözleri kısıldı.

"Açık artırmayı sırf seni buraya getirmek için uydurdum," dedi Cassie.

Kadın tanımadığı bir köpekle burun buruna gelmiş bir kedinin dikkatli, ihtiyatlı bakışlarıyla izliyordu onu.

"Pek konuşkan sayılmazsın, öyle değil mi?" dedi Cassie gözlemde bulunurcasına. Korkudan ödü patlıyor olmasına rağmen ona kızgın olduğunu fark etmek Cassie'yi şaşırttı. "Ama konuşabildiğini biliyorum. Bence ayak yapıyorsun. Bunlar hep milletin gözünü korkutmak için."

Kadın'ın dudakları köşelerden seğirdi. Bu bir gülümsemeden ziyade Cassie'nin analizinin hoşuna gittiğine delaletti.

"Her şeyin sahte. Gideceğin yerde senden önce arzıendam eden pus bile. Kendini Drakula falan sanıyor olmalısın."

Kadın ağırlığını bir ayağından ötekine vererek duruşunu değiştirdi.

"Şu dünyada yanlış olan ne varsa sende vücut bulmuş," diyerek konuşmayı sürdürdü Cassie. "Sihir parmaklarının ucunda ama onu ne için kullanıyorsun? Kimine ıstırap çektirmek kimine eziyet etmek için. Sihirle yapabileceğin onca harika, onca muhteşem şey dururken aklına bir tek bu geliyor."

Cassie, Drummond'ın çenesini tutup planı uygulaması konusundaki telkinlerini neredeyse hissedebiliyordu ama kendini tutamadı. Yıllardır pençesinde kıvradığı öfkeyi ve çaresizliği bir şekilde dışarı vurmalıydı.

"Sana acıyorum," dedi Cassie. "Hâline üzülüyorum."

O anda Kadın'ın yüzü gevşedi, duygular silinip yerini ifadesiz bir maskeye bıraktı.

"Her şeyden nefret etmek beraberinde ne büyük bir yalnızlık getiriyordur kimbilir!" dedi Cassie başını yavaşça iki yana sallayarak.

Derken Kadın'ın yüz ifadesi sertleşti, dudakları dümdüz bir çizgi hâlini aldı ve çene kasları kasıldı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Cassie. "Beni ezecek, derimi yüzecek ya da ışığınla yakıp kavuracak mısın?"

Kadın avının tepesine çullanmaya hazırlanan bir yırtıcı edasıyla başını önüne eğdi.

"Ne duruyorsun?" dedi Cassie nabzı adrenalinle korkudan ötürü iyiden iyiye hızlanırken. "Elinden gelenin en iyisini yap."

PLAN, ÜÇÜNCÜ AŞAMA – DRUMMOND VE CASSIE GÖLGELERDE

Planın en zor aşaması, Drummond'ı en çok korkutan aşama (tabii son aşama dışında) neye ihtiyaçları olduğunu anlamak için Kadın'ı takip etmekti. Saatler önce odasında tek başına huzursuzca volta atarak, yapmak üzere oldukları şeyin doğru olup olmadığına dair kendisiyle münakaşaya tutuşmuştu. Kaçınılmaz ânın son sürat yaklaştığını hissediyordu fakat yüzleşmek istediğinden emin olmadığı bir şeyle yüzleşip yüzleşmeme kararsızlığı onu buraya hapsetmişti.

Onu yoklamaya gelen Cassie oldu. Otelin barında buluşmak için sözleştikleri saatten birkaç dakika önce odasının kapısını çaldı. Drummond kapıyı açtığında Cassie tüm güzelliğiyle, sırtından neredeyse hiç çıkarmadığı koca paltosuyla ve arkasından topladığı saçlarıyla orada bir başına dikiliyordu.

"Hazır mısın?"

"Hayır," diye itiraf etti Drummond.

Cassie başıyla onayladı ve bakışları yana kaydı. "Al benden de o kadar."

Birkaç dakika boyunca tuhaf bir sessizlik oldu, ardından Drummond söze girdi. "O hâlde bir an evvel işe koyulsak iyi olur, aksi takdirde ikimiz de cesaretimizi kaybedeceğiz."

Daha cesur olmak istediğini fark etti. Küçük oğlan çocuklarına has bir şapşallıkla Cassie'yi, Hugo Barbary saldırdığında ya da aylar önce Kadın balo salonunu bastığında koruyup kollayamadığı için başından geçmeyen kalmayan bu kadını etkilemek istiyordu.

"Bence de," dedi Cassie.

Otelin içinden geçerek Izzy, Lund ve Azaki'nin gerginlikten ne yapacaklarını şaşırmış hâlde kıpır kıpır çene çalarak onları bekledikleri bara doğru yürüdüler.

"Bayağı bayağı yapıyorsunuz yani?" dedi Izzy onları karşılamak için ayağa kalkarken. Cassie başının tek bir hareketiyle onayladı. Drummond iki kadının bakışmasını izledi.

"Kendine dikkat et," dedi Izzy, Cassie'ye onu kendine doğru çekip kucaklayarak. "Artık benden daha yaşlı olduğunu biliyorum ama sözümü dinlesen iyi edersin, yoksa kıçına tekmeyi yersin."

Cassie, Izzy'nin omzunun üstünden sırıttı ve ardından ayrıldılar. Sonra Izzy, Drummond'a döndü.

"Eğer onun başına bir şey gelirse sen de kıçına tekmeyi yersin."

"Biliyorum," dedi Drummond gülümsemeye çalışarak.

"Pekâlâ," dedi Cassie başını aşağı yukarı sallayıp korkusunu belli etmemeye çalışarak. "Bitirelim şu işi."

Barın bulunduğu koridordaki ilk odaya kadar yürüdüler ve Cassie, Kapılar Kitabı'nı kullanarak kapıyı açıp otelin koridorlarından bir diğerini gözler önüne serdi.

"Buradan geçtiğimizde açık artırmadan hemen öncesine gideceğiz," dedi Drummond'a. "Kadın henüz saldırıya geçmemiş olacak. Balo salonundan yeterince uzakta olduğumuzdan kimseye görünmeyeceğimizi düşünüyorum."

"Tamam," dedi Drummond. Elini uzattı ve Cassie kendisine uzatılan ele şaşkın şaşkın baktı.

"Gölgelere karışacağız," diye açıkladı Drummond. "Elimi tutman lazım."

"Ne? Geçen sefer elini tutmamıştım. Hani beni kütüphanene götürdüğünde."

"O farklıydı," dedi Drummond. "Kütüphane, Gölgelerdeydi. Oraya birlikte gittik. Neyse. Ben Gölgelere karışacağım. Sen de benimle geleceksen el ele tutuşmalıyız. Ve ne olursa olsun elimi bırakamazsın, anlaştık mı?"

"Bırakırsam ne olur?" diye sordu Cassie.

"Gölgelerden çıkarsın," dedi Drummond. "Sonra da gerisingeri gerçek dünyaya düşersin." Kafasını ciddiyetle iki yana salladı. "Lütfen bırakma, özellikle de Kadın'ın yakınlarındayken."

"Tut şu adamın elini," diye seslendi Izzy arkalarından. "En sevdiğin kitapmış gibi tut."

"Kes sesini!" diye mırıldandı Cassie.

Drummond onun tereddüt ettiğini, eline sanki tuhaf ve az biraz da korkutucu bir şeymiş gibi baktığını gördü. Ardından Cassie uzandı ve parmakları kenetlendi. Cassie'nin eli serin ve pürüzsüzdü. Drummond bu temas karşısında aniden (zevkle) ürperdiğini hissetti. Gözleri buluştu ve Drummond, Cassie'nin de aynı şekilde hissettiğini düşündü. Biraz utanmış görünüyordu, Drummond kadar utanmış.

"Ay, siz ikiniz çok tatlı oldunuz," dedi Izzy arkalarından hınzır hınzır sırıtarak.

"Sana sesini kesmeni söylemiştim!" diye carladı Cassie.

"Hazır mısın?" diye sordu Drummond.

Cassie gözle görülür biçimde yutkundu ve ardından başıyla onayladı.

"Unutma, konuşamayız. Seni duyamam. Ne olursa olsun sakın elimi bırakma."

Cassie başını sallayarak iyice anladığını belirtmişti.

Eşikten geçip geçmişe adım atarak kapıyı arkalarından kapattılar. Drummond hiç vakit kaybetmeden elini kitabına attı ve Gölgelere karışmalarıyla bir anda her şey grileşip rüyavari bir hâl alırken gerçeküstünde süzülmenin o tanıdık, hoş hissine kapıldı.

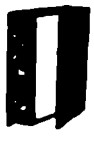

Otelin koridorlarında süzülüp soyut duvarlardan ve unutulmuş odalardan geçerek gerçeküstü dünyada bombeli, gürültücü şekillerden ibaret olan insanların aylak aylak gezindiği zemin kata indiler. Drummond insanların Gölgelerde nasıl göründüğüne aşinaydı ama Cassie değildi. Ona dönüp baktığında gözlerinin şaşkınlıktan fal taşı misali açılmış olduğunu gördü. Elini hafifçe çekiştirdiğinde Cassie ona döndü. Drummond çenesini hafifçe kaldırdı: *Her şey yolunda mı?* Cassie başıyla onayladıktan sonra gözlerini tekrar önündeki manzaraya çevirdi.

Balo salonunun kenarında el ele dikilip hatırladıkları olayları seyre daldılar fakat bu defa onları âdeta sualtından izlediler. Her şey gri tonlarındaydı, sesleri de boğuk ve yankılı geliyordu. İnsanların feryat figan ölmelerini izlediler, Sahaf'ın kaçış ânına tanık oldular. Kadın'ın Okoro'nun canına okumasını izlediler ve ardından Diego silahı eline aldı. Izzy'nin yanılsamasını gördüler ve biricik arkadaşının öldüğünü sandığı anda Cassie'nin şok ve dehşetle haykırışını izlediler. Sonra koşarak kapıdan çıktığını gördüler. Drummond eski hâlini izledi, paniğe kapıldığını gördü, salonu kolaçan ettiğini gördü ve o eski, o korkak Drummond hiçliğe, kendi gölgelerine karıştı.

Nazikçe çekiştirildiğini hissetti. Cassie bir yeri işaret etti ve Drummond onun gösterdiği yere baktığında Kadın'ın, o yıkım meleğinin balo salonundan çıktığını gördü. Hemen peşinden koştu, elinden tuttuğu Cassie de yanı başında koşturuyordu. Derken Drummond boştaki elini Kadın'ın omzuna koydu ve Kadın'a tutunarak lobide onu peşi sıra sürüklemesine izin verdi. Artık koşmalarına gerek yoktu. Cassie'ye baktı ve Cassie onu anlayıp ayaklarını yerden kaldırdı. Kadın'ın peşi sıra New York gecesine sürüklendiler; rüzgârın savurduğu bir pelerin misali onu takip ediyorlardı.

Kadın onları bir arabaya götürdü. Saatlerce süren araba yolculuğu boyunca Drummond ve Cassie utangaç sevgililer gibi el ele arka koltukta oturdular. Bir noktada Drummond dönüp Cassie'ye baktı ve gözlerinin kapalı olduğunu gördü. Uyuyor olmalıydı. Kâbuslardan fırlamış bir yaratıkla yolculuk ediyor olmalarına rağmen çok huzurlu göründüğünü düşündü. İnsanın Gölgelerde göreceği rüyaların neye benzediğini merak etse de uyumasına izin verdi ve yanlarından akıp giden dünyayı seyre koyuldu. Yolculuk sessizdi. Ne radyo açıktı ne de müzik. Sadece motorun kükremesi ve Kadın'ın ara sıra dikiz aynasından arkasındaki yola baksa da Drummond'ı es geçen gözleri vardı.

Ninova

Araba durduğunda Cassie uyandı. Gölgelerde Drummond'a irileşmiş, endişeli gözlerle baktı ve Drummond kendi korkularıyla boğuşuyor olmasına rağmen elini sıkmaya, onu sakinleştirmeye çalıştı.

Drummond, Cassie'yi de peşi sıra çekerek arabadan yanlamasına indi. Dört bir yanları ağaçlarla çevriliydi. Bir ev vardı. Bir de gürültü ve ışık: Başka bir araç. Cassie ve Drummond, Kadın'ın arkasından süzüldüler ve çıt çıkaramadan iki adamı evine davet etmesini izlediler. Cassie, Drummond'ın koluna asıldı ve Drummond ona baktığında telaşla iki adamı işaret etti.

Ne yapacağız?

Drummond omuz silkti ve ardından kederle başını iki yana salladı. *Hiçbir şey.*

Cassie gerildi ve Drummond'ın elini de beraberinde çekerek iki elini birden yüzüne götürdü. Drummond elini indirmeye çalışınca Cassie ona öfkeli bir bakış attı. Drummond'ın tek yapabildiği başıyla onaylamak oldu: *Biliyorum.*

Drummond bodruma inmekte olan iki adamın peşine takılarak onu evin duvarlarından geçirdi.

Cassie'yle birlikte merdivenin yanına geçip beklemeye koyuldular. Drummond'ın midesi az evvel çatlayana kadar yemiş gibi korkuyla dolup taştı. Kulakları uğuldamaya başlayınca vücudundaki kan akışının gittikçe hızlandığının farkına vardı.

Kadın adamlardan birine köşedeki şilteye gitmesini, diğerineyse soğuk beton zemine yatmasını işaret etti. Drummond o adamın gözlerinde açlık gördü; bu öyle bir açlıktı ki tehlikeye kördü. Dizginlerin kendi elinde olduğunu sanıyordu. Bu ufak tefek, güzel kadının hiçbir tehlike teşkil etmediğini sanıyordu.

Bunu anlamlandıramama ve panik takip etti, sonra zemin adamı yuttu. Drummond kendini izlemeye zorladı. Kendini adamın karşı koymaya ve canını kurtarmaya çalıştığı korkunç saniyelerin her birini izlemeye zorladı. Kadın'ı ve yarattığı acı karşısında gözlerinde beliren mutluluğu izledi. Kendini izlemeye zorladı çünkü bu, yapmayı planladıkları şey hakkındaki endişelerine geçit vermeyecek o kale duvarıydı. Kadın buydu. Bu yüzden onu durdurmak zorundaydılar.

Ninova

Cassie kaçmaya çalışır gibi kolunu çekiştirdi ama Drummond onu tuttu ve gözlerine bakarak kafasını sertçe iki yana salladı: *Öğrenmemiz gerek. Yapmaya geldiğimiz şeyi henüz bitirmedik!*

Bedeli ne olursa olsun her daim yapılması gerekeni yapan Drummond Fox.

Cassie bakışlarını kaçırdıkça, olan bitene arkasını dönmeye çalıştıkça Drummond kendisinden nefret etti.

Çok geçmeden yerdeki adamdan geriye çırpınan dudaklardan ve oksijene aç burun deliklerinden başka bir şey kalmadı. Drummond o dudakların hareketsiz kalmasını, adamın betondan mezarında can çekişerek ölmesini izlerken Cassie'yi iyice kendine doğru çekti ve Cassie başını Drummond'ın göğsüne gömdü. Kenetlenmiş elleri bedenlerinin arasında biçimsizce sıkışıp kaldı.

Kadın şiltenin yanına gitti ve Drummond izlemek için birkaç adım öne çıktı. İstediğinden değil. Mecbur olduğundan.

Cassie başını Drummond'ın göğsünden kaldırdı ve tam da şiltedeki adamın Gölgeleri yumruklayan çığlıklar eşliğinde titreyip eriyerek köpüklü bir sıvıya dönüştüğü esnada o yana baktı.

Cassie başını sallayıp geri çekilirken boştaki eliyle parmaklarını Drummond'ınkilerden kurtarmaya yeltendi. Sessiz çığlıkları Gölgelere karışıyordu: *Hayır! Hayır! Hayır!* Drummond onun korktuğunu, sarsıldığını görebiliyor, Cassie'nin gözleriyse saniyeler öncesine kadar bir insan olan o cıvık cıvık sıvıyı inceleyen Kadın'a kayıp duruyordu.

Drummond onu tekrar göğsüne bastırmaya, Cassie'nin dikkatini çekmeye çalıştı ama Cassie ürkmüş bir hayvan gibi paniklemiş, gözleri belerip vahşileşmişti. Sırf onu salıversin diye Drummond'ın göğsüne birbiri ardına yumruklar indiriyordu çaresizce.

Derken Kadın doğruldu.

Ve doğrudan onlara baktı.

Drummond'ın kalbi durdu. Tek yapabildiği Cassie'nin elini bırakıp oradan kaçmamaktı.

Bir şey hisseden, Drummond'da bir değişiklik fark eden Cassie durdu ve Drummond'ın bakışlarını takip ederek Kadın'ın dikildiği yere baktı. Ve sanki yırtıcı bir hayvan görmüş gibi o da bir anda hareketsiz kaldı. Bütün dünya durmuş, ne olacağını görmeyi bekliyordu.

Bir an sonra Kadın arkasına döndü. Drummond, Cassie'ye baktı ve ağladığını, gözlerinden gölge yaşların aktığını gördü ama sakinleşmiş gibiydi. O da Kadın'ı izliyor fakat şilteye bakmaktan bilhassa imtina ediyordu.

Kadın bodrumun bir köşesine doğru yürüyünce Drummond peşinden birkaç adım ilerledi. Gölgeler ve loşluk Kadın'ın ne yaptığını seçmesine yetecek kadar aralandı. Orada, odanın köşesinde bir kasa vardı. Kadın'ın kasayı açmasını ve dört kitabı gözler önüne sermesini izlediler. Kadın çantasından birkaçını daha çıkarıp hâlihazırda orada duran kitapların yanına koydu. Drummond loş bodrumda gözlerini kısarak Kadın'ın elinde hangi kitapların olduğunu görmeye çalıştı.

Sonra Kadın kasayı kapadı, doğruldu ve yanlarından geçip gitti. Evin oturma odasına tırmanışı esnasında topuklu ayakkabılarının basamaklarda çıkardığı ses ağır bir metronomdu ve Kadın'ın gözden kaybolması, bodrumun kapısının arkasından kapanması âdeta sonsuzluk kadar uzun sürdü.

Drummond, Cassie'ye baktı. Cassie'nin gözleri kasadaydı. Drummond elini çekiştirdiğinde ona dönmesi birkaç dakikasını aldı. Sarsılmış görünüyordu. Yüzünde, şahit oldukları korkunç hadisenin ardından haberlere çıkarılan görgü tanıklarına has bomboş bir ifade vardı.

Drummond kasayı işaret edip çenesini kaldırarak ona bir soru sordu: *Bu kadarı yeter mi?*

Cassie aynı yüz ifadesiyle bir süre düşündükten sonra başıyla onayladı.

Göreceğini görmüştü. Hatta yetmişti de artmıştı.

PLAN,
DÖRDÜNCÜ AŞAMA –
AZAKİ VE KİTAPLAR

"Lund'un sorununu anlamışsındır," dedi Azaki kadehini havada kaygısızca sallayarak.

"Hayır," dedi Izzy. "Neymiş?"

"Lund'un sorunu şayet sürekli sessiz kalırsa insanların onun aptalın teki olduğunu sanacağını düşünmesi." Azaki masanın diğer ucundan kendisini izleyen Lund'a baktı. Kaşları hafifçe düşmüştü ki bu Azaki'nin, Lund'un suratında gördüğü, kaş çatmaya en yakın ifadeydi. "Farkında olmadığı şey şu ki aptal insanlar nadiren sessiz kalır. Genelde odadaki en gürültücü tipler onlardır."

"Ah tanrım," diye mırıldandı Izzy. "Üstüme alınmalı mıyım?"

Azaki ona şöyle bir baktıktan sonra güldü. "İstisnalar kaideyi bozmaz. Çünkü sen kesinlikle aptal değilsin."

"Sadece sesim çok çıkıyor," dedi Izzy mutlulukla.

"Sesin kesinlikle çok çıkıyor," dedi Azaki ona kadeh kaldırıp ardından içkisini yudumlayarak.

Macintosh Hotel'in asma katındaki bardalardı. Otel Azaki'nin tüylerini diken diken ediyordu. Buradan nefret ediyordu, bilhassa da geceleri uyumaya çalışırken. Odaları melankoliyle ve hatıralarla dolu bir terk edilmişlik abidesiydi. Hâliyle onca yer dururken Azaki'nin otelde kendini en rahat hissettiği yer asma kattaki bardı. Birkaç gün önce Lund'la ve diğerleriyle bir araya geldiğinden beri kendini en huzurlu hissettiği anlar Lund ve Izzy'yle birlikte barda otururak geçirdikleriydi.

Lund ve Cassie'yle Şili'de görüşmelerinin üstünden onca zaman geçtikten sonra onları tekrar görmek tuhaf olmuştu. Lund

ve Cassie için, onunla Bryant Park'ta buluştuklarında son görüşmelerinin üstünden sadece birkaç saat geçmişti. Oregon'daki bir kapıdan girip Şili'den çıkmışlardı ve onu geleceğine ikna ettikten sonra aynı şekilde Oregon'a geri dönmüşlerdi. Sonra Izzy ve Drummond Fox'la birlikte başka bir kapıdan geçerek söz verildiği gibi Azaki'yle buluşmak için New York'a gitmişlerdi.

İlk gecelerini Midtown'daki vasat bir turistik otelde geçirmişlerdi ve onlar oradayken Cassie geçmişte Sahaf'ı ziyaret ederek onu belli ki yine kendisinin sahibi olduğu Macintosh Hotel'i kullanmalarına izin vermeye ikna etmişti. Azaki mekânı duyduğunda epey heyecanlanmış fakat muhiti görüp de tahtaların arasından binaya girdiklerinde hayal kırıklığına uğramıştı.

Ne var ki Izzy'yi tanımak son birkaç gündür keyfini yerine getirmişti. Bu kadınla vakit geçirmek hoşuna gidiyordu. Lund iyi bir yoldaştı, gönlünüzce dinlenebileceğiniz sessiz sakin, huzurlu bir oda gibiydi. Fakat Izzy, onun aksine, gidip gidebileceğiniz en iyi partiydi; yaşam dolu, eğlenceli ve güzeldi. Azaki onun yanında yöresinde olmaktan hoşlanıyordu. Cassie'nin ise onca endişenin ve sessizliğin ardında sevecen bir yanı vardı. Drummond Fox ise Azaki için tam bir sürpriz olmuştu. Sandığından çok daha samimiydi ve yalnızca keyfinin yerinde olduğu anlarda ortaya çıkan bir espri anlayışı vardı.

Macintosh Hotel'deki ilk gecelerinde Azaki ve Izzy markete gitmişlerdi. Yiyecek bir şeylerin yanında bolca içki almışlardı. O günden beri vakitlerinin çoğunu barda sohbet ederek, içerek ve gerginlikleriyle korkularına kulak asmamaya çalışarak geçirmişlerdi. Arada sırada Cassie'nin de onlara katıldığı oluyordu fakat genellikle dalgın ve mesafeliydi. Drummond da zaman zaman gelir ve sanki insanların çevresinde olmak istiyormuş da konuşmaya katılmak istemiyormuş gibi sohbete kulak kabartarak sessizce içkisini yudumlardı. Azaki bunu anlıyordu.

"Ne kadar zeki olduğumu bildiğini fark etmemiştim," dedi Lund o anda ve Azaki ona şaşkınlıkla baktı.

"Zeki olduğunu söylemedim," dedi.

"Doğru," diyerek ona hak verdi Izzy. "Zeki olduğunu söylemedi."

"Yalnızca insanların düşünmesini istediğin kadar aptal olmadığını söyledim."

Lund bunu bir an düşündükten sonra, "Keşke aralarındaki farkı anlayabilecek kadar zeki olsaydım," dedi.

"Çok düzsün," dedi Azaki ona bakarak. "Şaka yapıp yapmadığını anlamanın imkânı yok."

Derken Cassie'yle Drummond geldiler ve üçü birlikte onların bir kapıdan geçip geçmişte gözden kaybolmalarını izlediler.

"Budur o zaman," dedi Izzy onlar gittikten sonra. "Çarklar dönmeye başladı."

"Evet," dedi Azaki gergin olduğunu fark ederek. Bir sonraki aşama ona bağlıydı. Kadehini masaya bıraktı.

Cassie ve Drummond'ın gidişleriyle dönüşleri bir oldu. Kapı açıldı, âdeta yuvarlanarak eşikten geçtiler ve Cassie kapıyı arkalarından çarparak kapattı. Cassie'nin yüz ifadesini görünce Azaki paniğe kapıldı. Gözleri boş bakıyordu ve fena hâlde beti benzi atmıştı.

"Evet?" diye sordu Azaki. Cebindeki elini istemsizce sıkıp bıraktığını fark etti sonra. Bu çocukluğundan beri mustarip olduğu bir kaygı tikiydi.

Cassie yanından geçip gitti ve kendini bardaki koltuklardan birine bıraktı.

"İçkiye ihtiyacım var," dedi Drummond. "Viski nerede?"

"Barın arkasında," dedi Izzy ama gözleri Cassie'deydi. Kanepede arkadaşının yanına oturdu.

"Bana da bir tane getir!" diye seslendi Azaki, Drummond bara doğru yürürken. Drummond onu duyduğunu belli etmek istercesine tek elini kaldırdı.

Cassie'nin kafasını toplamaya çalışır gibi bir hâli vardı.

"Ne oldu?" diye sordu Izzy bir terslik olduğunu sezerek.

Azaki'yle Lund bakıştılar ve Lund tek bir kez kaşlarını kaldırıp indirdi.

"Önemi yok," dedi Cassie. "Kadın'ı gördük. Onu evine kadar takip ettik. Biz yanındayken... iki adamı öldürdü." Kafasını iki yana salladı. "Korkunçtu, Izzy."

Izzy ıstırap çeker gibiydi. Cassie'nin elini tuttu.

"Ne yaptı?" diye sordu Azaki. Dilini tutamamıştı. Korkuyordu ve olabildiğince fazla bilgi edinmek istiyordu.

Cassie başını kaldırıp ona baktı fakat sanki aralarında kilometreler vardı. "Birini sıvıya dönüştürdü," dedi. "Sanırım adam sıvıya dönüşürken... çığlık atıyordu. Ama kulağa lıkırtı gibi geldi çünkü baştan aşağı sıvıydı. Ah tanrım..."

Cassie yüzünü ellerine gömdü. Azaki kollarını kavuşturup barda volta atmaya başladı.

"Yapacağımız şeyden hiç bu kadar emin olmamıştım," dedi Cassie yüzünü ellerinden kaldırmadan. "O kadın şeytanın ta kendisi."

Sonra başını kaldırıp Azaki'ye baktı.

"Ama kitaplarını nerede sakladığını öğrendik. Buranın güneyinde kalan bir evde, bodrum katındaki bir kasada."

"Yani onları alabilir misin?" diye sordu Azaki.

"Sanırım," dedi Cassie. Sonra Izzy'ye döndü. "Library Hotel'deki ilk gecemizi hatırlıyor musun? Kitabı eline geçiren bir hırsızın istediği kasayı açabileceğinden bahsetmiştik?"

"Evet," dedi Izzy belli belirsiz gülümseyerek.

Drummond elindeki viski şişesinin yanı sıra göğsüyle kolunun arasına sıkıştırdığı beş kadehle geri döndü. Hepsine birer viski koydu ve kadehlerini sessizce tokuşturarak içkilerini kafalarına diktiler. Cassie bile.

"Yapalım şu işi," dedi Cassie, Drummond'a. "Gidip şu kitapları alalım.

Sonra Azaki'ye baktı.

"Hazır mısın?"

Azaki gerginliğine rağmen başıyla onayladı.

"Nasıl olacak?" diye sordu Lund. Cassie'yle Drummond'ın az evvel geçtikleri kapıyı işaret etti. "Bu kapı kasa kapısından çok daha büyük."

"Hiçbir fikrim yok," dedi Cassie. "Fakat öğreneceğiz."

Ninova

Cassie ayağa kalktı, yeniyle ağzını sildi ve kapının başına geri döndü. Canlanıp ışıklar saçan Kapılar Kitabı'nı yanında tutarak diğer eliyle uzandı ve kapıyı açtı. Bu defa bir koridor yerine sert, simsiyah bir duvar gördüler. Bir de yerden otuz santim kadar yukarıda asılı kalmış yaklaşık bir metrekarelik bir kasanın içine benzer bir yer.

"Burası orası mı?" diye sordu Izzy.

"Evet," dedi Drummond. "Bu onun kasası."

Azaki, Cassie'nin kapıdan uzanıp kitapları toplamasını izledi. Cassie hepsini sırayla Azaki'ye gösterdi ve Azaki hepsini dikkatle inceledi.

"Bunlardan yapabilir misin?"

Azaki başıyla onayladı. Yapabileceğini biliyordu ama aynı zamanda Yanılsamalar Kitabı'nın yapabileceklerinin bir sınırı olduğunun da farkındaydı. "Yanılsamalar sonsuza dek sürmez. Ömürleri en fazla birkaç saattir. Bir gün kadar dayanırlarsa şanslıyız demektir. Ve tüm bu zaman boyunca konsantrasyonumun bozulmaması gerekir."

Son birkaç saattir o kadar içtiğine pişman oldu.

"O hâlde müzayedeyi bir an önce başlatmalıyız," dedi Cassie meseleye son noktayı koyarak. "On iki saatimiz var."

"Arabayla eve dönmesi yaklaşık o kadar sürdü," diye yorumda bulundu Drummond. "Kadın'la birlikte on iki, on üç saat yol gittik. Eğer Sahaf müzayedenin on iki saat içinde başlayacağı haberini salarsa evden apar topar çıkması gerekir."

"Yani yanılsama Kadın kitapları alıp yola çıkana kadar dayansa yeter," dedi Lund, Azaki'ye. "Çocuk oyuncağı."

Lund'un onu yüreklendirmeye çalıştığını bilmesine rağmen Azaki suratsızca gülümsedi. "Evet, çocuk oyuncağı."

"Hazır mıyız?" diye sordu Cassie hepsine teker teker bakarak. "Çünkü açık artırma haberini saldığımda geri dönüş olmayacak."

"Neden sadece kitaplarını almıyoruz?" diye sordu Izzy. "Kitaplarını alıp onu unutamaz mıyız?"

Cassie kafasını iki yana salladı. "Bu konuda konuştuk."

"Dışarıda daha ne kitaplar var," diyerek Cassie'ye hak verdi Drummond kendine bir viski daha doldururken. "Sonsuza dek ortadan kaldırılması en iyisi."

Azaki odadaki gerilimin yükseldiğini hissetti, kopma raddesine gelene kadar gerilmiş bir gitar telinden farksızdı.

"O hâlde anlaştık," dedi Cassie. "Azaki, yanılsamaları yarat. Ben de Sahaf'ı arayayım."

"Pus Kitabı'nı ona bırak," dedi Drummond.

"Neden?" diye sordu Cassie.

"Havalı girişler yapmaktan hoşlanıyor, değil mi?" dedi Drummond. "Pus yaratmaya çalışır da başaramazsa biz onu alt etme şansı bulamadan kitapların gittiğini anlar. Bırak o kitap onda kalsın. Buraya geldiğinde alsak yeter."

Azaki de başıyla onaylayınca Cassie, Pus Kitabı'nı kasaya geri bıraktı.

Ardından Azaki çalışmaya, Yanılsamalar Kitabı da elinde usul usul kıvılcımlar saçmaya başladı. Aldıkları her kitabın bire bir aynısını yaratıp kasaya koydu. Sihrinin göze olduğu kadar ele de hitap etmesi için onlara ağırlık ve doku kazandırdı. Bir madde yanılsaması.

"Bitti," diye mırıldandı zihninin kasadaki hayali kitaplara odaklı kalmasına özen göstererek. Odağını korumak için gözlerini yumarak gerileyip kanepeye oturdu. Kadın'ın kasasındaki hayali kitapları *hissedebiliyordu*. Zaten elinde olan Yanılsamalar Kitabı'nı iki eliyle birden kavradı ve yumuşak renkler sayfaların aralarından süzülmeye devam etti.

Cassie'nin kapıyı tekrar kapattığını duydu. Kadın'ın kasası da onunla birlikte kapanmıştı.

"Tamam mıyız?" diye sordu Cassie. Sonra muhtemelen diğerlerinin başlarıyla onayladıklarını görünce, "Sahaf'ı arayayım," dedi.

Yakında bitecek, diye düşündü Azaki. *Öyle ya da böyle.*

PLAN,
BEŞİNCİ AŞAMA (2)

"Ne duruyorsun?" dedi Cassie. "En iyi numaranı yap."

Kadın bir süre Cassie'ye baktıktan sonra gülümsedi.

"Kitaplarımı kullanmamı istediğin âna geldik mi nihayet?" diye sordu Kadın başını hafifçe eğerek. "Kitaplarımın gittiğini şu anda mı anlamam gerekiyor?"

Planının raydan çıktığını idrak ettiği an Cassie'nin beyni âdeta dondu; Kadın ona sakin sakin bakarken planı son sürat bayır aşağı giden bir trenden farksızdı.

Cassie dudaklarını yalarken, içi korkuyla çalkalanırken Kadın dirseğinden sarkan çantanın içine şöyle bir göz attı. Oradan çıkardığı kitaba istifini bozmadan baktı. Bakmasıyla da kitap soyutlaştı ve havada yalnızca bir kitabın vaadi kaldı. Bir an sonra da hiçbir şey. Sadece Kadın'ın boş eli.

Bakışları Cassie'ye kaydı.

"Anlamayacağımı mı sandın?" diye sordu Kadın çantasındaki diğer kitapları teker teker çıkarırken. Her biri tek bir dokunuşuyla hiç oldu. "Kitaplarımı tanırım," dedi Kadın. "Nasıl hissettirdiklerini bilirim."

Cassie olduğu yere mıhlanmıştı. Kadın balo salonunun kapısıyla arasında duruyordu.

Elinde bir tek Pus Kitabı var! diye bağırdı Cassie'nin beyni. Fakat Cassie, Kadın'ın o Pus Kitabı'yla Drummond'ın arkadaşı Yasmin'e neler yaptığını dün gibi hatırlıyordu.

"Gerçi seni tanımıyorum," dedi Kadın. Bakışları Cassie'nin içine işliyordu. "Kim olduğunu bilmiyorum. Kitaplarıma nasıl

ulaştığını bilmiyorum. Ama seni Kütüphaneci'yle gördüm. Seni burada, son müzayedede gördüm."

Kadın birkaç adım öne çıktı.

"Bana kim olduğunu söyle."

"Kim olduğumun önemi yok," dedi Cassie. Sesi çatlıyor, bir çare bulma umuduyla kafasının içindeki çarklar hızla dönüyordu.

"Ah, olmaz mı? Elbette var," diye yanıtladı Kadın. Cassie'yi yavaşça tepeden tırnağa süzdü. "Seni öldürmeyeceğim," dedi. "Ama seni öldürmediğime pişman olacaksın. Seni öyle bir hâle getireceğim ki acını benim için şakıyacaksın. Haftalar, hatta aylar boyunca ıstırabından keyif alacağım."

Kadın öne doğru bir adım daha attı.

"Tüm bunların ardında Kütüphaneci var," dedi. "Söyle, sarışın kadın, Kütüphaneci nerede? Planı neydi? Kitaplarımı alarak beni durdurabileceğini mi sandı?"

Cassie yutkundu, korku gırtlağında kocaman, kupkuru bir taştı. Kıpırdayamıyordu. Düşünemiyordu.

Derken Kadın tekrar çantasına uzandı fakat bu defa bir tabanca, daha doğrusu bir altıpatlar çıkardı. Namlusunun ucu Cassie'nin durduğu yerden devasa bir karadeliğe benziyordu.

"Kitaplara muhtaç olduğumu sandın?" diye sordu Kadın. "Bu babamı öldürdüğüm tabanca. Ölmesi günler sürdü. Ateş ederek uzuvlarını parça parça kopardım, sonra da onu hayatta tutmak için yaralarını sardım. O zamanlar kitabım yoktu ama yine de onu acının şarkısını söyleyecek raddeye getirebildim."

Cassie üzerine dikilmiş kapkara bir göze benzettiği namlu tarafından hipnotize edildiğini fark etti.

"Dur."

Cassie, Kadın'ın omzunun üstünden baktı. Drummond, Azaki'nin görünmezlik örtüsünün ardında saklandığı yerden çıkmış olacak ki hiç yoktan Kadın'ın arkasında peyda oluvermişti. Azaki de oradaydı. Lund da. Izzy onlardan birkaç adım geride duruyordu. Cassie derin bir oh çekti.

"Bu kadar yeter," dedi Drummond. Bakışları Cassie'ye kaydı, onun iyi olduğundan emin olduktan sonra tekrar Kadın'a döndü.

"Kütüphaneci," dedi Kadın. "Ve... öbürleri."

Zevkten dört köşe olmuş gibi gülümsedi.

Derken Lund var gücüyle Kadın'a doğru taarruza kalktı. Ani hareketi herkesi gafil avlamıştı. Cassie şaşkınlıkla irkildi ama Kadın çok hızlıydı. Döndü, ateş etti ve Lund suratına bir yumruk yemiş gibi geriye doğru savrularak sırtüstü yere düştü.

Cassie aynı anda üç şey gördü.

Izzy'nin Lund'un adını haykırarak ona doğru koştuğunu gördü.

Azaki'nin titreşip gözden kaybolduğunu gördü.

Ve yüzü kararlılıkla çarpılmış olan Drummond'ın Lund'unkine benzer bir ifadeyle Kadın'a doğru koştuğunu gördü.

Kadın nişan alıp tıpkı saniyeler önce Lund'a yaptığı gibi Drummond'a ateş etti.

Cassie bocaladı, ne yapacağını bilmiyordu fakat harekete geçmeye, Drummond'ın karşı tarafından Kadın'a doğru koşmaya karar verdiğinde çok geçti. Pus çoktan etrafında toplanmaya başlamıştı.

Drummond durmadı, mermilerden hiçbiri hedefi tuttura-mamış gibiydi ve Cassie gittikçe yoğunlaşan pusa rağmen Kadın'ın şaşkınlıkla gözlerini kıstığını gördü.

Hareket etmeyi denedi fakat bu önce yatak örtülerini ittirmek gibiydi, sis yoğunlaştıkça da yastıkları iteklemeye benzedi.

"Drummond!" diye haykırdı.

Bir anda pus dindi, hava aniden temizlenip berraklaştı. Cassie karşısına baktığında Azaki'nin Kadın'ın bileğini tuttuğunu gördü. Kitabı elinden kapmak için hiç yoktan peyda oluvermişti. Kadın o yana bakarken Drummond da ona ulaşmış ve silahını iki eliyle birden sıkıca kavramıştı.

"Şans Kitabı'nı taşıyan birini vurmak o kadar da kolay değilmiş, ha?" dedi Kadın'a. "Sevincim tarifsiz."

Kadın öfkeyle, ağzından tükürükler saçarak haykırırken Azaki ve Drummond el birliğiyle ufak tefek kadının hakkından gelerek silahlarını ondan aldılar.

"Kitapların olmadan nesin ki?" diye sordu Drummond, Azaki'yle birlikte ondan birkaç adım uzaklaşırlarken. "Güçlerin olmadan sen nesin?"

Kadın cevap vermedi.

Salonun arka tarafından Izzy, "Cassie, o yaralandı. Vuruldu!" diye bağırdı.

"İyiyim ben," diye homurdandı Lund mecalsizce.

"Hiç de öyle ahım şahım bir yanın yok," dedi Drummond, Kadın'a bakmayı sürdürerek.

"Hayal ettiğimden daha ufak tefeksin," dedi Azaki bir gözlemde bulunurcasına. "Bunca yıldır senden korktuğuma inanamıyorum." Elindeki Pus Kitabı'na baktı.

Drummond yüzünde ciddi bir ifadeyle, "Dostlarımı öldürdün," diyerek konuşmaya devam etti. "On yıldır senden kaçıyordum. Kütüphanem..."

Kadın başını yana yatırdı, kütüphane meselesi ilgisini çekmişti.

"Sırf onu senden korumak için kütüphanemden yıllarca uzak kaldım."

Drummond tabancayı kaldırıp Kadın'ın alnına nişan aldı.

"Neden seni vurup dünyayı daha iyi bir yer hâline getirmeyeyim ki?"

"Hayır," dedi Cassie usulca.

Yürüyerek yanına gitti ve tek elini Drummond'ın koluna koyarak onu silahı indirmeye, kendisine bakmaya zorladı.

"Silahı getiren oydu," diyerek itiraza kalkıştı Drummond.

"Biliyorum," dedi Cassie. "Ama sen katil değilsin. Bu şekilde yapmayacağız."

Üçü birden sessizce Kadın'a baktılar ve Kadın da bakışlarına küstahça karşılık verdi. Cassie, Izzy'nin Lund'la konuştuğunu, onu teskin etmeye çalıştığını duyabiliyordu. Fazla zamanları olmadığının farkındaydı. Lund'un yarasının ne kadar ciddi olduğunu bilmiyordu fakat ona yardım getirmek zorundaydılar.

"Yolculuk vakti," dedi Cassie, Kadın'a. "Sana Kapılar Kitabı'nı göstermek istiyorum." Kitabı cebinden çıkardı ve Kadın ona sanki kurt gibi açmış, kitap da en sevdiği yemekmiş gibi baktı. "Sana hiçi ve hiçliği göstermek istiyorum. Sana kitapların nereden geldiğini göstermek istiyorum."

Bu duyunca Kadın kaşlarını kaldırdı.

"Oraya gittim," dedi Cassie. Kafasını yavaşça iki yana salladı. "Orada hayatta kalamazsın. İnsanların var olamayacağı bir yer. Seni lime lime edecek."

Drummond silahı cebine sokarken Azaki de Pus Kitabı'nı yere attı. İki yandan Kadın'a yaklaştılar. Amaçları onu kollarından yakalayıp balo salonunun yan duvarındaki, Cassie'nin hiçe ve hiçliğe açacağı kapının oraya kadar taşımaktı. Fakat onu yakalamalarına fırsat kalmadan Kadın ellerini eteğine götürüp avuçlarını siyah tüylere bastırdı.

Ona ilk ulaşan Azaki oldu ve Kadın'ı kolundan tuttu. Ne var ki Kadın başını önüne düşürüp ona kaşlarının altından gülümsedi.

Azaki böğürdü. Ardına kadar açılan ağzından korkunç bir çığlık yükseldi. Derken geriye, halı kaplı zemine devrilip ellerini suratına götürdü. Cassie o anda Kadın'ın giydiği eteğin parladığını, karanlık bir ışıkla nabız misali zonkladığını gördü.

Kadın bir kolunu uzatıp kaçmasına fırsat vermeden Drummond'ı yakaladı ve ardından Drummond da çığlığı bastı. Bu yüksek perdeden, ıstırap yüklü bir feryattı. Bir an sonra gözleri yuvalarında döndü ve o da ellerini yüzüne kapatarak yere devrildi.

Cassie geriledi.

Bunu daha önce de görmüştü. Drummond'ın anılarında.

"Ümitsizlik Kitabı," dedi.

Kadın dansçılara taş çıkarırcasına başını geriye atıp gözlerini tavana dikerek olduğu yerde tek ayak üstünde döndü. Sanki Cassie orada bile değildi.

Cassie, Kadın'ın kuzgun tüylerinden biçilmiş eteğine baktı ve tüylerin kumaş olmadığını gördü. Tüyler bir kitabın dikilerek eteğe dönüştürülmüş sayfalarıydı.

Cassie tepki veremeden Kadın insanüstü olmasa da Cassie'nin beklemediği bir hızla üzerine atıldı, onu iki eliyle birden yakaladı, öfkeyle yüzüne haykırdı ve Cassie'nin içi ümitsizlikle doldu.

ÜMİTSİZLİK

Cassie'nin zihninde savaş kaybedilmişti. Her şey bitmişti. Ümit yoktu. Yenilmişlerdi. Hatta tüm gücü ve azmi onu terk ederken yere devrilen bedeninin bile hayal meyal farkındaydı.

Dünyada renk yoktu. Hayat monokrom ve yavandı. Bilinç ve sonrasında ölüm vardı, derken bilinç ölümün kaçınılmazlığı tarafından yok edildi.

Ölüm.

Dedesi, öksürmekten dudakları kanlanmış bir kemik torbası. Hava terden ve acıdan ağırlaşmıştı. Cassie orada, kapısız bir odada kısılıp kaldı. Yanında bir tek sonsuza dek sürecek acı ve ölüm vardı. Cassie feryat figan ağladı. Ümitsizliğin hüküm sürdüğü bu dünyaysa Cassie'nin acısının sesinden zevk aldı.

Derken ümitsizliğinin bir perdeyi aralaması ve ona başarısızlığının ne anlama geldiğini göstermesiyle geleceği gördü. Bütün dünya boştu, şehirler sessiz, çayırlar çıplaktı. Ekinlerin büyümediği, bataklığa dönmüş tarlalara hayvan leşleri saçılmıştı. Ufuktaki ağaçlar dünyanın dönüştüğü şey karşısında dehşet içinde havaya kalkmış ellerdi.

Bu Kadın'ın yarattığı dünyaydı ve kendisi de işte, oradaydı. Sefaletin içinde mutlulukla gezinen, ufukta bir gölgeydi. Manzarada gittikçe yaklaşan kara bir lekeydi. Yolda keyifle yürürken kollarını iki yana açmıştı. Bir an sonra yolun yol olmadığını anladı Cassie. Kadın ayaklarının altında ezilmiş, ardına kadar açılmış ağızlarıyla gri dünyaya haykıran insanlardan oluşan bir patikada yürüyordu. Zaten dünya da artık sessiz değildi; acı ve ıstırap yüklü seslerle doluydu.

Bu dünyanın, insanlığın geleceğiydi. Hepsi Kadın'ın suçuydu.

Hepsi Cassie'nin suçuydu.

Hepsi Cassie'nin hiçte ve hiçlikte yarattığı kitapların suçuydu.

Cassie'nin bedeni balo salonunda, zihniyse o ölü dünyada haykırdı.

Ve Kadın âdeta bir mıknatıs gibi o sese çekildi. Aç gözler arama kurtarma ışıklarıymış gibi etrafı taradı ve Cassie'yi saklandığı yerde buldu. Kadın'ın suratındaki keyifli gülümseme sırıtışa dönüştü.

Cassie, Kadın'ın yaklaştığını bildiğinden bakışlarını indirdi. Kadın'ın onu bedenlerden ve kemiklerden oluşan o yola, bütün dünyaya döşediği o çığlık patikasına eklemek istediğinin farkındaydı. Cassie milyonlarca insandan sadece biri olarak sonsuza dek orada mahsur kalacaktı.

Tepesinde gökyüzü gri ve düzdü. Kadın ilerledikçe gökyüzünden kuşlar düşüyor, acının pençesine düşenler çığlık çığlığa kanat çırparak yere çarpıyordu. Ve ayaklarının altında, çamurda böcekler ve solucanlar üstlerinden geçen Kadın'dan yayılan acının etkisiyle kıvranıyor, yüzeye çıkıyorlardı.

Derken Kadın, Cassie'ye uzandı. Ardına kadar açtığı ağzından katıksız bir nefret çığlığı yükseldi.

Acı ve ıstırap olmadan hayat da olmazdı.

Cassie çığlık atıyor, Kadın'ın iskeletten farksız eli gittikçe yaklaşıyor, geniş ağzı Cassie'yi simsiyah dişleriyle parçalamaya çalışıyordu.

Burada ümitsizlikten başka hiçbir şey yoktu.

Bir an sonra ateş peyda oldu. Aniydi, öfkeliydi, kızgındı, güzeldi çünkü *vardı*; hiçbir şeydense bir şeydi.

ATEŞ

Izzy yerde, Lund'un yanındaydı. Adam inleyip kıvranırken onu kolundan tutuyordu. Kurşun karnına, midesinin oraya isabet etmişti ve Izzy organlarından birinin delindiğinden, iç kanama geçirmekte olduğundan korkuyordu.

"Lund!" dedi. "Konuş benimle."

Adamın kasları taş gibi, gözleri sımsıkı yumuluydu.

"Ben... iyiyim," diye mırıldandı sıktığı dişlerinin arasından.

Izzy, Lund'un yardıma ihtiyacı olduğunun farkındaydı; onu kaldırmalıydı. Başını kaldırıp Kadın'la işlerin ne vaziyette olduğuna baktığında Cassie, Drummond ve Azaki'yi yerde buldu. Hepsi inim inim inliyordu. Kadın onlardan birkaç adım uzakta yüzünü tavana çevirmiş, tek ayak üstünde dönüyordu hâlâ. Etrafını saran acıdan keyif alır gibi bir hâli vardı.

"Ne?" dedi Izzy nefesini tutarak. Neler döndüğüne, Kadın'ın ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ama eteğinin parladığını görebiliyordu.

Bir kez daha Lund'a baktı; adam çenesini öyle bir kenetlemişti ki Izzy dişlerinin kırılacağını düşündü. Cassie salonun ilerisinden bir çığlık koyverdi, üstelik Drummond'ın da homurdandığını duyabiliyordu. Azaki sadece, "Hayır, hayır, hayır," diyordu tekrar tekrar. Izzy ona bakarken yuvarlanıp dört ayak üstünde durdu ve başını kendini öldürmek ister gibi halı kaplı zemine vurmaya başladı.

Kadın döndü ve Izzy'yi görünce gözleri irileşti. Derken ona doğru yürümeye başladı. Izzy donup kalmıştı, kımıldayamıyor, canavarın kendisine gittikçe yaklaşmasını izliyordu. Derken

Kadın tek eliyle Izzy'nin yanağını okşadı ve Izzy tiksinmişçesine geri çekildi. Ama hiçbir şey hissetmedi. Bir an sonra Kadın arkasını döndü ve sadece kendisinin duyabildiği bir müziğe dans ederek eşlik edercesine tekrar tek ayak üstünde dönmeye koyuldu.

Izzy güvende olduğunu fark etti. Cassie'nin verdiği kitap onu koruyordu. O anda arkadaşlarını etkileyen şeye karşı kalkan vazifesi gören cebindeki kitabın ısısını ve ağırlığını hissetti.

Birkaç adım ötesinde dans etmekte olan Kadın'ın parlayan eteğine baktı sonra. Tüyleri dikkatle incelediğinde kuş tüyü olmadıklarını fark etti. Eteğin neden parladığını. Kadın'ın kitaplarından biri olduğunu. Bütün etek dikilerek birbirine tutturulmuş kitap sayfalarından oluşuyordu.

Kadın gözlerini yukarı çevirmiş, titrek mum ışığında dans etmeye devam ediyordu.

Sana iki kere bakmadı bile, dedi Izzy kendi kendine. *Onun nazarında bir hiçsin.*

Izzy, Kadın'dan nefret ediyordu. Bencil bir zorbadan başka hiçbir şey değildi. Çocukluğunda okul bahçesinde onunla uğraşan şu çocuklardan daha iyi ya da daha kötü değildi.

Lund'a, Cassie'ye, Drummond'a ve Azaki'ye baktı. Tek etkilenmeyen kendisiydi. Bir şey yapabilecek tek kişi kendisiydi.

Bakışlarını bir kez daha eteğe kaydırdı ve kuş tüyü yerine kullanmış pürüzlü, kuru yaprakları ve arkasındaki mumların titrek ışığını gördü. Sonra Drummond'ın aylar önce, Lyon'da bir sabah ona söylediği bir şeyi hatırladı. Ardından Lund'la Oregon'daki kumsalda oturdukları anı.

Ayağa fırladı ve elini cebine atıp Lund'un kumsalda ateş yakmak için kullandığı çakmağı çıkardı. Çakmağı yaktı ve koşarak birkaç adım ilerleyip salonun diğer tarafındaki Drummond'la Cassie'ye bakmakta olan Kadın'ın eteğine tuttu.

Sayfalar ânında tutuştu. Ümitsizlik Kitabı'nın kalın, kuru sayfaları yalazlandı ve göz açıp kapayana dek eteği alevler sardı. Kadın şimdi alevden bir etek giyiyordu.

Izzy gerileyerek Lund'un yanına dönerken, Kadın şaşkınlıkla irkilip çığlığı basarken Cassie'nin silkinerek kendine geldiğini

ve Drummond'ın doğrulup oturduğunu gördü. Azaki kafasını yere vurmayı kesti, hatta Lund bile neler olduğunu görmek için gözlerini açtı.

Kadın elleriyle eteğine pat pat vuruyor, bir yandan da öfkeyle haykırıyordu.

"Drummond!" diye seslendi Cassie ve Izzy, Cassie'nin salonun arka tarafındaki aynaya, ardında gizli bir geçidin olduğu aynaya doğru koştuğunu gördü. Aynı zamanda kapı vazifesi gören aynaya.

Salonun diğer ucundaki Drummond'ın elinde bir kitap vardı ve parlıyordu. Diğer kolunu kaldırmasıyla ayakları yerden kesilen Kadın havada asılı kalmış bir ateş ve öfke topuna döndü. Cassie aynayı tutup ardına kadar açarak duvarda bir kara delik, dikdörtgen şeklinde bir hiçlik peyda etti ve Drummond kolunu oraya doğru savurdu. Kadın yerden doksan santim kadar yüksekte, tuzağa yakalanmış bir hayvan misali uluyan bir kuyruklu yıldız misali havada sürüklendi.

Kadın dikdörtgen şeklindeki o karanlığa savruldu ve havada dönüp başını geriye atarak onlara baktı. Sanki bir binanın tepesinden düşüyordu ve onlar da çatıdan onun kıyametine çakılmasını izliyorlardı. Tutunacak bir yer arar gibi elini uzattı ve ardından karanlığın içinde zerrelerine ayrıldı, uluması binlerce küçük ulumaya dönüştü ve geride bir tek hiç kaldı.

Cassie'nin kapıyı çarparak kapatmasıyla ateş ve gürültü de kesildi.

Izzy'nin yanındaki Lund inledi ve gözlerini bir kez daha kapattı.

Izzy, Esenlik Kitabı'nı cebinden çıkarıp Lund'un ellerine tutuşturdu.

"Hadi," dedi gözyaşları içinde. "İşini yap."

Arkadaşları odanın diğer ucundan onlara doğru koşarken Izzy çok geç kalmadıklarını umdu. Lund'un iyileşmesini umdu.

HUGO BARBARY'NİN SON NUMARASI (2002)

Geçmişte, uzun yıllar boyunca Doktor Hugo Barbary adıyla bilinen adam, Altıncı Cadde'deki Radio City Music Hall'un karşısındaki havuzun kenarında oturuyordu. Akşam vaktiydi; hava sıcak, nemli ve gergindi; Hugo Barbary ise insanlıktan çıkmıştı.

Bir kez daha Cassie tarafından balo salonundaki bir kapıdan geçmişe fırlatılmıştı. Zihnindeki fırtınanın diner gibi olduğu anlarda çözebildiği kadarıyla uzun yıllar öncesine dönmüştü. Belki yirmi yıl kadar öncesine. Bir önceki kadar geriye gitmemişti ama yine de geçmişte olduğu apaçık ortadaydı.

Omuz silkti ve kafatasındaki işkenceden farksız ağrı yüzünden homurdandı.

Sahaf denen şu kadının ona bir şey yaptığından emindi. Istırap Kitabı'nı kullanarak bir şeyi yerinden oynatmıştı. Barbary o zamandan beri kendini iyi hissetmiyordu. Geçmişe geldiğinde önce amaçsızca dolaşmıştı ve dışarıdan bakanlara Manhattan sokaklarındaki kaçık ihtiyarlardan biri gibi göründüğünü biliyordu. Derken kendini Altıncı Cadde'de bulmuştu ve sakinleşme ümidiyle havuzun kenarına oturuvermişti.

Bir öfkelenip bir mutlu oluyor, acıyla keyif arasında gidip geliyordu. İçinde birbiriyle savaşan iki insan vardı. Istırap Kitabı çocukluğunda yaşadığı ve onu canavara dönüştüren tüm travmalarını, anılarını ve tecrübelerini silip atmıştı. Istırap Kitabı acısını sil baştan *yaratmış*, ona can ve amaç vermişti ve şimdi acısı ona kafa tutuyordu.

Hugo'nun geri kalanı, artık ıstırap çekmeyen parçaları, onlarca yıldır uyuyan bir yanı uyanmış gibi hissediyordu. Onun anılarını, onun deneyimlerini taşıyordu fakat bambaşka bir adamdı. Sahaf tarafından Istırap Kitabı vasıtasıyla değiştirilmesinden önce yaptığı şeyler yüzünden dehşete ve korkuya kapılan bir adam.

Gürültülü New York gecesinde parlak ışıklar ve farlar yüzünden gözleri iyice kamaşan Barbary başını arkaya atıp homurdandı ve havuzun kenarında, iki yanında oturan birkaç turist ona tedirgin bakışlar atıp birkaç santim öteye kaydılar.

Acı canlıydı ve Hugo'yu tekrar pençesine düşürmeye çalışıyordu ama o bunu istemiyordu. Vakti zamanında çocuk olan, yaralanana kadar masum olan yanı direndi.

Havuzun beton kenarına iki eliyle birden tutunup boynunu kasarak birbirine bastırdığı dişlerinin arasından bir çığlık koyverdi. Çığlığı tepesindeki gökyüzünde can verdi, Altıncı Cadde'nin altındaki metro trenlerinin kükremesi ve korna sesleri tarafından yutuldu.

Geçtiğini sandı, bir anlığına da olsa kendini daha iyi hissettiğini sandı ve tam rahatlamaya başlamıştı ki acı geri döndü. Bu acı fiziksel bir varlıktı fakat Hugo Barbary'nin yanında taşıdığı Sıhhat Kitabı acısını yaradan zehri emer ya da uzun zamandır orada olan bir kıymığı çıkarır gibi dindirmeye çalışıyordu. Derken acı benliğini delip geçti ve koyu renkli, soyut bir şeye dönüşerek ağzından fışkırıp havada süzülerek gecenin karanlığının ve kirliliğin ardına saklandı.

Hugo ânında rahatladı. Zihni temizlenmişti, acıları dinmişti. Çevresine fal taşı misali açılmış şaşkın gözlerle baktı. Hayatında ilk defa etrafındaki dünyayı, renkleri, yaşamı, hareketliliği sahiden gördü ve gördüklerinin hepsinden büyülendi.

Aniden fırsatlar ve olasılıklar tarafından ele geçirilerek birdenbire ayağa kalktı. Yaşlı bir adamdı ama Sıhhat Kitabı'yla Suretler Kitabı'nı yanında taşıyordu. Önünde uzun yıllar ve zamanını geçirebileceği pek çok uğraş vardı. Gözlerinde bir pırıltı ve yüzünde bir gülümsemeyle Altıncı Cadde'den güneye doğru yürürken artık Doktor Hugo Barbary olmadığına karar verdi.

Bu, başka bir adamın belli başlı izlenimler yaratmak için seçtiği bir isimdi. Hiçbir zaman gerçek ismi olmamıştı. Ömrünün büyük kısmında Hugo Barbary olan adam kendine yeni bir isim seçmeye karar verdi. Henüz ne olduğunu bilmiyordu fakat karar vermek için bolca zamanı vardı.

Hugo Barbary'nin acısı sıcak New York gecesinde havada asılı kaldı. Kimse tarafından fark edilmeksizin trafiğin ve insanların üstünde süzüldü. Fakat bu acı özel bir kitap tarafından yaratılmıştı, kanlı canlı olmasa da bir amacı ve iradesi vardı.

Acı bekledi fakat neyi beklediğinin bilincinde değildi.

Genç bir aile yanından geçene kadar bekledi. Belrose ailesi hayatlarında ilk defa New York'a tatile gelmişti ve manzarayla parlak ışıkların tadını çıkarıyordu. Havuzun kenarına yan yana oturup az evvel aldıkları şekerlemelerle kolayı paylaştılar. Bir an sonra küçük kızları Rachel, sıkıcı yetişkin meselelerinden konuşmakta olan annesiyle babasının yanından ayrılıp havuzun kenarında dengede durmaya çalışarak yürümeye başladı. Bir yandan da havuza düşüp ıslansa ne olur diye düşünerek kıkır kıkır gülüyordu.

Altıncı Cadde'yle 49. Sokak'ın köşesinde dikilip başını kaldırdı ve Rockefeller Center'la çevredeki diğer yüksek binalara baktı. Kırsal kesimden, yaşadıkları eski kulübeden uzaklaşmak Rachel'ı çok heyecanlandırmıştı. Otele döndüklerinde uyuyacağını sanmıyordu; bütün gece pencerenin kenarında oturacak, insanlarla trafiği izleyecekti. Evdeki yatak odasından karanlık ve ağaçlardan başka hiçbir şey göremiyordu. Çok ama çok sıkıcıydı.

Annesiyle babasına döndü. Ayaklanmış, arkalarında bir şey unutup unutmadıklarına bakıyorlardı.

"Hadi, Rachel!" diye seslendi babası gülümseyerek.

Rachel son bir kez etrafına baktıktan sonra havuzun kenarından asfalta atladı ve atladığı anda da Hugo Barbary'nin acısı

tarafından ele geçirildi. Acı kızı yuttu veya kız acıyı yuttu, ondan sonra da elleriyle dizlerinin üstüne düştü.

Birkaç saniye boyunca kıpırdamadan öylece durdu. Tek yaptığı parmaklarının arasındaki betona bakmaktı.

Aniden tıka basa doymuş gibi hissetti kendini, *çatlayacakmış* gibi. Üstelik başı da bir tuhaftı.

Ve kendini... farklı hissediyordu.

"Tatlım! Rachel?"

Seslenenin babası olduğunu biliyordu ama adamın seni ansızın hiç olmadığı kadar sinirlerine dokundu.

Kız ayağa kalktı ve annesiyle babasının onu aradıklarını gördü. Sanki tek başına hiçbir şey yapamazmış gibi.

Yanlarına gitti fakat yüzlerindeki rahatlamayı gördüğünde bunun için onlardan nefret etti.

Derken bir parçası –dakikalar önce oradan atlayana kadar Rachel olan yanı– kendine neden böyle şeyler düşündüğünü sordu.

Rachel olan yanı silkinerek bu tuhaf hislerden kurtulup annesiyle babasının peşinden koşturdu.

Fakat zaman içinde, New York'tan evlerine döndükten sonra Rachel olan yanı gittikçe sessizleşecek, olanlar yüzünden günden güne dehşete kapılacaktı. Bir noktadan sonra da tamamen geriye çekilip nihayetinde içeride bir yerde hapsolacaktı.

Acı onu mesken edindi. Acı Rachel'ın bedeninde yaşadı.

Dahası kitapları, onu yaratan kitapları da hatırlıyordu. Ve onlara göz koydu.

Yedinci Bölüm:

BAŞLANGIÇLAR VE SONLAR

FOX KÜTÜPHANESİ

Fox Kütüphanesi'nde her şey öylesine karanlık, soyut ve renksizdi ki Cassie'ye ümitsizliğinde gördüklerini hatırlattı. Karanlık bir yerdeki gölgelerden ibaret hâlleriyle sessizce dikilirlerken Drummond olan şekil bir kez daha Gölgeler Kitabı'nın bir parçasını havaya fırlattı. Bir anda renkler üzerlerine hücum etti. Her şey tıpkı Cassie'nin Kütüphane'ye son gelişinde olduğu gibiydi. Fox Kütüphanesi artık Gölgeler Evi değildi, artık Kuzey İskoçya'nın kuzeybatısındaki bir tepede yükselen gerçek, somut bir binaydı.

"Vay canına!" dedi Izzy nefesini tutarak.

Drummond'ın peşinden çakıl taşlarını çiğneyerek binanın ön tarafındaki avluya çıktılar. Cassie'nin Fox Kütüphanesi'ne bir önceki gelişinden farklı olarak tepelerindeki gökyüzü masmaviydi, güneş ise altın gibi parlıyor, serin esintiye rağmen içlerini ısıtıyordu.

"Temiz hava ne güzel şey," diye mırıldandı Azaki gözlerini kısarak manzaraya bakarken. "Bilhassa da eski mobilya gibi kokmayanı."

"Neredeyiz?" diye sordu Izzy ve Drummond ona malum cevabı verdi.

Birkaç dakika boyunca havanın ve sessizliğin keyfini sürerek evin önünde dikildiler. Lund elinde Esenlik Kitabı'yla bir kenarda durdu. Cassie, Izzy'yi dirseğiyle dürtüp başıyla iri yarı adamı işaret etti ve Izzy hemen yanma gidip onu kolundan tuttu.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Hâlâ iyiyim," dedi Lund. "Yani galiba."

Esenlik Kitabı kurşunun Lund'da açtığı yaranın ilerleyişini sekteye uğratmış gibiydi ama temelli iyileşip iyileşmediğini bilmiyorlardı. Balo salonundayken Drummond, "İşe yarayabilecek bir şeyim var. Kütüphane'de," demişti.

Böylelikle Cassie bir kapı açmış ve hep birlikte eşikten geçerek Gölgelere adım atmışlardı.

Şimdi, gündüz vakti evin önünde dikilmekte olan Cassie çayıra göz gezdirdi ve tıpkı geçen sefer olduğu gibi geyiğin tekinin orada durmuş, onu izlemekte olduğunu gördü. Belki de aynı geyikti. Bir saniye sonra ilkinin yanında ikinci bir geyik belirdi ve o da yavaş yavaş geviş getirerek onları izlemeye koyuldu.

"Bak," dedi Cassie, Izzy'ye geyiği göstererek.

Onları gördüğünde Izzy'nin yüzü aydınlandı. "Bambi!"

"Bir içkiye ne dersiniz?" diye sordu Drummond. "Yahut rahat bir yere?"

"Ah, evet lütfen," dedi Azaki. "Yalnız içki sert olsun."

Gerisingeri eve girip koridordan geçtiler ve Azaki duvarların dibine dizilmiş kitaplıkları gördüğünde mutluluktan mırıldanmaya başladı. Merdivenlerden çıktılar, vitray camın önünden geçtiler ve ardından Drummond onları ana kütüphaneye buyur etti.

Oda Cassie'nin gözüne bir önceki ziyaretinde olduğundan bile muhteşem göründü. Belki de tavana kadar uzanan pencereden süzülen yumuşak, altın rengi güneş ışığındandı ama oda daha geniş, koltuklar daha davetkâr görünüyordu.

"Evim evim güzel evim," dedi Drummond. Dudaklarından dökülen sözcüklerin her biri mutlu bir iç çekişti.

Bir anlığına orada acemice dikilip herkesin oturacak bir koltuk ya da yaslanacak bir pencere denizliği bulmasını izledi.

"Evin muhteşemmiş!" dedi Izzy, Lund'un kendini bırakıverdiği koltuğun kolçağına tünerken. "Hepsi senin mi?" diye sordu sonra da.

"Dağlar bile onun," dedi Cassie pencereye yaslanıp evin batısındaki göle bakarak.

"Ve tüm bu kitaplar da," dedi Azaki. Lund'un karşısındaki berjere kurulmuş, alçak sehpanın üstündeki kitap yığınını kurcalıyordu. "Tabii yanılmıyorsam."

"Burası resmen rüyalarındaki ev, Cassie," dedi Izzy. "Tonla kitap. Hem canını sıkacak bir ev arkadaşı da yok." Hınzırca gülümsedi ve Cassie ona bakıp suratını ekşitti. Cassie'yle Drummond'ın bakışları bir anlığına buluştu, sonra ikisi birden aynı anda bakışlarını kaçırdılar.

"Burası gerçekten çok güzelmiş," dedi Azaki boynunu uzatıp pencereden dışarı bakarak. Ayağa fırladı ve gidip Cassie'nin yanında durarak dışarıda hüküm süren güne baktı. Işık her nedense Cassie'ye sıvı altını çağrıştırıyordu. Bütün vadi, dağlar ve göl ışığa boğulmuştu.

Drummond gülümseyip ellerini ceplerine soktu. "Çünkü hava güneşli ki bu kırk yılda bir olur. Gökyüzünün grileşmesini, pusu ve yağmuru bekleyin, o vakit daha da güzel olduğunu göreceksiniz. Gidip içecek bir şeyler getireyim. Herkes çay veya kahve içer mi?"

Drummond siparişleri topladı ve sonra odadan çıkarak gözden kayboldu. Cassie ve Azaki raflardaki kitapları karıştırırken Izzy manzaraya göz atmak için pencerenin kenarına gitti. Geyiği tekrar gördüğünde kendini bunu herkese duyurmaktan alamadı. Lund koltuğundan kalkmamış, sanki akşamdan kalma gibi başını geriye atıp gözlerini yummuştu. Elindeki Esenlik Kitabı karnının üstünde tutuyordu.

Drummond elinde fincanlarla dolu bir tepsiyle geri döndü. Sehpanın etrafına toplaştılar. Kimi sandalyelere yerleşti, kimiyse yere bağdaş kurdu. Ardından Drummond fincanları elden ele uzatmaya koyuldu.

"Kurabiye de getirdim," dedi bir tabak dolusu kurabiyeyi sehpaya bırakırken. "Herkes atıştırsın. Sen de, Lund. Enerjiye ihtiyacımız var. Daha iyi hissetmemize faydası olur."

Herkes tabaktan birer kurabiye alıp birkaç dakika boyunca sessizce çiğnedi.

Kahve fincanını iki elinin arasına alan Izzy, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Cassie'ye.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Cassie. "Herhâlde normale döneceğiz?"

Herkes sessizleşip düşüncelere daldı. Cassie evin bir yerinden tik tak sesleri geldiğini duydu, ayaklı bir duvar saati sessizliği dolduruyordu.

"İlla öyle olmak zorunda değil," dedi Drummond gözlerini yere dikerek. "Dışarıda hâlâ bir sürü özel kitap var. Onları kullanan ve istismar eden insanlar hep olacak."

"Istırap Kitabı hâlâ şu Sahaf denen kadında," dedi Izzy.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Azaki, Drummond'a.

"Şey..." dedi Drummond ve ardından boğazını temizledi. Cassie onun gergin olduğunu düşündü. "Fox Kütüphanesi eskiden dostların bir araya gelip kitaplardan sohbet ettikleri bir yerdi. Burayı tekrar canlandırmayı çok isterim. Fakat belki de kitaplardan bahsetmekten daha fazlasını yapmamız gerekiyordur?" Azaki'ye baktı. "Sen kitap avcısıydın. Ve Lund da bir süre sana yardımcı oldu."

"Ne yani? Kitap peşinde koşmaya devam etmemizi mi istiyorsun?" diye sordu Azaki.

"Neden olmasın?" diye cevapladı Drummond. "Ama para için yapma. Kütüphane için yap. Kitapları koruyup kollamak için yap."

Azaki içeceğini yudumlayarak düşünmeye koyuldu.

"Bence yapmalısın," dedi Izzy ona. "Şahsen bu kitaplardan nefret ediyorum ve dışarıda elden ele gezmeleri yerine burada kilit altında tutulmalarını yeğlerim."

"Siz de yardım edebilirsiniz," dedi Drummond önce Izzy'ye, sonra da Lund'a bakarak. "İkiniz de."

"Nasıl yani?" diye sordu Izzy. "Yardım falan edemem. New York'ta bir işim var. Veya vardı. Hâlâ olup olmadığını kim bilir? Fakat bir dairem var. Hayatımı idame ettirebilmem için çalışmam gerek."

"Ben sana maaş veririm," dedi Drummond. "Seni işe alırım. Fox Kütüphanesi'nin hatırı sayılır kaynakları vardır. Ve

kitapların o kadın ya da Hugo Barbary gibi birinin eline geçmesine izin veremeyiz. Bir sorumluluğumuz var. Fox Kütüphanesi daha önce de insanları işe aldı. Neden tekrar almasın ki? Sizleri araştırmacı sıfatıyla işe alırım. Kitap avcıları. Kütüphane asistanları. Artık adını ne koymak isterseniz. İyi niyetli insanlara ihtiyacım var. Güvenebileceğim insanlara."

"O insanlar da biz miyiz?" diye sordu Izzy şüpheyle.

"Evet," dedi Drummond bakışlarına karşılık vererek. "Sanırım öylesiniz. Her birinize hayatımı emanet ederim."

Izzy, Drummond'ın sözlerine şaşırmış gibiydi, hatta duydukları hoşuna bile gitmişti.

"Yapmalısın," dedi Cassie, Izzy'ye.

"Ya sen?" diye sordu Izzy.

"Cassie de elbette," dedi Drummond, Cassie'nin gözlerinin içine bakarak. Bu defa bakışlarını kaçırmadı. "Hepiniz."

"Tamamdır, ben varım," dedi Azaki tabaktan ikinci bir kurabiye alırken. "İyi bir şey yapmak benim için de değişiklik olur. Hayatımla başka ne yapacağım ki?"

"Ne kadar vereceksin?" diye sordu Izzy.

Drummond güldü. "Şu an ne alıyorsan aynısını veririm."

"O kadarcık mı?" diye sordu Izzy.

"Kabul ediyor," dedi Cassie. "İkimiz de kabul ediyoruz."

"Lund?" dedi Izzy.

İri adam başıyla onaylayıp başparmağını kaldırdı. "Acaba diyorum... artık karnımdaki şu kurşundan kurtulsak mı?"

"Ah..." dedi Drummond. "Evet. Elbette. Tam sana göre bir şeyim var." Ayağa kalkıp başıyla Azaki ve Izzy'ye işaret verdi. "Siz ateşi yakın. Böylece yeni Fox Kütüphanesi'nden konuşabiliriz."

"Hayatımda hiç ateş yakmadım," dedi Izzy.

"Lund," dedi Drummond, "burada kal. Bir dakikaya dönerim." Sonra Cassie'ye baktı. "Bana yardım edebilir misin?" diye sordu başıyla odanın diğer tarafını göstererek.

Odanın diğer ucundaki kitaplığı açarak gizli merdiveni gözler önüne serdi. O ve Cassie kulenin tepesindeki odaya tırmandılar. Dolaplar ve kâğıtlar aynı bıraktığı gibiydi fakat bu defa pencerelerden günışığı akın ediyordu. Drummond anahtarlığını cebinden çıkarıp duvarın dibinden sekiz numaralı dolaba doğru yürüdü.

"Şifa Kitabı," dedi kitabı dolaptan çıkarırken. "Bu Lund'un işini çözer."

"Harika," dedi Cassie.

"Ama sana göstermek istediğim bir şey daha var," diyerek konuşmayı sürdürdü Drummond. Altı numaralı dolaba gidip kilidini açtı.

Kitabı dolaptan çıkarıp odanın ortasındaki masaya koydu. Onu gördüğünde Cassie'nin nefesi kesildi.

"Ama bu Kapılar Kitabı," dedi. Cebinde taşıdığı kitabın tıpatıp aynısına bakıyordu.

"Evet," dedi Drummond. "Neredeyse yüz yıldır Kütüphane'de ama ne olduğunu bilmiyorduk. Kimse onu kullanamadı. Şuraya baksana."

Kitabın ilk sayfasını açtı ve Cassie, Kapılar Kitabı'nı tarif eden metnin yerinde yeller estiğini gördü. Oysa kendi kitabının ilk sayfasında küçük bir not vardı.

"Ama aynı kitap," dedi Drummond. "Kitabı o gün Lyon'da bana gösterdiğinde bu yüzden o kadar şaşırdım. Kitabın zaten elimizde olduğunu, sadece bizim bundan haberimiz olmadığını fark ettim. Kitabı sana kimin verdiğiyle o kadar ilgilenmemin sebebi de buydu."

"Nereden geldi?" diye sordu Cassie.

"Mısır'dan," diye cevapladı Drummond.

Cassie kafasını yavaşça iki yana sallayıp kitabı ondan aldı. Fakat kitap ellerinin arasında ısındı ve her zamanki gibi parladı. Bir an sonra kitabın ilk sayfasının değiştiğini, kendi kitabından tanıdığı sözcüklerin dalgalanarak vücut bulduğunu gördüler.

"*Her kapı o kapıdır*," diye okudu Cassie.

Drummond önce tebessüm etti ama sonra kendini tutamayıp güldü. "Onca yıl sonra bile insan hâlâ hayret ediyor," diye mırıldandı sayfaya bakarken.

"Ama aynı kitabın iki farklı versiyonu," dedi Cassie sayfaları karıştırırken. Drummond'ın verdiği kitap kendisininkinin tıpatıp aynısıydı. Aynı kitaptı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Zaman yolculuğu," dedi Drummond. "Kitabın kendi zaman çizgisinin farklı noktalarına ait iki versiyonu. Geçmişte senden iki tane olması gibi. Aslında tek bir Cassie vardı ama genç hâlinle yetişkin hâlin zamanda bir süreliğine aynı noktada var oldunuz."

Buna kafa yorarken Cassie'nin kaşları iyiden iyiye çatıldı.

"Beni buraya geri getirmeni senden ilk istediğimde," dedi Drummond, "asıl isteğim bu kitabı tekrar görmekti. Kapılar Kitabı olduğunu bizzat teyit etmek istedim. Sen uyuyana kadar bekledim ve ardından kuleye çıkıp kontrol ettim."

Cassie dalgın dalgın başıyla onayladı.

"Onu yok etmeyi düşündüm," diye mırıldandı Drummond. Cassie ona ancak o zaman baktı. Drummond'ın gözleri kitaba sabitlenmişti. "Ama yapamadım. Bir türlü elim gitmedi. Ayrıca kitabın daha sonraki bir versiyonu sende olduğundan gerektiğinde onu hâlâ yok edebileceğimi biliyordum ve kitabın bu versiyonu Kütüphane'de, Kadın'dan uzakta güvende olacaktı."

"Artık hiçbir şeyi yok etmene gerek yok," dedi Cassie. "Bilhassa da bunu."

"Evet, yok," diyerek ona hak verdi Drummond. "Sende kalmasını istiyorum. Kapılar Kitabı en başından beri bir tek sana aitmiş gibi geliyor."

Cassie gülümsedi, Drummond'ın jesti karşısında duygulanmıştı. O anda ona her şeyi anlatmak, bütün kitapların aslında onun olduğunu açıklamak istedi fakat bu hâlâ çok büyük bir şeymiş gibi geliyordu ona. Hatta şimdi belki de fazlasıyla inanılmaz. Kendine inanıyor muydu ki? Hiç ve hiçliğe dair anıları gittikçe silikleşiyordu.

"Al onu lütfen," dedi Drummond, Cassie'nin alıp almamakta tereddüt ettiğini düşünmüş gibi.

Cassie başıyla onayladı ve başparmağını Drummond'dan aldığı Kapılar Kitabı'nın kapağında gezdirdi. "Bu aylar önce New York'ta elime geçen kitap," dedi kafasında olayların kronolojisini

çözmeye çalışarak. "Şimdi kitabı bana veriyorsun, ondan sonra..." Gülümsedi çünkü ne yapması gerektiğini anlamıştı. "Bunu Bay Webber'e vermeliyim," dedi. "Ki o da bana verebilsin."

"Öyle diyorsan öyledir," dedi Drummond.

Cassie başını dalgın dalgın salladı.

"Artık aşağı inelim de Lund'u iyileştirelim. Sonra belki hep beraber oturur, gelecekten bahsederiz."

Cassie gülümsedi. "Çok hoşuma gider. Ayrıca burada kalmayı da çok isterim. Burada kendimi yuvamda gibi hissediyorum. Fakat önce halletmem gereken bir iki şey var."

Odada etrafına, numaralandırılmış dolaplara baktı. "Kitaplarından birini daha ödünç alabilir miyim?"

SONDAKİ MUTLULUK

Oda karanlıktı, ter, kan ve ölüm kokusuyla ağırlaşmıştı. Burası Cassie'nin artık ona yabancılaşmış eviydi. Buraya Drummond'dan aldığı Kapılar Kitabı'nı kullanarak gelmişti. İş gördüğünü, kendi kitabının aynısı olduğunu kanıtlamak zorundaydı.

Artık iskelete dönmüş olan dedesi yatağında usulca inliyordu. Başka bir Cassie, genç Cassie yorgunluktan tükenmiş hâlde köşedeki berjere kıvrılmıştı. Perdelerin arasından şafak söküyor, gökyüzü yavaş yavaş aydınlanıyordu.

Cassie pencerenin kenarına gidip perdelerden birini açtı. Atölyeye, binanın yan tarafındaki çimenliği istila etmiş kır çiçeklerine, sabah ışığında parlak renklerine baktı.

"Cassie."

Sözcük ıstırap yüklü bir hırıltıydı. Cassie pencereye arkasını döndüğünde dedesinin kendisine bakmakta olduğunu gördü. Gülümsedi ama çökük avurtları ve incelmiş dudaklarıyla cesetten farksızdı.

Cassie yatağın kenarına oturup dedesinin elini tuttu.

"Seni tekrar görmeyi umuyordum," dedi dedesi.

Cassie başını aşağı yukarı sallayıp gülümsedi. "Burada olmak istedim," dedi. "İlk seferinde uyuyakalmıştım."

Omzunun üstünden genç hâline baktı. Dedesi de aynısını yaptı. "Çok yoruldun. Önemli değil."

"Bence önemli."

Dedesi o anda irkildi ve gözleri yuvalarının içinde döndü. Cassie son raddede morfinin bile hiçbir işe yaramadığını hatırladı.

"Burada olmak istedim. Sana vermek istediğim bir şey var," dedi dedesinin onu hâlâ duyabildiğinden bile emin olamayarak. Mutluluk Kitabı'nı çıkardı. Kapağı çiçeğe durmuş bahar çiçeklerini andıran, insanın içini açan bir renk cümbüşüydü. Kitabı dedesinin eline tutuştururken tenindeki ıslaklığı, dermansızlığını hissetti. "Seni mutlu etmek istiyorum."

Kitabı tutar tutmaz adamın bütün hâli tavrı değişti, acıları onu terk ederken yüzü gevşedi ve torununa tekrar berrak gözlerle baktı. Mutluluk Kitabı karanlık semalarda patlayan bir havai fişek gibi rengârenk kıvılcımlar saçıyordu.

"Cassie," dedi adam.

Gülümsedi ve başını yastıktan kaldırmadan çevirdi. Bir anlığına pencereden dışarı baktı.

"Atölyem," dedi. "Ne çok anı biriktirdik orada! Ben çalışırken orada oturup kitap okumana bayılırdım."

Cassie geçmişi yâd edişini, mutluluğun yüzünü dünyanın en güzel gündoğumu gibi aydınlatışını izlerken gözlerinin dolduğunu hissetti.

"Şu çiçeklere bak," dedi mutluluktan âdeta nefesini tutarak. "Şu renklere bak. O kadar... parlak ve canlılar ki! Çok güzel değil mi! Bak esintide nasıl da usulca salınıyorlar."

Cassie orada onunla birkaç dakika daha oturdu. O güzel ve büyüleyici dünyada sabah olurken dedesi acı yerine mutlulukla bu dünyadan göçüp gitti.

Son nefesini verdiği anda Mutluluk Kitabı'nın renkleri de onunla birlikte öldü.

Cassie, Mutluluk Kitabı'nı da alarak ayağa kalktı ve yatağın etrafından dolanıp kapıya doğru yürüdü. Diğer versiyonu hâlâ berjerde uyumaktaydı fakat kısa süre sonra uyanacak ve dedesini ölü bulacaktı. Sonra da bu an ona yıllar boyunca musallat olacaktı.

Ama artık değil, diye düşündü Cassie.

Bu bir sondu fakat aynı zamanda onun için, Cassie için bir başlangıçtı.

Kapıyı açtı ve evinden son kez çıktı. Fox Kütüphanesi'ne, dostlarının yanına ve geleceğine dönmeden önce uğraması gereken bir yer daha vardı.

BAY WEBBER'İN SESSİZ ÖLÜMÜ (3)

Bay Webber New York'un Yukarı Doğu Yakası'ndaki Kellner Kitapçısı'nda tek başına oturmuş, genç Cassie'yle yaptığı konuşmayı düşünüyordu. Ona Kapılar Kitabı'nı bu aralar vermesi gerektiğini biliyor ve kitabın hayatına nasıl gireceğini merak ediyordu.

Bakışlarını masadan kaldırdı ve Cassie'nin kitapçının arka tarafındaki deponun kapısından çıktığını gördü. Bu farklı bir Cassie'ydi. Yaşı daha geçkindi, *onun* Cassie'siydi. Cassie ona gülümseyerek parmağını dudaklarına götürdü, sonra da omzunun üstünden dükkânın ön tarafındaki vitrinli bölümde oturmakta olan genç Cassie'yi işaret etti.

Bay Webber başıyla onaylayıp gülümsedi. Onu tekrar gördüğüne öyle çok sevinmişti ki Cassie'nin de hafiflemiş göründüğünü düşündü.

Cassie uzanıp ona bir kitap, daha doğrusu küçük, deri kaplı bir defter uzattı. Bay Webber soru sorar gibi bakınca da başıyla onayladı.

Bay Webber kitabı alıp incelerken kalbinin her zamankinden daha hızlı çarpmasına aldırmadı.

Tekrar Cassie'ye baktı ve Cassie bir kez daha başıyla onayladıktan sonra göz ucuyla genç hâlini işaret etti. *Bunu bana siz verdiniz*, der gibiydi.

Bay Webber başını aşağı yukarı salladı, mesajı almıştı. Sonra cebinden kalemini çıkardı. Kitabın ilk sayfasındaki birkaç satır yazının altına özenle bir not yazarken Cassie'nin onu izlediğinin farkındaydı. Ardından kitabı kapatıp kalemi gerisingeri cebine attı.

Tekrar Cassie'ye baktığında Cassie, Bay Webber'in omzunun üstünden genç hâlini izliyordu. Derken Cassie'nin bakışları ona kaydı ve Bay Webber üzgün göründüğünü düşündü.

Bir anda bir acı hissetti. Sesinin soluğunun kesilmesine neden olan ani, kör edici bir acı.

Elini göğsüne attı. Cassie'nin yanına yaklaştığını hayal meyal fark edince acı içinde ona baktı ve neden o kadar üzgün göründüğünü ancak o anda anladı. Cassie ona sarıldı ve bilinci parmaklarının arasından kayıp giderken, karanlığın kolları gittikçe yaklaşırken Cassie'nin alnına tek bir öpücük kondurduğunu hissetti. Bu hem bir minnet hem de bir teşekkürdü.

Ninova

TEŞEKKÜRLER

Teşekkürler, ha? Günün birinde bu satırları yazma fırsatı bulacağımı kim bilirdi?

Bunu *Kapılar Kitabı* yayınlanmadan neredeyse bir yıl önce yazıyorum. Bu satırları okuyan okur, her kimsen, sana geçmişten sesleniyorum. Merhaba! 2024 nasıl gidiyor? Kitabı satın alıp teşekkürler kısmına kadar geldiğin için teşekkür ederim.

Şimdi, kimlere teşekkür edeceğim?

İlk olarak bana zaman yolculuğunun icadı hakkında çılgınca, karmaşık bir roman yazayım diye gaz veren temsilcim Harry Illingworth'e teşekkür ederim. O kitap teslimde öldü ve sıradaki hamleme karar vermeye çalıştığım esnada ortaya birkaç farklı fikir attığımda Harry bana bu kitabın, *Kapılar Kitabı*'nın yazılmaya değer olduğunu söyledi. Çok da haklı çıktı. İlk taslak hakkındaki editoryal görüşleri ("Daha fazla mucize!", "Biraz daha mucize ekle!", "Mucize hissi nerede?") de harikaydı. Teşekkür ederim, Harry, ve tüm teslim zımbırtılarıyla tatilini mahvettiğim için özür dilerim.

Kitabı diğer ülkelere satıp beni pek çok mali mukimlik belgesi ve vergi evrağıyla tanıştırdığı için Helen Edwards'a teşekkürler. Ne eğlendik ama!

Editörlerime –Birleşik Krallık'ta Transworld'deki Simon Taylor (muhtemelen tanıştığım en etkileyici adam) ve ABD'de William Morrow'da David Pomerico'ya– *Kapılar Kitabı*'na yönelik coşkunuz ve "amatörce" sorularıma gösterdiğiniz sabır ve nezaket için ikinize de teşekkür ederim. İlk yayımcılık deneyimimi muazzam bir keyfe çevirdiniz.

Yayıncılarımın ekipleri de harikaydı, bu küçük hikâyeyi harika bir şeye dönüştürdüler. Özenleri ve yapıcı geribildirimleri için hepsine teşekkür ederim.

Yıllar içinde, yazdığım şeyleri okuyan bazı insanlar oldu. Hepinize teşekkürler ama konu ayrıntılı ve yapıcı geribildirim vermek olduğunda sınırları zorlayan Chris Clews, Pamela Niven ve Alison Kerr'e özel bir teşekkür borçluyum.

Bob's Trainset Productions'taki dostum Graeme O'Hara'ya da teşekkürler. Uzun yıllar önce onun için zaman yolculuğu hakkında bir kısa film senaryosu yazdım ve bana, "Burada bir romana yetecek kadar malzeme var," dedi. Haklıydı. O romanı yazdım ve o sayede kendime bir temsilci buldum. O olmasaydı bugün burada bunları kaleme alıyor olamazdım. Sana en azından birkaç burger ve bira borçluyum ama *Mumya*'nın objektif olarak kusursuz bir film olduğunu kabul etmek zorundasın. Ayrıca Merlin Gillette'in bu sayfalarda geri dönüşü hiç şüphesiz seni mutluluktan dört köşe edecektir.

Zaman yolculuğu hakkındaki romanım hakkında zekice editoryal katkılarda bulunan ve beni kitabımın temsilcilere gönderilmeye değecek kadar iyi olduğuna ikna eden Red Ped Vigilante, Clem Flanagan'dan bahsetmezsem olmaz. Clem, sen olmadan burada olamazdım. Umarım *Kapılar Kitabı*'nı da TDWITT kadar çok seversin.

Yaklaşık yirmi beş yıl önce bir yandan yazarken diğer yandan faturalarımı ödeyebilmek için Sivil Kamu Hizmetleri'nde işe girdim. O günden beri kendilerini dünyayı daha iyi bir yer hâline getirmeye adamış harika ve enteresan insanlarla çalışma şerefine eriştim (buna tanıştığım politikacıların çoğu da dahil). Adlarını tek tek anamayacağım kadar çok insan var ama yıllar boyunca omuz omuza çalıştığım herkese çok teşekkür ederim. Çalışma hayatımı olabileceğinden çok daha eğlenceli kıldınız. Fakat özellikle teşekkür etmek istediğim birkaç isim var: VQ günlerinden Lard and Leek Club, BODS (hâlâ en iyi takım) ve Covid ve sonrasında birbirimizden desteğimizi hiç eksik etmediğimiz Seçkin Pizza Kulübü (Erin, Cheryl, Felicity, Alex ve Fern). *Kapılar Kitabı* hakkındaki coşkusu ve kitap yayımlama

denen çılgınlıktaki desteklerinden ötürü Tasmin Sommerfield'a da teşekkür ederim.

Hayata en iyi şekilde başlamamı sağlayan ve yazar olmamı mümkün kılan şartları oluşturdukları için ebeveynlerime teşekkür ederim. Beni eski kafalı bir zırvadan ibaret olduğunu sanırken beni Tolkien'le tanıştıran erkek kardeşime teşekkür ederim.

Yol boyunca ilgilerini ve desteklerini esirgemeyen Malezya'daki uzak akrabalarıma, dostlarıma ve kayınvalidemle kayınpederime de teşekkürler.

Son olarak eşim May'e, kesintisiz sevgisi ve desteği için teşekkür ederim. Çok az şey yaptığında ısrar ediyor ama yazdıklarımı okumak, düz yazımı iyileştirmek ve farklı özel kitapların neye benzeyebileceği ya da bir kadının özel bir kitabın sayfalarını üstünde ne şekilde taşıyabileceğine dair tartışmalarımız dışında May tahmin edebileceğinden çok daha fazlasını yapıyor. O karakterlerin ve yer yer diyalogların ilhamı ve araştırma gezilerinde hevesli seyahat partnerim. Hayatıma yazdığım her şeyi derinden etkileyen deneyimler ve anılar kattı, öyle ki o olmasaydı bu kitabın yazılacağından bile şüpheliyim. Tüm bu nedenlerden ötürü bu kitap ona ithaf edildi ama belki de en çok senaryoyu oturtmaya çalışırken kafamın içinde yaşamama katlandığı için. (Sabun odası yakında geliyor!)

Beni her gün güldürdükleri için Dougal ve Flora'ya da teşekkürler. Bunu okumayacaklar çünkü onlar köpek ama anlayacaklar. Köpekler hep anlar.